

Sói Tài Gái Sắc

Contents

Sói Tài Gái Sắc	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Mập Mờ Làm Cho Người Ta Lệ Rơi Đầy Mặt	7
3. Chương 3: Cái Nhìn Phong Tình	10
4. Chương 4: Đừng Khinh Người Quá Đáng.	13
5. Chương 5: Trong Nhà Có Người	17
6. Chương 6: Chân Nhân Bất Lộ Tướng	21
7. Chương 7: Hôn	24
8. Chương 8: Người Phụ Nữ Ngày, Thực Là Nhanh Sa Đoạ!...	27
9. Chương 9: A, Vậy Thật Buồn Cho Tự Tôn Của Phái Nam...	29
10. Chương 10: Tầm Hình Khó Coi	33
11. Chương 11: Ở Chung?...	37
12. Chương 12: Không Có Tiền Đồ Lắm	41
13. Chương 13: Chương 13	44
14. Chương 14: Mặt Người Dạ Thú	47
15. Chương 15: Thâm Tình Hiếm Thấy	51
16. Chương 16: Lâm Phu Nhân	53
17. Chương 18: Thân Phận Bại Lộ	57
18. Chương 19: Ai Cũng Có Bí Mật.....	59
19. Chương 20: Cơ Ác Mộng Bốn Năm Trước...	63
20. Chương 21: Tình Thâm Không Thở Rõ...	66
21. Chương 22: Xác Định Quan Hệ?...	70
22. Chương 23: Cùng Giường Chung Gối	73
23. Chương 24	76
24. Chương 25: Tàn Tiểu Thư Muốn Lấy Tiền Đập Người...	80
25. Chương 26: Xem Tướng	83
26. Chương 27: Tô San Phong Phú	87
27. Chương 28: Dung Túng Không Nói Lên Lời	91
28. Chương 29: Vân Nhi Tội Nhịn Cô	94
29. Chương 30: Xem Mắt	98
30. Chương 31: Quỳ	101
31. Chương 32: Nếu Như Mà Em Muốn Anh Giúp Em Đối Phó Với Lâm Duệ Thì Sao?	104
32. Chương 33: Vạch Trần Tất Cả Bí Mật...	107
33. Chương 34: Chương 34	111
34. Chương 35: Tình Cảm Làm Lợi Thế	111
35. Chương 36: Thật Ra Ông Yêu Đứa Con Trai Này...	115
36. Chương 37: Ông Thiếu Nhà Họ Tô	118
37. Chương 38: Chúng Ta Ly Hôn Đi	121
38. Chương 39: Tô San Phẫn Kích...	125
39. Chương 40: Người Đàn Ông Trong Nóng Ngoài Lạnh...	128
40. Chương 41: Quay Về Trong Lòng Lâm Duệ.....	131
41. Chương 42: Người Phụ Nữ To Gan Lớn Mặt	135

42. Chương 43: Tình Yêu Nho Nhỏ....	137
43. Chương 44: Đau Lòng	141
44. Chương 45: Thịt Tối Nữa Rồi	144
45. Chương 46: Người Đàn Bà Lòng Lang Dạ Sói	148
46. Chương 47: Người Đàn Ông Thương Vợ.....	152
47. Chương 48: Tối Nay Em Cứ Ở Lại Đây	155
48. Chương 49: Tại Sao Yêu Em?...	159
49. Chương 50: Lúc Gặp Lại, Anh Đã Cao Cao Tại Thương...	162
50. Chương 51: Chương 51	165
51. Chương 52	168
52. Chương 53: Sói Con Và Sói Xám Lớn.....	172
53. Chương 54: Dụng Tâm Ham Muốn Cá Nhân.....	175
54. Chương 55: Khí Phách Đàn Ông....	179
55. Chương 56: Tay Bên Hồng...	182
56. Chương 57: Lần Đầu Tiên.....	185
57. Chương 58: Bỏ Ra Và Nhận Lại...	190
58. Chương 59: Vô Cùng Yêu Thương....	193
59. Chương 60: Quanh Co Khúc Khuỷu...	196
60. Chương 61: Nếu Như Có Thể Làm Lại Một Lần.....	199
61. Chương 62: Tô San Vs...!	202
62. Chương 63: Lấy Yếu Thắng Mạnh	205
63. Chương 64: Đòi Hỏi Quá Đáng	209
64. Chương 65: Anh Sẽ Yêu Thương Cô Thật Nhiều.....	213
65. Chương 66: Rốt Cuộc Cũng Hạnh Phúc	217

Sói Tài Gái Sắc

Giới thiệu

Hơn hết xung quanh Tô San mà nói, nếu phong hấn làm sói ắt hấn mọi người cũng chẳng phải cừ. *

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi-tai-gai-sac>

1. Chương 1: Chương 1

Đây đúng là cuộc thảm vấn hoang đường nhất trong gần mười năm qua ở Du Lâm.

Ông chủ lớn của giới kinh doanh là Lâm Gia Thịnh, tổ cáo con trai độc nhất của mình là Lâm Duệ có ý đồ gâу thương tích cho con gái riêng của vợ hai.

Mà người bị hại trên danh nghĩa cùng với mẹ của người bị hại lại khẳng định là không hề có chuyện này.

Toàn án nhân dân trung cấp Du Lâm mở cuộc thẩm vấn lần hai—

“Yên lặng.” Đôi với tiếng bàn tán ngày càng lớn, thẩm phán trưởng không thể không lên tiếng.

Ông thay xoay đầu về phía Lâm Gia Thịnh: “Nguyên cáo, ông cùng bị cáo Lâm Duệ có quan hệ như thế nào?”

Lâm Gia Thịnh đè nén tức giận trong lòng nói: “Nó là con trai của tôi.”

“Ông cùng với người bị hại Tô San có quan hệ như thế nào?”

Mắt ông ấy nhìn về phía chỗ ngồi của nhân chứng, Hạ Tâm Di, do dự một chút rồi nói: “Tô San là con riêng vợ hai của tôi.”

“Nói cách khác, bị hại với ông không có quan hệ máu mủ đúng không?”

“.....Đúng vậy.”

Khán phòng to lớn ngập tràn tiếng bàn luận xôn xao của các nhà báo, trong mắt họ không khỏi hiện lên những tia hưng phấn.

Hôm nay Lâm Gia Thịnh bởi vì con riêng của vợ hai mà đem con ruột của mình kiện lên tòa án, tin tức này rung động cỡ nào nha.

Trang nhất các báo ngày mai nên viết cái gì nhỉ?

, , từng cái tựa đề đều làm cho người đọc cảm thấy tò mò, những suy nghĩ tốt xấu lẫn lộn đang được những nhà báo kia sắp xếp trong đầu.

“Yên lặng” Thẩm phán trưởng một lần nữa không kiên nhẫn mà lên tiếng, đợi đến khi tòa án yên tĩnh trở lại mới tiếp tục hỏi: “Lâm Gia Thịnh, ông tố cáo Lâm Duệ cố ý gây thương tích, ông có chứng cứ không?”

“Tôi đã nói rồi, tôi cùng với vợ tận mắt nhìn thấy tên nghịch tử đó đem Tô San chìm trong hồ bơi.” Ông ấy dường như có chút mất kiểm chế mà đứng lên, vỗ mặt bàn quát: “Nếu như không phải đúng lúc tôi với vợ đi qua thì có lẽ con bé thật sự sẽ chết chìm. Anh có hiểu hay không?”

“Xin nguyên cáo bình tĩnh một chút.” Thẩm phán trưởng cau mày nói. Ngay sau đó cảnh vệ liền đi qua phía Lâm Gia Thịnh, nhưng họ ngại địa vị xã hội của ông ta mà không dám ép buộc.

Thẩm phán trưởng nhìn về phía chỗ ngồi của nhân chứng, đó là người bị hại trong truyền thuyết: Tô San. Cảm xúc của cô lúc này thoải mái giống như đang dạo chơi, ánh mắt hào hứng quan sát xung quanh, mặt mày vui vẻ.

Thẩm phán trưởng yên lặng trong lòng một giây. Đây rốt cuộc có phải là người một nhà không?

“Tô San, cô có đồng ý với những gì nguyên cáo nói hay không?”

“Rốt cuộc cũng tới lượt tôi được nói?” Tô San đứng lên làm bộ mặt tươi cười mà nói: “Thật ra thì những lời này tôi đã nói rất nhiều lần rồi nhưng vì hợp tác với các vị nên tôi không ngại nói thêm một lần nữa.”

“Tôi cùng anh trai, mặc dù tôi chỉ là đứa bé theo mẹ tái giá mà đến nhà anh ấy ở chung nhưng giữa chúng tôi chung sống rất hòa thuận.”

“Hôm ấy, tôi nhờ anh ấy giúp tôi luyện tập nín thở mà thôi. Bởi vì sắp tới tôi có cuộc thi bơi, mà tôi lại muốn đạt được thành tích cao.”

Cô buông cánh tay xuống, cả khuôn mặt đều toát lên vẻ vô tội: “Chỉ là không nghĩ tới lúc mẹ tôi cùng chú Lâm đột nhiên trở về, vì vậy mới có trận náo loạn như bây giờ.”

“Con nói láo.” Khuôn mặt Lâm Gia Thịnh dường như vắn vẹo đi, thật sự ông ta rất muốn đánh cho Tô San một cái cho tỉnh ra.

Cảnh vệ thấy thế liền hết hồn, vội vàng xông lên giữ ông ấy lại.

“San San, rốt cuộc là con đang sợ cái gì hả?” Ông ta kìm nén cảm xúc, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn cảnh vệ xung quanh, cắn răng nói với Tô San: “Con cùng với tên nghiệp chướng Lâm Duệ kia có quan hệ tốt? Con quên mất khi còn bé nó đã đánh con như thế nào, phải không?”

Tô San cũng không thèm nhìn Lâm Gia Thịnh một cái, ngược lại cô ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm phán trưởng thoải mái nói: “Thẩm phán trưởng, bồi thẩm đoàn, các người cũng đã thấy cha dưỡng tôi bởi vì quá yêu mẹ thôi cho nên rất cố chấp mà bảo vệ tôi.”

“Tôi tin tưởng ở phiên tòa thẩm vấn lần trước, các vị cũng biết anh trai tôi, cũng đã hiểu rõ tình hình.”

Cô mỉm cười nhìn về phía Lâm Duệ, cô ngẩng đầu lên giống như tất cả các cô em gái hãnh diện về anh trai của mình, nói rõ ràng từng chữ: “Anh trai tôi là một người thanh niên vô cùng ưu tú. Từ nhỏ nhân phẩm lẫn học vấn của anh ấy đã rất tốt, tính tình kín đáo, trầm ổn, hiện tại đang học năm nhất đại học, rất được bạn bè trong trường yêu quý.”

“Từ nhỏ đến lớn anh ấy có rất nhiều bằng khen và cúp, lại chưa hề có gây gỗ đánh nhau.”

“Một người như thế thì làm sao mà đánh em gái mình được, huống chi là dì nước tôi? Anh ấy có động cơ gì sao?”

Thẩm phán không nói là đúng nhưng toàn bộ những người ở bên trong tòa án đều hết sức đồng ý gật đầu một cái.

Chỉ có Lâm Gia Thịnh vẫn ngồi ở chỗ nguyên cáo, tay đột nhiên hơi nắm lại, quả thật dở khóc dở cười.

Được rồi, kẻ đánh người thì thành học vấn nhân phẩm ưu tú, người cứu người lại trở thành hoang tưởng, cho dù có đổi trắng thay đen cũng không cần phải làm quá như vậy chứ?

Đột nhiên trong mắt ông ấy dường như hiện lên cái gì đó, buông nắm tay ra quay qua nhìn Tô San bằng ánh mắt phức tạp.

Động cơ, đương nhiên Lâm Duệ có nhưng mà Lâm Gia Thịnh lại không thể nói ra. Chỉ là ông không nghĩ tới tính toán của nha đầu kia.

Cho tới nay, Tô San luôn dùng bộ dạng ngốc nghếch, xuất hiện trước mặt mọi người. Ông ấy lại không nghĩ tới, nha đầu này lại có thể cứng cỏi như vậy, cũng có thể coi là.....mạnh mẽ.

Ai, thôi thôi, trong lòng Lâm Gia Thịnh khẽ thở dài.

Con cháu tất có phúc của con cháu, nếu như nha đầu này không ngốc, con bé nhất định sẽ hiểu là mình đang làm cái gì, cũng nên tự chịu trách nhiệm được rồi.

Thẩm phán trưởng thấy Lâm Gia Thịnh im lặng, thì lại đi hỏi một nhân chứng khác— mẹ của Tô San, cũng chính là mẹ kế của Lâm Duệ.

Mà đáp án của Hạ Tâm Di so với Tô San cũng không khác biệt bao nhiêu.

Thẩm phán trưởng khẽ thở dài một hơi, cái vụ án phiên toái này tới đây có thể kết thúc.

Ông ta quay đầu lại hỏi Lâm Duệ: “Bị cáo, anh đối với lời khai của hai nhân chứng có gì cần phải nói nữa không?”

Vừa hỏi, tay của ông ta theo bản năng đã chạm vào cuốn sổ, chuẩn bị kết án.

Theo như ông ta, bất luận chân tướng sự thật là như thế nào, chỉ cần đầu óc Lâm Duệ không có vấn đề, không muốn phá hỏng thì có thể mau chóng thoát tội.

Yên lặng.

Nằm ngoài dự tính của mọi người, Lâm Duệ im lặng cúi đầu thật thấp, không nói lời nào.

Thanh niên trẻ tuổi Lâm Duệ trên tay mang còng, mấy ngày nay không được rửa mặt, trên khóe miệng lại có một vết rách xem ra anh ta có chút chật vật, nhưng cũng không thể ảnh hưởng đến khí thế ưu nhã tỏa ra trên người.

“Bị cáo, mời trả lời vấn đề vừa này.” Thẩm phán trưởng cau mày.

‘Chết cũng không hối cải.’ Lâm Gia Thịnh trợn mắt nhìn Lâm Duệ một cái rồi chửi thầm trong lòng.

Thái độ ông chỉ tiếc rên sất không thành thép, ông quay mặt qua nhất mắt với luật sư.

Luật sư không ngừng kêu khổ, nhưng vẫn không thể không đứng lên: “Thưa quý tòa, tôi có lời muốn nói.”

Giúp đỡ lão gia đối phó tiểu gia, trên đời này còn có cái gì gọi là xui xẻo hơn sao?

Ông chủ của anh ta không phải thật lòng muốn con trai của mình mang tội mưu sát ngồi tù, chẳng qua là ông ta muốn dạy dỗ một chút mà thôi. Vì vậy việc mình phải làm chính là làm rối loạn, đem kết quả của bản án kéo dài về sau này.

Khi được sự đồng ý của Thẩm phán trưởng, luật sư lấy ra một xấp bệnh án.

“Đây là bệnh án của Tô San tiểu thư. Cho dù bị cáo là vô ý hay cố ý, anh ta cũng đã tạo ra thương tổn cho Tô San tiểu thư, hi vọng tòa án có thể ột cái phán quyết công bằng.”

“Thẩm phán trưởng, tôi cũng có lời muốn nói.” Tô San gơ tay.

Sau khi được cho phép, cô đảo mắt nhìn về phía luật sư hỏi một hơi: “Luật sư Tần, ông có em trau hay em gái không? Có bao giờ cùng chơi đùa với họ chưa? Có từng để cho họ bị thương ở đâu chưa?”

“Hả? Cái gì?” Luật sư Tần không hiểu rõ, lời nói này của Tô San là có ý nghĩa gì.

Tô San cười mỉa mai, đôi môi đỏ mọng khẽ hé ra, gần từng chữ mà hỏi: “Nếu như có, vậy mẹ ông sẽ để cho ông chịu tiền cấp cứu hay cho ông vào tù?”

“Được.” Phía dưới ồn ào lên một khoảng, bạn học của Lâm Duệ kích động đứng lên vỗ tay, bọn họ hận không thể đứng dậy mà reo hò.

Lâm Duệ nhìn tới ngón tay út của bàn tay trái thì hơi hơi run lên một chút.

Anh ta chậm rãi mở bàn tay ra, mờ mịt nhìn vào lòng bàn tay mình. Bàn tay lạnh lẽo không hề có chút hơi ấm. Làm cho anh ta có cảm giác bản thân mình đang ở một vùng đất xa xôi hẻo lánh.

Mọi thứ đều không có, không có sự sống, thậm chí không có cả không khí. Lâm Duệ cảm thấy hít thở khó khăn, cố gắng thở dốc ra một cái.

Nơi này giống như là vực thẳm, anh ta chỉ còn nghe thấy tiếng của Tô San vang vọng bên tai mình.

Thật sự không nghĩ tới, nha đầu khờ khạo kia trong lúc tức giận lại có thể vì anh ta mà nói ra những lời khắt nghiệt như thế,

Nhưng, tại vì sao chứ?

Chẳng lẽ bởi vì trước giờ anh ta vẫn ức hiếp, coi thường thậm chí là mấy ngày hôm trước đã suýt lỡ tay giết cô?

Lâm Duệ chau lông mày, đầu nghiêng về bên phải, vô cùng nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, giống như đây là một đề tài nghiên cứu thâm sâu.

“Yên lặng.” Thẩm phán trưởng nổi gân xanh trên trán. Ông ta càng ngày càng cảm thấy phiên tòa này giống như một trò đùa lớn nhất trong năm nay ở Du Lâm.

“Bác bỏ lời trình bày của luật sư bên nguyên cáo.” Ông ta khoát tay, giọng nói cũng mang chút không bình tĩnh, một lần nữa hướng về phía Lâm Duệ lặp lại câu hỏi của mình.

“Bị cáo, lời nói của hai người nhân chứng lúc này, anh có thừa nhận không?”

Lâm Duệ chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi môi khẽ nhếch lên, sương mù tản ra trong mắt, thật giống như đang bị cách ly bởi một tầng ngăn cách, căn bản anh ta không nghe được lời nói này.

Gương mặt anh ta không biểu hiện gì liếc nhìn Thẩm phán trưởng rồi lại cúi xuống.

Tô San trước khi Thẩm phán trưởng nổi giận thì vội vàng giơ tay nói: “Xin quý tòa cho phép tôi nói chuyện với anh trai mấy câu.”

Thẩm phán trưởng tỏ vẻ không vui nhưng vẫn gật đầu một cái.

Tô San rời khỏi ghế của nhân chứng đi tới bên cạnh ghế của bị cáo, cầm tay của Lâm Duệ lên, ánh mắt chân thành tha thiết.

“Anh, anh làm sao vậy? Tại sao lại không đem sự thật nói ra? Chẳng lẽ anh thật sự muốn ngồi tù?”

Sự thật? Lâm Duệ ngẩn người ra, anh ta chợt cảm thấy có chút buồn cười. Ánh mắt của Tô San như vậy làm cho anh ta cũng cảm giác như mình đứng là người vô tội thật.

Nhưng là, hình ảnh anh ta đem Tô San chìm vào nước vẫn tồn tại rõ ràng trong đầu óc, anh ta không thể nào lừa gạt mình xem như đó là một giấc mộng.

Tô San thấy Lâm Duệ không có phản ứng gì thì lại dùng tay tận lực kéo kéo cánh tay của anh ta. Thân thể gầy yếu của người thanh niên này vì thế mà cũng đong đưa, giống như một bụi trúc sắp đổ gãy. Làm cho những người đến tòa án đều cảm thấy lo lắng.

“Em hiểu rồi, hồi này chú Lâm đã làm cho anh đau lòng, nhưng anh cũng không nên tự giận bản thân mình. Anh còn có em và mẹ nữa mà.”

“Anh đã nói sẽ yêu thương em cả đời, để cho em có một cuộc sống không buồn lo. Những lời này anh đều đã quên sao?”

Giọng nói Tô San nghẹn ngào, rưng rưng, vẻ mặt khổ sở. Quả thực làm cho người nghe đau lòng, rơi lệ.

Đã có mấy người phụ nữ trung niên lặng lẽ lau nước mắt.

Cảm nhận được tình cảm hào môn sâu đậm cỡ nào, tình cảm anh em vô cùng sâu sắc. Đây có thể xem là khuôn mẫu của xã hội.

Tô San diễn hết sức tỉ mỉ, khiến cho Lâm Duệ không tự giác mà nhếch khóe miệng lên, bởi vì không cần thận mà chạm vào vết thương nên nụ cười có chút vặn vẹo.

Anh ta chậm rãi cúi đầu chỉ dùng âm lượng để một mình Tô San nghe được mà nhỏ giọng hỏi: “Tôi có nói những lời như vậy sao?”

Nét mặt Tô San trở nên đau khổ, sau đó dùng tay che miệng nhẹ nhàng nói: “Sau này nói cũng được mà.”

Lâm Duệ nhìn Tô San một lúc lâu rồi nói rõ ràng từng chữ: “Cô nhất định sẽ phải hối hận, nhất định sẽ hối hận.”

Dừng lại một chút, anh ta liền ngồi dậy, trên mặt đã xuất hiện nụ cười hoàn mỹ.

“Quý tòa, tôi hoàn toàn đồng ý với lời nói của em gái.”

Thẩm phán trưởng tuyên bố kết thúc phiên tòa, bị cáo phạm vô tội được thả ra, người đến xem vô cùng xúc động vỗ tay, la hét ầm ỹ.

Lâm Duệ ngẩng đầu lên nhìn trần nhà thật cao, giống như đã đoán trước được tương lai của mình.

Nửa đời sau của anh ta đại khái là đều dùng để trả nợ rồi.

Anh ta muốn tuân theo cái cam kết mà mình chưa bao giờ nói ra— yêu thương, bảo vệ Tô San một đời vui vẻ, vô lo.

2. Chương 2: Mập Mờ Làm Cho Người Ta Lệ Rơi Đây Mắt

Ban đầu trận kia làm cho Thẩm phán mở rộng tầm mắt, oanh oanh liệt liệt mở màn, kết thúc lại nhẹ nhàng lặng lẽ.

Trên phố có vô số lời đồn đãi.

Có người nói, trên tòa có một nhà hòa thuận, cũng chỉ là một hồi nở hoa, cuối cùng Lâm Duệ không cùng ở chung chỗ với mẹ kế, bị đưa ra khỏi nước.

Cũng có người nói, dù sao cũng là máu mủ tình thâm, sau đó Lâm Gia Thịnh hối hận ban đầu đã đối xử như vậy với Lâm Duệ, cho nên trong cơn giận giữ, đem Tô San đi sung quân ở vùng núi sâu, khi trở về thì cả người cô gái đầy thương tổn.

Đối mặt với nghị luận ầm ĩ ở bên ngoài, nhà họ Lâm lại có thái độ an tĩnh khác thường. Qua một thời gian dài, mọi người liền chuyển tầm mắt sang chuyện khác.

Mà tòa án sơ thẩm kia cũng bị treo luôn, một cô gái tinh quái, cũng bình tĩnh sau chuyện này, lần nữa biến trở về thành một Liễu Nguyên bề ngoài bình hoa vô vị tẻ nhạt, làm cho người chung quanh cũng dần dần không chú ý tới nữa.

Thời gian thẩm thoát, năm tháng như thoi đưa, chỉ chớp mắt, đã là bốn năm.

Bốn năm, từ một thanh niên trẻ trung lớn lên thành một người đàn ông thành thực.

Bốn năm, cũng làm ột thiếu nữ ngây thơ lột xác thành một người phụ nữ yêu kiều duyên dáng quyến rũ.

Bốn năm, càng làm cho tâm động lúc ban đầu biến thành nhớ nhung cùng đau đớn sâu tận xương tủy...

***

Lâm thị lần nữa bị chú ý, cũng bởi vì thái tử gia Lâm Duệ về nước, tiếp nhận chức CEO của công ty gia tộc.

Anh rể của mình lên chức của thái thượng hoàng, trong ba tháng ngắn ngủi, dùng thủ đoạn sấm chớp, nhanh chóng thu phục nguyên lão trong công ty, ở bên ngoài thu tóm nhân tài mới xuất hiện. Tuổi còn trẻ, thủ đoạn cay độc, người trong nghề khi nghe nói tới anh, không khỏi biến sắc.

Đang trong khi bên ngoài tán thưởng đẳng cấp làm việc của Lâm Duệ cao, hoặc là phê phán anh làm việc quá mức tàn nhẫn, tóm lại là có nhiều cách nói, nhân vật trong lời bàn tán của mọi người Lâm Duệ tiên sinh, khép lại phần văn kiện cấp bách cuối cùng cần xử lý, thở phào một hơi.

Liếc nhìn Trương Tử Nam đi theo anh từ khi xuất ngoại, Lâm Duệ khép hờ mắt, buông bút máy Dupont trong tay xuống, nhàn nhạt hỏi: “Cô ấy đâu?”

Câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng Trương Tử Nam lập tức hiểu.

Nực cười, nếu là một chút tâm tư của lão bản cũng không đoán được, hắn làm sao có thể có vị trí ngày hôm nay?

“Tô San tiểu thư dưới mệnh lệnh của chủ tịch, đã tới công ty. Hiện tại đang ở tầng mười chờ phỏng vấn.” Hắn cung kính nói.

“Phỏng vấn?” Sắc mặt Lâm Duệ không có chút biến hóa nào, nhưng Trương Tử Nam nhạy cảm nhận ra anh bất ngờ, liền vội vàng khom người giải thích: “Đây là Tô San tiểu thư kiên trì yêu cầu!”

Trên mặt của hắn thoáng qua một tia rối rắm, do dự nói: “Tiểu thư nói, muốn làm từ cơ sở làm lên, cạnh tranh công bằng.”

“Từ cơ sở làm lên, cạnh tranh công bằng?” Lâm Duệ nghiền ngẫm mấy chữ này, ngay sau đó cúi đầu cười. Đây đúng là do nha đầu kia nói.

Anh đã nói rồi, Lâm Gia Thịnh làm sao có thể để khuê nữ bảo bối của ông chịu uất ức. Cho tới nay, anh là con ruột, mà lại luôn đảm đương nhân vật cô bé lọ lem.

Đứng lên, sắc mặt Lâm Duệ phẳng phất vui sướng: “Vậy chúng ta... cũng đi tầng mười ba thị sát tình huống cấp cơ sở thôi!” Dứt lời, liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Bước chân của anh không nhanh không chậm, nhưng không biết tại sao, Trương Tử Nam lại nhìn ra ở trong đó có chút vội vàng.

Đến cho cùng đã bao nhiêu năm chưa từng thấy qua Lâm Duệ như vậy?

Từ bốn năm trước, gần như bị trục xuất ra khỏi nước chịu lưu đày ở nước Anh, Lâm Duệ liền thay đổi thành người máy. Có thể lão luyện ưu tú hoàn thành gần như tất cả những nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Sau vinh quang và vinh dự, không ai chú ý tới, Lâm Duệ đã bỏ ra bao nhiêu cố gắng, cũng sẽ không có người nhớ tới, Lâm Duệ năm nay mới chỉ có 25 tuổi, còn là lứa tuổi nên thoải mái hưởng thụ.

Đại khái, chỉ có Tô San, mới có thể kích động chút tính tình trẻ con của lão bản ra mà thôi. Trương Tử Nam than thở.

Chỉ có, Tô San.

“Tử Nam.” Bên ngoài truyền đến tiếng thúc giục không vui của Lâm Duệ.

“Oh, tới đây!” Trương Tử Nam vội vàng thu lại suy nghĩ, đáp một tiếng, bước nhanh ra ngoài.

***

—Đại sảnh phỏng vấn tầng mười ba—

Nhìn một lượt những sinh viên từ các trường đại học nổi danh, nghiên cứu sinh, thậm chí có cả tiến sĩ đặc chỉ vừa lòng đi tới, mặt mày xam tro đi ra, trong lòng Tô San không khỏi không có chút khấn trương.

Mà loại khấn trương này, lại trực tiếp biểu hiện trên tay của cô, oh không, phải là trên tay của Tô Yên bên cạnh.

Tô Yên, Tô San, tên nghe giống như hai chị em, mà trên thực tế, tình cảm hai người cũng thân như chị em vậy.

Có nghe nói hơn hai năm trước, sân bay Tương Bắc có sự cố rơi máy bay không?

Không sai, hai cô nương này chính là hai trong số tám người sống sót trong sự cố đó. Đây chính là tình bạn sinh tử!

Nhìn chằm chằm hình dáng mỹ lệ của dấu móng tay trên tay, Tô Yên yên lặng ngửa đầu, lệ rơi đầy mặt.

Nha nha cái phi, đồng ý tới bởi người chị em này tham gia phỏng vấn, quả nhiên là sai lầm lớn nhất năm nay của cô!

Không thể nhịn được nữa đẩy tay Tô San ra, Tô Yên cắn răng nghiêng lợi giảm thấp âm thanh nói: “Cậu thả lỏng ỉnh ngay, có cái lông gì? Nếu thực sự nơi này không muốn cậu, cậu hãy cùng mình trở về thành phố Đồng. Cậu trốn chúng công tô yên nào, liền cho cậu vào làm, được không?”

Tô San ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Tô Yên.

Chung sống lâu như vậy, cô rất rõ ràng, Tô Yên không phải là người dễ dàng phóng đại lời nói, nhưng chính bởi vì thế, cô mới kinh ngạc hơn.

Cô sớm biết, Tô Yên ở thành phố Đồng có thể lực, hay là nói, biết không ít người có thể lực, nhưng mà không nghĩ tới, lại có khí thế đến trình độ này.

“Người tiếp theo, số 15 Tô San!”

Tô San đang hồn du trên mây, chợt nghe thấy một tiếng gọi như vậy ở tiền sảnh, cả người lập tức giật mình một cái, có chút cứng ngắc đứng lên.

Tô Yên ở sau lưng nhỏ giọng nắm tay nói: “Cố gắng lên!”

Tô San gạt đầu một cái, vẻ mặt không có biểu cảm.

Vốn điều này có thể rất tàn khốc, nhưng cố tình cô quay đầu lại đi vào trong thì lại thuận tay thuận chân, động tác máy móc như cọc gỗ.==

Tô Yên che mặt, ở trong lòng kêu thầm một tiếng, không đành lòng nhìn lại.

Cũng trong nháy mắt đó, cô liền bỏ lỡ, Tô San hít sâu một hơi, hơi dừng bước chân sau, trên mặt mỉm cười lễ nghi như một tiểu thư hoàn mỹ.

Vậy mà, khi được dẫn tới chỗ ngồi chỉ định xong, chỉ nghe mấy vấn đề, mỉm cười của Tô San mơ hồ có khuynh hướng tan vỡ.

Khóe miệng của cô khẽ giật giật.

Không phải là nơi này tuyển dụng trợ lý đạo diễn sao? Tại sao lại muốn cô cuộc đời Toa Sĩ Bỉ Á? Hai người này có quan hệ gì sao??? (/)

Mọi người đều biết, A.E cũng chính là công ty gia tộc Lâm thị chủ yếu bao gồm ba lĩnh vực – sở hữu đất đai, châu báu, điện ảnh và truyền hình quảng cáo.

Bởi vì phúc lợi của công ty rất tốt, chức vị hút hàng, nhiều nhân tài đều muốn gia nhập công ty liên minh, tìm khắp cũng không có phương pháp.

Cho nên A.E lúc này chỉ muốn tuyển một phụ tá đạo diễn tạm thời cũng sẽ có nhiều người nộp đơn như vậy. Thật ra thì phần lớn trong lòng mọi người đều có chủ ý, đơn giản chính là muốn dùng công việc này làm một cây cầu, về sau chuyển tới những ngành khác.

Ai ngờ, cây cầu này cũng không phải dễ dàng đạp lên đó như vậy. (3)

Lại hỏi một chút vấn đề về phương diện tài chính, Tô San thủy chung lì lợm lì lợm, người phụ trách giờ tay lên nhìn đồng hồ, không khỏi có chút không nhẫn nại.

“Được rồi, tiểu thư cô có thể trở về chờ tin tức.”

Tô San âm thầm ở trong lòng thủ thế f*ck, ủ rũ cúi đầu đi ra ngoài.

Thấy Tô San đi ra, Tô Yên vội vàng nghênh đón, trên mặt lộ rõ vẻ quan tâm rồi lại sợ chỉ tăng thêm áp lực cho cô.

“.....Như thế nào?”

Tô San biết nhất định mình sẽ bị loại, ngược lại rất rộng lượng.

Cô buông tay cười nói: “Còn như thế nào nữa? Ứng tuyển một trợ lý đạo diễn, lại muốn trước tiên mình hiểu kinh tế tài chính, giáo khảo lỗi thời, thiên về bụng trà rót nước, cộng thêm tố dưỡng văn học giàu có. Căn bản bọn họ không phải muốn nhân viên, mà là mèo máy Doremon!” (_)

Tô Yên nhìn bộ dạng Tô San không giống như bị đả kích quân lính tan rã, cũng hạ giọng điệu, vỗ bả vai của cô an ủi: “Ai, coi như hết! Cậu chưa nghe nói qua sao? Hôm nay một người lễ tân cũng phải có phong cách đoan trang và kiên định chịu đựng, tích cực trong công việc và tuân thủ cương vị, ngoại ngữ nghe nói đọc viết phải ổn, ngôn ngữ trong bản lịch trình cũng phải chuyên nghiệp, làm việc phải uyển chuyển, có kinh nghiệm công tác như số tuổi không thể lớn...”

Vốn lòng Tô San đang tràn đầy buồn bức, ngược lại lại bị Tô Yên phô trương đầu võ mồm phô làm cho vui vẻ.

“Được rồi được rồi, tài ăn nói của cậu không đi làm MC thì thật đáng tiếc.” Cô kéo tay Tô Yên: “Đi thôi, chúng ta xuống lầu!”

“Cậu không chờ kết quả à?”

Tô San khoát tay chặn lại, rất hào phóng mà nói: “Chờ gì nữa, nhất định là không được!”

Hai cô gái cười đùa đi xuống lầu, mới vừa đi tới cửa chính, điện thoại của Tô San đột nhiên vang lên.

“Tôi là Tô San, xin hỏi ngài là?” Cô vội vàng nhận điện thoại, lễ phép hỏi.

Chốc lát sau, Tô San vẽ mặt cổ quái cúp điện thoại, Tô Yên tò mò : “Sao vậy ? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Là điện thoại của người ở bộ phận nhân sự.”

Tô Yên hưng phấn nắm lấy tay của cô: “Cậu trúng tuyển ?”

“Không phải, gọi tất cả mọi người trở lại, phỏng vấn lại một lần nữa.” Tô San đáp.

“Hả.....Sặc? Tô Yên cũng một chút. Mấy chục người đấy, họ cho là học sinh tiểu học hay sao ?

***

Chờ Tô San trở lại phỏng vấn, cô lập tức hiểu, tại sao lại có lần phỏng vấn quỹ dị thứ hai này.

Người phụ trách chính ngồi ở vị trí trung tâm, đã viết thành CEO cao nhất của A.E – Lâm Duệ tiên sinh.

Cô yên lặng cúi đầu, bất đắc dĩ thở dài, căn bản là đã có thể tiên đoán được.

Lâm Duệ chậm rãi chuyển tầm mắt, ở trong ánh mắt thẹn thùng hoặc sùng bái của đám sắc nữ mặt không đỏ sặc, đợi đến khi tìm được bóng dáng Tô San thì thở phào một hơi không quan sát nữa.

Nhìn cái người hận không tìm được lỗ để chui xuống kia, Lâm Duệ không ngờ cảm thấy tâm tình của mình khá hơn, ngay cả âm thanh cũng nhẹ nhàng đi không ít.

“Hôm nay tôi chỉ hỏi một vấn đề.” Khóe miệng của anh dè dặt cười, đang trong lúc mọi người mong đợi mà khẩn trương nhìn chăm chú, động tác giống như được quay chậm, từ từ mở miệng.

“Đó chính là – tôi dị ứng với loại trái cây nào?”

3. Chương 3: Cái Nhìn Phong Tình

Kết quả trúng tuyển khỏi cần nói cũng biết, Tô San và những sinh viên cao trung tài giỏi khác hết sức mù mịt.

Thật ra cô cũng biết trong trường hợp này, khi trả lời câu hỏi đó thì sẽ mang lại cho cô rất nhiều phiền toái, nhưng cô vẫn không đành lòng cự tuyệt lòng tốt của Lâm Duệ.

Dù rằng phương pháp làm việc của anh hơi thiếu suy xét.

Chuyện nên làm cũng đã làm xong, Lâm Duệ không còn thời gian để ở lại nữa. Anh đứng lên, không hề do dự, nhìn thẳng không chớp mắt về phía Tô San rồi đi thẳng.

Mọi người xung quanh cũng tự động lùi về sau mấy bước để tạo thành một lối đi cho Lâm Duệ.

Anh đi đến trước mặt Tô San rồi bình tĩnh nhìn cô. Ánh mắt người đàn ông nóng rực nhưng tuyệt đối chăm chú.

Ngũ quan thâm thúy, khuôn mặt anh tuấn, dáng người cao lớn, thậm chí từ người anh còn tản ra sự xa cách nhưng tất cả đều là nét hấp dẫn trí mạng của Lâm Duệ.

Những người phụ nữ có mặt ở đây vô thức đỏ mặt, họ đều có cảm giác ánh mắt ấy đang dừng lại trên người mình.

Chỉ có Tô San là không được tự nhiên. Cô cúi gằm xuống, ho nhẹ vài tiếng để phá vỡ bầu không khí gượng gạo.

- Chuyện đó... Lâm tổng có gì muốn phân phó không?

Lâm Duệ hơi nhếch miệng lên, dù anh không nói gì nhưng trông vẫn hết sức phong lưu.

Trước mặt bao nhiêu người, anh chậm rãi nâng tay lên cầm chiếc khăn lụa màu xanh trên cổ Tô San ra.

- Anh! – Tô San ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt hơi ảo não.

- Đừng nhúc nhích! – Lâm Duệ vẫn hết sức thông thả. Năm ngón tay thon dài trắng nõn linh hoạt trên cổ Tô San, chỉ trong nháy mắt đã thắt được một nút caravat.

Lâm Duệ lùi ra sau vài bước nhìn chiếc khăn lụa rồi nở nụ cười hài lòng.

- Ngoại hình của em thích hợp với kiểu thắt caravat, như vậy có thể trung hòa khí chất của em!

Tất cả mọi người ở đây có ai không hiểu ý tứ trong câu nói của anh chứ?

Tổng giám đốc rõ ràng có ý cô gái này rất diêm dúa lòe loẹt cho nên cần phải thêm thắt điều gì đó lịch sự hơn một chút để át đi.

Tô San không chịu nổi những ánh mắt đang dán vào người mình, cô hung hăng trợn mắt nhìn anh, ý muốn nói anh hãy mau ra ngoài.

Cái người này, hồi nhỏ thì bí ẩn khó hiểu, cả ngày ngơ ngơ ngác ngác, sao ra nước ngoài trở về đã biến thành một người như thế này rồi?

Rõ là... chẳng đáng yêu gì cả!

Đôi mắt giận dữ đang tròng lên của cô khiến Lâm Duệ bật cười. Nụ cười của anh rất tươi như làm tan đi lớp băng tuyết trắng xóa, xua đi sự cao cao tại thượng, một nụ cười dạt dào ý xuân, bình dị và gần gũi.

Bao lâu rồi anh chưa thấy cô như vậy?

Đại khái là khoảng hơn bốn năm?

Đúng thật là, khuôn mặt này từ nhỏ đến lớn vẫn giống nhau, chẳng biết quý trọng thời gian gì cả.

Lâm Duệ thầm phỉ nhổ bản thân trong lòng rồi lại cao hứng trở lại.

Dù sao giờ anh cũng đã về nước, sau này còn rất nhiều thời gian để ngắm cô, ngắm thật tỉ mỉ...

Lâm Duệ đi ra ngoài với tâm trạng cực kì tốt, khi đi lướt qua Tô Yên ở ngoài cửa, anh đột nhiên dừng bước.

Anh đánh giá cô gái này một lượt từ trên xuống dưới rồi khoanh hai tay vào nhau, hỏi: “Cô cũng nhận lời mời nên mới đến đây à?”

- Hả? Không... - Tô San theo bản năng mở miệng nói, nhưng còn chưa kịp nói xong thì đã bị Tô Yên cướp lời trước.

- Sao lại thế được chứ! – Tô Yên nở nụ cười nịnh nọt, khom người nói với Lâm Duệ. Đôi mắt khéo léo vụt qua tia sáng khác lạ rồi cô kích động lên tiếng – Tôi đã ngưỡng mộ A.E từ lâu lắm rồi!

Đương nhiên, không thể không nói đến chuyện của Tô San, JQ của hai người thật khiến người khác ngưỡng mộ.

Cô gái có ánh mắt sáng lấp lánh, giọng nói cũng hay, lại hết sức nhiệt tình khiến Lâm Duệ hơi nhúm mày lại. Nhưng nghĩ đến Tô San, có bạn đến cùng làm với cô cũng tốt nên anh tạm cho qua.

- Vậy cô cũng đến làm đi! – Vẻ mặt Lâm Duệ có phần lạnh nhạt – Làm trợ lý cho Tô San.

Trợ lý của trợ lý đạo diễn? Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Lâm Duệ thì đã thấy anh đi ra khỏi cửa.

Trương Tử Nam cũng chào Tô San một tiếng rồi vội đuổi theo.

***

Bởi vì mệnh lệnh của Lâm Duệ nên Tô San và Tô Yên không quay về nữa mà lập tức đến tầng 21.

Trong phim trường, lần đầu tiên Tô San cảm kích Lâm Duệ vì đã để Tô Yên cùng làm với cô, nếu không thì không biết những ngày tháng sau này của cô sẽ thế nào.

Những người phụ nữ đều dùng ánh mắt khinh thường đánh giá cô, còn mấy người đàn ông vô tình đi ngang qua đều dùng ánh mắt như đang ngắm con gấu trúc để quan sát cô. Câu chuyện hôm phỏng vấn của cô đã lưu truyền rộng rãi rồi!

Tô San không thể không cảm thán, tin tức lại lan truyền nhanh như vậy, đúng là không hổ danh ngành quảng cáo.

Nhân vật trung tâm của tầng 21 không nghi ngờ gì nữa chính là đạo diễn nổi tiếng của A.E – Trần Gia Kỳ.

Trần Gia Kỳ rất có tiếng trong giới đạo diễn, tiếp nhận vô số những bài quảng cáo nổi danh, tuổi trẻ nhưng đã đoạt được vô số giải thưởng. Một người như vậy thì khó tránh khỏi tính tình kêu ngạo và cổ quái.

Nhưng chính vì loại tính tình này lại hợp ý với Lâm Gia Thịnh nên đãi ngộ của Trần gia rất tốt. Cũng chính vì nguyên nhân này nên dù mới nhậm chức nhưng Lâm Duệ vẫn phải gặp anh ta, coi như nể mặt nhau.

Bề ngoài trông Trần Gia Kỳ có nét nữ tính nhưng khi đi vào cửa vẫn tràn đầy khí thế.

- Cô trợ lý mới đã đến chưa? – Anh ta nhìn một vòng, tự động coi Tô San là nhân vật tiểu tốt nên bỏ qua.

A Phỉ vui sướng khi người khác gặp họa, chỉ vào Tô San: “Đạo diễn Trần, chính là cô ấy”.

Trần gia lại nhìn Tô San, đánh giá cô từ đầu đến chân rồi lại từ chân lên đầu, ánh mắt càng ngày càng mở to. Cuối cùng, anh ta mới hỏi: “Cô... chính là trợ lý mới của tôi?”

Tô San rụt cổ lại, bước từng bước nhỏ rồi thấp giọng nói: “Vâng, chính là...”

- Trời ơi! Đùa cái gì vậy? – Trần Gia Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi nói – Lâm Duệ đang đùa tôi sao? Anh ta trả thù chuyện lần trước tôi không nghe theo ý của anh ta à? Anh ta đang lấy việc công báo thù cho việc riêng mà! Tôi sẽ đi tìm anh ta tính sổ!

Anh ta gào lên rồi hùng hục đi ra ngoài.

Tô San hoảng sợ, túm lấy cánh tay Trần gia: “Đừng, đạo diễn Trần hãy bình tĩnh lại đi, anh không thể dựa vào ấn tượng lần gặp mặt đầu tiên mà đã khẳng định ngay được! Tốt xấu gì anh cũng phải kiểm tra trong hai ngày chứ...”

- Tránh ra! Tránh ra! – Trần Gia Kỳ như đang tránh vi khuẩn, đẩy cô ra rồi nói thảm – Sao lại gặp ngay người vừa gặp đã ôm lấy người khác rồi! Không biết sau này làm việc chung có bị cô ta ôm riết không nữa...

Giọng nói của anh ta không lớn lắm nhưng vẫn khiến cho những người trong studio nghe được.

Ánh mắt Tô San tối sầm, lửa giận càng bùng lên nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì, cô chỉ yên lặng xem Trần Gia Kỳ.

Trần Gia Kỳ cũng nhận ra câu nói vừa rồi của mình hơi quá đáng, có lẽ cô gái này cũng không đến nỗi nào.

Nghĩ như vậy, anh ta dần lại bản thân rồi bắt đầu đánh giá Tô San.

Trần gia ngồi thoải mái trên chiếc ghế sofa nhưng dù ghế có thoải mái thế nào thì anh ta cũng không ngồi lâu.

Sau khi hỏi mấy câu hỏi, Trần Gia Kỳ giậm chân, ngón trở thon dài như muốn chọc vào mũi Tô San.

- Đây, cô là cái cọc gỗ à?

- Không ! – Tô San thành thật lắc đầu.

- Không phải cọc gỗ mà sao hỏi gì cũng không biết ? Cô đúng là &(*^#(*& - Anh ta phun ra một tràng tiếng anh, tiếng pháp và cả tiếng đức, tất nhiên toàn là mấy câu mắng chửi.

Đợi khi Trần Gia Kỳ đã mắng xong, A Phỉ mới dè dặt tiến lên, nói lai lịch của Tô San cho đạo diễn Trần.

- Cái gì? Sao cơ? – Anh ta cắn chặt răng lại, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận – Anh ta cho rằng phòng của chúng ta là trạm thu hồi phế liệu à?

- Đạo diễn Trần đứng nóng giận! – A Phỉ thấp giọng khuyên nhủ - Toàn bộ công ty này đều của Lâm gia, tổng giám đốc cho chúng ta miếng cơm thì chúng ta còn biết làm thế nào nữa? Cùng lắm đợi lát nữa anh nói với ngài ấy muốn đổi trợ lý là được.

Cô ta miệt thị lườm Tô San một cái rồi nói tiếp: “Hà tất phải vì người như vậy mà gây khó dễ cho tổng giám đốc chứ!”

Trần Gia Kỳ thở phì phò, nghĩ nghĩ một lát thấy cũng có lý.

Anh ta tức giận hỏi Tô San: “Vậy cô tên là gì? Cái này đừng bảo cũng không biết!”

- Tôi tên là Tô San! – Tô San đang hoảng đáp lời.

- Tô San? – Trần Gia Kỳ hơi thất thần rồi lập tức nở nụ cười trào phúng – Đây không phải là nghệ danh đấy chứ? – Đúng là tự coi mình là nhân vật cao cấp, còn dám dùng nghệ danh.

Tô San nở nụ cười nhàn nhạt rồi khẽ cười, nói một câu đầy ý tứ: “Anh nói vậy thì là vậy!”

Trần gia sa sầm mặt mày.

Lời nói của Tô San mới nghe thì có vẻ cung kính nhưng ngẫm lại thì giống như... có phần khó chịu.

- Thôi được rồi! – Mãi sau anh ta cũng chẳng muốn suy nghĩ gì nữa, không thèm so đo với cô.

Anh ta tùy ý chỉ vào một chỗ rồi nói: “Chỗ này là chỗ làm việc của cô, đừng có đi lung tung”.

- Vâng! – Tô San cúi thấp người xuống, mỉm cười đáp. Sau đó, cô kéo Tô Yên, cố tình bước từng bước đi về phía anh ta vừa chỉ.

Hừ! Gà chính là gà! Nhìn tư thế đi đứng của Tô San, Trần Gia Kỳ khinh thường bĩu môi.

Anh ta xoay người lại, đi về phía sân khấu, nhưng vừa đi được vài bước đã thấy có gì đó không đúng.

Nếu Tô San là gà, vậy người ra lệnh cho gà là anh ta được gọi là gì?

Tú bà, hay là khách làng chơi?

- A! Tô San! – Trần Gia Kỳ hét lên một tiếng phần nộ chói tai.

Tầng 21 náo nhiệt từ đây.

4. Chương 4: Đùng Khinh Người Quá Đáng.

Một ngày bận rộn trôi qua rất nhanh. Đợi đến giờ tan làm, tất cả mọi người lại ghen hòng trăn trối nhìn Tô San cùng với Trần Gia Kỳ gây gổ ầm ỹ.

Mà Tô Yên hài lòng với lần phán đoán này—sinh vật đơn bào, luôn rất dễ nói chuyện cùng với nhau.

Tô San lúc đầu rất đau lòng, tại sao lại có người thích bị người khác ngược đãi như thế chứ?

Bất quá sau này cô cũng hiểu, đại khái sau mỗi lần bị ngược đãi đều có cảm giác thấy vui vẻ.....

Trần Gia Kỳ kia cũng không tồn tại lâu ở trong đầu cô, rất nhanh sau đó, cô đã bị cuốn vào một rắc rối khác rồi.

Rốt cuộc là có nên gọi điện thoại cho Lâm Duệ hay không? Bây giờ đã là sáu giờ rồi, không biết anh ấy đã xong việc chưa?

“Ông—“ Điện thoại chợt rung lên, trên màn hình hiện lên tên của Lâm Duệ, Tô San kinh ngạc, thiếu chút nữa làm đổ ly trà sữa bên cạnh.

Cô luống cuống chân tay nhận điện thoại: “Alo, anh xong việc rồi?”

Đầu kia im lặng một lúc, rồi mới vang lên giọng nói không rõ cảm xúc của Lâm Duệ.

“Em biết là anh?”

“Dĩ nhiên rồi, hắc hắc.” Tô San cười gương mấy tiếng: “Anh về nước cũng đã được ba tháng, dù là bạn bè bình thường cũng biết số điện thoại trong nước của anh rồi.”

“Đúng vậy, ba tháng nay anh nhận được rất nhiều điện thoại của bạn bè.” Lời nói anh mang ý nghĩa sâu xa.

Tô San im lặng. Cô không ngờ, cô hiểu ý của Lâm Duệ.

Trên danh nghĩa là em gái của Lâm Duệ, anh trai về nước, theo lý cô nên gọi điện thoại hỏi thăm anh một tiếng.

Không phải là cô không muốn gọi cuộc điện thoại này, chỉ là tình thế của hai người vốn có chút khó xử. Gọi điện cũng không biết nên nói cái gì.

Nghe tiếng hít thở quen thuộc, tâm thần Lâm Duệ cũng có chút hoảng hốt.

Anh cùng với Tô San sống chung một mái nhà mười năm. Cô gái nhỏ bé dễ thương này, từ lúc nào lại không thể phai mờ trong trí nhớ của anh.

Anh thích cô, nhưng sâu thẳm trong lòng vẫn căm ghét khinh thường tình cảm của chính mình. Anh nên biết, Tô San rất có thể là con riêng của cha anh, anh làm sao có thể có ý nghĩ xấu xa với em gái ruột của mình?

Được rồi, cho dù Tô San với anh không có quan hệ máu mủ, nhưng mẹ của cô cũng là hung thủ gián tiếp gây ra cái chết của mẹ anh, anh làm sao có thể thích cô được.

Tại vì suy nghĩ mâu thuẫn lâu ngày bị đè nén ở trong lòng, Lâm Duệ rốt cuộc nhất thời mất không chế, anh đẩy cô vào trong hồ bơi.

Ai ngờ, ý trời trêu người, đang lúc làm việc xấu xa, anh chợt giật mình, cái gì mà em gái ruột, cái gì mà con gái của hung thủ hại mẹ, tất cả chỉ là phán đoán sai sót của một mình anh.

Anh ân hận xót xa đến gần như suy sụp, chỉ muốn được đi tù để tìm kiếm giải thoát.

Kỳ lạ.....Tô San lại một lần nữa xuất hiện.

Vì muốn cứu anh khỏi tội danh mưu sát, cô đã gỡ bỏ lớp nguy trang góc ghech của ngày xưa, đứng ở chỗ của nhân chứng, mạnh mẽ mà nói.

Anh vô tội và được phóng thích, lại bị đưa ra nước ngoài, thế nhưng cô gái đó, thời gian cùng với khoảng cách địa lý cũng không thể nào xóa nhòa hình bóng của cô.

Anh sẽ không buông tay, tuyệt đối sẽ không.

Lâm Duệ nhắm mắt lại, cất lên giọng nói ôn hòa.

“San San, em đang ở đâu?”

Giọng nói của Lâm Duệ đột nhiên thay đổi trở nên ấm áp như vậy làm cho Tô San có chút sững sờ, mất vài giây mới kịp phản ứng: “À, em đang ở phòng ăn của nhân viên.”

“Ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn.” Tô San cười cười: “Ở chỗ này ăn cho tiện, đỡ tốn công về nhà nấu nướng.”

Lâm Duệ biết hai năm trước Tô San dọn ra ngoài ở, mà hiện tại chính bản thân anh cũng đang ở bên ngoài, nên cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Vậy thì tốt, anh xuống cùng ăn với em.”

“Hả?” Tô San cuống quýt lắc đầu, ngay sau đó liền nhớ ra là Lâm Duệ không có nhìn thấy, liền lên tiếng từ chối: “Đừng, đừng, ở đây có rất nhiều đồng nghiệp đấy.”

Lâm Duệ nhíu mày: “Vậy chúng ta đi ra ngoài ăn được không?”

Tô San liếc nhìn Tô Yên đang ngồi đối diện: “Nhưng.....bạn em cũng đang ở đây.”

Tô Yên này giờ ngồi đỏng lổ tai lên thám thính, nghe thấy như vậy, lập tức vung tay lên: “Không sao, không sao, có hẹn thì cứ đi đi, đừng để ý đến mình.”

Bởi vì được sự khuyến khích của Tô Yên cùng với sự dụ dỗ của Lâm Duệ, Tô San cứ như vậy mà lên thuyền giặt. Không đúng, là xe của giặt.

Ngồi vào chiếc Land Rover, chiếc xe chậm rãi chạy đi. Tô San không tự chủ mà quay đầu qua, lặng lẽ quan sát Lâm Duệ ở bên cạnh.

Anh cao gầy, đường cong trên khuôn mặt hồi xưa hình như cũng trở nên góc cạnh hơn rồi.

Mấy năm nay anh sống một mình, chắc hẳn cũng trải qua rất nhiều vất vả rồi.....

“Em nhìn cái gì vậy?” Lâm Duệ lợi dụng lúc đèn đỏ, đột nhiên quay đầu qua, anh nhìn thẳng vào tầm mắt của Tô San.

“Không có gì, không có gì.” Tô San liền quay đầu về. Nhìn lên anh quả nhiên bị bắt tại trận, cô không khỏi có chút ngượng ngùng.

“À, đúng rồi sao anh lại đổi xe?” Cô cười ha hả nói: “Buổi chiều không phải anh lái một chiếc xe màu trắng sao? Xe kia rất đẹp mắt.”

“Màu trắng?” Lâm Duệ nhớ lại, hỏi cô: “Bentley?”

Tô San sờ sờ lỗ tai, vẻ mặt nghi hoặc, khuôn mặt xinh đẹp quẩn rũ bởi vì hành động này làm cho thành mấy phần trẻ con, đáng yêu.

“Em không rõ lắm. Anh biết, em không am hiểu về xe mà.” Cô thành thật đáp.

“Cái đó chính là Bentley.” Lâm Duệ cười. Nụ cười này làm cho cả khuôn mặt của anh trở nên nhu hòa đi rất nhiều. Tầng sương mỏng xung quanh người cũng nhạt đi không ít.

“Nếu không phải là người có tiền, ai dám đi Bentley?” Anh hỏi: “Sao vậy? Em thích chiếc xe kia?”

“Ừ.” Hai mắt Tô San tỏa sáng: “Cảm giác giống như chiếc xe hồi trước thầy giáo Vương dạy em chạy xe, rất đẹp.”

Bàn tay đang cầm lái của Lâm Duệ, mắt tự nhiên mà run lên một cái.

Thầy giáo Vương? Chiếc xe.....QQ* màu vàng?

Lâm Duệ cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

“Có phải trong mắt em tất cả những cái xe có bốn bánh đều giống như nhau?”

Nghe Lâm Duệ nói lời chế nhạo, Tô San nghiêng đầu suy nghĩ một chút, dùng bộ dáng phớt lờ đáp: “Chúng đều là xe. Lâm Duệ tiên sinh, kỳ thị là không tốt.”

Lâm Duệ bật cười.

Lâm Duệ công tử cổ thể hiện vẻ thân thiện, quan hệ của hai người rõ ràng kéo lại gần không ít. Cho nên, khi Tô San đi theo Lâm Duệ đi vào quán ăn Nam Hồ thì đã không biết trời cao đất rộng mà nói đùa với anh rồi.

“thật không nghĩ tới, anh sẽ dẫn em tới đây. Hơn bốn năm ăn bò bít tết, chợt tới ăn bún gạo, có phải hệ tiêu hóa của anh không được tốt?”

Lâm Duệ không có lên tiếng, chỉ cười giống như không cười giương đôi mắt xéch xinh đẹp lên, Tô San cảm thấy sợ liền im lặng lập tức.

Nói thật, cảm giác của Tô San với Lâm Duệ rất phức tạp.

Nhiều nhất trong đó tất nhiên là sợ hãi.

Lúc còn nhỏ, thì âm khí rất nặng, tính tình thì hung dữ nhưng lại có bộ dạng rất đẹp. Thỉnh thoảng gặp vào ban đêm, nhìn rất giống ma cà rồng. Chỉ cần nghe tiếng nanh ra là người khác không còn hải cẩu.

Vậy mà khi ở chung, liền ở chung tới mười năm, ở chung riết thành thói quen.

Trong lúc như này, bị mắng mấy câu thì xem như còn là nhẹ, thỉnh thoảng có thể còn bị ăn vài cái đánh.

Cho đến.....bốn năm trước.....

Ngày hôm ấy, Lâm Duệ dùng khuôn mặt ngọt ngào gọi cô. Tô San lúc ấy ngây ngốc, trái tim kích động cũng muốn nhảy ra ngoài. Trong đầu này cô chỉ có một suy nghĩ—đưa tay ra xua tan mây mù để thấy ánh trăng.

Chỉ tiếc, cuộc sống không phải là phim, Tô San chưa bao giờ là một cô gái may mắn, mà lúc này xuất hiện trước mặt cô không phải là nam chính đã tỉnh ngộ nhận thức được sai lầm của mình, mà chính mà ‘ma quỷ’ đang biến hình trong đêm trăng tròn.

Giật mình một cái, hồ bơi lạnh lẽo, cảm giác hít thở không thông, còn có tiếng nghiến răng ken két của người con trai nói cô ‘đi chết đi’, từng chữ từng chữ lọt vào trong đầu cô. Bể tan tành giống như thủy tinh, từng mảnh nhỏ nhẹ nhàng đang vào da thịt cô, làm cho cô đau nhưng lại không thể thoát.

Tô San chợt nhắm mắt lại, giống như đang theo đuổi một cái gì đó, cô cố gắng dùng sức lắc đầu một cái, mở mắt là thì đã nhìn thấy Lâm Duệ nhìn mình với ánh mắt tò mò.

Ánh mắt sáng ngời kia, cùng với cặp mắt tràn đầy thù hận của năm đó thật sự rất giống nhau. Tô San giật mình một cái, trên mặt hiện ra vẻ hoảng sợ, cô lùi về sau một bước, nhưng không đợi lùi đến bước thứ hai, một cánh tay liền đuổi ra, nắm chặt lấy tay cô. Năm ngón tay đan xen vào nhau, không hề có khe hở nào.

Không kịp để phản kháng, cô đã bị dắt vào một gian phòng bao.

Sau một hồi trời đất quay cuồng, cánh cửa đã bị đóng lại. Tô San cũng bị đặt xuống chỗ ngồi.

Trong mắt Lâm Duệ thoáng hiện lên ý cười, hai tay anh chống lấy hai bên Tô San, cúi đầu không tiến sát lại cô, nhưng cũng không có ý để cho cô rời đi.

Một bàn tay như có như không chạm vào gò má trơn bóng của Tô San, giống như tất cả những người anh trên thế giới vậy, động tác thể hiện rõ sự yêu thương cưng chiều, nhưng giọng nói lại cố tình mang một chút không quan tâm.

“Em đang suy nghĩ gì vậy? Sao sắc mặt lại khó coi như thế?”

Lòng bàn tay Lâm Duệ rất ấm, nhưng đầu những ngón tay lại rất lạnh. Cảm giác này giống hệt như lưỡi rắn, Tô San không cảm thấy sự dịu dàng, ngược lại làm cho cô cảm thấy hoảng sợ.

Trong mũi là mùi hương nước hoa lạ của đàn ông. Mùi hương đó bao quanh cô, cô quanh cô. Muốn trốn cũng không thoát, chỉ còn biết đắm chìm trong đó.

“Mặc kệ anh, anh...anh buông em ra.” Tô San cố hết sức la lên. Nhưng lại không thể nào nói lớn được, giọng nói của cô giống như tiếng muỗi vo ve, không hề có chút uy hiếp nào.

Lâm Duệ vẫn không nhúc nhích.

Thân thể cô cứng ngắc, anh hoàn toàn có thể cảm nhận được.

Ánh mắt anh tối sầm lại.

Đây là ý gì?

Khẩn trương? Sợ? Còn là.....chán ghét?

Hai chữ đó xẹt qua đầu, làm cho sắc mặt Lâm Duệ vốn không có thay đổi nhưng đáy mắt cũng hiện lên từng đợt song ngầm mãnh liệt.

Anh không để ý tới sự cảnh cáo của Tô San, ngược lại anh giống như muốn khiêu khích cô, chậm rãi đem khuôn mặt tiến sát về phía Tô San.

Tô San không khỏi co rúm người lại.

Ánh mắt Lâm Duệ mang theo tia ánh sáng kỳ dị. Hấp dẫn, nguy hiểm, làm cho cô không dám nhìn thẳng. Hơi thở nặng nề của anh phả lên trên làn da cô, khiến cho Tô San run rẩy.

Trong lòng cô hồ hê loạn cả lên, không rõ là mừng rõ hay còn là căm hận.

Cô chỉ biết, phía trước cô là một cái động có quang cảnh đẹp đẽ, muốn hấp dẫn cô nhảy vào. Nhưng chỉ cần cô tiến thêm một bước nữa, thì cái chờ đợi cô sẽ là thịt nát xương tan.

Không, cô không muốn.

Giống như là bản năng, Tô San đột nhiên giơ tay lên, trên khuôn mặt hiện ra vẻ hung dữ, cả người đều tản ra hơi thở cảnh giác.

Một khắc kia, Lâm Duệ cho là Tô San sẽ ình một cái tát.

Nhưng mà không có.

Cô chỉ đẩy cánh tay Lâm Duệ, từ bên trong chui ra.

Đứng dựa lưng vào vách tường, Tô San thở hổn hển, khóe mắt lóe lên ánh sáng đề phòng.

“Lâm Duệ, anh.....anh đừng có ăn hiết người quá đáng.”

Lâm Duệ cúi đầu nhìn cánh tay buông xuống của mình, chậm rãi xoay người, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc nhìn cô, không nói gì.

Gò má được chạm chỗ tinh tế. Môi mỏng mím chặt, vẻ mặt lạnh lẽo làm cho người khác nhìn không thấy.

Trong nhất thời, cả gian phòng chỉ có thể nghe thấy hơi thở của hai người.

*QQ: là một hãng xe bình dân ở Trung Quốc.

5. Chương 5: Trong Nhà Có Người

Hai người giống như so tài với nhau, ai cũng không nói chuyện, cứ như vậy yên lặng nhìn nhau.

Yên lặng đến quỷ dị, ở trong một không gian nhỏ hẹp này, vô cùng phóng đại, Tô San gần như có thể nghe rõ tiếng tim đập của mình.

Đột nhiên, Lâm Duệ cúi đầu nở nụ cười.

Tiếng cười kia trầm thấp mà từ tính, giống như một cục đá ném vào trong tâm hồ của Tô San, phá vỡ một mảnh yên tĩnh. Gần như phá tan phòng tuyến tâm lý bao nhiêu năm cô hao tổn tạo thành.

“Em cảm thấy anh đang khi dễ em hả?” Lâm Duệ nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu: “Vậy sao em không đánh anh?”

“À? Cái gì?” Tô San nghe không rõ.

Lâm Duệ cười cười, không lên tiếng.

Anh chậm rãi đến gần Tô San, nhìn cô, ánh mắt thâm thúy mà chuyên chú. Tầm mắt từ từ rơi xuống, cuối cùng rơi trên bàn tay nhỏ bé đang khấn trương xoắn góc áo của cô.

Mười ngón tay được sơn sửa móng cẩn thận, thon dài trắng nõn, mềm mại mà không mất đi khí khái.

Anh không nhịn được nâng nó lên, từng chút từng chút tỉ mỉ sờ qua, không dám dùng một chút sức, giống như trong lòng bàn tay chính là bảo ngọc thượng cổ.

Yếu ớt, dễ vỡ.

Quen biết mười năm, Lâm Duệ chưa từng dịu dàng đụng chạm cô như vậy. Tô San sững sờ, nhất thời ngay cả phản kháng cũng quên mất.

Lâm Duệ khẽ mỉm cười, nháy mắt sáng rõ, cái gọi là khuynh quốc khuynh thành, cổ tình còn có chút khổ sở, đủ để khiến cho bất kỳ một người phụ nữ nào cũng động lòng, còn thêm chút đau lòng.

Anh gần từng chữ: “Lần sau, nếu anh khi dễ em nữa, em ngàn vạn lần không nên nén lại, nhất định phải đánh anh tại chỗ, biết không?”

Anh mắt khép hờ, che đi một chút đau đớn nhanh chóng lướt qua nơi đáy mắt.

Nếu không, thiếu nợ lâu quá, sẽ biến thành bùa chú.

Đó chính là gông xiềng vĩnh viễn không thể thoát khỏi, tất yeeus sẽ bị đóng đinh trên thập tự giá, chảy đến giọt máu cuối cùng, mới có thể được cứu thoát.

Trong giọng nói của anh, có chút biến điệu, Tô San ngẩn ra quỷ thần xui khiến nâng mặt anh lên. Vừa nhìn thấy, hoàn toàn giật mình.

Ánh sáng như nước di động, con người màu đen, thâm trầm đủ khiến cho Tô San cảm thấy lo lắng, bất an...

“Em...” Cô mở miệng, như muốn nói gì đó, lại cảm thấy cổ họng khô rát, giống như tháng bảy ở sa mạc, một mảnh tiêu điều.

Cuối cùng, cô chỉ có thể cúi đầu than một tiếng: “Anh...”

Ánh sáng trong mắt Lâm Duệ đột nhiên tối dần.

Anh sâu sắc nhìn Tô San, nhưng Tô San vẫn đặt tầm mắt ở nơi hư vô nào đó trong không khí, như đang suy tư điều gì, lại giống như là không nghĩ đến gì cả.

Lâm Duệ nhắm mắt lại, từ từ buông tay Tô San.

Nhẹ gẩy nút áo kim loại hiếm có trên ống tay áo, anh đưa lưng về phía Tô San ngồi vào bàn bên cạnh, khuấy ly trà trong tay, một vòng lại một vòng.

Khi khuấy tới vòng thứ ba, anh dừng động tác lại, trong tâm đã quyết định.

Xoay đầu lại, cầm thực đơn lên, Lâm Duệ vô cùng lịch sự hỏi: “Muốn ăn chút gì?”

Hai hàng lông mày vừa đứng nhúu lại, không quá xa, cũng không khiến người cảm thấy đường đột.

Nhìn bộ dạng điềm nhiên như không có việc gì của anh, Tô San sững sờ một chút, ngay sau đó cúi đầu cười khổ.

Quả nhiên, là cô tự mình đa tình....

“Tùy tiện thôi.” Cô ngồi xuống vươn tay thuận thế đặt xuống, che giấu sự luống cuống của mình, lại không biết rằng động tác của cô quyến rũ câu người đến mức nào.

Ngón tay cầm thực đơn của Lâm Duệ khẽ siết lại, đột nhiên trắng bệch, bụng dưới mơ hồ dấy lên một ngọn lửa.

Cũng vào giờ khắc này, trong lòng anh âm thầm hạ quyết tâm: về sau nhất định phải đặt sô pha màu đỏ, đặt Tô San đã được lột sạch ở trên ...

Không thể không nói, Lâm Duệ như trẻ con, thật sự là quá không thuần lương

~Món ăn rất nhanh được mang lên, hai người vừa ăn vừa tùy ý trò chuyện.

Lâm Duệ như vô tình hỏi: “Hôm nay ở công ty có thuận lợi không?”

“Ừ, hoàn hảo.” Tô San cười: “Bộ phận quảng cáo là ngành thật đáng yêu!”

“Thật?” Lâm Duệ vẻ mặt không thay đổi, trong mắt lại giống như che đậy gì đó.

Anh cầm muống canh lên, múc đầy chén canh cho Tô San, thản nhiên nói: “Sao anh lại nghe nói, em bị mấy nhân viên cũ xa lánh? Có muốn anh đổi ngành cho em không? Những ngành khác cũng sẽ không thối thời như bên quảng cáo!”

Tô San ở trong lòng âm thầm trợn mắt.

Nếu không phải anh làm những chuyện ở chỗ phỏng vấn, người ta sẽ chèn ép cô như vậy sao?

Chỉ là, những lời này Tô San cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Cô cầm khăn giấy lên, lau khô miệng, sau khi suy nghĩ một chút, mới cân nhắc nói: “Em lại cảm thấy, đây mới là điều đáng quý của bộ phận quảng cáo.”

“Nếu như hôm nay bọn họ không vì em là người do tổng giám đốc tự mình thu nạp, sẽ đối đãi khác với em. Như vậy ngày mai, đại khái bọn họ cũng sẽ không ngoài mặt nịnh hót đến gần em, quay đầu lập tức đâm em một dao.”

“Tại một nơi đơn thuần như vậy, làm cộng sự với một đám người đơn thuần như vậy, chắc chắn là một công việc thú vị.” Mặt Tô San khẽ cong lên.

Lâm Duệ nhìn về phía Tô San, trong mắt rõ ràng là tán thưởng, cười, không nhắc lại việc chuyển ngành cho cô nữa.

Cơm nước xong, Lâm Duệ lái xe đưa Tô San về nhà. Ở dưới lầu, Tô San xuống xe vẫy tay với anh, lễ phép cười nói: “Hôm nay cảm ơn anh đã chiêu đãi, ngày sau nhất định em sẽ mời lại anh!”

Chiêu đãi? Mời lại?

Lâm Duệ ngược mắt, cười như không cười: “Làm sao? Như thế này là xác định vị trí cho anh rồi hà?”

Từ anh trai đến bạn bè, đây rốt cuộc là thăng cấp hay là xuống cấp?”

“À? Cái gì?” Tô San lúng túng, chỉ có thể giả bộ như không hiểu.

Đối với người đàn ông này, cô đã dùng hết thời gian mười năm đi theo, lại dùng thời gian bốn năm để quên lãng.

Cô đem những năm tháng hồn nhiên nhất của một thiếu nữ, những năm tháng trân quý nhất, không hề cất giữ, giống như hiến tế dâng lên trước mặt anh, lại để cho anh chà đạp, kinh bỉ.

Mà nay, cô thật sự không dám tùy tiện làm một lần nữa.

Dù sao, cuộc sống có thể có bao nhiêu mười bốn năm?

Bên này, Lâm Duệ cũng bước một bước dài xuống xe, cách một tiếng khóa cửa xe lại, âm thanh thanh thanh nhả lạnh nhạt, giọng nói lại vô lại cực kỳ.

“Cũng đã trễ thế này, chẳng lẽ không mời anh lên nghỉ ngơi một chút?”

Anh phí hết tâm tư, muốn tự nhiên bước vào cuộc sống của Tô San, như thế nào lại bị mấy lời khách sáo cố ý xa lánh của cô dọa sợ?

Nghe Lâm Duệ nói, Tô San lập tức .

Những lời này vốn không phải là “thời gian vẫn còn sớm, không mời anh lên ngồi một chút ư?” sao?

Cũng là làm khó anh bóp méo câu từ như chuyện đương nhiên = =.

“Hay là thôi đi.” Tô San giơ tay lên nhìn đồng hồ, cố ý hàm hồ nói: “Cũng đã khuya rồi, đại khái cô ấy cũng nên trở lại...”

Ở đây “cô ấy” ( ) và “anh ấy” ( ) đồng âm, Tô San nói như vậy thật ra có ý tứ cố ý lừa gạt.

Nhưng Lâm Duệ là người như vậy sao?

Anh há có thể đánh mà không chuẩn bị trước?

Đừng nói là bạn cùng phòng của Tô San, ngay cả mấy tháng trước Tô San nuôi thỏ, anh đều quen thuộc.

“Hả? Thật sao?” Lâm Duệ ý vị sâu sa nhìn cô, trong ánh mắt sắc bén, sáng rõ nhìn rõ mọi thứ.

Tô San bị ánh mắt soi mói, không khỏi cảm thấy chột dạ.

Đầu nhỏ rủ xuống càng ngày càng thấp, ngón tay nắm lại cũng dần dần trắng bệch, ngay cả móng tay cũng đã cong gần hết độ cong, lúc này Lâm Duệ mới tiến lên nắm lấy tay của cô, chậm rãi gỡ từng ngón tay của cô ra.

Nắm ngón tay trắng nõn mềm mại, anh trầm mặc một lát, khe khẽ thở dài: “Được rồi, anh không đi lên, em đi vào thôi. Vào nhà, gọi điện thoại cho anh.”

“Ừ!” Tô San cúi đầu đáp một tiếng, khe khẽ thở ra một hơi, xoay người bước nhanh vào cửa tòa nhà.

Trong hành lang rất yên tĩnh, Tô San rất nhanh leo lên tới tầng ba, khi mở cửa ra thì trong phòng mơ hồ vang lên âm thanh kỳ quái.

Cô đẩy cửa vào nhà: “Tô Yên, cậu giờ trò quỷ gì vậy, đập phá cái gì đó...”

Cô chưa dứt lời liền dừng lại, vì trong nhà vẫn tối đen. Tô San lắc đầu một cái, trong lòng thầm nói chẳng lẽ mình nghe lầm?

Cô cúi người xuống, vừa đổi dép, vừa lấy điện thoại di động ra gọi cho Lâm Duệ, chỉ vang lên một tiếng, đầu kia đã nhận.

“Em đã lên nhà?”

“Ừ.” Tô San cười đáp: “Anh cũng nhanh đi về đi, đi đường cẩn thận một chút.”

Lâm Duệ ngẩng đầu nhìn lên ánh sáng trên tầng ba, khóe miệng cũng mang theo một nụ cười ấm áp ngay cả bản thân cũng không nhận ra.

“Anh biết rồi, em đi ngủ sớm đi, ngày mai...”

“Không cần đi làm trễ phải không?” Không đối mặt với Lâm Duệ, Tô San tự tại hơn rất nhiều. Cô nghịch ngợm nói tiếp: “Tuân mệnh lão bản”

Vừa nói chuyện cô vừa bước nhanh đến ban công, vươn tay kéo rèm cửa sổ, muốn nhìn Lâm Duệ một cái.

Màn vải dày cộm nặng nề soạt một cái bị kéo qua một bên, vậy mà, sau một khắc, nụ cười bên môi của Tô San cứ như vậy mà tắt ngúm.

Khuôn mặt dữ tợn của một người đàn ông xa lạ đột nhiên xuất hiện trước mắt cô!

“A!” Cô hét lên một tiếng, sợ hãi mà thê lương, gần như vang dội toàn bộ chung cư.

Điện thoại choang một tiếng rơi xuống đất, lòng của Lâm Duệ cũng rơi xuống theo.

Anh nhanh chóng ngẩng đầu lên, trong căn phòng nhỏ ấm áp đó, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông tránh kiện...

Trong lúc này, Lâm Duệ chỉ có cảm giác mình rơi vào ao băng giá rét của trời đông, âm lạnh từ bên trong tỏa ra như kêu gọi địa ngục.

Tô San...

“Tô San!” Anh ném điện thoại xuống, khuôn mặt tuần tú hoàn toàn băng liệt, cả người giống như điên rồi, liều mạng lao thẳng vào trong tòa nhà.

6. Chương 6: Chân Nhân Bất Lộ Tướng

- Ngậm miệng lại! Nếu không thì chết! – Tên ăn trộm bị tiếng kêu sắc lạnh và the thé của Tô San làm cho chấn động, hắn nghe thấy xung quanh có tiếng người hô “ăn trộm”, “ăn trộm” thì thẹn quá hóa giận, lấy một con dao hình khẩu súng dí thẳng vào người Tô San.

Tô San còn chưa kịp phản ứng thì cơ thể đã có phản ứng trước. Cô nhanh chóng né người sang một bên, nhanh như cắt túm lấy cổ tay phải của người đàn ông rồi bẻ quặt lại, một tiếng hét thảm thiết vang lên tận mây xanh...

Nhưng lần này là tiếng hét của đàn ông...

Tô San nghe tiếng gào khóc thảm thiết này đã biết ngay cô đã bẻ gãy cổ tay của hắn rồi.

- Ôi, anh không sao chứ? – Cô vội vàng buông tay ra, lùi về phía sau một bước, đôi mắt lóe sáng như sao trên trời, cô xin lỗi cực kì chân thành – Tôi... tôi không cố ý, ai bảo anh không có việc gì làm lại ngồi trên cửa sổ nhà tôi chứ?

- Tôi... – Tên ăn trộm ôm đầu, đau đến chết đi sống lại, khi nghe những lời của Tô San, vẻ mặt hắn như đang đi đại tiện.

Khuôn mặt hình cái bánh bao của hắn chuyển từ trắng bệch sang màu lục, trông hết sức méo mó vặn vẹo.

Chẳng lẽ phải nói là hắn đột nhập vào nhà người khác ăn trộm, đột nhiên chủ nhà về nên mới phải bắt đắc dĩ trốn ở đây ư?

Ngoài cửa truyền đến tiếng quát và tiếng phá cửa, vẻ mặt tên trộm đầy tuyệt vọng, đúng là chẳng được việc gì, tất cả đều do người đàn bà thối này!

- Đồ dê tiện! – Hắn trừng hai mắt đỏ bừng bừng nhìn Tô San, bực tức giơ chân đá vào vai cô một cái, tốc độ cực kì nhanh. Nếu là người phụ nữ bình thường thì chắc chắn sẽ bị đá đến mức học máu, ngồi nhà mười ngày đến nửa tháng.

Nhưng mà hắn lại quên mất rằng một cô gái có thể bẻ gãy cổ tay người khác thì sao có thể là người bình thường được chứ?

Khi hắn động dậy chân, Tô San đã phát hiện ra mục đích của hắn. Cô lớn tiếng cảnh cáo: “Này, đừng có mà động dậy!”. Nhưng dĩ nhiên là chẳng còn kịp.

Khi cái chân to của hắn nhắm thẳng vào mình, Tô San theo bản năng định né tránh nhưng khí lạnh lại chợt lan tràn vào trong mắt.

Cô run lên, cắn răng đứng yên, miệng “ha” một tiếng rồi dùng sức chống lại cẳng chân hắn, mượn lực chống lực.

Sức lực của kẻ trộm quá lớn nhưng lại bị Tô San cứng rắn chống đỡ, muốn đẩy cũng không đẩy được nên cả người không khống chế được, ngã về phía sau, lộn nhào từ trên cửa sổ xuống.

Đúng lúc đó, Lâm Duệ phá cửa xông vào, phía sau còn có mấy người bảo vệ và hàng xóm.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, Tô San đứng giang rộng hai chân như đứng tấn, miệng phát ra âm thanh thâm thúy “ha” một tiếng, sau đó cô dùng sức đánh về phía cẳng chân của kẻ trộm.

Một người đàn ông cao to là thế nhưng lại bị một cô gái đẩy thẳng xuống.

- A... – Trong tiểu khu yên tĩnh, tiếng người đàn ông vang rõ như đang hát quân ca, khiến những người hàng xóm ngó đầu ra xem.

Thanh âm của hắn đầy hoảng sợ và thê thảm đến cực điểm, rồi âm thanh phát ra khi một vật nặng rơi xuống đất vang lên, sau đó mọi chuyện lại trở về yên tĩnh.

Tô San xoay xoay cổ phát ra tiếng rắc rắc, cô thả lỏng người, bày ra vẻ mặt vô tội nhìn những người đã chết đứng bên ngoài.

- Tôi... tôi là tự vệ đúng đắn. Tôi đã nhắc nhở hần, bảo hần đừng nhúc nhích rồi!

Tất cả mọi người đều có biểu cảm giống hệt nhau, ánh mắt rối rắm, khóe miệng run rẩy, nhìn Tô San từ đầu đến chân với vẻ không thể tin nổi, dường như họ đang nhìn thấy một nữ siêu nhân từ trên trời rơi xuống.

Có mấy người hàng xóm đã kịp gọi cứu hộ.

Xe cứu thương và xe cảnh sát đồng thời tiến vào vườn hoa của tiểu khu, những người xông ra đầu tiên chính là nhân viên y tế.

Không thể không nói, về ý thức cứu viện thì quốc gia chúng ta có ý thức rất cao.

Bác sĩ mặc áo blouse trắng bước nhanh tới, nói với cảnh sát: “Chúng tôi muốn đưa người bị thương đi trước đã, phiền anh bảo mấy người không liên quan rút bớt, dù sao ở đây cũng là nhà riêng”.

Nghe nói lần này là án tử, bọn cướp đột nhập vào nhà một cô gái chưa chồng, nói vậy thì cô gái đáng thương đó nhất định đã bị xâm phạm rồi...

Nữ bác sĩ thở dài trong lòng, sao trên đời này lại có nhiều người khổ đến vậy...

Nhưng cảnh sát lại nhìn bà đầy kì quái: “Riêng tư? Loại người này còn biết ngượng ngùng à? Đã dám xông vào cướp bóc thì đừng sợ mất mặt! Các anh chị cứ làm việc của mình đi!”

- Hả? – Nữ bác sĩ dừng bước, ngậy người, lập tức phản ứng lại trước lời nói của người cảnh sát.

Bà ngạc nhiên, khó tin hỏi: “Ý anh là... người bị thương không phải là cô gái mà là tên trộm?”

Những người bảo vệ trong tiểu khu đang hỗ trợ duy trì trật tự, nghe vậy liền tranh thủ quay đầu, bồi thêm vào đề tài này, vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa.

- Đúng vậy! Ôi, tôi nói cho hai người nghe nhé, tên trộm này nào có phải bị thương bình thường, đây chính là nhận lấy cái chết thì đúng hơn! Hai người chưa được chứng kiến thân thủ của cô Phỉ Tô, chắc chắn, đúng là đệ tử của phái Nga Mi rồi!

Anh bảo vệ trẻ tuổi vừa nói vừa khoa chân múa tay, mặt mày hớn hở đầy sùng bái, chỉ hận không thể báo Tô San làm sư phụ, gia nhập phái Nga Mi...

Khi người bảo vệ đang thao thao bất tuyệt kể chuyện một người bình thường đấu lại một tên trộm thì nữ anh hùng Tô San lại đang phải trả lời những câu hỏi của cảnh sát.

- Nói vậy là lúc trước hần dùng dao uy hiếp cô, cô sợ mình bị thương nên mới bẻ gãy cổ tay hần? – Một người cảnh sát mở tập hồ sơ ra, hỏi rất bài bản.

Tô San gật đầu, sau đó cảm thấy không ổn lắm lại nghiêm túc lắc đầu: “Không, không, không, tôi sợ con dao đó làm bị thương hần ta nên mới muốn làm gì đó để hần bỏ dao xuống!”

- Dâm bị thương... hần? – Khóe miệng người cảnh sát giật giật mấy cái – Không phải con dao đó trong tay hần sao?

- Đúng thế! – Tô San nghiêm túc – Nhưng nếu không cẩn thận thì con dao đó sẽ lại nằm trong tay tôi. Tôi sợ mình lỡ tay làm hần bị thương.

- Hả? Thì ra là vậy... Haha! – Người cảnh sát như nhìn thấy ma quỷ và thiên sứ trộn lẫn trong hình dáng của một cô gái, ánh mắt hơi ngẩn ra rồi cười khan mấy tiếng.

Người cảnh sát đứng bên cạnh cũng choáng váng, ho khan vài tiếng rồi tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ.

Anh ta nghiêm túc hỏi: “Hần đã mất năng lực công kích rồi, tại sao cô còn đẩy hần xuống dưới? Cô có biết hành động này của cô là phạm tội quá mức không?”

Tô San nhún vai, ra vẻ vô tội như một chú cừu mới sinh.

- Tuy tay hần đã bị gãy nhưng vẫn còn chân mà. Hần đá tôi, chẳng nhẽ tôi cứ đứng yên để hần đá?

Câu nói của cô khiến mấy người cảnh sát bật cười nhưng vì thân phận nên họ phải cố nhịn.

Một nữ cảnh sát ở dưới tầng nhìn thấy Tô San, ánh mắt đầy hứng thú, cô ấy đi lên phía trước rồi vỗ vai Tô San:

- Cô gái, tôi thấy thân thủ của cô rất tốt, hình như đã từng luyện võ, tên trộm này muốn trốn chắc cũng chẳng trốn được!

Ngữ khí đầy tán gẫu, chẳng giống cảnh sát đang hỏi tình tiết vụ án mà như người hàng xóm láng giềng đang tán chuyện.

Vì quan hệ của bố nên Tô San cũng có cảm giác thân thiết với cảnh sát, nhìn nữ cảnh sát trước mắt rất thân thiện nên cô cũng thoải mái hơn.

Cô cười kéo rồi kéo tay nữ cảnh sát, lôi cô ấy đến hiện trường, cũng chính là ô cửa sổ.

- Đây, cô xem đi! – Tô San chỉ vào lan can cửa sổ - Vừa rồi hắn ngồi ở đó, đột nhiên giơ chân đá tôi, tôi đứng ở khu vực khoanh màu vàng kia, nếu muốn trốn thì đương nhiên tôi có thể tránh được.

- Nhưng mà, cô lại nhìn đi! – Tô San đột nhiên chỉ tay về phía con dao găm của tên trộm.

Nó rất nhỏ, vừa đủ để nhét vào túi, đầu dao hướng về phía trước, lóe lên những tia sáng chết chóc hết sức lạnh lẽo.

- Nếu tôi tránh đi, hắn không đá trúng người tôi vậy thì nhất định sẽ theo quán tính dốc người về phía trước, trượt xuống lan can cửa sổ, mà chỗ hắn rơi xuống chính là... – Cô khẽ cười, giọng nói cực kì vững vàng – Chính là vị trí con dao kia đang nằm.

Dừng một chút, cô lại nói từng câu từng chữ: “Hơn nữa, nếu không lầm thì con dao sẽ đâm thẳng vào chính giữa tim hắn”.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh, đại đa số những người có mặt trong phòng đều thấy sống lưng lạnh toát, ánh mắt phức tạp nhìn về phía con dao.

Nếu con dao này đâm vào người tên trộm thì chắc chắn hắn ta sẽ chết...

Ánh mắt Lâm Duệ tối sầm lại.

Nhìn những người cảnh sát đứng bên cạnh rồi lại nhìn Tô San bình tĩnh phân tích tình tiết vụ án, bỗng nhiên anh cảm thấy hình như có rất nhiều chuyện đã nằm ngoài tầm tay anh.

Bốn năm qua dường như đã biến cô thành một người khác, hay thật ra anh chưa bao giờ hiểu thật sự về con người cô?

Cảm giác không xác định trong lòng ngày càng mãnh liệt, Lâm Duệ không muốn duy trì khoảng cách nữa, anh sải bước tiến lên, nắm chặt tay Tô San.

Anh nắm chặt đến mức hận không thể bóp chặt hơn nữa, dường như muốn huyết mạch tương thông cùng cô.

Mà tương thông là thế nào? Là nhận hay là cho?

Tạm thời anh không có thời gian để suy nghĩ!

Tô San liếc Lâm Duệ một cái, ánh mắt hơi kinh ngạc.

Về mặt nghiên cứu tìm tòi của mấy người xung quanh khiến cô không được tự nhiên, cô thử tránh đi nhưng lại phát hiện lực của người đàn ông này càng ngày càng gia tăng, thậm chí còn mang theo khí thế bùng bùng không dễ phát hiện.

Tô San khép hờ hai mắt, không có phản ứng gì nữa.

Nữ cảnh sát lại thấy rất hứng thú nhìn đôi nam nữ trước mặt, cô ấy cảm thấy hôm nay đến đây đúng là sự lựa chọn đúng đắn.

Đây chỉ là một vụ trộm nho nhỏ, vốn không cần cô tự thân xuất mã nhưng có dấu hiệu cho thấy gần đây mấy tên cường gian hãy dể thương người để gây án, có khả năng là kẻ này nên cô mới tự mình đến đây.

Sự thật cũng chứng minh, cô ấy đã đúng! Trên bả vai của kẻ tình nghi đúng là có cái bớt được lưu trữ trong hồ sơ của cục cảnh sát.

- Cho tôi phương thức liên hệ đi! – Nữ cảnh sát nháy mắt với Tô San – Không biết chừng giải thưởng cao nhất của cục công an thành phố Du Lâm sẽ trao cho cô đấy!

Tô San ngẩn ra rồi lập tức nhớ tới thông báo trước cổng tiểu khi, cô kinh ngạc đến mức há to miệng ra.

- Không... không thể nào? Hẳn chính là tên cường gian mà cục cảnh sát truy nã sao?

Nữ cảnh sát nướn mày: “Tám chín phần là vậy!”

Tô San vừa nghĩ đã thấy hơi sợ.

Học võ nhiều năm như vậy nhưng cô chưa từng gặp phải đối thủ thật sự. Không ngờ lần đầu tiên được áp dụng mấy chiêu võ lại gặp phải tên tội phạm đang bị truy nã.

- Cô gái, cô có hứng thú vào học trong trường cảnh sát không? – Nữ cảnh sát đi vòng quanh Tô San một vòng, sự hứng thú trong mắt ngày càng tăng lên.

Cô ấy dừng lại trước mặt Tô San rồi nghiêm túc đề nghị: “Cô có năng lực ứng biến nhanh nhẹn, khác hẳn với năng lực của những người bình thường, thân thủ lại rất tốt, sau này cô nhất định có tương lai!”

- Không cần! – Tô San còn chưa kịp trả lời thì Lâm Duệ đã đen mặt, thay cô cự tuyệt – Công việc như vậy rất nguy hiểm, tôi sẽ không để cô ấy làm! – Giọng nói của anh toát ra hàn khí nồng đậm.

Người đàn ông tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Nữ cảnh sát từ chối cho ý kiến, chỉ nhún vai: “Ok, cứ như vậy đi, chúng tôi đi trước. À đúng rồi, nếu có thể thì không được làm xáo trộn hiện trường đâu nhé!”

Hiện trường không được xáo trộn? Có ý gì? Tô San nhìn con dao nhọn dưới đất...

Chẳng lẽ là chỉ cái này? Có phải tối nay cô sẽ gặp ác mộng không?

Nhìn con dao, sắc mặt Lâm Duệ lại tối đi vài phần.

Dưới ánh đèn, con người anh lúc sáng lúc tối, đủ loại cảm xúc trong đó, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài.

- Đợi đã, buổi tối theo anh đến đó!

7. Chương 7: Hôn

Khải Tát là khách sạn sáu sao duy nhất ở Lâm Du, mà nó cũng là một phần của Lâm thị. Từ khi về nước Lâm Duệ vẫn luôn ở lại chỗ này.

Lâm Duệ mang theo Tô San trở về phòng khách sạn, vừa vào phòng anh liền kêu cô tùy tiện ngồi đại một chỗ, sau đó đi lấy cho cô một ly trà.

Lúc anh mang trà từ trong nhà đi ra thì thấy Tô San vẫn còn đứng yên ở ngoài cửa, bộ dạng rất ngốc nghếch.

“Em muốn đứng ở đó giữ cửa sao?” Lâm Duệ không nhịn được cười, đem ly trà trong tay đưa tới: “Uống chút nước, cho cơ thể ấm lên.”

Tô San nhận lấy cái ly, rồi cúi đầu nhìn nó, trong ánh mắt thoáng hiện lên một tia giật mình.

“Cái ly này.....vẫn còn sao?”

Lâm Duệ thu lại nụ cười, xoay người ngồi xuống ghế salon, anh trầm mặc một hồi lâu rồi mới nhẹ giọng lên tiếng: “Ừ, năm đó lúc anh thu dọn đồ đạc, tiện tay cầm theo.”

Bốn năm trước anh bị đuổi ra khỏi nhà như một con chó, cha anh chỉ vào mũi anh mà nói: “Từ hôm nay trở đi, ta với người không còn bất kỳ quan hệ gì nữa. Đồ đạc trong nhà này tất cả đều là của ta cho người, người không được quyền mang theo bất cứ thứ gì đi.”

Anh thất hồn lạc phách nhìn căn phòng mình một lượt, lúc này mới phát hiện ra, ở trong nhà này hoàn toàn không có đồ đạc gì thuộc về anh.

Quý thần xui khiến, anh nằm sấp trên mặt bàn học đã sớm phủ một lớp bụi thật dày, nhớ lại lúc Tô San đưa cho anh cái ly.

Cái ly trở thành đồ đạc duy nhất anh mang theo bên người khi đi du học.

Vẫn còn nhớ, lúc mẹ kể nhìn thấy anh cầm cái ly đi ra, trên gương mặt thương hại cất một tiếng thở dài: “Ai, sớm biết như này, sao lúc trước còn như vậy....”

Lúc ấy Lâm Duệ mới biết, mẹ kể anh là một người phụ nữ vô cùng thông minh.

Bà đem tâm sự thiếu nữ của Tô San để vào trong mắt, cũng để ý sự lừa mình dối người của anh ghi tạc vào trong lòng.

Nếu như thời gian có thể trở lại, anh nhất định sẽ đi tới trước mặt Tô San, chân thành nói cho cô biết. Anh không hận cô đến mức muốn giết cô, chỉ là anh không dám đối mặt với tình cảm của bản thân.

Chỉ tiếc, khi đó Lâm Duệ còn chưa học được cách thể hiện sự áy náy của mình. Anh chỉ là gờ cái hộp trong tay hỏi mẹ kế: “Cái ly này, con có thể mang đi không?”

Hạ Tâm Di cười cười: “Dĩ nhiên, đây là Tô san cho con, con có thể mang nó tới bất kỳ nơi đâu. Chỉ là.....người con cũng vứt bỏ, vậy thì giữ lại đồ làm gì?”

Vứt bỏ, cũng chưa chắc là không thể tìm lại.....Lâm Duệ nheo mắt, con người chợt hiện ra ánh sáng khiếp người.

“Hả? Cái gì?” Tô San cho là Lâm Duệ đang nói chuyện với mình, liền tiến lên phía trước vài bước.

Lâm Duệ lúc này mới phát hiện, bản thân mình không cẩn thận, đã đem lời nói trong lòng bộc lộ ra ngoài.

“Không có gì.” Anh cười cười, hất cằm về phía Tô San: “Ngồi đi.”

“À.” Tô San đem cái ly để lại trên khay trà, ngồi vào ghế salon bên cạnh Lâm Duệ, cúi đầu, ngón tay cô xoắn xoắn quần áo, sau một hồi do dự, giống như là đã quyết định cô mới ngẩng mặt lên hỏi: “Em.....tối nay ở chỗ này sao?”

“Tối nay?” Lâm Duệ vỗ vỗ trán đưa ngón tay chỉ lên tường: “Tiểu thư, hiện tại cũng đã bốn giờ rồi, không phải em còn muốn ngủ một giấc chứ? Đừng quên tám giờ em còn phải báo cáo với bộ phận nhân sự đấy.”

Tô San nghĩ nghĩ, hình như đúng là vậy: “Vậy bây giờ chúng ta là cái gì?”

“Nói chuyện một chút.” Bên môi Lâm duệ chứa đựng nụ cười, cố gắng không gây ra áp lực nào cho Tô San.

Anh nói ra một vấn đề hoàn toàn an toàn: “Em lúc này đánh tên cướp cũng không phải vài chiêu, thật sự rất dọa người. Đã từng luyện tập qua hả?”

Nói đến đây, Tô San không nhịn được mà kiêu ngạo nhướng mày: “Đây thì đã là gì? Thật ra thì em am hiểu nhất là về bắn súng, nhưng hôm nay không có điều kiện để thể hiện.”

“Bắn súng?” Lâm Duệ kinh ngạc.

“Anh không biết có phải không?” Mặt mày Tô San cong cong dùng tay làm ra bộ dạng bắn súng: “Chính là bắn súng đó nha.”

“Không phải, anh rất hiểu, chỉ là anh cảm thấy lạ, một cô gái nhỏ như em làm sao lại có thể biết bắn súng?”

“Haha.” Tô San cười mắt tự nhiên, sau đó chậm rãi buông tay xuống, sắc mặt có chút cô đơn: “Đó là bởi vì....ba em là cảnh sát.”

Lâm Duệ ngẩn ra, hai người quen biết đã hơn chục năm nay, nhưng đây là lần đầu tiên anh ý thức được Tô San cũng có cha.

Xem ra trước kia anh thật quá coi thường cô. Lâm Duệ chợt cảm thấy lòng mình có chút chua xót.

Anh cầm ly trà lên, ngồi ngay ngắn người lại, dùng thái độ nghiêm túc hỏi: “VẬY cha em vẫn khỏe chứ?”

Tô San nhấp một hớp nước trà, nhàn nhạt nói: “Ông ấy qua đời vài chục năm rồi. Trong một cuộc càn quét trộm buôn bán thuốc phiện, thì bị kẻ địch bắn trúng.”

Lâm Duệ nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

“Không có gì, đều đã là chuyện cũ rồi.” Tô San điềm tĩnh cười: “Hơn nữa mỗi lần em đi tập quyền đạo, tán đả hay là đến câu lạc bộ tập bắn cũng có cảm giác như lúc cha vẫn còn sống.”

“Huống chi.....” Cô dừng một chút, trên mặt rõ ràng có chút nhu hòa cùng với quyền luyện: “Chú Lâm đối với em cũng không kém cha ruột.”

Đây là một đề tài nguy hiểm, lòng mày hình kiếm của Lâm Duệ khẽ giật, anh cố tình làm như không nghe được những lời này, sau đó lại tự hỏi: “Quyền đạo, tán đả? Thì ra em lại học nhiều thứ như vậy? Nhưng sao lúc trước không thấy em nhắc tới?”

Nhìn Lâm Duệ không muốn tán gẫu truyện trong nhà với cô, Tô San biết trong lòng anh vẫn chưa quên được chuyện mấy năm trước, trong lòng cô thầm thở dài, sau này sẽ từ từ khuyên nhủ.

“Em cũng không phải là đoàn xiếc, cũng đâu cần phải khoe hết tài nghệ ra làm gì?” Cô cười yếu ớt, nói: “Huống chi, trước kia cho dù em muốn nói, anh cũng đâu có thời gian để nghe.”

“Về sau này sẽ có.” Lâm Duệ nhìn thẳng vào mắt Tô San, cười dịu dàng: “Về sau nếu em tìm anh, anh nhất định sẽ có thời gian.”

Ánh đèn rơi vào, trong mắt anh là một mảnh ánh sáng lung linh động lòng người, dường như có thể khiến người khác đắm chìm trong đó.

Tô San cảm thấy mệt mỏi: “Em....em có chút mệt, em muốn đi nằm một chút.”

“Được.” Lâm Duệ gật gù đầu một cái, ôn hòa nói: “VẬY em vào giường lớn mà ngủ. Anh ở bên ngoài xem chút tài liệu.”

Rắc rắc, rắc rắc tiếng gõ bàn nhẹ nhẹ, hòa vào tiếng hít thở nhẹ nhàng, làm cho gian phòng được bao trùm bởi bầu không khí yên tĩnh hài hòa.

Nhưng tại sao, Lâm Duệ lại cảm thấy có chút phập phồng không yên.

Anh đứng lên, bước từng bước vào trong phòng, nhìn Tô San đang điềm tĩnh ngủ trên giường, quỷ thần xui khiến, anh không nhịn được cúi người xuống, hôn nhẹ vào đôi môi đỏ hồng mềm mại. Đầu lưỡi tiến vào thăm dò vào trong miệng thơm tho của cô.

Tô San cảm nhận thấy hơi thở của Lâm Duệ, cho dù đang ngủ, cũng không tự chủ mà mừng rỡ đáp lại. Đưa ra cái lưỡi thơm, chủ động dây dưa với anh.

Ánh mắt Lâm Duệ tối sầm lại, hô hấp chợt có chút nặng nề, giữa môi và lưỡi gia tăng thêm lực. Cả hai êm ái đụng chạm, nhưng cuối cùng lại giống như anh muốn cuồng nhiệt nuốt lấy cô.

Hàm răng xinh xắn, mỗi một tác da thịt nồn nà, anh đều tinh tế thưởng thức. Nhẹ nhàng liếm, thậm chí còn dùng răng từ từ cắn khắp nơi.

“Ừm.....” Tô San cảm thấy trên môi hơi đau, trong miệng vô thức phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Lâm Duệ chợt đứng lên, đáy mắt thoáng ánh lên chút ảo não, hít sâu một hơi, cố gắng bình phục lại cảm giác nóng rực ở dưới bụng, đắp lại mền cho Tô San, sau đó nhẹ chân bước ra khỏi phòng.

Anh cầm cái ly trên bàn lên, anh đi lại phía cửa sổ sát đất, kinh ngạc ngắm nhìn thành phố dưới chân.

Đèn đuốc ở Lâm Du sáng trưng, có biết bao nhiêu gia đình vui vẻ. Vậy mà, hết lần này tới lần khác không có một ngọn đèn, một cánh cửa nào vì anh mà mở ra.

Anh siết chặt cái ly trong tay. Đốt ngón tay trắng bệch, một tiếng rắc thanh thủy vang lên.

Lâm Duệ cúi đầu, lặng lẽ nhìn cái ly sứ trong tay. Dần dần sự lạnh lùng trống rỗng trên mặt cũng được gỡ bỏ.

Ít nhất, anh còn có cô, không phải sao?

Anh lại dịu dàng vuốt mép ly, giống như nó là người tình duy nhất của anh trong kiếp này. Lâm Duệ thoải mái cười.

“Dì Hạ, đồ cùng người, con đều muốn.....”

8. Chương 8: Người Phụ Nữ Ngày, Thực Là Nhanh Sa Đọa!....

Ngày tiếp theo, hơn sáu giờ Tô San đã bị Lâm Duệ gọi dậy, mơ mơ màng màng thu thập xong xuôi, sau đó theo Lâm Duệ ra cửa.

Xe hơi chạy vững vàng, khi dừng ở trước đèn đỏ, Lâm Duệ nghiêng đầu nhìn cô gái co ro như con sóc bên cạnh, trong mắt là một mảnh nhu hòa. Bộ dáng ngây thơ này, khiến cho hắn không nhận được vươn tay ra vuốt.

Bỗng nhiên, cũng trong động tác này của anh, Tô San giật mình một cái, đột nhiên tỉnh lại.

“A? Tới chỗ nào rồi?” Cô khấn trương ngồi thẳng, nhìn ra ngoài.

Trong một khắc cô tỉnh kia, Lâm Duệ đã nhanh chóng thu lại tay của mình. Mắt anh nhìn thẳng về phía trước: “Sắp tới, em ngủ tiếp một lát đi.”

“A? Sắp tới? Không được, không được, anh nhanh chóng dừng lại.” Tô San vội la lên.

Mặc dù Lâm Duệ không rõ chân tướng, nhưng vẫn cau mày, nghe lời lái xe tới bên đường.

Xe dừng lại, Tô San cầm túi xách của mình lên, xoay người muốn mở cửa xuống xe.

Lâm Duệ một tay nắm tay cô lại, không vui hỏi: “Không phải em tới công ty sao?”

“Đúng vậy, chỉ là sẽ không đi cùng với anh.” Tô San le lưỡi: “Đi cùng với đại boss vào công ty, em sẽ rất áp lực. Dù sao cũng chỉ cách một con đường, đi vài bước đã đến!”

Nói đến chỗ này, cô lại giống như chợt nhớ tới cái gì, lại gần Lâm Duệ nói: “A, đúng rồi, trước mắt trong công ty chưa có người nào biết quan hệ của hai chúng ta, anh cũng đừng nói nha.”

Dứt lời, cô phất tay một cái, bước chân nhẹ nhàng xoay người rời đi, trong miệng còn hừ một tiếng cười nhẹ, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt.

Lâm Duệ ngồi ở trong xe, không biết khóc hay nên cười, cuối cùng lắc đầu một cái, khởi động xe lần nữa.

Xe hơi đi tới bên cạnh Tô San thì anh đi chậm lại, bóp còi, kéo cửa xe xuống, nói: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm.”

Không phải giọng điệu hỏi han, mà giống như là thông báo.

Tô San làm cái mặt quỷ: “Thôi đi, còn chưa có vào công ty đâu mà đã bày ra vẻ mặt của lão bản rồi.”

Thấy Lâm Duệ nguy hiểm chau chau mày, cô vội vàng nói tiếp: “Được rồi được rồi, tiểu nhân tuân mệnh!”

Lúc này Lâm Duệ mới cười, vươn tay điểm trán cô, cườm chiều nói: “Nghịch ngợm” Sau đó lái xe rời đi.

Tô San nhìn xe đi mất, trong nháy mắt giật mình một cái.

Cô giơ tay lên sờ lên trán của mình, giống như nhiệt độ đầu ngón tay Lâm Duệ vẫn dừng lại ở nơi đó, mềm mại, hơi lạnh.

Sau một lát, cô không khỏi tự cười mình. Mặc kệ cô ăn bao nhiêu lần thua thiệt rồi, đối với chất độc Lâm Duệ này, vĩnh viễn đều không có sức đề kháng.

Tô San vừa khinh bỉ bản thân, vừa chạy đến quán ven đường mua chút điểm tâm, sau đó đi đến công ty.

Mà ở một góc đường không xa, một chiếc Buick lẳng lặng đỗ ở một góc, cửa sổ hé mở, từng vòng khói trắng bay ra.

Chúng từ từ bay lên, nhanh chóng tiêu tán ở trong gió.

Tần Trọng nhìn Tô San, thật lâu cũng không tỉnh hồn lại, cho đến khi điều thuốc đốt tới ngón tay, anh mới như người trong mộng tỉnh lại hô lên một tiếng, nhanh chóng kéo cửa kính xuống, ném tàn thuốc ra ngoài. ~~diễn- đ5àn-lê-quý- đôn~~

Tô San nghe được tiếng vang khác thường ở đằng sau, hơn nữa giống như đã từng quen biết, theo bản năng quay đầu lại.

Vừa nhìn thấy, cũng chính là vô cùng xấu hổ.

“Đã lâu không gặp, Tần Trọng.” Cô do dự một chút, rốt cuộc vẫn phải đi qua chào hỏi.

Tần Trọng thấy mình bị phát hiện, cũng không tránh né, thoải mái xuống xe.

Một thân tây trang thượng hạng được cắt may vừa người, trên cổ tay đeo đồng hồ Rolex tượng trưng cho thân phận tôn quý, kính gọng vàng lịch sự, nghiêm nhiên là một nam nhân thành công.

“Đã lâu không gặp, Tô San.” Hắn nhướn mày vươn tay ra với cô.

Tô San chần chờ một chút, theo lễ phép, bàn tay trắng nõn vẫn vươn tới. Hai bàn tay tượng trưng chạm một cái, nhanh chóng tách ra, sau đó, chính là trầm mặc.

Tần Trọng ở trong sự yên lặng này, chợt cảm thấy không khỏi bi ai.

Hai người bọn họ, đã từng là người thân cận nhất, chuyện nói không hết, là đôi tình lữ hoàn mỹ nhất được toàn trường công nhận.

Ai nghĩ tới, hai người bọn họ cũng sẽ có ngày nhìn nhau không nói một lời.

Lại nghĩ tới một màn thân mật vừa rồi của Lâm Duệ và Tô San, là người phụ nữ trước kia của hắn!

Mặc dù ban đầu hắn vì sự nghiệp vứt bỏ Tô San, nhưng hôm nay, thấy Tô San dễ dàng đáp ứng một người đàn ông mạnh hơn hắn trăm ngàn lần, khó tránh khỏi có cảm giác không thoải mái.

“Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.” Tần Trọng cố đè một bụng tâm tư phức tạp xuống, ổn định tinh thần cười nói.

“Không cần, em đi là ở A&E ở phía trước, rất gần.”

“Em cũng làm ở A&E?” Tần Trọng rất kinh ngạc, đột nhiên trong mắt chợt lóe tia sáng, vẻ mặt lập tức đổi thành cực kỳ cổ quái.

Chiếc xe vừa rồi không phải là xe của thái tử hay sao?

Nhìn dáng vẻ thân mật của hai người. sáng sớm cùng nhau xuất hiện, chắc là quan hệ bạn bè trai gái?

Nhưng nếu là như vậy, tại sao Lâm tổng lại muốn Tô San xuống xe trước mà không phải là cùng với cô đi tới công ty?

Trừ phi... “Bạn gái” Tô San này không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Khi nhìn lại Tô San, nét mặt của Tần Trọng cũng có chút ý vị thâm trường.

Được thôi, khi đi cùng với hắn, một cái hôn cũng xoay xoay vụn vụn, bộ dạng tam trình cửu liệt, hiện tại, lại cam nguyện làm người tình của lão tổng!

Trong lòng Tần Trọng có chút mất mát, cô gái này, dù sao cũng là người mà hắn đã từng thích. Hắn cũng cảm thấy mình có chút may mắn, may mắn mình vứt bỏ cô, lựa chọn Như Huyền.

Mặc dù tuổi của Như Huyền có lớn hơn hắn một chút, hơn nữa còn có một đứa con, nhưng là thật lòng thường thức hắn, có thể trợ giúp cho sự nghiệp của hắn.

Lấy vợ, không phải là lấy chữ “hiền” làm chuẩn sao?

Nghĩ như vậy, giọng của hắn cũng phai nhạt đi: “Hiện tại anh cũng có công việc ở đó, đợi khi nào rảnh rỗi, cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

Vẻ mặt Tần Trọng đột nhiên lạnh đi làm cho Tô San không khỏi ngẩn người, thay đổi quá mức chóng mặt như vậy, trong lòng có chút buồn cười.

Nhìn tư thế xa cách của hắn, rõ ràng là muốn kéo dài quan hệ với cô.

Thế nào? Sợ cô sẽ ỷ lại vào hắn sao?

“Hay là thôi đi, tránh cho vợ anh nghi ngờ, lại gây khó khăn cho anh.” Tô San không vui nói.

Tô San trắng trợn nói hắn ăn cơm nhão như vậy, mặt mũi Tần Trọng cũng sượng chín cả rồi, hắn nghiêm mặt nói: “Như Huyền đang ở Pháp, không thể nào biết được chuyện của anh.”

Tô San không nói đúng sai cười cười.

Tần Trọng nhìn ánh mắt của cô, đột nhiên cảm thấy không có mặt mũi nữa, quẳng xuống một câu: “Vậy cứ như vậy đi, về sau nếu như trên công việc có vấn đề gì, cứ tới tìm anh, có thể giúp nhất định anh sẽ giúp.” Dứt lời, nhanh chóng ngồi lên xe Buick kia, khí thế tiêu sái bỏ đi.

Tô San bĩu môi, trong lòng cảm thấy rất không có ý nghĩa.

Toàn bộ trường học cũng biết, Tần Trọng kết hôn với một phú bà có con ở nước Pháp. Mặc dù ngoài miệng mọi người nói khinh thường, trong lòng lại hâm mộ vận khí hắn tốt.

Mà Tô San biết, không chỉ có từng đó.

Cô biết, Tần Trọng và phú bà đó, thật ra thì ngay từ lúc đầu đã biết. diễn- đàn-lê-@quý- đơn

Cô biết, người đàn ông cực phẩm này câu được phú bà, ngay sau đó liền quăng cô.

Cô còn biết, Tần Trọng dựa vào số tiền tỷ phú đó, đánh rút sạch ứng cử viên chủ nhiệm đề cử đi du học ở Pháp, đổi cho hắn ở trên đỉnh cao.

Lại càng không khéo chính là, thí sinh đó chính là Tô San.

Vốn điều này cũng không có là gì, là người cũng hi vọng mình có thể thiếu phần đầu mấy năm, sớm có được cuộc sống tốt mà thôi. Mà nếu nói tới cơ hội du học, đối với Tô San mà nói cũng không quan trọng.

Nhưng là, cô hết sức không vừa mắt cái loại người hai mặt Tần Trọng này.

Ban đầu, tại sao cô lại có thể chơi chung cùng một chỗ với loại người như vậy chứ? Tô San trăm mối vẫn không có cách giải.

Có lẽ là bởi vì... trên người của hắn thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bóng dáng của Lâm Duệ thôi...

Nghĩ đến Lâm Duệ, người đàn ông lạnh mà trong trẻo kia, người đàn ông ít dính khói lửa nhân gian đó, Tô San không khỏi khẽ thở dài.

9. Chương 9: A, Vậy Thật Buồn Cho Tự Tôn Của Phái Nam...

Tô San báo danh xong, trực tiếp trở về bộ phận quảng cáo làm việc. Không ngờ, vừa mới đến tầng 21 liền nghe được một âm thanh ầm ĩ khác thường truyền đến.

Cô nhúu nhúu mày, bước nhanh vào phòng kế hoạch, chỉ thấy Trần Gia Kỳ khí thế hùng hùng hổ hổ bước đến ngồi trên ghế, một tay vỗ lên bàn rống giận: “Tần Trọng, lời này của anh có ý gì? Ban đầu anh cầm dự án quảng cáo tới đây, muốn tôi chụp nguyên ra! Hiện tại bộ phận tiêu thụ bột giặt trên thị trường của Lập Khiết xuống thấp, chẳng lẽ muốn trách tôi chụp không tốt sao?”

Hai năm qua, Tần Trọng dựa vào bố vợ Phù Diêu mà lên, đã sớm không phải người của năm đó – tiểu tử nghèo nàn từ nông thôn ra nữa rồi. Hôm nay, thấy Trần Gia Kỳ không để hấn vào trong mắt, sắc mặt của Tần Trọng lập tức biến sắc nhìn.

Nhưng mà, dầu gì hấn vẫn nhớ rõ đạo lý cường long không thể thắng địa đầu xà, đè nén tức giận nói: “Đạo diễn Trần, lần này tôi tới không phải là truy cứu trách nhiệm, mà là nghĩ thương lượng một biện pháp giải quyết. Một lát người phụ trách của Lập Khiết sẽ tới, chúng ta làm thế nào giao phó với người ta?”

“Chúng ta?” Trần Gia Kỳ cười lạnh mấy tiếng: “Đừng gọi thân thiết như vậy, tôi nhớ rõ, dự án này là do một tay anh phụ trách!”

Tô San càng nghe càng hồ đồ. Bộ phận quảng cáo luôn luôn do Trần Gia Kỳ quản thúc, tạp sao quảng cáo bên Lập Khiết lại giao cho Tần Trọng phụ trách?

Vừa vặn thấy Trương Tử Nam cũng ở trong phòng, cô vội nháy mắt, kêu hấn ra ngoài, tỉ mỉ hỏi.

Thì ra bố vợ của Tần Trọng lại có một nhà máy sản xuất rượu nho ở Pháp. Sau khi hấn ở rể, liền giao nhiệm vụ khai thác thị trường Trung Quốc cho hấn.

Nhưng đây chỉ là bề ngoài mà thôi, trên thực tế, căn bản là người ta xem thường người đàn ông dựa vào phụ nữ như Tần Trọng này. Giao tất cả nghiệp vụ trên phương diện quảng cáo cho Tần Trọng xử lý, nhưng cũng chỉ là dựa vào mặt mũi của con gái mà thôi.

Tần Trọng nam nhi cao bẩy thước, dĩ nhiên là không cam lòng qua ngày như vậy, dứt khoát bí quá hóa liều, mang theo tất cả quảng cáo của rượu nho gia nhập liên minh A&E, mà điều kiện chính là cho hấn một chỗ ngồi ở bộ phận quảng cáo.

Hấn nghĩ qua, trước mắt A&E là xí nghiệp lớn số một số hai phía nam Trung Quốc, phạm vi bao quát rộng như vậy, thật là tươi sáng.

Nếu như hấn có thể từ bộ phận quảng cáo của A&E, từ từ đánh lên tầng thượng của A&E, không phải là có thể chứng minh thực lực của mình cho bố vợ biết, sau đó tiếp quản Tần thị hay sao?

Kế hoạch của Tần Trọng rất ổn, nhưng lại tiến công vô cùng mạo hiểm, gấp gáp, nhúng vào không ít chuyện hấn không nên quản, lúc này mới đắc tội Trần Gia Kỳ.

Tô San nghe đến đó, cuối cùng cũng hiểu được đại khái. Cô trầm ngâm một chút hỏi: “Nói cách khác bên Lập Khiết thật ra là do Tần Trọng làm, nhưng hiện tại xảy ra chuyện, Tần Trọng lại đổ thừa lên trên người đạo diễn Trần?”

Nếu sự thật là như vậy, người đàn ông này thật sự là không biết thương thức.

Trương Tử Nam cười cười: “Ai, cô đừng nói thế, lần này lỗi thật ra cũng không phải trên người Tần Trọng. Văn bản quảng cáo là do khách hàng đóng tới đây, dựa theo đó mà chụp, nhiều nhất Tần Trọng cũng chỉ là người tổ chức thôi.”

Tô San ‘oh’ một tiếng, thầm nghĩ không trách được Tần Trọng muốn đi tìm Trần Gia Kỳ xúi quẩy, nếu không, hấn cũng không thể đi thuyết khách hộ không đúng không.

“Tôi có thể nhìn hình quảng cáo đó một chút không?” Tô San nghiêng đầu, mặt mày khê cong.

“Dĩ nhiên có thể.” Trương Tử Nam gật đầu.

Hình quảng cáo chụp vô cùng duy mỹ.

Một người phụ nữ xinh đẹp ở trước bồn rửa tay giặt áo sơ mi cho chồng, ngón tay trắng nõn được đặc tả trên ống kính, cường điệu bột giặt Lập Khiết không làm tổn thương đến da tay.

Người chồng đi tới, từ phía sau ôm vợ yêu, cực kỳ yêu thương cưng chiều mà nói một câu: “Vất vả em rồi.”

Người phụ nữ quay đầu lại, dịu dàng cười một tiếng: “Giặt quần áo cho anh, làm sao sẽ khổ cực?”

Người đàn ông rất cảm động, khẽ hôn lên mặt cô một cái, sau đó lại ngồi trở lại bàn bên cạnh, cầm tờ báo lên đọc.

Mẫu quảng cáo không khí gia đình nồng đượm này, hiệu quả hình ảnh không tồi, cũng không biết tại sao, sau khi truyền ra, lại gần như bị tất cả phụ nữ không hẹn mà cùng chống lại, làm Lập Khiết vô cùng tức giận.

À không, hiện tại phó tổng của Lập Khiết tự mình tới khởi kiện vẫn tội rồi.

“A&E các người tốt nhất nên cho chúng tôi một lời giải thích, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?” Phó tổng Lý không có chút hình tượng nào rổng giần, đồng hồ đeo tay không ngừng đung với mặt bàn, phát ra tiếng choang choang.

“Hiệu quả quảng cáo này cũng thật là diệu sào thấy bóng (hiệu quả nhanh chóng) quá đi thôi? Vừa mới truyền ra, ngạch tiêu thụ của chúng ta cũng giống như băng tan trượt dốc đi xuống, tổn thất này các người gánh nổi sao?”

Lâm Duệ mặt trầm như nước, đợi đến khi người bên Lập Khiết nói đủ rồi, mới trầm giọng nói: “Trước tổng giám đốc Lý (rõ ràng đoạn trên là phó tổng@@) ông đừng nóng vội, nếu quả thật quảng cáo của A&E chúng tôi có vấn đề, nhất định chúng tôi sẽ phụ trách tới cùng. Trước đó xin cho chúng tôi thời gian mấy ngày, để cho chúng tôi tìm nguyên nhân, được không?”

Mấy ngày? Vài ngày sau, không biết ông ta có còn ngồi ở chức vị này nữa không! Tổng giám đốc Lý tức giận muốn xông lên đập cho Lâm Duệ một cước, lại nghe được một tiếng nói mềm mại ở phía sau truyền đến.

“Không cần mấy ngày, tôi đã tìm được nguyên nhân rồi.”

Bên trong phòng liền yên tĩnh, người vây xem theo bản năng lui về sau một bước, nhường một con đường cho Tô San.

Cô chậm rãi đi tới, một thân mặt bộ đồ công sở màu xanh dương, xinh đẹp, tóc quấn cuộn lại, được một cái kẹp cổ định, lão luyện mà không mất đi sự dịu dàng của phái nữ.

Đàn ông đối xử với mỹ nữ, dường như khoan dung hơn một chút.

Khuôn mặt của tổng giám đốc Lý vẫn căng thẳng như cũ, nhưng giọng điệu lại có vẻ hòa hoãn hơn một chút: “Cô là người mẫu của A&E? Nơi này không có việc của cô, mau ra ngoài đi.”

Lần đầu tiên gặp cô mọi người đều có chung một ấn tượng là..... Ngực lớn không có đầu óc.

Tô San cảm thấy bất đắc dĩ.

Dưới sự quan sát của mọi người, Lâm Duệ không e dè đi tới bên cạnh Tô San, cúi đầu hỏi: “Em biết nguyên nhân?”

“Ừ.” Tô San nhẹ nhàng trả lời. Gương mặt trắng nõn như ngọc ngẩng lên một cách chắc chắn.

Cả gian phòng vang lên tiếng hít thở lạnh lùng, Lâm Duệ dặt tay Tô San, dẫn cô đi tới trước mặt tổng giám đốc Lý, gật đầu khích lệ cô một cái: “Vậy thì cứ dừng cảm mà nói ra đi, đừng sợ.”

Tô San không tự nhiên mà rút tay của mình về thì phát hiện Lâm Duệ nắm tay cô rất chặt, bất đắc dĩ, cô đành duy trì trạng thái như này mà nói ra.

“Vốn mục quảng cáo này không có vấn đề gì những đến cảnh cuối cùng lại bị hủy.”

“Người chồng thấu hiểu sự khổ cực của vợ mình, nhưng lại chỉ biết thể hiện ở ngoài miệng. Chỉ khẽ hôn vợ mình một cái rồi cứ như vậy mà thoải mái đọc báo.”

“Trường hợp này là đàn ông thì sẽ không thấy có gì khác lạ, nhưng nếu là phụ nữ sẽ không khỏi có cảm giác tủi thân.”

Trong phòng nhất thời trở nên im lặng, mỗi người đều đang mải mê suy nghĩ. Chỉ có trên mặt tổng giám đốc Lý lúc trắng lúc đỏ, lấy tay khẽ chạm vào mũi.

Được rồi, ông ta bưng bưng khí thế tới đây hỏi tội, kết quả nguyên nhân là do biên kịch của ông ta.

“Cô có làm nghiên cứu thị trường sao? Đây là kết quả sau khi điều tra sao?” Ông ta tức giận hỏi: “Nếu như không phải, tại sao cô dám khẳng định như vậy?”

Tô San cúi đầu, khe khẽ cười, giọng nói mang theo vài phần lạnh nhạt.

“Tôi chưa từng làm cái nghiên cứu gì đó, nhưng tôi cũng là phụ nữ, cho nên tôi hiểu tâm lý của phụ nữ.”
“Chỉ cần là phụ nữ, thì luôn có hy vọng, mong muốn được che chở, yêu thương.”

Tổng giám đốc Lý nhìn thẳng vào Tô San một lúc thật lâu. Về mặt vẫn còn tức giận kết hợp với đôi mắt đỏ dần trở nên có chút buồn cười.

Người phụ nữ trước mặt, có vóc dáng hoàn mỹ, nhưng khi vừa mở miệng đã bộc lộ ra bản chất giống như một bà nội trợ của gia đình.

“Tổng giám đốc Lý, nếu như vấn đề đã được tìm ra, chúng ta sẽ tổ chức quay quảng cáo lại một lần nữa. Xin ngài hãy về trước chờ tin tức.”

Lúc này Lý Dũng mới phục hồi tinh thần, ngưỡng ngừng gật đầu một cái sau đó xoay người đi ra ngoài cửa. Khi đi qua người Tô San đột nhiên ông ta dừng lại.

Sau khi do dự một chút, liền đưa danh thiếp ra, cười nhẹ nhàng: “Tiểu thư thật là sắc sảo, tôi rất đánh giá cao cô. Qua đợt này công ty tôi còn có mấy hạng mục quảng cáo cần phải quay, nếu lúc đó không chê cô có thể tới thử.” Nói xong, ông ta còn mở áo cạo lên tay cô.

Về mặt Tô San lập tức .

Đây là người thứ mấy? Chẳng lẽ trên mặt cô có viết mấy chữ “Mau ra quy tắc ngầm với tôi đi” sao?

Trong mắt Lâm Duệ chợt xẹt qua một tia sắc bén, không khách khí, làm mặt lạnh đầy tay Lý Dũng ra.

Sắc mặt Tần Trọng ở bên cạnh cũng rất khó nhìn.

Lúc này khi nhìn thấy Tô San nói câu ‘chỉ cần là phụ nữ, thì luôn có hy vọng, mong muốn được che chở, yêu thương’, đã mạnh mẽ chạm đáy lòng của anh ta, cảm giác ngọt ngào cũng dần dần dâng lên.

Một người con gái dễ thương, dù thật sự không còn thuần khiết, cũng không nên bị con heo giống mập ú như Lý Dũng giày xéo nha.

Chỉ là, trong lòng Tần Trọng, tiền đồ, sự nghiệp vĩnh viễn luôn quan trọng hơn.

Anh ta không muốn đắc tội với khách hàng cho nên vội vàng giải hòa, sau đó lôi kéo Lý Dũng đi ra ngoài.

Tần Trọng đưa Lý Dũng đến đại sảnh, không quên nói một vài câu xin lỗi. Sau khi nhìn chiếc xe lăn bánh, anh ta mới khẽ thở phào ra một cái. Nghĩ đến Tô San có lẽ lúc này vẫn đơn độc đứng trong phòng họp, anh ta lại không dám chần chừ, liền xoay người đi nhanh vào trong.

Có lẽ cô ấy cũng chỉ là bị tình thế bức bách.

Một người phụ nữ có nội tâm trụ lạc chắc chắn sẽ không thể nào có cặp mắt thanh thuần như vậy.

Hay là, lúc đầu anh ta muốn chia tay với cô, cho nên cô mới trở nên sa ngã như vậy?

Càng suy nghĩ Tần Trọng càng cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi chua xót.

Lâm Duệ gõ lên đầu Tô San một cái, trong giọng nói hiện lên một chút bất đắc dĩ: “Nha đầu ngốc, trước kia không phải em rất lợi hại hay sao? Thế sao hỏi này lại để cho Lý Dũng tùy tiện động chân động tay?”

Tô San không khỏi lắc đầu một cái: “Đó là khách hàng của công ty, làm sao em có thể trở mặt? Nếu có thể nhin thì đành nhịn thôi.”

Lâm Duệ trầm mặt xuống: “Nói hươu nói vượn. Chẳng lẽ A&E cần em phải đi làm công tác giao tiếp xã hội sao?”

Trương Tử Nam ở bên cạnh cũng cười nói: “Bà cô của tôi ơi, lúc này cô không nhìn ông chủ quả thật muốn xông lên đánh tổng giám đốc Lý rồi.”

Tô San liếc anh ta một cái: “Không phải chỉ là một cái nắm tay sao? Tại sao các anh.....”

“Bắt tay nhưng cũng phải xem mục đích của ông ta là gì nữa.” Lâm Duệ cau mày, anh không muốn nói nhiều về vấn đề này. Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ một lát: “Đã tới giờ rồi, Tử Nam, đi ăn cơm thôi, hôm nay tôi mời.” Đúng lúc này Tần Trọng đẩy cửa đi vào.

Anh ta căn bản giống như không có nhìn thấy Lâm Duệ cùng với Trương Tử Nam, phe phẩy chìa khóa, cười nói với Tô San: “Tiểu muội, còn chưa đi à? Không phải nói buổi trưa cùng đi ăn cơm sao?”

Không sai, anh ta đúng là cô ý, cố ý dùng giọng điệu quen biết nói chuyện với Tô San, cố ý làm cho Lâm Duệ nghi ngờ.

Tô San là người phụ nữ anh ta ruồng rẫy, anh ta vốn cho rằng cô sẽ bám lấy anh ta cầu xin tình cảm. Nhưng mà không thể ngờ được, cô ấy cùng với lãnh đạo công ty lại có mối quan hệ thân mật như vậy.

Giờ phút này, Tần Trọng thừa nhận, lòng tự ái đàn ông của anh ta bị sỉ nhục rồi.

10. Chương 10: Tầm Hình Khó Coi

Tiếng nói vừa cất lên, khiến cho ba người ở trong phòng không khỏi ngẩn người ra. Lúc này Tần Trọng mới làm bộ như nhìn thấy Lâm Duệ cùng với Trương Tử Nam, anh ta kinh ngạc nói: “A, Tổng giám đốc Lâm, thư ký Trương, hai người cũng ở đây sao?” di-ễn-đàn-lê qu-ý-đô-n

Lâm Duệ nhàn nhạt nhìn anh ta một cái, không lên tiếng còn Trương Tử Nam thầm than trong lòng là hỏng chuyện rồi nhưng vẫn miễn cưỡng cười với anh ta một cái.

Tần Trọng thấy không ai để ý tới mình thì liền cảm thấy lúng túng.

Anh ta đi tới bên cạnh Tô San, hướng về phía Lâm Duệ cười nói: “Tổng giám đốc Lâm, giới thiệu một chút, đây là tiểu sư muội của tôi. Trước kia chúng tôi học chung trường đại học.....” Anh ta hơi ngừng lại một chút, rồi lại tiếp tục cất giọng mang ý vị sâu xa nói: “Quan hệ của chúng tôi rất tốt. Mong ngài sau này sẽ giúp đỡ nhiều hơn.”

“Đó là điều tất nhiên rồi.” Lâm Duệ nhếch môi, cười như không cười. Mắt xéch xinh đẹp nhẹ nhàng nhếch lên, như có như không liếc nhìn về phía Trương Tử Nam làm cho Trương Tử Nam liền cảm thấy sống lưng lạnh lẽo.

Anh ta không nhịn được lui về phía sau một bước, đem thân thể cao 1m82 của mình trốn sau lưng Tô San.

“Chúng tôi không làm phiền hai vị nữa.” Tần Trọng tươi cười rạng rỡ kéo Tô San lại bên mình rồi nói: “Đi thôi, tiểu sư muội.” di-ễn-đàn-lê qu-ý-đô-n

Theo bản năng, Tô San muốn từ chối cô không muốn ăn cơm trưa cùng với tên đàn ông này, trong đầu liền hiện lên một ý tưởng, cô nói: “Được.”

Tô San làm bộ như không hề suy nghĩ mà trả lời, làm cho Lâm Duệ cảm thấy khó chịu.

Anh yên lặng đứng ở đằng xa, quanh thân thể dường như nổi lên một tầng lạnh lẽo, làm cho người khác cũng cảm thấy run sợ.

Vậy mà chỉ một chớp mắt sau, toàn bộ khí lạnh này đã biến thành hơi nước ẩm mờ mịt, ẩm áp.

Anh thấy Tô San bước về phía mình, dùng giọng nói thương lượng mà thận trọng hỏi: “Tổng giám đốc Lâm, chỉ là nhiều hơn một người thôi, anh sẽ không phiền lòng chứ.....”

Ánh mắt của cô trong suốt, thật giống như một chú chó nhỏ đang đợi chủ nhân cho ăn, làm cho người khác không ngại mà muốn yêu thương. Lâm Duệ không nhận được suy nghĩ muốn vuốt ve đầu của cô.

“Dĩ nhiên là có thể.” Anh cười nói. di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n

Đối diện công ty có một nhà hàng, bốn người bọn họ chọn một gian phòng nhỏ để ngồi, nhưng khi chuẩn bị ngồi xuống thì lại xảy ra một sự cố.

Lâm Duệ và Tần Trọng cùng kéo ghế cho Tô San ngồi.

Tần Trọng phát hiện mưu đồ của Lâm Duệ thì không muốn nhường bước, nhưng không ngờ được rằng Tô San đã nhanh chân đi về phía Lâm Duệ.

Không khí trong phòng trở nên quái dị, Trương Tử Nam nhìn trái nhìn phải một chút cũng không thấy ai nói gì, liền quay qua một bên nói với người phục vụ: “Ở đây có những món gì ngon?”

“Dạ có.” Nhân viên phục vụ đưa thực đơn đặt lên trên bàn: “Cá chần nước sôi ở đây cũng không tệ à nha Hai mắt Tô San tỏa sáng: “Tốt, nhất định phải ăn món đó.”

Lâm Duệ lướt mắt nhìn qua cô một cái rồi nhẹ giọng hỏi: “Cổ họng em không còn đau nữa à?”

Tô San rụt đầu lại, trong nháy mắt mà vẻ mặt đã trở nên ỉu xiu.

Ánh mắt của Tần Trọng lại càng trở nên âm u hơn. di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n

Thừa dịp người phục vụ mang đồ ăn lên, Tô San quay qua nói chuyện với Tần Trọng: “Kế hoạch quảng cáo anh muốn thay đổi như thế nào?”

Cô ấy dù sao cũng không quên được mình..... trong lòng Tần Trọng dường như trở nên tự kiêu, lập tức cảm thấy thỏa mãn cực lớn.

Anh ta dịu dàng nói: “Còn chưa nghĩ ra, chỉ là em không cần phải lo cho anh, khi trở về anh sẽ họp để thảo luận về vấn đề này.”

Lâm Duệ bình tĩnh nâng ly trà lên uống một hớp. Trong lòng Tô San lại không ngừng gào thét: ai thêm quan tâm anh, ai thêm quan tâm anh hả? Tôi đây chính là quan tâm việc công ty không được hả?

Tô San hít sâu một hơi, cô coi như không có nghe thấy lời nói tự đa tình của Tần Trọng: “Tôi có ý kiến như này, anh xem có được hay không. Chúng ta đem cảnh cuối cùng của quảng cáo đó đổi đi.

Người chồng đi tới, không quá tự nhiên kéo lấy tay người vợ, lau sạch nước trên tay cô ấy rồi nói: ‘còn lại để anh làm cho, em đi nghỉ đi.’

Sau đó, người vợ đi lại bên bàn rót một ly trà nóng, nhìn ra ngoài cửa sổ, hạnh phúc mỉm cười.

Đây không phải chính là điều phụ nữ mong đợi sao?”

Lâm Duệ suy nghĩ một lát, sau đó mỉm cười, anh nhìn về phía Tô San một cách tràn đầy sự ngưỡng thức.

Tần Trọng vỗ vào bàn ăn cười nói: “Thật đúng là hợp tâm lý phụ nữ, nhưng vẫn phải tìm thêm một bé gái nữa mới được. Được rồi để anh về bàn lại với đạo diễn Trần, để cho anh ta sẽ điều chỉnh kịch bản quảng cáo theo như lời em nói.”

Trương Tử Nam nhú nhú mày, mở thực đơn lật lật vài trang, sau đó nói với Lâm Duệ: “Ông chủ, anh ta hiện giờ đã có hai quảng cáo rồi, nếu như vẫn tiếp tục để anh ta làm sợ sẽ không gây được nhiều sự chú ý.”

Lâm Duệ nói: “Vậy thì ở trong bộ phận quảng cáo tìm một người tới để thay thế.”

Trương Tử Nam suy nghĩ một lát, sau đó nhỏ giọng nói: “Bộ phận quảng cáo hiện tại cũng có trợ lý xin nghĩ nên chắc cũng không thể đảm nhận được quảng cáo này.”

“Như vậy.....” Lâm Duệ cúi đầu trầm ngâm một lát, sau đó miêng khẽ nhếch lên, giương mắt nhìn về phía Tô San: “San San, nếu như đem quảng cáo này toàn quyền giao cho em phụ trách, em có lòng tin sẽ hoàn thành tốt nó không?”

“Tổng giám đốc Lâm.”

“Ông chủ.” di»ễn đàn l«ê quý đ»ôn.

Tần Trọng cùng với Trương Tử Nam đồng thời kêu lên.

Phải biết rằng, quảng cáo này là quảng cáo cho sản phẩm của công ty Nam Phương, là công ty uy tín và lớn nhất ở thành phố này.

Khách hàng lớn như vậy A.E không thể nào đem ra mà đùa giỡn được.

Lâm Duệ dứt khoát cắt ngang lời của Tần Trọng và Trương Tử Nam, anh thu hồi lại nụ cười trên mặt, nhìn chằm chằm vào Tô San: “Nói cho tôi biết, em dám nhận nhiệm vụ này không?”

Thấy Tô San vẫn còn do dự, sắc mặt của Lâm Duệ liền khó chịu: “Hiện tại nhân sự bộ phận quảng cáo không thể dùng, em thân là một nhân viên của công ty thì phải có trách nhiệm giúp đỡ công ty chứ.”

Giúp đỡ.....Hai chữ này, làm cho lòng Tô San khên run lên.

Đúng như vậy, A.E không phải là tài sản của Lâm thị sao?

Nếu như cô đã hưởng thương yêu nhiều năm của Lâm Gia Thịnh thì nên vì Lâm thị mà gánh vác một chút trọng trách.

Tô San nhất thời có cảm giác bị ép buộc lên Lương Sơn.

Hai bàn tay khẽ nắm lấy nhau, cô nhướn mày cười khê: “Có gì mà không dám?”

Trong ánh mắt Lâm Duệ thoáng qua một nụ cười, anh thỏa mãn mà gật đầu.

Sau khi ăn xong, mọi người liền quay trở lại công việc của mình, Trương Tử Nam đi theo Lâm Duệ lên lầu hai mươi chín.

“Ông chủ, ngài thật sự muốn giao toàn quyền phụ trách hạng mục quảng cáo này cho tiểu thư Tô San sao?” Trương Tử Nam không khỏi có chút lo lắng.

Mặc dù anh ta có từng quen biết với Tô San mấy năm, cũng tuyệt đối không cho là cô bé kia là dạng người ngược lớn nhưng đầu óc chỉ như bình hoa. Nhưng Tô San vẫn là người không có kinh nghiệm.

Lâm Duệ ngồi ở chiếc ghế da lớn trong phòng làm việc, không ngẩng đầu lên mà nói: “Sao vậy? Cậu hoài nghi quyết định của tôi?”

Không có ai hiểu rõ ràng về năng lực của Tô san hơn anh.

Cô bé kia bình thường nhìn hậu đậu, nhưng đến lúc gặp việc quan trọng thì cô sẽ biết nắm lấy cục diện chính.

Giống như phiên tòa năm đó, ông ngoại tìm đến cho anh ba vị luật sư tài danh, nhưng cũng không bằng một lời nói khéo léo của Tô san.

Nơi tòa án nghiêm trang lại bị một cô bé học cấp hai cứng cỏi dẫn dắt.

Nghĩ lại tình cảnh lúc ấy, khóe môi Lâm Duệ không tự chủ khẽ nâng lên. Nụ cười nhàn nhạt này làm cho cả khuôn mặt anh trở nên nhu hòa hơn.

Một lát sau, anh liền thu hồi lại nụ cười ảm áp kia, trở lại bộ dạng cao cao tại thượng mà xa cách.

Đóng lại nắp bút, Lâm Duệ nhìn lại mấy văn kiện mình vừa ký, thản nhiên nói: “Cậu hãy yên tâm đi, Tô San là người nếu như đặt trách nhiệm nặng nề lên người cô ấy, cô ấy sẽ tuyệt đối hoàn thành tốt, không làm người khác thất vọng.”

Ông chủ lớn nhất đã nói như vậy thì Trương Tử Nam còn gì để mà nói nữa.

Anh ta thở dài một cái, nhận lấy tài liệu: “Được rồi, vậy tôi đi ra ngoài trước.”

“Khoan đã.” Lâm Duệ đặt bút xuống, ánh mắt sắc bén bắn về phía Trương Tử Nam rồi nhẹ giọng nói: “Trước tiên hãy làm rõ cho tôi biết chuyện liên quan đến Tần Trọng là sao?”

Thân thể Trương Tử Nam đột nhiên cứng đờ. Anh ta chậm rãi xoay người lại, cúi đầu giống như một đứa bé làm sai chuyện gì đó.

Thấy Trương Tử Nam không nói gì, Lâm Duệ cũng không vội vàng thúc giục, chỉ duỗi ngón trỏ, gõ nhẹ từng cái lên mặt bàn.

“Lộc cộc, lộc cộc.....”

Tiếng vang thanh thúy này thật sự giống như một áp lực khổng lồ đối với Trương Tử Nam, đến khi không chịu nổi nữa anh ta mới chịu mở miệng: “Ông chủ, tôi không phải là cố ý, tôi thật sự không phải là cố ý.”

“Tần Trọng là bạn trai của tiểu thư Tô San năm học thứ ba ở đại học, lúc ấy ngài đang nằm viện, cho nên tôi không dám làm phiền.”

“Mà đợi đến khi ngài xuất viện, thì tiểu thư Tô San cùng với Tần Trọng đã chia tay, cho nên tôi cũng không muốn nhắc lại.”

Âm thanh của anh ta càng ngày càng thấp, rốt cuộc Lâm Duệ cũng bắn ra ánh mắt sắc bén.

“Không phải tôi đã nói, mọi chuyện liên quan đến San San đều phải nói rõ cho tôi biết sao?” Anh nghiêm nghị nói với Trương Tử Nam.

“Vô cùng xin lỗi.”

Lâm Duệ nặng nề thở ra một hơi: “Thôi, lần sau không được như vậy nữa. Cậu hiện tại đem tất cả hồ sơ lúc San San học đại học đến đây cho tôi.”

Một tiếng sau—

Lâm Duệ không nhúc nhích ngồi ở bên bàn, nhưng tấm hình ở trong tay anh bị vò lại, trong hình là một đôi nam nữ đang ôm nhau.

Lấy một vườn hoa tường vi làm nền, hai người ôm hôn nhau thắm thiết.

Mà ở trong tấm hình này có thể mơ hồ nhìn thấy tay của người đàn ông đang thăm dò vào trong vạt áo khoác màu đỏ của cô gái.....

Lâm Duệ cảm thấy hình ảnh này thật sự khó coi. Anh nhắm mắt lại, cả thân thể đều không còn chút sức lực.

Ly cà phê trên bàn sớm đã nguội lạnh, trên mặt còn có một lớp váng mỏng. Nó dính dính, chua chat, giống như tâm trạng anh lúc này.

Lâm Duệ bưng ly cà phê lên, uống một hơi hết sạch, cái ly không được đặt lại ở trên bàn phát ra tiếng chat nặng nề.

Anh lấy tay che hốc mắt khô khốc, cúi đầu cười thật thấp.

Ròng rã bốn năm, hơn một ngàn ngày đêm, anh học tập, làm việc giống như là điên cuồng.

Mệt mỏi, yếu đuối? Không sao, chỉ cần tĩnh lại thì sẽ tiếp tục cố gắng.

Nhập viện? Cũng không thành vấn đề, anh vẫn sẽ tiếp tục làm việc ở trên giường bệnh.

Anh làm vậy vì cái gì? Không phải là để có một ngày đường đường chính chính trở về Du Lâm, trở lại bên cạnh Tô San sao?

Nhưng thế mà anh lại quên mất, sẽ không còn ai đứng ở chỗ cũ đợi anh.....

Mười giờ đêm Tô San nhận được điện thoại của bệnh viện, giọng nói bình thản của y tá vậy mà khi vào đến tai cô lại giống như là tiếng sét.

“Đây là bệnh viện Nhân Dân, xin hỏi đây có phải là số máy của người nhà Lâm Duệ tiên sinh không hả?”

“Hả.....đúng rồi, anh ấy bị gì sao?”

“Làm phiền cô mau mau tới đây một chuyến. Anh ấy bị tai nạn xe cộ.”

11. Chương 11: Ở Chung?...

Khi Tô San lão đảo nghiêng ngã chạy tới bệnh viện thì Lâm Duệ đã tỉnh lại từ trong cơn hôn mê tạm thời.

Anh thần nhiên liếc mắt nhìn Tô San quần áo xốc xếch, đầu tóc rối bời, ngay sau đó vẻ mặt không có gì cúi đầu xuống, không để ý y tá bên cạnh khuyên giải, soạt một cái rút ống truyền dịch trên tay ra.

“Lâm Duệ!” Tô San hô to một tiếng nhào qua, nhưng cũng không còn kịp nữa rồi.

Cô nhìn Lâm Duệ không chút bận tâm vút kim tiêm dính máu qua một bên, tức giận muốn giơ chân: “Anh bị xe đâm đầu óc cũng hỏng rồi phải không?!”

“Ha ha!” Lâm Duệ cười khê một tiếng coi như trả lời, mang theo tư vị không thèm quan tâm, sau đó thần nhiên dựa vào đầu giường.

Tô San oán hận trợn mắt nhìn anh hồi lâu, thấy Lâm Duệ căn bản không có ý muốn trả lời, chỉ có thể chuyển sang y tá bên cạnh: “Cô ý tá, rốt cuộc anh ấy như thế nào? Không sao chứ?”

Hành động quái quỷ, chẳng lẽ thật sự đầu bị đụng hỏng rồi hay sao?

Y tá tốt bụng an ủi: “Tiểu thư cô đừng nóng vội, vị tiên sinh này chỉ bị trầy ít da trên tay, không có vấn đề gì lớn.”

“Nếu không có vấn đề gì lớn, vậy mau chóng làm cho tôi thủ tục xuất viện.” Lâm Duệ một cánh tay mất tự nhiên đặt trên bụng, lạnh lùng nói.

Y tá kia có chút xấu hổ: “Không phải, tuy trên người anh vết thương không đáng lo, nhưng mà anh bị viêm dạ dày cấp tính dẫn đến xuất huyết, phải nằm viện quan sát.”

Bác sĩ cũng nghe tiếng chạy vào, thấy Lâm Duệ rút ống truyền dịch ra, lập tức nhíu chặt lông mày.

“Tiên sinh, thân thể là của anh, mời anh hợp tác một chút có được không?”

Nhìn Lâm Duệ biến sắc, như muốn nổi giận, Tô San vội vàng tiến lên một bước, đè anh xuống, cười cười xin lỗi bác sĩ: “Thật xấu hổ với bác sĩ, anh ấy không thoải mái, cảm xúc không được ổn định.”

“Cô là bạn gái của anh ta?” Bác sĩ kia đẩy gọng kính, gọng kính bằng kim loại phản chiếu ánh sáng lạnh, cực kỳ nghiêm túc dạy dỗ: “Cô có biết anh ta đau dạ dày rất nghiêm trọng hay không? Tại sao có thể để cho anh ta bụng rỗng uống cà phê, còn tăng ca? Đây không phải là tự tìm chuyện không may đó sao?”

Ba câu chất vấn liên tiếp, Tô San cúi đầu, cũng không để ý tới việc phủ nhận mình không phải là bạn gái Lâm Duệ.

“Thật xin lỗi, tôi... Về sau tôi sẽ chú ý.”

Bác sĩ thấy “thái độ nhận tội” của Tô San tốt, khí tức cũng thuận hơn, khoát khoát tay: “Được rồi, tốt nhất là cô nên chăm sóc anh ta đi, tôi lại bảo người truyền dịch lại cho anh ta.”

“Được được được, cảm ơn bác sĩ.” Tô San gật đầu liên tục, lại dài dòng hỏi không ít vấn đề, nên chăm sóc như thế nào... Cuối cùng vị bác sĩ kia không còn kiên nhẫn, lúc này mới cung tiễn người ta ra cửa.

Ngay sau đó, vừa lau bàn, vừa rửa ly, chuẩn bị nước ấm, hoạt động nửa ngày, rốt cuộc mới rảnh rỗi ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Vốn dĩ Lâm Duệ bị hình ảnh mập mờ kia làm cho trái tim băng giá, hôm nay lại nhìn thấy Tô San vén tay áo lên như vậy, không có chút hình tượng vội vàng vàng, thậm chí cười lấy lòng các bác sĩ y tá, trái tim của anh... không ngờ từng chút từng chút ấm lại...

Tô San nhìn thấy ánh mắt nhìn chằm chằm của Lâm Duệ, mở miệng là không có tin tốt.

“Nhìn cái gì vậy? Em nói anh nha, bản thân đau dạ dày sao lại không ăn cơm đúng giờ?” Giọng nói mang chút trách cứ, khó nén được sự quan tâm nồng đượm.

Khi con người ngã bệnh, hình như sự tự chủ tương đối thấp.

Khi Lâm Duệ còn chưa kịp phản ứng mình đang làm gì, anh đã nắm tay Tô San.

“Em lo lắng cho anh hà?”

Ấm diệu từ tính trầm thấp, căn phòng phòng nhỏ chỉ có hai người, giống như là có ma lực, khiến Tô San không khỏi có cảm giác mặt nóng lên.

Cô ra vẻ tùy ý thu tay lại, sửa lại tóc mai tán loạn, trái tim đập như hươu chạy loạn, hết sức trấn định nói: “Dĩ nhiên, Chú Lâm và mẹ đều lo lắng cho anh.”

“Thật sao?” Ánh mắt Lâm Duệ tối lại, không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

“Truyền dịch xong thì giúp anh làm thủ tục xuất viện đi, làm việc ở đây không tiện.”

“Anh còn muốn đi làm?” Tô San thật sự giận rồi, lông mày cũng gần như dựng đứng: “Mấy ngày này dưỡng bệnh thật tốt cho em. Trừ phi bác sĩ nói không sao, nếu không không cho đi làm!”

Lâm Duệ ngẩn ra, ngay sau đó nhếch miệng cười. Nụ cười kia giống như nắng ấm trong những ngày đông, cũng làm nóng lòng người.

“Chẳng qua anh không thích ở trong bệnh viện mà thôi.” Anh ầm giọng giải thích: “Chờ khi trở về Caesar, anh sẽ gọi bạn đến xem, Ellen đúng lúc ở Du Lâm, trình độ của cậu ta không kém với bác sĩ ở đây.”

Mặc dù Tô San không biết Ellen là anh, chỉ nhớ lại, mẹ Lâm Duệ năm đó, cấp cứu ở bệnh viện không có hiệu quả, tuyên bố tử vong. Lập tức không miễn cưỡng nữa, ngoan ngoãn làm thủ tục cho anh.

Trở lại Caesar, Ellen đã đợi ở trong phòng rồi.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, chỉ cảm thấy đó là một người đàn ông vô cùng xinh đẹp. Thân hình cân xứng, ngũ quan âm nhu, đôi mắt màu hổ phách giống như nước, như muốn hút linh hồn bé nhỏ của người nhìn vào trong đó.

Eleen không có hứng thú với phụ nữ, nhần tâm đuổi Tô San ra ngoài, nói ra oai: lúc khám bệnh không cần người quấy rầy.

Hắn bảo Lâm Duệ nằm xuống, trầm ngâm chẩn đoán, cho ra kết quả cũng không khác lắm so với bác sĩ ở bệnh viện, chính là bệnh bao tử tái phát.

Ellen từng làm bạn học bốn năm với Lâm Duệ, quan hệ cực tốt, khám bệnh xong không tránh được vui đùa mấy câu.

“Nếu tâm nguyện đã thành, vậy về sau chú ý thân thể một chút, không thì diễm phúc chưa hưởng đủ cậu đã nghèo rồi.”

Trong lòng Lâm Duệ biết hắn đang nói đến Tô San, không khỏi cười khổ một cái: “Diễm phúc cái gì chứ, chữ bát ( ) còn chưa chống đất lên đâu.”

Nghĩ đến tấm hình kia, sắc mặt của anh không khỏi ảm đạm đi.

“Không thể nào?” Ellen rất kinh ngạc: “cậu trở lại cũng hơn ba tháng rồi, còn chưa đoạt em ấy vào trong tay?”

Nghe lời nói lỗ mãng của Ellen, Lâm Duệ không khỏi cau lông mày lại, không vui nói: “Miệng đừng có mà không nặng nề, mình nghiêm túc với San San.”

Ellen không vui nhún nhún vai: “Người anh em, cậu đừng có nghiêm túc như vậy được không? d iễn_đàn_l ê_Quý_đ ôn. Mình cũng chưa từng nói cậu đùa giỡn nha.”

Dừng lại một chút, hấn lại cười đùa tiến tới: “Mình nó này, có cần mình mở miệng giúp hay không? Mình xem nhóc con kia cũng rất quan tâm tới cậu, đoán chừng nhiệt tình mà không cần phí đầu đấy...”

Lâm Duệ theo bản năng muốn cự tuyệt.

Trong lòng anh biết, trước kia mình làm Tô San tổn thương quá sâu. Hôm nay cô có thể hòa bình như vậy, đã là không dễ dàng gì. Anh thật sự không đành lòng gấp gáp ép buộc cô.

Nhưng lại nghĩ lại, anh lại nghĩ tới Tần Trọng. Hình kia giống như có một cánh tay vô hình vươn ra, giữ chặt cổ họng anh, khiến cho anh ngay cả thở cũng cảm thấy khó chịu.

“Cậu lại gần đây.” Lâm Duệ suy nghĩ một chút, thay đổi chủ ý. Anh kéo Ellen qua, nhỏ giọng nói: “Một lát nữa, cậu nói với San San như vậy...”

Ellen càng nghe nụ cười trong mắt càng sâu, cuối cùng ngồi dậy, vỗ nhẹ lên bả vai Lâm Duệ: “Được, mình hiểu rồi, cậu cứ chờ xem.”

Lâm Duệ gật đầu một cái, Ellen muốn xoay người ra ngoài, chợt nghe thấy Lâm Duệ nói ở sau lưng: “Ai, để sau.”

“Hả?”

Lâm Duệ hạ thấp giọng, ẩn đường giữa hai hàng lông mày có chút lạnh lẽo: “Cậu cũng cần thận quan sát bên kia giúp mình một chút, mình sợ lão già bất cứ khi nào cũng có thể xuất viện.”

Đôi mắt màu hổ phách của Elleen chợt lóe, ánh sáng vô cùng yêu dã, khẽ cười nói: “Yên tâm.”

Khi Ellen từ trong phòng đi ra, đang nhìn thấy Tô San ngẩn người một mình ngồi ở sofa. Màu đen nhưng xung quanh càng nổi bật da thịt tuyết trắng của cô, ánh sáng đèn màu vàng trên tường dịu dịu, một đôi thủy mâu khẽ rũ xuống, hơi lộ chút mê mang.

Dù là hấn cũng không khỏi thầm khen ở trong lòng một tiếng: thật là một mỹ nhân bại hoại.

Tô San thấy Ellen đi ra, vội vàng thu lại suy nghĩ, nghênh đón hỏi: “Xin hỏi anh trai em thế nào rồi?”

Ít nhiều cô cũng có chút đau lòng. Dù sao năm đó Lâm Duệ vì cô mới bị đuổi ra khỏi nhà, mà bệnh dạ dày, 89% cũng là mắc ở bên ngoài.

“Có khỏe không.” Ellen không chút để ý đáp một tiếng.

Hấn lấy mấy vỉ thuốc trong hộp ra, cẩn thận dặn dò Tô San phải ăn uống như thế nào, d iễn_đàn_l ê_Quý_đ ôn cuối cùng vẫn không quên thở dài một câu: “Ai, anh cũng chỉ có thể nói như vậy với em thôi. Những thứ thuốc này, coi như cho A Duệ, cậu ấy cũng sẽ quên uống.”

Tô San sững sốt một chút, trong mắt lóe lóe, ngay sau đó như gánh lấy trách nhiệm nặng ngàn cân này, cười nói: “Anh yên tâm, nhất định em sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho anh ấy, thúc giục anh ấy uống thuốc.”

Ellen bị lời nói của Tô San chặn họng, trong lòng nghĩ cô bé này là ngu thật hay giả bộ ngu vậy?

“Thật ra thì thuốc này bổ cũng không bằng đồ ăn bổ.” Con người chuyển vòng, tiếp tục hướng dẫn từng bước nói: “Nếu như gia đình cậu ta có thể có người biết quan tâm, mỗi bữa đều chuẩn bị cơm nóng cho cậu ta thì tốt, như vậy thuốc gì cũng không cần uống, khẳng định sẽ không tái phát được.”

Tô San sao lại không hiểu điều hấn nói chứ?

“Đúng vậy.” Cô gật đầu một cái, uyển chuyển cười nói: “Ai, chỉ tiếc, chú Lâm và mẹ cũng tương đối bận, không rảnh chăm sóc anh ấy.”

Về mặt của Ellen cứng lại, khóe miệng âm thầm co quắp, lúc này hấn khẳng định, cô nhóc này thuần túy chính là hiểu mà giả bộ hồ đồ.

“Vây được thôi.” Một bên hần thu dọn đồ đạc, vừa dọn vừa lẩm bẩm: “Dù thế nào đi nữa bệnh của cậu ta cũng không chết được, từ từ chịu đựng, đau không chịu nổi, hiển nhiên là đi tìm thuốc. Anh đi trước.”

Ellen xách hộp thuốc đi ra ngoài, trong chớp mắt xoay người đóng cửa, thấy ánh mắt do dự xen lẫn đau lòng của Tô San.

Hần không khỏi cười thầm. Hừ, cứ giả vờ đi! Nhìn hai người xem ai đau lòng!

Âm thanh đóng cửa vang lên, Tô San chậm rãi ngồi lại ghế sofa, cắn ngón tay, vô cùng rối rắm.

Cô không ngốc, cô biết ý tứ Ellen, nhưng ở chung...

Chưa nói đến việc trong nhà cô còn có một Tô Yên, coi như chỉ có mình cô, vậy cũng không thể dễ dàng như vậy nha! Dù sao Lâm Duệ cũng chưa bày tỏ cái gì.

Con gái quá chủ động, cũng không đáng giá. Thua thiệt này, nhiều năm trước Tô San đã ăn rồi, ăn đủ rồi, không muốn ăn nữa.

Tô San thở dài một cái, vào trong phòng đã thay bằng nụ cười không chê vào đâu được.

“Uống thuốc đi nha.” Cô một tay cầm bình giữ nhiệt, một tay cầm sổ thuốc tối nay cần phải uống.

Lâm Duệ cũng không nhận, uống luôn thuốc trên tay của cô.

Tô San ngồi xuống, quan sát vẻ mặt của Lâm Duệ, mở miệng trước: “Anh có nghĩ tới việc thuê một người giúp việc không? Đến lúc đó một một dì giúp việc, cũng thuận tiện chăm sóc anh luôn.”

Lâm Duệ còn tưởng rằng cô muốn nói gì, không ngờ là bảo anh thuê bảo mẫu, khuôn mặt nhu hòa dần phai nhạt dần.

“Không cần, anh không thích có người lạ đi lại trong nhà.”

Tô San vỗ trán, không bao lâu sau, vào bữa ăn tối, khi cô đề nghị thuê người làm theo giờ, Tô Yên bạn cùng phòng cô hình như cũng dùng câu này để cự tuyệt ==

Trong lòng Tô San chợt dâng lên một loại kích động, nên để hai người này sống cùng một chỗ. Để cho bọn họ kiêu ngạo ngồi đối diện nhau, cùng nhau nói: ta không thích người lạ đi lại trong nhà.

Sau đó... Cùng nhau bị đối .

Vậy mà, dù sao Tô San vẫn mềm lòng, dạ dày Lâm Duệ không tốt, quy luật ăn uống phải ổn định rồi.

Nghĩ đến lời Ellen vừa nói, cô thử thăm dò : “Nếu không... Anh ở chung cùng với chúng em ở căn phòng nhỏ thuê em thuê?”

“Em không tính là người lạ chứ?” Cô xin lỗi sờ sờ gáy, mặt ngây thơ cười nói : “Coi như em là bảo mẫu của anh, buổi tối cùng có thể thuận tiện chuẩn bị cơm cho anh.”

Trong mắt Lâm Duệ chợt sáng lên lấp lánh, cơ hồ khiến người choáng váng. Nhưng trong nháy mắt ánh sáng kia đã biến mất không bóng dáng.

Anh cúi đầu uống một ngụm nước, giống như do dự, sau đó vô cùng bình tĩnh nói : “Thật hết cách với em, vậy cứ như vậy đi.”

Trong miệng nói như vậy, tay cũng nhanh chóng gọi điện cho Trương Tử Nam, để cậu ta sớm tìm được căn phòng thích hợp.

Giọng nói miễn cưỡng cỡ nào, động tác lại hiệu suất cao như thế nào...

Tô San không còn hơi sức vỗ trán...

“Vây em đi ra ngoài trước, anh nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì gọi em.” Tô San tỉ mỉ chỉnh gối cho Lâm Duệ, nhìn áo khoác và cà vạt vắt trên ghế, thuận tay mang ra ngoài giúp anh.

Lâm Duệ nhìn cánh cửa trước mặt chậm rãi khép lại, khước miệng cong lên, nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trong lòng đều là kiên định.

Trên cà vạt không biết dính lông tơ màu trắng ở nơi nào, Tô San ở trước cây treo y phục, tùy ý ném xuống. Không ngờ theo động tác này, trong quần áo Lâm Duệ rơi ra một bì thư.

Tô San sửng sốt một chút, ngay sau đó khom người xuống...

Cô vô ý nhìn sự riêng tư của anh, nhưng trong bì thư lộ ra một khuôn mặt của một cô gái, đó chính là cô !

Tay Tô San bỗng dưng căng thẳng, khóe mắt lướt qua cánh cửa đang đóng chặt, cuối cùng vẫn lấy xấp hình ra.

Một xấp thật dày, gần như là hình cô từ năm nhất đến năm tư, hình ảnh nam sinh cô từng tiếp cận.

Cô lật từng tấm từng tấm, chỉ cảm thấy trong thân thể lúc lạnh lúc nóng.

Lâm Duệ lại tìm người giám thị cô !

Nhận thức này quả thật khiến Tô San tức giận toàn thân phát run.

Nhưng, khi tức giận qua đi, sau khi tĩnh tâm cô ngồi lại trên ghế sofa, không khỏi nghĩ tại sao Lâm Duệ lại tốn công sức tìm người giám thị cô ?

Tác giả có lời muốn nói :

Vò đầu, mọi người cảm thấy Tô San có nên theo Lâm Duệ ?

Sờ cằm, tôi cảm thấy hẳn là phải gạt bỏ gạt bỏ.....

12. Chương 12: Không Có Tiền Đồ Lắm

Hiệu suất làm việc của Trương Tử Nam cực kì cao! Sáng sớm hôm sau, Lâm Duệ đã tỉnh giấc từ sớm, khi mở di động ra, anh liền thấy tin nhắn mới nhất của Trương Tử Nam, bên trong có ghi hai địa chỉ.

Một là căn hộ ngay sát vách với căn hộ của Tô San, số 302, còn một là địa chỉ nhà trọ nằm trong một khu xa hoa khác gần nơi ở của Tô San, số 1201.

Thật ra tiểu khu nơi Tô San và Tô Yên ở không được tính là xa hoa cho lắm nhưng cũng nằm trong khu đất đỏ, giá cũng khá cao.

Nhưng Trương Tử Nam lo lắng đến hình tượng của công ty, gửi địa chỉ đó đến cho tổng giám đốc thì không thích hợp lắm nên anh ta mới chọn một căn biệt thự.

Nghỉ ngơi ở đâu thì tốt đây? Lâm Duệ nắm lấy di động, nhíu mày suy nghĩ, sau đó khóe miệng chợt cong lên. Anh nhanh chóng xuống giường.

Vẫn là nên đến hỏi ý của Tô San thì hơn.

Trong lòng anh cực kì phấn chấn, nghĩ đến chuyện lát nữa sẽ cùng Tô San đi xem nơi ở, sau đó hai người ở trong đó nấu mấy món ăn gia đình, ngồi nói chuyện với nhau thật là vui vẻ.

Tưởng tượng ra cảnh như vậy khiến khuôn mặt Lâm Duệ dịu dàng đi nhiều.

Nhưng khi mở cửa ra thì chỉ thấy hoàn toàn tĩnh lặng.

Lâm Duệ nhìn căn phòng xa hoa hoàn toàn trống rỗng, nụ cười trên môi vừa nãy hoàn toàn biến mất.

Cửa sổ hơi mở để gió thổi vào, bầu không khí hơi lạnh đập thẳng vào da Lâm Duệ, theo lỗ chân lông chui vào tận trong lòng.

Anh đứng một lát, quay đầu nhìn chiếc chăn ấm áp trên giường, cả người run lên. Lâm Duệ bước đến giá treo quần áo, khoác bộ vest lên người.

Khi mặc quần áo, phong thư dày trong túi chợt rơi ra.

Đúng lúc này, Lâm Duệ hoàn toàn dừng động tác, cánh tay thì đang nâng lên, áo đang vạt một nửa trên bả vai, anh vẫn duy trì nguyên tư thế kì quái mà không hề nhúc nhích.

Lúc này, anh cảm thấy máu trong người đang tán loạn cả lên, cảm giác lo lắng chợt dâng lên.

Anh có dự cảm bất thường! Động tác của Lâm Duệ chậm hẳn đi, anh đưa tay ra từ từ cầm lấy phong thư.

Chậm rãi mở ra...

Anh vừa định thả lỏng người thì ánh mắt đột nhiên trở nên căng thẳng.

Hôm qua... tất cả những bức ảnh anh chụp đều không có cái nào chụp chính diện cả sao?

Lâm Duệ nhắm chặt mắt lại, cảm thấy trái tim đập lên xuống thất thường! Đây gọi là... hoảng loạn.

Anh trầm tư một lát rồi bấm số điện thoại của Tô San.

- Alo...

Thấy di động đổ chuông, Tô San nhìn thoáng qua, thấy Lâm Duệ gọi tới, cô không nghĩ ngợi gì nhiều mà nhận máy luôn.

Tất nhiên là Tô San không biết tâm trạng lúc này của Lâm Duệ ra sao, giờ cô chỉ quan tâm đến chiếc bàn làm việc trước mặt, tập trung vào bản báo cáo dự toán quảng cáo! Nhưng vì trong lòng có khúc mắc nên cô chẳng tập trung được gì.

Rốt cuộc cũng đến giờ nghỉ trưa, cô một mình đi ra ban công tầng 21 để hít thở không khí, không ngờ lại nhìn thấy người quen ở dưới tầng 20.

Tâm trạng của Tần Trọng hôm nay cũng không tốt. Rõ ràng là chuyện của anh ta, vậy mà được nửa đường rồi lại bị Tô San cướp mất.

Tuy những người cấp dưới không bày tỏ ý kiến gì nhưng Tần Trọng có cảm giác mọi người đều đang cười anh ta là kẻ vô dụng.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, Tần Trọng phiền chán cầm nó lên, theo bản năng định không nghe máy nhưng khi nhìn thấy trên màn hình hiển thị “chị Như Huyền” gọi đến, anh ta nhất thời bị dọa run lên. Sau đó anh ta hít sâu một cái rồi mới cẩn thận nhận điện thoại.

- Alo, Như Huyền à, có chuyện gì sao? – Ngữ khí của anh ta cực kì rối rắm. Rõ ràng là một người đàn ông nhưng đáng tiếc cũng không có tiền đồ lắm!

- Sao? Không có việc gì thì không thể tìm anh à? – Đầu kia truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Như Huyền.

- Không, anh không có ý đó! Tần Trọng vội lên tiếng, giọng nói cũng dè dặt đôi ba phần – Giờ không phải là giờ làm việc à...

- Làm việc? – Khóe miệng xinh đẹp của Như Huyền hơi nhếch lên, vẻ mặt khinh thường. Có người đã nói cho cô ta chuyện Tần Trọng gặp Tô San khiến cô ta ôm một bụng tức.

- Tần Trọng, anh hãy cân nhắc cho rõ ràng vào. Nếu không có tôi thì anh có cơ hội có được số tài sản lên đến hơn một ngàn vạn sao? Nếu không có tôi thì anh cho là anh có cơ hội vào làm việc và học tập tại A.E sao? Thậm chí ngay cả lúc trước khi anh đi du học, nếu không phải tôi đưa tiền cho anh thì anh nghĩ rằng anh có thể chu cấp cho cô bạn gái nhỏ của anh đấy à...

- Đủ rồi! – Tần Trọng bỗng gầm lên – Anh nói rồi, từ sau đừng nhắc lại những chuyện này nữa.

Tần Như Huyền không thể ngờ rằng một người đàn ông dễ bảo như vậy, chỉ sau khi về nước mới có mấy tháng ngắn ngủi mà đã có gan to đến mức dám gào lên với cô, nhất thời cô ta giận người ra.

Bầu không khí trầm mặc ngắn ngủi qua đi, bên kia truyền đến tiếng cười khê nhưng cực kì lạnh lẽo như muốn làm đông đặc người khác lại.

- Tốt, dám “bật” lại tôi à? Cánh cứng cáp rồi phải không? Muốn tôi lăn lộn trong giới rồi để anh quay về với cô tình nhân cũ à?

Tuy Tần Như Huyền đã hơn 29 tuổi nhưng giọng nói qua điện thoại lại mềm mại đáng yêu và uyển chuyển như của thiếu nữ. Chính vì sự dịu dàng và mềm mại đáng yêu đến tận xương cốt như vậy lại khiến Tần Trọng nghe ra sự âm lãnh tuyệt đối.

Anh ta thấy sống lưng lạnh toát, cảm thấy con đường tương lai hoàn toàn mờ mịt, anh ta không thể không thuận theo...

- Bà xã, anh sai rồi! – Tiếc rằng anh ta chỉ có thể ăn nói khép nép như vậy mà thôi, còn đầu bên kia điện thoại chỉ truyền đến tiếng tút tút.

Tần Trọng dập máy, vẻ mặt không hề biểu cảm gì. Tô San đứng ở bên trên còn cho rằng Tần Trọng sẽ ném chiếc điện thoại xuống dưới.

Nhưng anh ta không làm vậy!

Đây là chiếc điện thoại tình nhân của mẹ vợ đưa cho, anh ta không thể ném đi được.

Tần Trọng hít thở dồn dập, cuối cùng dè dặt cất điện thoại vào trong túi.

Tô San úp người xuống cạnh tường, thấy dáng vẻ uất ức của anh ta, cô không nhìn được, bật cười thành tiếng. Mọi sự buồn bực sáng nay đều thành hư không cả!

- Ai? – Nghe thấy tiếng động, Tần Trọng lập tức quay đầu nhìn lại, sau đó liền ngẩng đầu lên nhìn thấy Tô San ở phía trên. Anh ta biết vừa rồi nói chuyện điện thoại hơi lớn tiếng, có lẽ Tô San đã nghe được nên khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, trông cực kì khó coi.

Tô San sờ sờ đầu, cuối cùng cũng nhận ra sự ngượng ngùng của đối phương, cô hơi do dự một lát nhưng rồi cũng đi xuống dưới tầng.

- Nay, tôi nói này, anh là một người đàn ông to cao thế này mà sao lại thế hả? – Cô khinh bỉ nhìn Tần Trọng – Anh có tay có chân mà sao phải nhìn sắc mặt phụ nữ để sống qua ngày thế?

Sắc mặt Tần Trọng có phần khó coi, anh ta thăm gào trong lòng rằng chẳng qua cô cũng chỉ dựa vào thân thể, có tư cách gì nói anh ta chứ?

Nhưng Tô San luôn được Lâm Duệ ưu ái, anh ta vẫn phải nuốt những lời này vào trong bụng.

- Nói thì dễ lắm, nhưng hành động thì không đơn giản như vậy! – Anh ta phiền chán thở hắt ra, thuận tay cầm lấy điều thuốc – Thứ nhất, tôi không có kinh nghiệm; thứ hai, tôi không có gia thế, không dựa vào cô ấy thì có thể dựa vào ai?

- Dựa vào bằng cấp của anh, dựa vào tri thức của anh! – Tô San chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lên tiếng trách móc – Nếu tôi sớm biết anh đi Pháp để cầu một cô gái giàu có thì tôi thà gặp phải con chó con mèo chứ không thể gặp anh được!

Thật ra Tô San cũng đã sớm biết rằng cô cũng được coi trọng, được đi Pháp học tập, nhưng cô thật không ngờ...

Lúc ấy, Lâm Gia Thành ốm đau nằm liệt giường, Hạ Tâm Di lại không có ở nhà, cô có thể đi đâu chứ?

Chủ nhiệm biết rõ tình hình của Tô San nên cũng hiểu nỗi băn khoăn của cô, nhưng cuối cùng vẫn nhường ột học sinh khác – Tần Trọng đi Pháp.

Người nói vô tâm, người nghe cố ý! Lúc Tần Trọng đồng ý rời đi, trong lòng cũng có chủ kiến.

Lúc ấy anh ta vừa mới quen biết Tần Như Huyền, chiếm được không ít lợi thế. Anh ta cân nhắc trong lòng rằng cần phải tiến thêm bước nữa, ổn định quan hệ lâu dài với nhà họ Tần. Nhưng lúc ấy Tần Như Huyền lại chuẩn bị đi Pháp.

Điều này quả thực khiến Tần Trọng phát điên.

Thành tích của anh ta tuy tốt, khả năng ăn nói cũng khéo nhưng lại như mèo mửa không có phương pháp, muốn tìm người hợp tâm ý thì nói vẫn dễ hơn làm!

Khi Tần Như Huyền đi, mọi hy vọng của anh ta đều tan biến.

Tần Trọng không dám trực tiếp yêu cầu Tần Như Huyền để cô cũng đưa anh ta đi Pháp. Vậy nên anh ta dò hỏi người giúp việc nhà họ Tần, sau đó chần chừ nói rằng hy vọng sẽ được đi Pháp học tập để tiện chăm sóc sinh hoạt của cô ấy.

Về mặt Tần Như Huyền đỏ hồng, chìm nổi trôi dạt trong bể đục nhưng ý chí vẫn còn khá rõ ràng.

Cô ngẫm nghĩ, tài trợ là một chuyện, dù sao anh ta cũng thức thời, còn là người có thể hầu hạ cô ta, ở cùng với anh ta cũng không phải là chuyện không thể nên mới đáp ứng.

Nhưng sự việc cuối cùng lại phát triển thành việc hai người kết hôn, quả thực khiến mọi người bất ngờ.

Trở lại chuyện chính, bên này, Tần Trọng nghe khẩu khí của Tô San như vậy thì sửng sốt: “Thì ra em đã sớm biết người chủ nhiệm chọn lúc đó chính là em?”

Ánh mắt Tô San lóe lên, từ chối cho ý kiến.

Tần Trọng thấy phần nộ, ầm ục...

- Thật ra em luôn gạt tôi đúng không? Bố mẹ em ngay từ đầu đã chẳng làm sao!

Đôi mắt anh ta lóe lên lửa giận, chỉ hận không thể xông lên bóp chặt cổ Tô San.

- Nếu không, chuyện này chỉ có những lãnh đạo cấp cao biết, sao em lại biết được?

Những lời nói điên cuồng của anh ta đã dọa đến Tô San, cô theo bản năng lùi về phía sau một bước, cảm thấy lỗ tai ong ong lên vì lời anh ta nói.

- Anh... anh điên rồi phải không? Bố mẹ tôi làm gì, liên quan gì đến anh?

Tần Trọng lại bị những lời này chọc tức.

Anh ta bước lên một bước, hung hăng bóp chặt lấy vai Tô San, lắc lắc người cô:

- Em nói cái gì cơ! Gia thế em tốt như vậy, sao không ra tay giúp tôi? Khi chứng kiến tôi gặp rắc rối, em không cảm thấy day dứt sao?

- Cô ấy có gì phải áy náy? – Ngoài ban công, một giọng nói thanh lãnh đột nhiên truyền tới.

Lâm Duệ chậm rãi bước tới, vẻ mặt hằm hằm, Trương Tử Nam đi phía sau cũng nơm nớp lo sợ.

Anh quét mắt nhìn Tần Trọng, châm biếm: “Chẳng lẽ Tô San phải giống anh?”

13. Chương 13: Chương 13

Trên khuôn mặt của Tần Trọng lúc đỏ lúc trắng, sức lực nắm ở vai Tô San cũng nhẹ đi. Lâm Duệ dĩ nhiên không còn tâm tình nói nhảm với anh ta, chán ghét liếc anh ta một cái, xoay người đi ra ngoài.

Đi được hai bước anh lại phát hiện Tô San không hề theo kịp mình, lập tức liền quay mặt lại, không vui hỏi: “Em còn sững sờ ở chỗ đó làm cái gì? Thật sự muốn nuôi một đứa bé lớn xác như thế?”

“À, tới đây.” Tô San cắn răng ngẩng cao đầu đi theo anh.

Lúc này Lâm Duệ mới tiếp tục bước đi, những người chủ quản kia liền lập tức vây lấy Trương Tử Nam.

“Trợ lý Trương, rốt cuộc Tô San cùng với Tổng giám đốc Lâm có quan hệ như thế nào?”

“Chẳng lẽ Tô San lại là đại tiểu thư của nhà nào? Chẳng lẽ là ông cụ định tuyển thái tử phi?”

“Tương lai Tô San sẽ ở lại A.E sao?”

Mọi người ồn ào lộn xộn hỏi, lúc này quả thật còn náo nhiệt hơn so với hộp báo phỏng vấn của giới giải trí.

Trương Tử Nam không nhịn được mà phất tay một cái: “Được rồi đừng đoán mò nữa. Tô San chỉ là em gái bạn tốt của Tổng giám đốc Lâm mà thôi, cho nên Tổng giám đốc Lâm sẽ chăm sóc cô ấy một chút, xem các người đã suy nghĩ đến mức nào rồi?”

Mấy người kia đều đã trải đời, làm sao không nhìn ra sự mập mờ giữa Lâm Duệ cùng với Tô San? Trương Tử Nam càng nói rõ ràng thì bọn họ lại càng cho là có vấn đề. Chỉ là trên mặt vẫn cố gắng cười cười phụ họa theo.

Tần Trọng bị gạt một bên thì lại thở phào nhẹ nhõm.

Trương Tử Nam lướt mắt qua Tần Trọng một cái, trong bụng thầm cười lạnh.

Người cứ thoải mái đi, đắc tội với bà cô Tô, tương lai người sẽ nếm đủ mùi đau khổ.

***

Lâm Duệ bước đi rất nhanh, một đường đã đi lên tới tầng hai mươi chín, sắc mặt anh vô cùng tối tăm, cả người cũng tản ra khí lạnh. Thư ký vô tình gặp anh cũng cúi đầu, đem mình biến thành bức tường.

Tô San đi theo Lâm Duệ vào bên trong phòng, cô cảm thấy bản thân mình không có lỗi gì, vì vậy khi thấy Lâm Duệ không có lên tiếng thì cô cũng dứt khoát làm mặt lạnh giữ im lặng.

Mà đúng lúc này Lâm Duệ đem một tấm hình nhét vào tay Tô San.

Trong hình là một đôi nam nữ, đang ôm nhau thắm thiết.

“Anh....anh thật sự quá biến thái.” Tô San tức giận đến phát run: “Anh tìm người theo dõi em còn chưa đủ. Bây giờ.....còn đi thu thập cả những cái này.”

Lâm Duệ sớm đoán được Tô San sẽ không nói ra những lời dễ nghe, anh không hoang mang nâng ly trà lên, giọng nói mỉa mai.

“Mắng chửi đi. Mắng đủ rồi thì tự kiểm điểm bản thân đi, tại sao em có thể quen loại đàn ông như vậy chứ.”

Anh tuyệt đối không bao giờ thừa nhận rằng bản thân mình đang ghen.

Trong nháy mắt Tô San cảm thấy có chút hoảng hốt. Đúng như vậy nha, tại sao cô lại chọn Tần Trọng?

Đại khái.....là bởi vì lúc đó Tần Trọng thanh cao có nét hao hao giống với Lâm Duệ mà thôi.

Cô vĩnh viễn cũng không quên được tình cảnh lần đầu tiên khi gặp Tần Trọng.

Cô len lén đứng ngoài cửa, nghe Tần Trọng đàn bài River flows in you*, lúc đó ánh trăng rọi vào gò má của anh ta, thật giống với khuôn mặt của ai đó.

Trong trí nhớ của cô, cô cũng đã từng trốn đi xem Lâm Duệ luyện đàn. Cô rất cẩn thận nên chưa từng bị anh phát hiện. Nhưng mà có một hôm, không ngờ cô lại bị Lâm Duệ bắt gặp.

Lâm Duệ hiếm khi không khó chịu mà ngoắc ngoắc tay với cô, nhẹ giọng nói: “Tới đây đi.”

Tô San hơi hoảng sợ, cô không dám mà lúc đó Lâm Duệ lại rất dễ chịu, lặp lại lời nói một lần nữa: “Tới đây đi, sợ cái gì.” Lúc này cô mới dám thận trọng bước qua.

“Em thích đánh đàn?” Lâm Duệ không để ý vừa đánh đàn vừa hỏi.

Tô San hiếm có cơ hội ở gần với Lâm Duệ như vậy, gần đến mức có thể ngửi thấy mùi bột giặt trên quần áo của anh. Mùi vị này thật mát mẻ, làm cho mặt cô sớm trở nên nóng ran.

“Ừ.” Cô ngây ngốc gật đầu.

Lâm Duệ dừng động tác đánh đàn lại, chậm rãi xoay đầu lại hỏi: “Vậy.....em muốn tôi dạy cho em không?”

Tô San cảm thấy bản thân mình lúc này được cái bong bóng hạnh phúc bao trùm lấy, mặc dù cái hạnh phúc này đối với cô không thực tế, nhưng cô vẫn không nhịn được mà muốn chìm vào.

“Có thể không? Thật sự có thể không? Cảm ơn anh trai.”

Cánh tay Lâm Duệ bị cô gái nhỏ nắm chặt, nụ cười rên mặt càng ngày càng đậm nhưng đột nhiên anh thu lại nụ cười kia.

“Mà em học đàn làm cái gì?” Anh đứng lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống cô bé mới mười ba mười bốn tuổi, trong con người mang theo vẻ ác độc cùng chán ghét, làm cho Tô San cảm thấy không thở được.

“Muốn làm kẻ thứ ba thì chỉ cần có gương mặt đẹp là đủ rồi. Còn về phần đôi tay kia dùng để đào đất hay dùng để đánh đàn.....” Anh mỉm cười rồi chậm rãi nói: “Có gì khác nhau sao?”

“Cút đi cho tôi. Về sau không được bước vào phòng này nữa bước.” Anh dùng lực đẩy Tô San ra ngoài rồi lạnh lùng quát lên.

.....

Ngay lúc Tô San nhớ lại cảnh Lâm Duệ chán ghét la mắng cô, thì hình ảnh Tần Trọng vẫn lượn qua trước mắt cô.

Đợi đến khi Tần Trọng quay đầu nhìn lại—thì thấy một người con gái xinh đẹp đang ngẩng ngốc kìm nén nước mắt mà nhìn anh ta.

Vì vậy Tô San trở thành bạn gái của Tần Trọng,

Trên gương mặt cô dường như có cái gì đó mềm mại quét qua. Tô San từ từ mở mắt ra, ngơ ngác nhìn Lâm Duệ đang gần trong gang tấc. Cô giơ tay lên sờ sờ mặt mình, lúc này mới phát hiện, cô đã khóc từ lúc nào.

“Đừng khóc, đều là do anh không tốt, anh không nên mắng cậu ta.....” Lâm Duệ nhẹ giọng khuyên nhủ.

Cô khóc, còn là khóc vì người đàn ông khác.

Chỉ cần nghĩ đến điều này, anh cũng có cảm giác trái tim mình vỡ vụn ra, máu thịt be bét.

“Đương nhiên là anh sai.” Tô San nhàn nhạt gạt tay Lâm Duệ ra, đôi lông mi như cánh bướm vương đầy nước mắt. Cô cắn răng hung hăng lau một cái, tự giấu cười.

“Không phải anh hỏi tại sao em lại quen anh ta sao?”

“Em nói cho anh biết, bởi vì anh ta biết đàn dương cầm, hơn nữa cũng nguyện ý dạy cho em.” Mấy chữ cuối cùng kia giống như Tô San cố tình mà hét lên.

Lâm Duệ ngẩn ra, ngay sau đó dường như nhớ tới điều gì đó, khuôn mặt chợt tái nhợt thốt lên: “San San.....”

Tô San biết anh định nói cái gì, nên đưa tay ngăn lại.

Cô thở hồng hộc, vẻ mặt cũng vô cùng mệt mỏi: “Anh đừng nói cái gì nữa..... Làm phiền anh thời gian này đừng xuất hiện trước em nữa, có thể không?”

Về mặt Lâm Duệ biến đổi. Đây là có ý gì? Chính là xử tội anh sao?

“Tại sao?” Anh không nhịn được mà tiến lên một bước, đè nén lửa giận trong lòng: “Anh thừa nhận, ngày xưa anh đối xử với em không tốt, thế nhưng đều bởi vì năm đó anh đối với em cùng với dì Hạ có hiểu lầm.”

“Mà sau đó chúng ta lại phải xa cách nhau, cha lại không cho phép anh có liên lạc với em.....”

Anh dừng một chút, bỗng nhiên có cảm giác tất cả những giải thích của mình lúc này đều không thỏa đáng, cuối cùng đành cúi đầu, nhắm mắt lại nói: “Anh thề, từ giờ về sau anh sẽ không bao giờ làm chuyện như thế nữa.”

Câu nói cuối cùng của Lâm Duệ rất chậm, mỗi một chữ đều rất rõ ràng, giống như muốn đem lời thề này khắc sâu vào lòng mình.

Vậy mà Tô San lại vô cùng thờ ơ.

Trên mặt cũng không có chút biểu cảm nào: “Nói xong rồi sao? Nói xong thì được rồi.” Dứt lời cô liền xoay người muốn đi ra cửa.

Lâm Duệ nhìn khuôn mặt không hề khoan nhượng của cô, bỗng nhiên có cảm giác lạnh lẽo, thân thể vô cùng mệt mỏi.

Anh từ từ ngồi xuống ghế salon, sắc mặt mang theo vẻ mệt mỏi.

Cô im lặng một lúc, đột nhiên cười khổ.

“Em chưa bao giờ để những chuyện đó ở trong lòng thì làm sao có thể tha thứ?”

Nói xong cô liền sai bước ra cửa.

Lâm Duệ lặng người ngồi trên ghế, nhớ lại lời nói của Tô San, trên khuôn mặt có chút sợ hãi.

Anh cứ ngồi như vậy rất lâu.

.....

Trương Tử Nam đuổi theo Tô San ra khỏi tòa nhà của A.E. Lúc lên xe rồi cảm xúc của Tô San lúc này mới hòa hoãn không ít.

Quay đầu lại, cô nhìn góc phố đối diện liền hỏi: “Tòa nhà Trung Hoa đã được người khác mua lại rồi hả? Tôi thấy hình như là muốn mở rộng sự nghiệp.”

“Đúng như vậy.” Trương Tử Nam vừa lái xe, vừa trả lời: “Nó bị Lục thị mua lại rồi.”

“Mua toàn bộ?” Mặc dù trong lòng Tô san hiện giờ vô cùng rối bời nhưng cũng không thể không kinh ngạc.

Tòa nhà Trung Hoa là nơi có vị trí đẹp nhất ở Du Lâm, cũng là nơi được xây dựng hết sức hiện đại.

Cho dù là Lâm Gia Thịnh, chỉ sợ cũng không đủ khả năng mua.

“Lục thì làm về cái gì? Vốn cũng thật mạnh.

Trương Tử Nam vốn muốn di dời sự chú ý của Tô San, nên khi thấy cô có hứng thú với Lục thị thì liền thao thao bất tuyệt.

“Lục thị là một tập đoàn lớn, trải rộng cả nước. Là một công ty gia đình, muốn xác định nó hoạt động những ngành nghề gì cũng thật khó. Chỉ là lúc trước ông chủ Lục Minh Viễn có tuyên bố muốn từ Du Lâm thâm nhập vào thị trường miền Nam.”

“Oh.” Thừa dịp đèn đỏ, Tô San một lần nữa nhìn ngắm tòa cao ốc chọc trời qua cửa kính xe.

Cô lúc này giống như người dân bình thường đang nghe chuyện xưa của Lục Minh Viễn.

Tô San ngàn vạn lần không có nghĩ tới, ở tương lai không xa, cô sẽ phải đụng chạm với đại nhân vật này, cả hai sẽ đi đầu đuôi nhau đi qua một đoạn thời gian khó khăn.....

14. Chương 14: Mặt Người Dạ Thú

Lúc Tô San trở về, trong tay vẫn vô thức nắm chặt tấm hình. Tô Yên thấy được, lập tức kêu lên một tiếng: “A, cái này không phải là tên khốn kiếp kia sao?”

Cô cố ý khoa trương vòng quanh Tô San mấy vòng: “Sao đây? Tình cũ quay lại rồi hả? Mất hồn mất vía...”

“Cậu đi luôn đi!” Tô San tức giận lườm cô một cái: “Người đàn ông như Tần Trọng, mình không có phúc tiếp thu.”

Tô Yên chắc chắn giờ hình lên cao: “Không thể nào, mình thấy cậu tiêu thụ rất tốt đấy!”

Trên mặt Tô San thoáng qua một tia tối tăm: “Nụ hôn kia, là ngoài ý muốn.”

Cho đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ tình cảnh Tần Trọng hôn.

Hắn từng bước từng bước ép sát cô, trong mắt mang theo đau đớn: “Thật sự em có coi anh là bạn trai của em sao? Bạn trai mà chạm cũng không chạm được một lần vào người bạn gái của mình? Ha ha, anh thật sự hoài nghi, cần bản em không yêu anh, chỉ là đang lợi dụng anh trốn tránh người nào đó...”

Tô San vẫn luôn trầm mặc, nhưng câu nói sau cùng của Tần Trọng lại đập trúng vết thương của cô.

Cô xù lông nháy lên: “Anh nói hươu nói vượn! Tôi không có!”

“Được, vậy thì chứng minh cho anh xem!” Tần Trọng khàn khàn nói, con ngươi tối sầm lại, dùng sức kéo Tô San, ngay sau đó cúi xuống hôn.

Căn bản Tô San không nghĩ tới Tần Trọng lại có gan lớn như vậy, nhất thời sợ đến ngây người.

Tần Trọng lại coi Tô San không phản ứng chính là ngầm đồng ý. Đôi môi mềm mại, thân thể mỹ lệ, càng làm cho hắn không nhịn được hôn sâu hơn, thậm chí không kiềm hãm được vươn tay mơn về phía ngang lưng Tô San, thử thăm dò vén áo của cô lên...

Trong mắt Tô San lóe lên tia sáng xanh như sói, cười gần một tiếng, đột nhiên nâng đầu gối, hung hăng...

Vì vậy, thế giới an tĩnh. (*^ - ^*)

Hiện tại trở về nhớ lại, thay vì nói tức giận, Tô San càng cảm thấy buồn cười hơn. Ban đầu, tại sao cô lại có thể coi trọng người đàn ông cực phẩm Phượng hoàng này chứ?

Cô nghĩ như vậy, cũng hỏi ra ngoài.

Tô Yên không chút để ý sơn móng tay, thuận miệng mà đáp: “Cái này thì đã tính là gì? Người nào khi còn trẻ mà không coi trọng hai tên hỗn đản chứ?” Khẽ nâng âm điệu lên, cười khẽ.

Tô San suy nghĩ một chút, vô cùng đồng ý.

Buổi sáng ngày hôm sau, Tô San và Tô Yên cùng nhau ra khỏi nhà, khi đi tới khách sạn Caesar, Tô Yên dừng xe đi mua một ít điểm tâm.

Tô San chán ngán ngồi chờ ở trong xe, đột nhiên, mắt tròn to, tầm mắt dừng lại trên hình ảnh trên bãi đậu xe cách đó không xa.

Một người khoác áo màu xanh lá cây, bóng lưng người đàn ông kia nhìn vô cùng quen thuộc, từ một chiếc xe màu xám bạc khiêm nhường mà xa hoa. Tô San nhìn chăm chăm, rốt cuộc là người nào? Nhất định cô đã gặp qua người kia!

Lại nói sao Tô San lại chú ý đến chiếc xe kia?

Chúng ta dời ống kính về phía bên trái, nhìn về phía người tài xế của chiếc xe này, ngồi ở bên kia, không phải là người liên tiếp đăng báo Lục Minh Viễn tiên sinh hay sao?

Mắt Tô San khép mở, tim không khỏi đập bịch bịch, bất an chậm rãi dâng lên trong lòng.

Qua vài giây, cô lấy àu trong suốt trong túi ra, lau qua ngón tay trở một chút. Sau đó, soi gương kéo cổ áo xuống, vén vén sửa sang mái tóc quăn quăn rũ, xinh đẹp cười một tiếng, uốn éo người xuống xe, đi về phía bãi đậu xe.

“Tiên sinh, có thể cho tôi mượn bật lửa không?” Tô San khom lưng úp sấp vào cửa xe bên cạnh chỗ ngồi của tài xế, bên môi treo nụ cười chuẩn, tay phải dùng một tư thế vô cùng xinh đẹp kẹp một điều thuốc lá dành cho nữ, ngón tay trái mập mờ mà hấp dẫn nhẹ nhàng vạch lên ghe da.

Lục Minh Viễn liếc cô một cái, lơ đãng đưa ra một cái bật lửa, còn lịch sự bật lửa lên giúp cô.

“Cám ơn.” Tô San lại gần một chút, hít một hơi, nhẹ nhàng thả hơi, ánh mắt mê ly mà câu hồn: “Tôi tên là Lena, bình thường đều chơi ở PUB góc phố đối diện, nếu như tiên sinh có cần, có thể đến đó tìm tôi.”

Trong mắt Lục Minh Viễn không hề có gợn sóng, môi mỏng ngoắc ngoắc hướng về một phía, vừa vặn đèn trang trí của khách sạn chiếu lên người hắn, dựa theo vẻ mặt không chút để ý của hắn, đôi mắt sáng, cả người giống như một mảnh phấn hoa độc lập với người đời, khiến Tô San nhất thời nhìn mà giật mình.

Sau đó, cô nghe được tiếng nói trầm thấp mà đầy từ tính trả lời: “Được.”

Cửa sổ xe chậm rãi nâng lên, chiếc xe xa hoa vàng đi tới. Tô San đứng yên tại chỗ, cho đến khi Tô Yên đang tìm cô ở chung quanh đi tới dùng sức đẩy cô một cái, lúc này cô mới thoảng tỉnh hồn.

“Cậu làm gì vậy?” Tô Yên nhìn phương hướng Tô San vẫn chăm chú nhìn một chút, cái gì cũng không thấy: “Sa lại chạy tới đây vậy hả?”

Tô San cắn răng, hung hăng ném điều thuốc cháy gần hết trên tay xuống đất, giày cao gót dùng sức dẫm một cái, mắng: “Bà nội nó! Lão nương cả đời chơi ưng, giờ lại bị một con chim nhỏ dùng mỹ nam kế!”

Chỉ là... Cô cúi đầu nhìn ngón trỏ của mình, cười giả hoạt. Thật nay là, thứ nên lau cũng đã lau xuống.

Tô Yên nhìn hai bên một chút, mặt vẫn mê mang như cũ.

Tô San vốn cho là người có lòng tự ái cực mạnh như Lâm Duệ, sau khi bị cô quăng lại những lời ác như vậy, chắc hẳn sẽ lạnh nhạt với cô một thời gian.

Vậy mà, bạn nhỏ Lâm Duệ sao lại dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy?

Gió xuân hóa mưa y hệt như “huynh trưởng quan ái”, nhưng chỗ nào cũng có nha! (3)

Mười một rưỡi trưa, Trần Gia Kỳ kết thúc công việc, đoàn người rời rít hoan hô bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuống lầu ăn cơm.

Tô San vẫn không thể đi. Cô đang cầm một quyển sổ, xem lại những chú ý Trần Gia Kỳ giao phó hạng mục công việc của cô, chuẩn bị từng thứ từng thứ một.

Ngay tại lúc này Trương Tử Nam đi tới tầng 21.

Trợ lý tổng giám đốc của chúng ta, là một trong những nhân vật cầm quyền toàn bộ A&E, cứ như vậy thaori mái đi tới phòng chụp ảnh, ngẩng đầu ưỡn ngực, đi giày tây, thậm chí sau lưng còn có thư ký đi theo, hơi có bộ dáng quan to đi kiểm tra cấp dưới.

Mọi người đều hai mặt nhìn nhau, cũng không biết hôm nay Trương Tử Nam như thế nào, sao lại dùng cái phương pháp như vậy?

Tô San mắt thấy Trương Tử Nam đi thẳng tới chỗ mình, trong lòng bất ổn. Không phải sáng nay cô nói đắc tội Lâm Duệ, cho nên anh mới cố ý phái người tới làm khó dễ cô?

Cô còn chưa kịp có động tác gì, liền bị Trần Gia Kỳ lôi ra sau lưng.

Trần Gia Kỳ ét bầy lăm, đứng ở trước mặt Trương Tử Nam, nhìn thật ra rất yếu thế, nhưng khuôn mặt nhỏ bé tinh xảo giương lên, mắt phượng nhú lại, khí thế hẳn là không thua Trương Tử Nam một chút nào.

“Anh muốn làm gì với Tô San cục cưng của tôi? Muốn tỏ ra uy phong thì trở về tầng 29 của anh đi! Nơi này chính là địa bàn của tôi! Dám khi dễ người, cũng đừng trách tôi không khách khí với anh!”

Ánh mắt của hắn bén nhọn, kịch bản gốc trong tay như con dao găm vung loạn, giống như gà mẹ bảo vệ thức ăn.

Tô San nhìn gáy của Trần Gia Kỳ, kinh ngạc ngẩn người, cúi đầu, tay của cô đang bị hắn nắm rất chặt.

Ở nơi này mấy ngày, Tô San phát hiện ra, Trần Gia Kỳ đặc biệt bảo dưỡng đôi tay, bình thường ngay cả việc chạm một chút vào dụng cụ kim loại, đều phải đeo găng tay vào trước.

Tay của hắn sẽ không dễ dàng dùng lực, nói là sợ đột nhiên trên bàn tay xuất hiện gân xanh, sẽ rất khó coi. Mà nắm chặt tay một người như thế này, có lẽ là ít lại càng ít.

Trong mắt có chút ê ẩm, bỗng nhiên Tô San có cảm giác, có lẽ cô đã có người bạn đầu tiên ở A&E này rồi.

“Đạo diễn Trần hiểu lầm rồi.” Trương Tử Nam khách khí cười nói: “Lâm tổng chỉ muốn mời Tô San tiểu thư tới tầng ba mươi cùng ăn bữa trưa mà thôi.”

Âm thanh coi như là vẫn còn ôn hòa, nhưng giọng nói thì không cho phản bác.

Điều này cũng khó trách, Trần Gia Kỳ coi như là có mặt mũi ở trong công ty, nói toạc ra cũng chỉ là một đạo diễn, làm sao có thể so với hắn, trợ lý suốt ngày đi theo bên cạnh lão bản?

Tô San cũng không bằng hắn về mặt này. Từ nhỏ nghịch ngợm gây sự cùng nhau, ai có thể sợ ai? (_)

Cô cũng đã quên nơi này là công ty, theo bản năng bật thốt lên: “Tôi không muốn đi!”

Người xung quanh đều không tự giác căng thẳng trong lòng.

Lâm tổng truyền gọi, trợ lý Trương truyền lời, dám giơ cổ lên nói không đi, Tô San cô coi như là người đầu tiên của A&E!

Cô bé này, rốt cuộc là có lai lịch gì? Trong đầu mọi người đều thoáng qua nghi vấn như vậy!

Trong bụng Trương Tử Nam cũng vui vẻ, cô càng không khách khí, Lâm Duệ lại càng vui mừng, như vậy cuối năm nay hắn càng được thưởng hậu hĩnh a!

Lời Tô San vừa ra khỏi miệng đã cảm giác không đúng. Trong bụng cô ảo não, mắt đen xoay động, vội vàng lúng túng nói một câu: “Ách, Ý của tôi là, tôi không đói bụng.....”

“Đừng như vậy mà Tô San tiểu thư!” Trương Tử Nam một bước vòng qua Trần Gia Kỳ đang trợn mắt nhìn, đi tới bên cạnh Tô San, khom mình tội nghiệp nói: “Coi như cô không đói, cũng không thể đập chén cơm của tôi! Lâm tổng đã nói rồi, nếu như không mời nổi cô, vậy anh ấy cũng không thể làm gì khác hơn là tự mình xuống ăn với cô.”

“Mà trợ lý như tôi...” Hắn dùng lực nháy mắt mấy cái, đáng tiếc là không nhỏ ra được một giọt nước mắt cá sấu, chỉ đành cúi đầu làm bộ nói: “Cũng không nên dùng làm gì.”

Thái độ khúm núm này, cùng với hình ảnh vừa rồi thật sự tưởng là hai người. Phóng tầm mắt nhìn, trên mặt mọi người xung quanh, cũng đã xuất hiện một vẻ mặt – miệng hé mở, hai mắt trợn tròn, vẻ mặt đại ra ==

Trên trán Tô San xuất hiện hai vạch đen. Khá lắm Trương Tử Nam, anh cứ giả vờ đi!

“Tô San tiểu thư, cô xem chuyện này...” Trương Tử Nam ngẩng mặt lên, giả bộ chân chó đến nghiêm, cổ ý nhăn nhó ngại ngừng hỏi.

Khóe miệng Tô San co rúm kịch liệt.

Nhìn cái gì vậy, còn có cái gì có thể nhìn?

Lâm Duệ đã nói, cô không lên anh liền đi xuống, cô còn có thể làm gì?

Cô hít sâu một hơi, nắm quyền, rồi lại buông ra: “Đi thôi.” Nói xong liền dẫn đầu đi ra khỏi cửa.

Trương Tử Nam vui mừng nường mày, ở phía sau khom người đồng ý một tiếng: “Được rồi!”

Nhìn tư thế kia, chỉ còn kém hô lên một tiếng: “Hoàng hậu nường nường khởi giá!” rồi.

Rốt cuộc Tô San không nhịn được nữa dừng bước lại, đột nhiên quay người một cái, đi về mấy bước, tới gần sát Trương Tử Nam, nhỏ giọng, cắn răng nghiêng lợi mà nói: “Bí đồ lớn, anh bình thường một chút cho tôi! Nếu như thật sự thích giả trang làm thái giám như vậy, sớm mai tôi sẽ để cho Lâm Duệ ném anh vào trong rạp hát!”

Thân thể Trương Tử Nam chấn động, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, làm hình mặt người dạ thú.

Thang máy đi thẳng lên tầng 29, cửa đình một tiếng mở ra, Tô San... ngổn ngang ở trong gió.

Lục Minh Viễn mắt sáng nhú lại, quét trên dưới Tô San một vòng. Bộ đồ công sở vừa khít, trang điểm cao quý ưu nhã, biểu cảm sạch sẽ lại mang chút ngu dần.

Anh ý vị sâu xa cười: “Là Lena tiểu thư đúng không? Xem ra chúng ta thật sự là rất có duyên phận.”

Tô San cúi đầu, yên lặng giả .

15. Chương 15: Thâm Tình Hiểm Thấy

Tô San xấu hổ đến mức chỉ hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống, may mà Lục Minh Viễn giả vờ có việc gấp, chỉ đùa giỡn nhìn cô một cái, sau đó quăng lại một câu: “Vài ngày nữa tôi nhất định sẽ đến pub này cổ vũ”. Nói xong, anh nhanh chóng dẫn thư ký rời đi.

- Trương Tử Nam! – Đợi Lục Minh Viễn đi xa, Tô San mới cắn răng quay đầu lại, thấp giọng hỏi – Sao anh ta lại ở đây?

Tự dưng bị vạ lây, Trương Tử Nam đau khổ nói: “Anh ta đến tìm sếp, tôi... tôi không ngờ hai người lại quen nhau!”

Tô San hung hăng dẫm chân anh ta, tức giận, sau đó lại gần văn phòng của Lâm Duệ, còn chưa đợi Trương Tử Nam truyền lời, cô đã đẩy cửa ra. Cô ưỡn thẳng lưng, khí thế hùng hục: “Tôi nói này Lâm Duệ, rốt cuộc anh muốn làm gì...”

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt cô liền cứng đờ ra, cái miệng đang nói dở cũng khựng lại.

Tất cả mọi người trong văn phòng đều quanh mặt lại, nhìn Tô San đầy kỳ quái.

Cả đám người đều mặt chữ O, mồm chữ A.

Cuối cùng, Lâm Duệ ho một tiếng, phá vỡ bầu không khí yên lặng.

Giọng nói của anh mang theo ý cười: “Ồ, em đến rồi à? Vào ăn cơm trước đi đã!”. Anh đưa chìa khóa phòng nghỉ cho cô: “Ăn xong thì nằm nghỉ một lát đi, dù sao vẫn còn sớm!”

Lời này vừa nói ra, nhóm cán bộ cao cấp đều như bưng tỉnh đại ngộ.

- Anh! – Dưới những con mắt mờ ám, Tô San vừa thẹn vừa cáu, mãi cũng chẳng nói hết câu.

- Sao thế? – Lâm Duệ bày ra vẻ mặt vô tội – Hay em muốn ăn ở đây? Cũng được!

Tô San nhìn những đôi mắt mang hàm ý chế nhạo, trong lòng thầm gào lên: Tô San, bình tĩnh lại, bình tĩnh lại, các cán bộ cao cấp của công ty đều ở đây...

- Tổng giám đốc Lâm, không cần đâu! – Tô San mỉm cười, tuy nhiên nụ cười này lại đè nặng cơn tức giận, trông hết sức quái dị - Tổng giám đốc và các vị đây còn có việc phải làm, tôi xin phép ra ngoài trước! – Nói xong, cô xoay người, định đi ra khỏi cửa.

Sao Lâm Duệ lại có thể để Tô San đi dễ dàng như vậy được chứ?

Anh không nói không rằng, chỉ đảo mắt một vòng, tất cả mọi người đều đồng loạt đứng dậy.

Trường phòng nhân sự tươi cười ra mặt: “Cô Tô San cùng tổng giám đốc Lâm ăn cơm đi, cũng đến giờ chúng tôi phải tan tầm rồi!”. Nói xong, cả đám người chạy ra khỏi phòng như con thỏ, trong nháy mắt đã chẳng thấy bóng dáng một ai.

Tô San đóng cửa lại, cau mũi, nói thầm: “Đúng thật là, chưa bao giờ thấy bọn họ làm việc mà nhanh như vậy đây...”

Cô ngược mắt lên, nhìn thẳng vào Lâm Duệ, lúc này mới ý thức được trong phòng chỉ có hai người bọn họ, cô hơi xấu hổ.

Dù sao cũng là người đàn ông cô thích từ nhỏ, dù cô có cố gắng quyết tâm không quan tâm đến anh nữa nhưng không làm được.

Tô San ngồi xuống sofa, cúi đầu, ra vẻ hờn dỗi.

Tô San à Tô San, sao mày chẳng có tiền đồ gì hết thế?!

- Tìm em làm gì? – Cô cứng rắn hỏi.

- Anh muốn cùng em nói chuyện về Lục thị!

- Lục thị? – Tô San ngẩng đầu lên – Đúng rồi, vừa rồi em bắt gặp Lục Minh Viễn, anh ta tới đây làm gì vậy? – Cô muốn hỏi rõ ràng.

- Em quen Lục Minh Viễn à? – Biểu cảm của Lâm Duệ xuất hiện sự biến hóa rất nhỏ, còn chưa kịp để người khác nhận ra đã hoàn toàn tan biến, hoàn toàn là dáng vẻ của một công tử nhà giàu xa cách.

- Cũng không có gì, chỉ là đến hạ chiến thư thôi!

- Chiến thư? – Tô San kinh ngạc, chẳng quan tâm đến sự bất an vừa rồi trong lòng nữa mà vội hỏi – Lục thị không phải là muốn phát triển ngành giải trí à?

Lâm Duệ cười khở: “Giải trí hay truyền thông vốn chẳng phân biệt được rõ”.

Đôi mắt Tô San tối sầm lại, xem ra Lục Minh Viễn muốn mở rộng thị trường ở phương nam rồi.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Lâm Duệ, cô quan tâm hỏi: “Tình hình đã như vậy, không kiếm tiền cũng phải kiếm, giờ bác Lâm ngã bệnh, nếu anh không quan tâm đến bản thân thì công ty biết phải làm thế nào?”

Giọng nói có phần trách cứ nhưng có chút ầm áp khiến Lâm Duệ cảm thấy rất thoải mái, nhưng cũng pha chút áy náy.

Anh siết chặt tay lại, Tô San là người khéo léo, nhất định cô có thể hiểu anh.

Chỉ trong nháy mắt, biểu cảm của Lâm Duệ lại trở lại vẻ bình thường. Anh nửa đùa nửa thật nói một câu: “Đương nhiên là muốn em gánh vác cùng rồi!”. Nói xong, anh cầm một tập tài liệu trong ngăn kéo ra, đưa cho cô: “Em đọc trước đi, đây là bản tổng kết và phân tích về mức độ cạnh tranh về thị trường của ba tỉnh phía nam”.

Tô San kinh ngạc, nhìn tập tài liệu dày cộp, vội lùi về phía sau một bước, ra sức khoát tay: “Anh... sao anh lại đưa cho em cái này, anh biết là em không hiểu gì mà...”

Ý của cô là cô không muốn giành giật gì để cho Lâm Duệ yên tâm, nhưng Lâm Duệ nghe xong, sắc mặt lại chẳng có chút vui mừng gì mà chợt trầm xuống, đôi mắt đen của anh như được phủ lớp sương mù dày, chứng tỏ... mưa gió sắp tới.

Trước sự tức giận bất thành linh của anh, Tô San theo bản năng lùi về phía sau. Lâm Duệ lại bước tới, giữ chặt người cô lại.

Anh mím môi, hít sâu một hơi, sau đó dùng giọng điệu có phần chua xót, chậm rãi nói: “Tô San, em hãy nhớ kỹ rằng anh chưa từng đề phòng em cái gì!”

- Nhà họ Lâm... – Anh dừng lại một chút, hơi khó khăn lên tiếng – Nhà họ Lâm cũng không muốn gây trở ngại cho em, em đừng để ý quá như vậy.

Anh hơi thả lỏng tay, nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt lóe sáng đè nén tình cảm, dường như mỗi lần nhìn vào Tô San là anh lại mất dũng khí.

Anh nói từng câu từng chữ: “Huống chi em cũng không thể tránh được! Chuyện đã tới nước này, vốn cũng có trách nhiệm của em!”

Tô San chấn động, khiếp sợ nhìn Lâm Duệ, cô hơi mấp máy môi, dường như đang cố làm bản thân bình tĩnh lại.

Chẳng lẽ... bác Lâm đã nói gì với anh rồi sao?

Nhất thời, Tô San không biết phải làm sao, cô vội nói: “Này, anh đừng có mà nói hươu nói vượn. Hiện giờ sức khỏe bác Lâm có vấn đề, nhưng dù gì cũng phải mười mấy hai mươi năm nữa mới xảy ra chuyện! Cho bác có lớn tuổi thì cũng phải để con mình kế nghiệp, sao lại liên quan gì đến em chứ? Anh... anh đừng làm em sợ... lá gan của em nhỏ lắm...”

Tô San càng nói, tay chân lại càng luống cuống, mồ hôi chảy đầy trán. Cô có lòng tốt an ủi anh, nhưng Lâm Duệ nghe xong lại thấy có ai đó khoét rỗng trái tim anh.

Cha truyền con nối, thừa kế nghiệp của cha, haha, Lâm Gia Thịnh coi anh là con trai sao?

Nếu không phải vì Tô San còn trẻ, tạm thời không đảm đương nổi trọng trách này thì sẽ đến lượt anh sao?

Lâm Duệ nhìn chăm chăm vào ba chữ “Tổng giám đốc” trên mặt bàn, làn sương mù trong mắt không tan đi hết. Sớm muộn rồi sẽ có một ngày anh đổi ba chữ này thành “Thành viên hội đồng quản trị”, bởi vì anh vốn phải có chức vị này.

Ánh mắt Lâm Duệ âm trầm đến mức đáng sợ, có đôi chút giống hệt năm xưa, khi anh tàn nhẫn cắt đứt quan hệ với Tô San ở hồ bơi, chẳng khác nào ngọc nát đá tan. Tô San nhìn anh như vậy, chột rùng mình, bất giác lùi về phía sau mấy bước.

- Lâm Duệ. – Cô nhẹ nhàng gọi anh, thanh âm hơi run run.

Lâm Duệ từ từ hồi phục lại trạng thái bình thường, quay mặt nhìn Tô San, đối diện với ánh mắt có phần kinh hãi nhưng rất quan tâm của cô.

Trước ánh mắt như vậy, làn khói mù trong mắt Lâm Duệ dần tản đi. Muốn làm mềm sắt thép thì cũng chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi mà thôi.

Mọi thứ như một bức tranh được thu nhỏ, từng hình ảnh lướt qua trong mắt anh. Hai mươi mấy năm sóng gió, cuộc đời chìm nổi bao lần, quay đầu nhìn lại, mọi thứ cũng đã đổi khác, tình thân cũng đã xa cách, chỉ có trái tim của cô gái này... dường như vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Một cảm giác xúc động đột nhiên dâng trào trong lòng, Lâm Duệ cảm thấy hết sức chua xót. Anh đứng lên, khoác tay lên vai Tô San rồi cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô, nói khẽ: “Đừng sợ, không phải là ý của bố mà là ý của anh”.

Giọng nói hết sức vững vàng mà dịu dàng khiến con người ta cảm thấy yên tâm.

- Ý của anh? – Ánh mắt Tô San lại ngây thơ như trước.

- Ủ! – Lâm Duệ cúi đầu lên tiếng rồi lại gục đầu xuống vai cô. Từ góc nhìn của Tô San, cô không hề thấy nụ cười chua chát của anh.

Rồi sẽ có một ngày, anh đoạt lại giang sơn từ tay Lâm Gia Thịnh, chấp tay đưa đến dưới chân cô!

Nghĩ tới lúc đó khi có thể dâng giang sơn đến trước mặt người đẹp, anh lại hơi mỉm cười.

16. Chương 16: Lâm Phu Nhân

Bữa trưa rất hấp dẫn, hộp gỗ đựng đồ ăn bên trong, cách trang trí đồ ăn nào đỏ nào xanh, màu sắc xinh đẹp làm d d l q đ cho Tô San cảm thấy vô cùng thích thú.

Cô thích thú nhìn đường viền khảm trên đôi đĩa rồi thở dài nói: “Không trách được mọi người đều mơ làm lãnh đạo, chỉ là thức ăn thôi cũng đã chênh lệch nhau nhiều lắm rồi.”

Lâm Duệ để đôi đĩa xuống, cười với cô mà không nói gì.

Thật ra thì bình thường anh cũng tới phòng ăn của nhân viên ăn cơm, chỉ là không cùng với mọi người ăn rồi nghỉ ngơi ở bên ngoài.

Hôm nay bởi vì muốn Tô San tới, cho nên anh mới cố ý gọi đặt đồ ăn ở khách sạn năm sao Nam Định.

Nhưng anh cũng không tính nói những cái này cho Tô San mà chỉ hỏi: “Đúng rồi, chuyện dự án kia sao rồi?”

Tô San le lưỡi xin lỗi nói: “Em cũng tính nói chuyện này, phương án mới hiện tại đang còn gặp trục trặc, nhưng hiện tại đã được đưa lên tầng hai mươi rồi.”

Lâm Duệ cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một cái rồi nói: “Đi thôi, anh cùng em đi xuống đó một chuyến.”

Bởi vì là thời gian nghỉ trưa cho nên bên trong phòng chụp hình dường như là không có người nào, Lâm Duệ cùng với Tô San một người trước một người sau sóng bước đi, hành lang yên tĩnh chỉ vang lên tiếng bước chân của hai người.

Chợt anh dừng bước, trên mặt thoáng hiện lên vẻ do dự: “San San, chuyện ngày hôm qua anh nói....., em đừng để ở trong lòng.....”

“Ngày hôm qua anh đã nói cái gì?” Cô trầm mặt lại, ngay sau đó lại làm như không có chuyện gì xảy ra, nhún nhún vai, cười nói: “Em quên hết rồi.”

Trên thực tế, cô chưa bao giờ so đo lời nói không thỏa đáng với người khác. Cô để ý, cho tới bây giờ đều là hành động.....Tô San lặng lẽ thở dài một cái.

Không thể không nói, ông trời rất “Ưu đãi” cho Lâm Duệ, như vậy thì anh phải nhanh chóng đem hành động chứng minh trái tim của mình.

(—)

Trước khi xảy ra biến cố mười lăm phút, Tô San đứng ở trên một cái ghế kiểm tra dàn đèn. Đột nhiên, mặt đất rung chuyển mãnh liệt, cô căn bản không còn kịp làm bất kỳ các biện pháp bảo vệ liền bị ngã xuống. Trong tay vẫn còn cầm dây điện của một hộp bóng đèn.....

Đèn thủy tinh ngũ sắc theo quán tính đổ ập xuống đầu Tô San. Cô sợ ngất người, theo bản năng nghiêng người đi, dùng sức nhắm chặt mắt lại.

Có dòng chất lỏng ấm áp theo cổ của cô mà chậm rãi chảy xuống, nhưng mà đau đớn như dự liệu vẫn chưa có truyền đến.

Lâm Duệ lấy cả thân thể đỡ dàn đèn, những mảnh thủy tinh vỡ tung hăng cắm vào vai anh, nhưng trong mắt anh chỉ phản chiếu hình bóng của Tô San.

“San San, mau đứng dậy đi. Có bị thương chỗ nào không?” Anh lo lắng mà kêu lên.

Tô San ngơ ngác lắc đầu một cái, Lâm Duệ khăn trương lau đi vết máu trên mặt cô—máu tươi của anh.....

“Đi, chúng ta phải đi ra ngoài, đây có lẽ là động đất.” Anh dùng sức đem dàn đèn về lại vị trí cũ, nhưng dư chấn ở phía dưới vẫn không ngừng, giọng nói của anh vẫn bình ổn như cũ. Chỉ hơi nhíu trán một cái, cùng với cả vai bên cánh tay phải trở nên cứng ngắc, có thể cho người ta thấy vết thương của anh thật sự nghiêm trọng.

Hai người nhanh chóng chạy trên hành lang, lại một trận rung chuyển mãnh liệt nữa truyền tới, bức tường có gắn bức tranh quảng cáo cũng muốn đổ xuống.

Con mắt Tô San chợt nhíu lại, theo bản năng hô to một tiếng: “Cẩn thận.” Sau đó dùng sức đem Lâm Duệ đẩy về phía trước. Nhưng không ngờ động tác của Lâm Duệ còn nhanh hơn cả cô, anh xoay người một cái liền đem Tô San ôm chặt vào trong lòng.

“Ầm.” Một tiếng động thật lớn vang lên, thủy tinh vụn một lần nữa cắm vào cả vai bị thương của Lâm Duệ.

Tô San gắt gao nhắm mắt lại, ở dưới tình huống hỗn loạn đó mà cô lại còn có thể tính toán, nhưng nếu như cô không phải tự mình là đúng muốn bảo vệ Lâm Duệ. Có lẽ.....có lẽ Lâm Duệ sẽ không vì cô mà bị thương một lần nữa.

Cô đánh giá quá cao năng lực của mình, cũng đánh giá quá thấp quyết tâm bảo vệ cô an toàn của Lâm Duệ.

Sau này, Tô San không nhớ rõ lắm chuyện này nữa, nhưng trong trí nhớ, rõ ràng chính là—có một lần trong khi cô đang muốn ngắt xiủ thì bị Lâm Duệ hung hăng đè dưới thân. Kèm theo đó chính là tiếng rên khổ sở và câu hỏi: “San San, em làm sao vậy?”

Mà cô chỉ có thể hết sức phối hợp với Lâm Duệ, đem bản thân mình bảo vệ thật tốt. Sau đó ở phía dưới anh mỉm cười nói: “Em không sao, rất tốt.”

.....

Đây chính là miền Bắc, từ trước đến giờ luôn xảy ra những trận động đất nghiêm trọng, mà Du Lâm lại chính là một trong những thành phố chịu tác động nghiêm trọng nhất.

Thật may rằng động đất không kéo dài lâu, nó chỉ xảy ra trong bảy phút, đúng lúc đó thì bảo vệ cũng kéo người lên đến tầng hai mươi, cho nên Lâm Duệ cùng với Tô San cũng không bị thương thêm.

Xe cứu thương gào thét chạy tới, Tô San vô cùng nhếch nhác chạy theo xe, hoàn toàn không để ý đến sự kinh ngạc, khinh bỉ, nghi kỵ của người khác.

Lâm Duệ bị đưa vào phòng cấp cứu, còn Tô San đứng không nhúc nhích ở ngoài cửa, phía bên trên là chiếc bảng cấp cứu sáng đèn. Cô cảm thấy lòng mình giống như bị quăng vào chiếc lồng của máy giặt.

Bị xoắn chặt, quặn đau, rồi bị nghiền nát ra.....

Trương Tử Nam vươn tay chạm nhẹ vào bả vai Tô San: “Đừng lo lắng, anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Đôi mắt luôn nhẹ nhàng thư thái của Tô San lúc này lại có vẻ ngốc nghếch, một lát sau cô mới kịp phản ứng, cô chậm rãi gạt đầu một cái rồi lẩm bẩm nói: “Đúng, anh ấy sẽ không có chuyện gì.”

Anh ấy.....Còn thiếu tôi rất nhiều thứ.....

Nhìn bộ dáng mất hồn của Tô San, Trương Tử Nam liền thu tay lại, thở dài một cái.

Hai người này, rõ ràng vẫn luôn để ý nhau, mà tại sao lại cứ phải hành hạ nhau?

Khắp người Lâm Duệ đều là máu me nhìn rất dọa người, nhưng mà trên thực tế, ngoại trừ vết thương ở vai ra thì trên người anh căn bản không hề có vết thương nào nghiêm trọng nữa.

Nhân viên y tế rất nhanh đã xử lý xong vết thương của anh, sau đó có y tá tiến lại đẩy anh đi ra khỏi phòng nhưng theo một hướng khác.

Lâm Duệ lập tức ngăn cô ta lại, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt hỏi: “Cô đưa tôi đi đâu vậy?”

Khuôn mặt của cô y tá nhỏ kia không khỏi đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Đưa anh qua phòng hồi sức, chờ lát nữa tác dụng của thuốc tê hết hoàn toàn thì sẽ đưa anh về lại phòng bệnh.”

“Không cần.” Nghĩ đến Tô San vẫn còn đang đợi ở bên ngoài thì khuôn mặt Lâm Duệ chợt nhu hòa đi chút ít: “Cứ đẩy tôi ra ngoài đi.”

Dừng lại một chút rồi anh lại nói thêm: “Vợ tôi vẫn còn đang đợi ở bên ngoài.”

Giọng nói dịu dàng này làm cho cô y tá ghen tỵ đến tan nát trái tim rồi.

Lâm Duệ được đẩy ra khỏi cửa phòng cấp cứu thì lập tức có nhân viên của A.E chạy đến đón, Tô San cũng lo lắng mà chạy tới. Cô nắm chặt hai tay, nước mắt đã rơi xuống, đôi môi mấp máy, cuối cùng ghen ngào nói ra được hai chữ: “Ngu ngốc.....”

Lâm Duệ cố gắng cầm lấy tay cô, rồi nghĩ đến tình cảnh trong hành lang, lúc Tô San cố gắng cứu mình, có ý muốn bảo vệ anh, đôi mắt anh bất giác đỏ lên, nhẹ giọng nói: “Em không phải cũng vậy à?”

Nhìn đôi ‘uyên ương số khổ’, ‘vợ chồng hoạn nạn’ trước mắt, cô y tá không khỏi cảm động cũng như hâm mộ mà nói: “Lâm tiên sinh, Lâm phu nhân, tình cảm hai người thật tốt nha.”

Lâm phu nhân? Những người đứng xung quanh đều cảm thấy sững sờ nhìn Lâm Duệ.

Nét mặt Tô San càng trở nên rối rắm. Nước mắt vương trên đôi mi như cánh bướm, mà miệng vì ngạc nhiên mà mở rộng.....-_-!

“Tôi không phải.....” Cô vội vàng xua tay với y tá, ngay sau đó nhìn về phía Lâm Duệ, dường như muốn Lâm Duệ giải thích. Khuôn mặt cô lúc này hồng hồng, làm cho người khác rất muốn cắn lấy một cái.

Vành tai Lâm Duệ cũng trở nên hồng hồng, con ngươi tỉnh mạch không chớp nhìn Tô San.

Khi bắt gặp đôi mắt như vậy, Tô San chỉ cảm thấy trái tim trở nên rối loạn, lời phủ nhận trong miệng cũng không nói ra nữa, cuối cùng thì hoảng hốt lẩn tránh ánh mắt của anh.

Bàn tay Lâm Duệ vốn lạnh ngắt giờ cũng trở nên nóng rực lên rồi. Tô San muốn rút tay nhưng không được, cô muốn kéo ra một lần nữa nhưng lại làm cho Lâm Duệ động vào vết thương kêu lên một tiếng.

Tô San sợ hết hồn, không dám sử dụng lực, lại bị Trương Tử Nam dùng ánh mắt chế nhạo, giọng nói cô lúc này nhỏ như côn trùng kêu: “Anh.....anh mau buông tay em ra.....”

Lâm Duệ rốt cuộc không nhịn được nữa mà bật cười lên, làm cho lồng ngực anh khẽ chấn động, ngay sau đó thì không chịu nổi mà ho khan mấy tiếng nhưng trên mặt thì lại vô cùng vui vẻ.

Trước mặt mọi người, anh không e dè kéo tay Tô San qua, để bên môi khẽ hôn, cương chiều gối như tự nói với bản thân: “Đứa ngốc, cô bé ngốc....”

Tô San, chống lại ánh mắt của cô y tá bên cạnh, cô ấy thấy vậy liền cười nói: “Lâm phu nhân, cô không cần nói, tôi đều hiểu.”

Trương Tử Nam cùng với mấy người phụ tá đều liếc mắt nhìn nhau đồng loạt cười nói: “Đúng, chúng tôi đều hiểu rồi.”

Một trận cười đùa đi qua làm cho ám ảnh trận động đất cũng tản đi không ít, Tô San thừa dịp lúc Lâm Duệ ngủ, lén đi ra ngoài gặp mặt Tô Yên.

“Chị Tô San, thật xin lỗi, em.....em phải đi.....” Tô Yên mím miệng, ôm chặt lấy Tô San, bộ dạng như sắp khóc.

Tô San vỗ lưng an ủi cô, trong lòng cũng dâng lên cảm giác kỳ lạ, tuy nhiên ngoài miệng vẫn an ủi: “Đừng khóc, nha đầu ngốc. Nơi này cũng không phải là nhà của em, động đất rất nguy hiểm, em rời đi cũng là việc nên làm.”

“Không phải vậy.” Tô Yên lập tức buông Tô San ra, trên mặt cũng nhanh chóng hiện lên vẻ tức giận.

“Chị xem Tô Yên em là người như thế nào? Trận địa chấn bốn năm trước ở phía Bắc, tháp truyền hình bị ngã, máy bay bị rơi, không phải em vẫn quay về tìm chị sao?”

“Nhưng vào lúc này.....” Cô cắn chặt môi, chần chờ một chút, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng mình: “Lúc này thì em không thể tùy tiện nữa.....”

Miệng Tô San hôm nay dường như chưa có cơ hội để khép lại. Cô lùi về sau một bước, ánh mắt nhìn vào bụng Tô Yên, lắp bắp hỏi: “Em.....em, em có?”

“Ừ.” Tô Yên then thùng vô hạn gật đầu một cái, quay đầu liếc nhìn về sau lưng.

Tô San nhìn theo ánh mắt của cô thì thấy Trác Diệu mặc một thân tây trang đang đứng ở phía xa, đút tay trong túi quần, một tay khác đang cầm chìa khóa xe, sắc mặt lạnh nhạt, con người đen nhanh chăm chú nhìn Tô Yên, khi thấy Tô Yên quay đầu lại thì lập tức cười dịu dàng một tiếng.

“Anh ta, anh ta là người bốn năm trước .....” Tô San dường như có chút ăn nói lộn xộn: “Em.....em thật sự đã kết hôn?”

Dung mạo của Trác Diệu cũng không thay đổi gì nhiều, chỉ là tính cách càng thêm kín kẽ mà thôi. Tô San không thể nào mà tin được, rõ ràng là một người đàn ông thành đạt, có ngoại hình tuấn tú đủ để khiến hàng vạn phụ nữ si mê nhưng khi đã quyết tâm lại chỉ giống như một cô gái nhỏ mới lớn. Thời gian trôi qua vậy mà nhanh, vậy mà sự thâm tình của anh ta vẫn không thay đổi.

Tô Yên dường như có chút kỳ quái về thái độ của Tô San thì liền đáp: “Đúng vậy, đã kết hôn bốn năm trước.”

Giọng nói khó kiềm nén vẻ ngọt ngào, cô nhìn Trác Diệu cong môi nói: “Anh ấy thật phiền, cứ quần lấy em. Lúc này em đã có con thì lại càng không để em ở ngoài một mình nữa.”

Trác Diệu nhú mày, bước tới nắm lấy bả vai Tô Yên, đưa tay chỉ chỉ vào cái mũi nhỏ của cô, giả bộ giận dữ khiển trách: “Đã ở bên ngoài bốn năm rồi còn chưa đủ?”

Hai người họ cứ nhe vẩy mà vành tai, mái tóc chạm vào nhau.....

Người đàn ông cao lớn kia cúi đầu cười với Tô Yên.

Đây.....Thật sự là bức tranh đẹp nhất thế gian.

Tô San bình tĩnh trầm mặc hồi lâu rồi đi tới, dùng sức ôm Tô Yên: “Cảm ơn em, còn nữa, chúc em hạnh phúc.”

Cảm ơn em đã cho chị nhìn thấy tình yêu vĩnh cửu, không hề bị hào nhoáng dẫn dắt.

Chúc phúc em vĩnh viễn sẽ luôn luôn mỉm cười.

Bởi vì em chính là một cô gái thiện lương.

Tô San quay người trở về phòng bệnh, đi tìm hạnh phúc của chính cô, mặc dù.....là thiêu thân đang lao đầu vào lửa.

17. Chương 18: Thân Phận Bại Lộ

Tô San trở lại phòng bệnh thì thấy Lâm Duệ đã tỉnh rồi, đang tựa vào đầu giường gọi điện thoại, trên mặt vô cùng nặng nề.

Ước chừng năm phút qua đi, thấy Lâm Duệ cúp điện thoại, Tô San mới quan tâm hỏi: “Sao vậy? Điện thoại của ai? Sao sắc mặt kém như vậy?”

Lâm Duệ nhíu chặt lông mày lại, giữa hai hàng lông mày khó nén được một nỗi: “Là người bên chính phủ gọi tới, muốn tỉnh Nam Tam công khai khai chiêu mộ Yên Bắc Địa làm quảng cáo công ích, phát hình trên cả nước, quyền tiền cho tổ chức xã hội.

Mắt Tô San sáng lên, hưng phấn nói: “Đây là chuyện tốt nha, anh nhăn lông mày làm gì vậy? Nếu có thể nắm được quảng cáo này, công ty chúng ta sẽ nổi tiếng vang dội!”

Lâm Duệ chăm chú nhìn cô thật lâu. Gương mặt Tô San phơn phớt hồng, đôi mắt sáng rỡ vui sướng mà mong đợi, động lòng người như vậy, làm sao anh có thể nhẫn tâm để cô thất vọng?

Anh kéo tay Tô San, một tay khác dùng sức nâng lên, miết lông mày mảnh như cành liễu của cô, nhẹ giọng nói: “Được, chúng ta cùng đi.”

Chỉ vì em, đừng nói là mang công ty vào khu vực gặp nạn, chính là lên núi đao xuống biển lửa, thì như thế nào?

Ánh mắt của Tô San lóe lên một tia không dễ nhìn thấy, ngay sau đó rục rờ cười một tiếng: “Ừ, vậy em đi trước xem chú Lâm một chút!”

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, nụ cười bên môi Tô San nhạt đi chút xíu. Cô đi tới bên cửa sổ, ngẩng đầu lên, nhìn đám mây lên lên xuống xuống trên bầu trời, thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự... Chạy không thoát...?

Thu hồi tầm mắt, cô nhấc chân đi về phía phòng của Lâm Gia Thịnh, gánh lên trách nhiệm mình sớm nên gánh.

Nghe Tô San nói xong, mặt Lâm Gia Thịnh âm trầm cơ hồ có thể nhỏ mực, mặc dù mang bệnh nhưng ông vẫn tản ra uy nghiêm áp bức mãnh liệt như cũ, quả quyết nói: “Không được, chỗ nguy hiểm như vậy đâu phải là nơi con gái như con có thể đi được.”

“Quảng cáo này, nếu như Lâm Duệ có thể, như vậy liền kêu nó dẫn đội qua, nếu như thực sự bắt đắc dĩ, cùng lắm thì bỏ qua.”

Tô San trầm mặc một hồi, khe khẽ thở dài, đi tới bên giường ngồi xuống, giống như khi còn bé, tựa vào bả vai Lâm Gia Thịnh.

“Chú Lâm, chú đã lâu không tới công ty, chú không biết, thật ra anh ấy rất vất vả.”

“Nguyên lão trong công ty không phục anh ấy, chú cũng không ủng hộ. Anh ấy một mình chỉ thị công ty, đứng lên thì hành đều rất khó khăn.”

“Không ít công ty cỡ trung bị anh ấy đè xuống, nhưng Lục thị anh ấy không áp được. Bản quảng cáo này xác thực sẽ không mang đến nhiều lợi ích buôn bán cho chúng ta nhưng né sinh ra ảnh hưởng khổng lồ không thể nghi ngờ tới xã hội, chúng ta không thể chấp tay nhường người ta.”

Ánh mắt của Lâm Gia Thịnh sâu thẳm nhìn chằm Tô San một hồi lâu, sau đó chậm rãi nhắm mắt, có vẻ như mệt mỏi vô cùng: “Nói đi nói lại vẫn vì tiểu tử Lâm Duệ xấu xa đó.”

“San San, con có nghĩ tới...” Ông tạm ngừng, dường như ngay cả bản thân cũng biết, lời kế tiếp đối với một cô gái như Tô San mà nói là quá mức tàn nhẫn. Nhưng, ông không thể không nói.

“Con có nghĩ tới, đứa nhỏ Lâm Duệ kia tại sao có thể chạy về nước ngay buổi chiều chủ nằm viện, tại sao có thể thuận lợi tiếp quản công ty, tại sao lại muốn lặp đi lặp lại nhiều lần trên choker con?”

Ba cái vấn đề gây sự hăm dọa kia khiến không khí trong phòng chợt nặng nề đi.

Tô San nhếch môi, mắt khép hờ, hồi lâu không lên tiếng. Cũng không biết qua bao lâu mới nhàn nhạt cười một tiếng nói: “Anh ấy vì cái gì cũng tốt, tóm lại, con sẽ không tranh với anh ấy. Như vậy... cứ như vậy cũng không sao...”

“Huống chi, con làm vậy cũng không chỉ vì anh ấy.” Cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Lâm Gia Thịnh, nói gần từng chữ: “A&E là tâm huyết nửa đời của chú, nếu bị phá trong tay chúng con, về sau con sẽ không thể an tâm.”

“Con hiểu rõ chú thương con, nhưng nếu thật sự chú thương con, sẽ để cho con đi. Chú cưng chiều bảo hộ con nhiều năm, cũng nên đến phiên con làm chút gì đó cho chú.”

Lâm Gia Thịnh nhắm mắt lại, thở dài một hơi. Ông còn có thể nói gì?

Cô bé này ông nhìn từ nhỏ đến lớn, cô giống mẹ mình, bề ngoài dịu dàng như nước, nước chảy bèo trôi, tính tình lạnh nhạt, thực tế lại cường liệt, thiên tính thiện lương, một khi đã nhận định một người, không đến tường Nam không quay đầu.

“Thôi thôi, con đi đi.” Lâm Gia Thịnh khoát khoát tay, thân thể như núi cao, nhưng lại thoáng hiện ra tư thái của người già: “Là Lâm Gia Thịnh ta không có phúc khí. Đứa bé tốt như thế, nếu là con ruột ta thì tốt biết bao...”

[*]Trong công ty loạn thành một đoàn, tất cả mọi người thấy Lâm Duệ máu me khắp người bị đặt lên xe cứu thương mà Lâm Gia Thịnh cũng đang dưỡng bệnh ở bệnh viện. Máy vị đồng sự ban đầu bị Lâm Duệ chen ép đều đã rục rịch ngóc đầu dậy.

Trương Tử Nam một mình đứng ở bên ngoài phòng họp, nhìn chằm chằm mấy đồng sự mặt mũi trầm tĩnh như nước nhưng hô hấp bắt đầu dồn dập, răng không ngừng chạm vào nhau. Thời tiết tháng mười một, phía sau lưng hắn đã bị mồ hôi thấm ướt.

“A&E là công ty gia tộc của nhà họ Lâm, hôm nay người nhà họ Lâm không ở đây, các vị đồng sự tự tiện mở cuộc họp hội đồng quản trị khẩn cấp, hình như không thích hợp cho lắm?”

Vương đồng sự vốc người tròn như quả cầu, cười mị mị, mắt gần như bị che kín, nói chuyện cũng khôn khéo làm cho người ta không bắt được nhược điểm.

“Ai, trợ lý Trương, cậu đừng khẩn trương như vậy, cũng không phải là chúng tôi muốn đoạt quyền, nhưng mà chỉ muốn nghĩ thay mặt tổng giám đốc, tạm thời tiếp quản công ty.”

Ông ta ý vị không rõ cười: “Hơn nữa, nếu A&E còn có phó tổng quản lý hoặc là có thể có người nhà họ Lâm, mấy lão già như chúng tôi cũng cần gì quan tâm đến?”

“Các ông nói có đúng hay không?” Vương đồng sự quay đầu lại hỏi, lập tức đưa tới mấy tiếng phụ hoạ của các vị đồng sự khác.

Trương Tử Nam cắn răng nghiền lợi, nhưng không thể nào cãi lại.

Trên thực tế, chính xác là Lâm Duệ lấy biện pháp cứng rắn thừa dịp Lâm Gia Thịnh ngã bệnh, đoạt quyền cao, tước mất mấy chức phó tổng giám đốc để củng cố địa vị. Hôm nay không phải là tự mua dây buộc mình hay sao?

“Ai nói nhà họ Lâm không có ai nữa?”

Cục diện đang hết sức căng thẳng, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng cười dễ nghe như chuông bạc. Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Tô San mặc một bộ da màu nâu nhạt của cổ, mái tóc ngắn xinh đẹp, được cố định lại bởi một vương miện nhỏ chói mắt, trên ngón tay trở mảnh khảnh đeo một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo. Cao quý, ưu nhã, xinh đẹp quả thật giống như búp bê thủy tinh được trưng bày ở bảo tàng cổ kính.

Hơn nữa phía sau còn có hai người đi theo, vừa nhìn liền biết là vệ sĩ của nhà họ Lâm được huấn luyện nghiêm chỉnh, thân thể to lớn giống gấu, đứng thẳng ở sau lưng Tô San, làm cho người ta nhìn cũng cảm thấy tâm can rung động.

“Cô là...” Vương đồng sự nheo mắt, quả thật là không dám nhận thức: “Cô là Tô San bộ phận quảng cáo?”

Tô San dương môi, coi như thừa nhận.

Cô gái đối diện tuy nhỏ tuổi, đáng giận là không thể khinh thường. Vương đồng sự không khỏi cảm thấy có chút chột dạ.

Ông ta ưỡn ngực, mặt băng lại nói: “Nơi này là nơi các đồng sự nói chuyện, một viên chức nhỏ như cô ở bộ phận quảng cáo có quyền gì mà chen miệng vào? Đi đi, đi làm công việc của cô đi!”

“Ai!” Tô San giơ tay lên ngăn hai người sau lưng muốn tiến lên, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, được Trương Tử Nam cung kính mời vào phòng họp, đi tới trước ghế ngồi tượng trưng cho thân phận chủ tịch, tự nhiên cười một tiếng với mọi người ở bên ngoài.

“Tôi nghĩ, tất yếu tôi phải giới thiệu một chút về thân phận khác của mình rồi.”

“Tôi tên là Tô San, mẹ là Hạ Tâm Di – một trong những đồng sự của công ty, cha là...” Cô khẽ dừng lại một chút, chậm rãi thu hồi nụ cười trên mặt, lạnh nhạt mà xa cách từng chữ từng chữ nói: “Hiện tại đang đảm nhiệm chức chủ tịch – Lâm Gia Thịnh.”

“Lạch cạch!” Tài liệu trong tay Tần Trọng rơi xuống đất, ở nơi hoàn toàn yên tĩnh này, có vẻ rất đột ngột.

Tô San theo tiếng động quay đầu lại, xa cách nhìn hẩn một cái. Nhưng, tầm mắt của cô chỉ dừng lại một giây, thậm chí là không tới một giây liền quay trở về.

18. Chương 19: Ai Cũng Có Bí Mật.....

Tần Trọng cảm thấy có một cỗ khí trong phổi không ngừng muốn đi lên, nếu như không phải bởi vì ở chỗ này có quá nhiều người, anh ta quả thật muốn tự tay tát mình một cái.

Lúc còn thanh niên anh ta đã lấy hết tâm cơ ra để dụ dỗ một bà mẹ đã có con, mà một thiên kim tiểu thư ở bên cạnh thì anh ta không cần, rốt cuộc anh ta là vì cái gì, là vì cái gì?!

Mà ở bên này, Vương đồng sự cũng hỏi hận vô cùng, cơ hội ngàn năm một thuở, hai vị gia chủ của A.E đồng thời bị bệnh, mà muốn ông ta buông tha, làm sao mà ông ta có thể cam tâm?

Ông ta nghiêm mặt dẫn mấy vị giám đốc cùng nhau đi vào phòng họp, cùng với Tô San giằng co.

“Thì ra là Tô tiểu thư, trước kia thật sự đúng là chúng tôi có mắt mà không thấy núi thái sơn rồi.” Bề ngoài ông ta ra vẻ cười nói vui vẻ nhưng trong lòng thì không, vô cùng cường điệu chữ ‘Tô’, rõ ràng có ý cố tình gây sự.

“Bây giờ biết cũng không muốn.” Tô San nhú mày: “Có thể vì Vương đồng mà phân ưu cũng là vinh hạnh của tôi đây.”

“Phân ưu? Phân ưu cái gì?” Vương đồng vẫn chưa từ bỏ ý định giả ngu.

“Không phải muốn tìm người có tài của nhà họ Lâm sao?” Gương mặt tinh xảo của Tô San khẽ nâng lên, không giống như Vương đồng đang cố gắng lên giọng tỏ vẻ khoa khoang, mà giống như mang theo ý vị thương hại.

Mặt mũi cô lạnh nhạt nói: “Tôi cùng với Lâm Duệ cùng là một trong hai người thừa kế A.E. Hôm nay anh ấy không có ở đây, tất nhiên đây chính là chuyện của tôi rồi.”

“Vương đồng ghen hòng, sau đó quay mặt đi, làm vẻ mặt như tiếc hận nói với xung quanh: “Cháu gái này tư chất thật không tệ, nhưng rõ ràng là cô bé vẫn còn thiếu kinh nghiệm, ai.....”

“Kinh nghiệm?” Tô San kinh ngạc cố tình trợn to hai mắt: “Tôi cho A.E là công ty gia đình, người quản lý quan trọng nhất là phải phải có đủ tư cách.”

“Haha.....” Trương Tử Nam không nhịn được mà cười ra tiếng.

Lời nói này của Tô đại tiểu thư cũng quá cay độc rồi, sắc mặt Vương đồng cũng trở nên vô cùng khó coi, ông ta ra vẻ trưởng bối mà nói: “Cháu còn nhỏ, không hiểu đâu. Công ty còn có rất nhiều việc muốn thông qua cần phải có sự thảo luận của Hội đồng quản trị...”

“Đủ rồi.” Tô San rút cuộc không nhịn được nữa, hoàn toàn xụ mặt xuống, bàn tay xinh đẹp mảnh khảnh đập một cái lên mặt bàn, chiếc nhẫn hạt xoàn đập lên mặt bàn gõ phát ra âm thanh thanh thúy.

Cô nhìn chằm chằm vào Vương đồng, gần từng chữ nói: “Hiện tại tôi tuyên bố, tôi sẽ tạm thời tiếp quản Lâm thị. Đây không phải là thương lượng mà là quyết định.”

“Ông, hiểu chưa?”

Vì vậy, bạn học Tô San đã trở nên nổi danh lừng lẫy.

Sau khi giải quyết bằng đẳng của Hội đồng quản trị, Tô San không dám chậm trễ liền chạy vội tới bộ phận quảng cáo ở lầu hai mươi mốt.

“Chuyện chính là vậy. Tôi sẽ tự dẫn ekip tới khu vực gặp nạn ở miền Bắc làm chương trình trực tiếp, bởi đây là trách nhiệm xã hội mà A.E phải gánh lấy.” Sắc mặt của cô vô cùng nặng nề, chậm rãi nhìn lướt qua các đồng nghiệp từ già đến trẻ.

“Nhưng mà, tôi đã từ chối khéo lời nói muốn phái người đi theo bảo vệ của Thị ủy. Tôi cho là, vào lúc này, mỗi một phần nhân lực, vật lực cũng nên tập trung để giải cứu người dân bị nạn.”

“Dĩ nhiên, nơi đó vừa mới xảy ra tai họa nghiêm trọng, tình huống hiện tại vẫn còn chưa rõ, lại không có người bảo vệ cho nên nguy hiểm của mọi người sẽ rất lớn. Tôi là Tổng giám đốc tạm quyền của A.E cho nên sẽ không ép buộc mọi người đi với tôi. Mọi người có năm phút để suy nghĩ, tất cả đều là tự nguyện.” di-ễn đầ-n lê qu-ý đô-n

Yên lặng, yên lặng, dường như lúc này có thể nghe được âm thanh của một cây kim rơi xuống đất. Tô San khoanh tay im lặng đứng yên, trong lòng vẫn một mực trầm xuống...

“Nếu như là vì lợi ích cộng đồng thì tôi sẽ đi.”

Trong mắt Trần Gia Kỳ không hề gợn sóng, môi mỏng khẽ nhếch lên nói.

Từ trong đám nhân viên đang cúi thấp đầu kia anh cười như không cười chậm rãi đi lên trên, đứng cạnh bên Tô San, đồng thời nhìn xuống những người ở phía dưới.

Chỉ một hành động như vậy cũng khiến cho vành mắt Tô San hồng hồng lên.

Cô hít sâu một hơi, nói: “Tinh thần của đạo diễn Trần làm tôi vô cùng nể phục, nhưng tôi không thể để anh đi theo. A.E ở đây vẫn còn cần anh.....”

“Nhưng thảm họa ở miền Bắc càng cần đến tôi.” Cho dù Tô San biết A.E là công ty gia đình quy mô nhỏ nhưng thái độ của Trần Gia Kỳ kia cũng không có thay đổi. Anh vẫn kiêu ngạo như một con khổng tước, đầu vẫn ngẩng cao, vô cùng tự tin, cho nên không thể can dự vào quyết định của anh được.

“Quảng cáo chính là võ đài của tôi, tôi cũng cần nó, mà nó thì lại càng không thể rời bỏ tôi.”

“Làm chương trình về địa chấn ở miền Bắc, theo sát sự tình ở tỉnh Nam Tam, ngoài tôi ra thì còn có ai nữa?”

Ánh đèn chân không sáng đến chói mắt chiếu xuống chỗ này, xung quanh người đàn ông này tản ra ánh sáng đến chói mắt. Không ai có thể so sánh nói, thân thể cao ngạo đứng thẳng tắp.

Tô San kinh ngạc nhìn anh, không, nói đúng ra phải là ngẩng đầu nhìn anh. Hoảng hốt trong lồng ngực trở nên an tĩnh dị thường.

Chốc lát sau, khuôn mặt cô giãn ra cười, xoay người ôm lấy Trần Gia Kỳ: “Đạo diễn Trần, thật sự cảm ơn anh.”

Phía dưới dần dần vang lên âm thanh xôn xao.di ễn đàn lê q ụy đôn

“Tôi cũng đi.” Đây là giọng nói của biên kịch Tiểu Diệp.....

“Tôi cũng đi.” Đây là giọng nói của nhà chịu trách nhiệm về kịch bản Nhị Cát.....

“Hắc hắc, đạo diễn Trần ở đâu tôi nhất định cũng phải tới đó nha.” Còn đây là giọng nói của nhà phụ trách sản xuất 3D.

“Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người.....” Tô San không còn lời nào để nói, chỉ có tròng mắt là đang rung rung, một lần nữa cúi người thật thấp.

Vì chính phủ quyên tiền, cho nên A.E phải góp sức.

Cô vì muốn giữ vững A.E cho nên phải dấn thân vào nguy hiểm.

Nhưng những người trẻ tuổi này? Những người này dường như không có quan hệ gì với A.E.

Bọn họ muốn đi là vì cái gì?

Chỉ cần một chút công phu Tô San đã chọn ra được một nhóm nhỏ gồm tám người. Cô đem bọn họ giao lại cho Trần Gia Kỳ, rồi ấn định thời gian khởi hành là buổi chiều, sau đó liền đi xuống bãi đậu xe. Cô còn muốn đi vào bệnh viện thăm Lâm Duệ.

Ai ngờ khi vừa đến cửa lại gặp được một người ngoài dự đoán—Tần Trọng.

“Có thể cho anh năm phút không?” Anh ta đem móc khóa trên tay áo của bộ tây trang đắt đỏ kéo ra rồi cởi áo khoác ra, sau đó trên người chỉ còn mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng vô cùng đơn giản, nhìn sạch sẽ mà nghiêm túc. Anh ta mỉm cười, giống như.....lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

%%%%%%%%

Quán cà phê ở góc phố đối diện, Tô San giơ tay đi về phía đàn lê q ụy đôn lên nhìn đồng hồ, cau mày nói: “Anh còn có bốn phút.”

Tần Trọng cũng không vòng vo với cô, mà nói thẳng: “Anh muốn đi tới miền Bắc với em.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh phát hiện, anh đã sai thật rồi, cho nên anh không muốn mắc thêm sai lầm nữa.”

“Phụt...” Tô San không nhịn được, đang trong tình huống phiền lòng mà cũng còn bật cười được, cười nghiêng ngả.

Sau khi ngừng lại một lúc, mắt phượng của cô mới khẽ héch lên, tinh nghịch nói: “Anh phát hiện ra mình đã bỏ rơi một phú bà trẻ tuổi?”

“Không.” Tần Trọng chậm rãi đứng lên, ánh mắt dần trở nên khó hiểu, hướng về phía Tô San từ từ cúi người xuống.

Anh ta cao ngạo. Anh ta hèn nhát, anh ta tự ti, anh ta không dễ dàng mà cúi đầu. Anh ta sợ nhất chính là ánh mắt khinh bỉ của người khác.

Cho nên, Tô San cảm thấy vô cùng kinh ngạc, mất hai giây cô mới kịp phản ứng, liền nhanh tay đỡ anh ta đứng lên.

“Sư huynh, anh đang làm cái gì vậy?” Trên mặt cô hiện rõ vẻ nóng nảy mà chân thành tha thiết.

Bàn tay Tần Trọng rất nhanh đã nắm lấy tay Tô San, giọng nói không ngờ có một chút biến đổi.

“Em là cô gái tốt, ngày xưa anh đối xử với em như vậy, như vậy.....hèn hạ vô sỉ mà toan tính với em, còn dương dương tự đắc die»n d an l«e qu»y d«on cho rằng em không dám kháng cự, nhưng.....nhưng em chưa bao giờ nghĩ tới sẽ trả thù anh, thậm chí còn thành toàn cho giấc mơ du học của anh.”

“Anh...anh thật không biết nên nói cái gì cho phải nữa.....” Hốc mắt anh ta đỏ lên, hung hăng hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói: “Em để cho anh đi chung tới miền Bắc, có người đàn ông đi chung, dù gì cũng tốt hơn. Em.....em coi như là để cho lương tâm anh cảm thấy thanh thản hơn một chút.....”

Tô San nhìn anh ta, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

Tần Trọng bởi vì bị cô nhìn mà khuôn mặt tuấn tú trắng nõn trở nên đỏ ửng lên, dường như là cực kỳ tức giận: “Em không tin anh? Em cho rằng anh tham lam thân phận đại tiểu thư nhà họ Lâm của em?”

Anh ta vụt đứng thẳng người, cười lạnh một tiếng rồi nói: “Nếu như vậy, anh cũng không còn gì đáng để nói nữa. Tần Trọng anh yêu tiền, nhưng anh yêu mạng sống hơn. Nếu như không phải anh thật sự quan tâm em, thế nào mà chịu mạo hiểm đi đến nơi vừa xảy ra tai nạn với em?”

Anh ta giận dùm dùm, vừa thẹn vừa cáu, làm bộ muốn phát tay áo rời đi.

Tô San vội vàng kéo anh ta lại: “Ai, sư huynh anh đừng đi, ý của em không phải là như vậy. Anh đã muốn đi, thì cùng đi đi.”

Tần Trọng sững sốt một chút, nhìn nụ cười ảm áp của Tô San, giống như năm xưa vô cùng dịu dàng mà động lòng người, giống như cô chưa từng bị anh ta tổn thương qua.

Trái tim của anh ta đập lỡ một nhịp.di»ễn đàn l«e quý đ»ôn.

Tô San rời khỏi quán cà phê, nụ cười trên môi cũng dần phai nhạt đi.

Cô đã xác định phần lớn những người theo đuổi tiền tài danh vọng đều là những người sợ chết....Trong đầu của cô thoáng qua ánh mắt chân thành của Tần Trọng, không khỏi cảm thấy buồn nôn.

Ai, nhưng giống như Tần Trọng vậy, không tiếc lấy sinh mạng ra đánh cược với danh lợi, cũng là không ít đâu (_) .

Trương Tử Nam thấy Tô san đi ra vội vàng chạy lại đón, nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy? Anh ta lại muốn gì?”

Tô San nháy mắt với anh ta, leo lên xe, sau khi nhắm mắt dưỡng thần mới nói: “Anh ta muốn cùng tôi đi tới miền Bắc.”

“Vậy có....”

“Tôi đã đồng ý rồi.”

“Trời ạ.” Bàn tay Trương Tử Nam khẽ run lên, bộ dạng giống như phát điên: “Ô đại tiểu thư. Cô không nhìn ra được sao? Tên tiểu tử kia chính là bệnh cũ lại tái phát, nghĩ muốn trèo cao.....làm sao cô lại mắc mưu của hắn ta nữa?”

Tô San vịn tay vào ghế trước, dùng sức vỗ vỗ vai anh ta, dờ dạc cười mỉa: “Tôi giống như người không có đầu óc sao? Anh lo mà lái xe cho đảng hoàng đi.”

Tần Trọng ngày xưa có thể lợi dụng cô, vậy tại sao hiện tại cô không thể lợi dụng anh ta?

Trương Tử Nam nhìn thấy nụ cười sâu xa diễm_đàn_lê_ quý_đôn. của Tô San, bất giác cảm thấy sợ hãi, thận trọng hỏi: “Cô có tính toán.....”

Tô San chậm rãi dựa người về phía sau, không chú ý mà vuốt vuốt móng tay được chăm sóc kỹ lưỡng, nhẹ giọng nói: “Nghe nói nguồn lực tài chính của Lục thị rất hùng hậu, không biết Lâm thị của chúng ta cộng với Tần thị trong truyền thuyết kia có thể đấu lại không?”

Trương Tử Nam trợn mắt lên. Ánh mắt trong phút chốc trở nên sắc bén, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại khôi phục trạng thái ban đầu.

“Oh, vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Anh ta làm bộ như yên tâm mà quay đầu lại. Vậy mà Tô San lúc này lại không nhìn thấy được vẻ mặt thâm sâu kia.

%%%%%%%%

Sau khi Tô San đi tới bệnh viện thì phát hiện Ellen cũng ở đây, cô cùng với anh ta gật đầu chào hỏi một cái, rồi lại truyền đến mũi một mùi hương quen thuộc khiến cho thân thể Tô San cứng lại.

Cô chậm rãi quay người lại, nhìn ra phía sau lưng Ellen, đôi mắt chợt nhúu lại, cô cảm thấy lòng của mình cũng bị treo lên cao, giống như bị đung đưa ở vách núi.

Cô rút cuộc cũng nghĩ tới, sáng sớm nay người Lục Minh Viễn tự mình đi đón lại là Ellen.

Ellen.....lại là bạn bè của Lục Minh Viễn, là kẻ thù lớn nhất của A.E. Đây, là ý gì đây?

19. Chương 20: Cơ Ác Mộng Bốn Năm Trước...

Tô San cực lực nhắm mắt lại, không muốn nghĩ đến hoài nghi không hề có căn cứ đó, vừa rồi còn liệu mình bảo vệ người đàn ông của mình. Nhưng những suy đoán không chịu nổi này, nhưng lại giống như núi đồi được đắp đầy cỏ xuân, điên cuồng xuất hiện ở trong đầu của cô.

Cô không có cách nào đối mặt, chỉ có thể trốn tránh.

Mà bên này, cả người Lâm Duệ cũng đã hoàn toàn lọt vào trạng thái hôn mê. Lúc này anh chỉ cảm giác thấy trong thân thể lúc lạnh lúc nóng, đầu đau muốn nứt ra, trong cổ họng giống như lấp đầy bông, đừng nói là thành tiếng, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Trong thoáng chốc, anh giống như trở về bốn năm trước, ngày mà đã thay đổi vận mệnh của anh...

Một ngày kia, trùng hợp là ngày giỗ mẹ anh sau tám năm qua đời, sau khi báai tế ở nghĩa trang anh một mình trở về, tâm tình bị đè nén, không khéo lại thấy Tô San nhảy nhót chạy tới, như dâng bảo vật đưa giấy khen ra.

“Anh, hôm nay anh đi đâu vậy? Buổi sáng mẹ và chú Lâm cũng em đi tham gia cuộc so tài thư pháp, em được giải nhì nha!”

Giọng nói của cô hưng phấn làm sao, ánh mắt của cô hân hoan vui vẻ làm sao, nụ cười của cô chói mắt làm sao, mà mẹ của anh thì sao? Đang lê loi trở chọi nằm trong nghĩa địa lạnh lẽo, không người nào hỏi thăm.

Anh thì sao?

Lại bị cha ruột không thèm ngó tới!

Cảm xúc tức giận và bất bình, giống như ma quỷ, chặt chẽ khống chế tâm thần của Lâm Duệ.

Dựa vào cái gì.....

Dựa vào cái gì.....

Mẹ tự sát, sau đó người thứ ba Tâm Di và cái đứa nghiệt chủng Tô San này, dần dần từng bước từng bước tiến vào chiếm đoạt vị trí ngày trước là của anh và mẹ anh. Thậm trí còn trải qua hạnh phúc như vậy!

Một ý niệm điên cuồng dâng lên. Giết cô phá hủy hạnh phúc của bọn họ!

Lâm Duệ cười, nằng ăm chối lợi trong ngày đông, trong nháy mắt làm choáng váng mắt Tô San.

“Thật sao? San San lợi hại như vậy sao, anh xem một chút.”

Tô San ngơ ngác nhìn nhìn người xinh đẹp trước mắt thật không giống anh của mình.

Thật sự là anh ấy đang nói chuyện với cô đúng không?”

Anh thế nhưng... Thế nhưng lại gọi cô là San San?

Một khắc kia, Tô San hạnh phúc lâng lâng, trong đầu chỉ có bảy chữ - trời cao không phụ người có lòng.

“Vâng!” Cô vui sướng đồng ý một tiếng, giống như một con chim được thoát tù đầy vậy, chạy thật nhanh tới! Làn váy màu xanh ngọc tạo một đường vòng cung xinh đẹp trên không trung!

Vậy mà, một khắc sau, mộng đẹp của Tô San liền bể!

Lâm Duệ nhận lấy giấy khen của cô, vẫn cười nhìn cô, vẫn cười.

Lúc đầu Tô San còn ngây ngốc cười ngây ngô với anh. Nhưng, từ từ, nụ cười của Lâm Duệ lại lộ ra vài phần cổ quái, mơ hồ lộ ra dữ tợn đáng sợ.

Trực giác Tô San cảm thấy không đúng, theo bản năng muốn lui về sau, không ngờ, một khắc sau liền bị Lâm Duệ hung hăng bóp chặt cổ cô, nhấc lên trên không!

“A!” Tô San không khỏi sợ hãi hét chói tai! Không ngừng liều mạng giằng co, khoe mắt ngấn lệ, chỉ có thể nhìn về mặt vụn vụn của Lâm Duệ!

Dần dần cô cảm thấy hô hấp càng ngày càng mệt, khó khăn, là Lâm Duệ không có chút ý muốn thả cô ra, chút ánh sáng trong mắt chỉ có thể nhìn thấy Lâm Duệ tràn đầy sát ý, ánh mắt nham hiểm hung ác. Một khắc kia, thật sự cô có cảm giác băng vỡ xâm nhập vào trong máu, theo mạch máu lan tràn đến từng tấc trên cơ thể cô, thập chí là xông vào lục phủ ngũ tạng.

Tô San chậm rãi nhắm mắt lại, khoe mắt có một giọt lệ rơi xuống, cũng không dám chần chờ, liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng trên người, ra sức đá một cước vào bụng của Lâm Duệ!

“Ừm!” Lâm Duệ rên lên một tiếng, nhất thời tay thả lỏng nhưng lại kéo Tô San đến bên hồ bơi!

Bọt nước văng khắp nơi, ánh mặt trời chiếu chói mắt, tội ác và sự xấu xa đang trình diễn.

Cảm giác đau đánh tới càng kích thích huyết tính bạo ngược trong đáy lòng người đàn ông. Anh ‘a’ gầm nhẹ một tiếng, nhào tới lần nữa, thừa dịp Tô San vẫn còn ho khan lại hung hăng ấn đầu cô vào trong nước!

Đi tìm chết đi! Đi tìm chết đi!

Hiện tại trong đầu của anh chỉ vang vọng hai chữ này, trước mắt đỏ tươi một mảnh.....

Hình như xung quanh có vô số người kéo anh, khuyên anh, nhưng anh hoàn toàn không nghe được, anh đã hoàn toàn bị một người khác không chế, cử chỉ điên rồ!

Khi Lâm Gia Thịnh chạy vào, nhìn thấy chính là một màn như vậy!

Con trai bị ma nhập, cùng với...con gái sắp chết!

Ông gầm lên xông tới, khuyên cũng không khuyên một tiếng, trực tiếp cầm một con dao bổ về phía gáy Lâm Duệ.

Trước mặt Lâm Duệ tối sầm, ngay sau đó cả người xụi lơ trượt vào trong nước...

Khi anh tỉnh dậy, là bị một thùng nước lạnh xen lẫn đá ở trong dội cho tỉnh.

Lâm Gia Thịnh nhìn anh, trong mắt không có vẻ thân cận và tâm tình do dự phức tạp như trước mà chỉ còn lại chán ghét.

Lâm Duệ ho khan miễn cưỡng ngồi dậy, tựa vào chân tường, cúi đầu cười, trên mặt đỏ ửng của nhiễm bệnh.

“Cha, cuối cùng người cũng có tính toàn hoàn toàn vứt bỏ người con trai là tôi rồi hả?” Anh từ từ lẩm bẩm nói: “Cũng được thôi, dù sao người cũng có hai đứa con, ném đi một đứa cũng không tính là gì.....”

“Không, ta chỉ có một người con trai ruột. Nhưng từ hôm nay trở đi, Lâm Gia Thịnh ta cũng chỉ có một người con gái.” Ánh mắt Lâm Gia Thịnh lạnh lẽo, chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, đưa ột phong thư to: “Xem một chút đi, xem xong rồi anh đã đi cùng với cảnh sát ở bên ngoài...”

Lâm Duệ cả người cứng ngắc, trong nháy mắt cũng không có hơi sức nắm lấy một tờ giấy mỏng này.

“Cha... Cha báo cảnh sát?” Anh thật sự nổi giận, mà trong tức giận mơ hồ còn xen lẫn một chút sợ hãi.

Trước kia anh động thủ với Tô San không phải là đều không có việc gì sao? Tại sao lần này...

“Tôi... nhưng tôi là con trai ruột của ông a! Làm sao ông dám...” Tiếng nói của anh run run.

Lâm Duệ khi đó dù sao cũng chỉ mới hai mươi, học đại học cũng chưa tốt nghiệp, nói toạc ra, cũng chỉ là một đứa bé choai choai mà thôi.

Anh biết tội danh mưu sát là gì, cũng biết ảnh hưởng bao nhiêu tới tiền đồ của mình, cũng biết – Lâm Gia Thịnh sẽ hoàn toàn không xen vào chuyện của anh nữa...

Đối mắt với ánh mắt tố của của Lâm Duệ, Lâm Gia Thịnh không chút cử động, mặt không hề thay đổi, chỉ thản nhiên nói: “Đây là do anh giao gió gặt bão.”

Lâm Duệ giật mình trong chốc lát, đột nhiên cười to lên: “Ha ha ha ha, được, được, được, tốt một câu gieo gió gặt bão!”

Đột nhiên anh thu lại nụ cười, trên mặt đều là căm hận trần trụi, thậm chí ước gì muốn đồng quy vu tận, đoạt tuyệt quan hệ.

“Ông đã không sợ chuyện xấu trong nhà bị bêu ra ngoài, vậy tôi còn sợ cái gì? Chờ đến trên tòa án, liền kêu người dân toàn thành phố đến xem một chút, xem con gái riêng của Lâm Gia Thịnh ông trông như thế nào!”

Hắn là cho đến bây giờ đứa nhỏ này vẫn cho rằng San San là con gái ruột của ông, thậm chí còn tính toán coi đây là uy hiếp, để cho ông thân bại danh liệt... Lâm Gia Thịnh thất vọng nhìn Lâm Duệ, đáy lòng chợt dâng lên một cỗ một mối nồng đậm.

Con trai như vậy, ông muốn không nổi, cũng không muốn nữa...

“Chờ anh xem xong lá thư này, hi vọng anh còn có thể giữ vững phần cốt khí này.” Lâm Gia Thịnh lắc đầu một cái, từ từ đi ra ngoài.

Lâm Duệ dựa vào bên tường, trong nội tâm không muốn nhưng cuối cùng vẫn vươn tay lấy cái túi giấy kia, rút một tờ giấy từ bên trong ra, vội vã nhìn qua.

Chốc lát sau, từng khớp xương tổng tay dần vô lực rũ xuống, kèm theo tiếng nỉ non của Lâm Duệ: “Tại sao... Tại sao lại như thế...”

Ánh sáng chiều tà chiếu vào trong căn phòng u tối, trong đó một mảnh lạnh lẽo, vẻ mặt mất hồn của anh nhìn lên mấy chữ trên trang giấy – “Giấy giám định kiểm nghiệm DNA”.

.....

“A!” Lâm Duệ đè nén mà khô sở buồn bực kêu thành tiếng, đột nhiên mở mắt ra, vụt một cái ngồi thẳng người dậy, mồ hôi lạnh trên mặt nhỏ thành giọt.

Ellen kinh hãi vội vàng tới đỡ anh: “Sao vậy? Gặp ác mộng?”

Đôi mắt Lâm Duệ trống rỗng, trong nháy mắt mất đi tiêu cự, qua hai giây, mới đột nhiên dùng sức kéo cổ tay Ellen: “San San đâu?”

Sợ như vậy, luống cuống hốt hoảng như vậy.....

Ellen hơi suy nghĩ một chút liền hiểu chuyện gì xảy ra, vội vàng trấn an nói: “San San không có việc gì, cô ấy chỉ đi Yên Bắc, không có việc gì...”

“Oh, đi Yên Bắc...” Lâm Duệ mới thở ra, mắt bỗng dưng trừng lớn: “Cái gì? Sao cô ấy lại đi Yên Bắc?”

“Không phải, cô.....” Ellen vội vàng muốn giải thích, nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng liền thấy Lâm Duệ nhanh chóng rút ống truyền dịch trên tay ra, sắc mặt âm trầm sải bước đuổi theo.

20. Chương 21: Tình Thâm Không Thể Rõ...

Thường ngày từ Bắc Yên tới Du Lâm chỉ mất hai giờ đường xe, nhưng hôm nay vì đường vòng trên sườn núi bị sụp, phải đi cả đêm mới vào trong núi, trời cũng đã lờ mờ sáng.

Ngồi xe còn đỡ, lái xe là người cực kỳ mệt mỏi, đoàn người liền dừng ở ven đường nghỉ ngơi.

Từ trước đến giờ Trần Gia Kỳ vẫn không ưa Tần Trọng, hiển nhiên là vào lúc này cũng không có sắc mặt tốt, hừ lạnh một tiếng nói: “Yên Bắc đều giao cho tổ làm phim, một mình anh theo tổ chúng tôi để làm cái gì?”

Tần Trọng mắt khép hờ, chuyên tâm gọt quả táo trong tay, một đường thật dài không đứt đoạn chút nào. Hắn đưa cho Tô San ngồi phía trước, trong mắt tràn đầy dịu dàng, Tô San nhìn khóe miệng bất giác co quắp! (_)

“Có phải say xe rồi không? Ăn chút trái cây sẽ thấy khá hơn chút.”

Tô San cảm thấy có chút lạnh, cười khan lòi Trần Gia Kỳ: “Cái gì kia, chúng tôi đi xuống trước xem phụ cận có lấy cảnh được không. Anh... Anh tự mình ăn đi.” Dứt lời, nhảy xuống xe giống như phía sau có sói đuổi theo.

Trên mặt Tần Trọng rất nhanh đã hiện lên một tia mất mát, để quả táo xuống cũng xuống xe theo.

Hắn không muốn lại đi chọc người ngại, chỉ đi rất xa theo sau hai người mà thôi. Khi đi tới một vách đá, đột nhiên dừng bước chân.

Từ nơi này nhìn xuống, phần lớn cây cối đều bị quật ngã, đá kỳ dị lổm chổm, thậm chí có khối đá bị dồn ép thành hình dáng vụn vụn. Vậy mà, tất cả dưới ánh mặt trời mới mọc lại có vẻ không có ý nghĩa như vậy.

Ánh nắng ban mai ở giữa nơi núi lớn hoang vu, viết xuống một màu mực đậm như vậy, đại biểu cho hai chữ - hi vọng.

Lòng ngực Tần Trọng kịch liệt đập phồng, trong lúc vô tình liền nhích tới gần vách đá, hắn kích động kêu lên: “Sư muội, em mau tới đây nhìn!”

Tô San theo tiếng quay lại, đi tới bên cạnh Tần Trọng, nhất thời cũng choáng váng rồi, cái gì đó dưới đáy lòng sôi trào mãnh liệt như muốn phun ra.

Tần Trọng nhìn vẻ mặt của cô, có chút không biết là rốt cuộc cô thích hay không thích, trong lòng đang bất ổn, đột nhiên lại bị Tô San nắm bả vai.

Chỉ nghe thấy cô kích động đến tiếng nói cũng biến đổi: “Người anh em! Thật là không phải cái gì cũng trả lại cho thầy hết rồi nha!”

“Nhiếp ảnh gia đâu? Mau tới đây lấy cảnh!”

Lúc này Tần Trọng mới yên lòng, cười, chân thành nói: “Em vui mừng là tốt rồi!”

Trần Gia Kỳ nơi xa bĩu môi khinh thường, bực tức còn chưa xuất khẩu liền bị tiếng gầm rú vang lên làm cho sợ ngây người.

Chỉ thấy trên đỉnh núi bốc ra một màn khói đen cuồn cuộn, cuốn lấy đá lớn và cát chảy, điên cuồng lẫn xuống! Tiếng ầm ầm thật lớn, giống như Sơn thần đang rống giận!

Tài xế là người Yên Bắc, một thoáng này, huyết sắc trên mặt mất hết, nói cũng không còn rõ: “Nhanh lên xe! Là, là đá lăn!”

Mọi người đều chạy một vòng về phía xe, Tô San đang chạy lại bị một trận chao đảo, thân thể nghiêng một cái, rơi xuống vách đá!

“San San bảo bối!”

“Tô tiểu thư!”

“Tô San!”

Mấy tiếng kêu đồng thời vang lên, bên tai Tô San chỉ nghe được tiếng gió rít, cùng với tiếng gọi của tử thần...

Tần Trọng ngay bên cạnh cô theo bản năng vươn tay ra, trong lúc thân thể chao đảo trượt đi, chân chừa dừng động tác lại.

Cũng trong cái chớp mắt ngắn ngủi này – cái chớp mắt hấn vì an toàn của bản thân mà do dự, Tô San cũng đã vươn tay không chút do dự, hung hăng đẩy hấn đến khu vực an toàn. Bản thân dưới tác dụng của phản lực, nhanh chóng rơi xuống vách đá.

Như một con diều đứt dây, rơi thẳng xuống.

Trong khi Tần Trọng không thể tưởng tượng nổi, trong mắt đều là kinh ngạc, chỉ thấy bóng Tô San cùng nụ cười khổ của cô.

Miệng của cô nhẹ nhàng giật giật, thật ra không hề phát ra âm thanh gì nhưng Tần Trọng lại thấy rõ ràng.

Cô nói – một người chết, dù sao cũng tốt hơn hai người chết!

Tần Trọng hung hăng nhắm mắt lại, giờ khắc này rốt cuộc hấn vui lòng phục tùng.

Cuối cùng, cả đời hấn đều kém người phụ nữ này.

Mặt đất kịch liệt rung chuyển dần dần yên lại, tiếng la run rẩy của lão Vương tài xế ở sau lưng vẫn còn đang tiếp tục.

“Dừng ngắn ra đó! Nhanh lên xe! Không chừng một lát nữa Sơn thần còn nổi giận nữa!”

Cuối cùng Tần Trọng liếc mắt nhìn vách đá thật sâu, hốc mắt đã đỏ như máu, tay không ngừng run rẩy, như muốn nói gì cuối cùng vẫn hung hăng dậm chân một cái, đứng dậy quay đầu về phía sau chạy đi.

Hấn không phải là lá gan nhỏ mà hèn nhát, chỉ là tiểu sư muội nhất định không muốn hấn gặp chuyện không may, hấn không muốn để cho cô khổ sở mà thôi...

Tần Trọng không ngừng tự an ủi ở trong lòng mình như vậy, bước chân chạy thoát cũng mạnh mẽ đầy sinh lực. o( )o

Trần Gia Kỳ trong thoáng xôn xao tới phía Tô San liền bị một cán dao ở đằng sau đánh cho bất tỉnh.

Mặc dù nhiều người thấy Tô San rơi xuống vách núi, cũng biết một khi đại tiểu thư A&E có chuyện, đại khái bọn họ cũng không được làm việc nữa, nhưng là sống chết trước mắt, người nào lại lo lắng cho người nào?

%%%%%%%%

Mặt trời chiều ngã về tây, rừng núi u tĩnh càng lộ ra vẻ âm trầm đáng sợ.

Cuối cùng Lâm Duệ cũng đuổi kịp đội ngũ tổ quảng cáo, cũng biết tin tức Tô San không rõ sống chết.

Trong nháy mắt mắt của anh tái nhợt vô cùng, chân lão đảo một cái, cơ hồ muốn ngã xuống đất, thật may là Trương Tử Nam phản ứng nhanh, bước một bước dài xông lên đỡ anh.

Lâm Duệ dựa vào tay Trương Tử Nam, miễn cưỡng đứng lại, cả người đơn bạc giống như một trận gió cũng có thể thổi đi. Hai hàm răng của anh không ngừng khê va chạm, hàn băng sợ hãi từ mạch máu xông vào lục phủ ngũ tạng, quấy nhiễu hanh như muốn bất tỉnh.

Anh nặn từ cổ họng ra một câu nói: “Các người... tận mắt thấy cô ấy ngã chết?”

Trần Gia Kỳ ngẩng đầu lên, mặc cho nước mắt không tiếng động rơi xuống: “Nơi cao như vậy, còn có đất đá trôi, ngã xuống còn có khả năng khác sao?”

Lâm Duệ nhắm mắt lại, thân thể cứng còng, tay nhẹ nhàng nắm chặt, qua hồi lâu, mới khàn khàn giọng nói: “Mang tôi đi xem một chút... nơi cô ấy ngã xuống.”

Sống thì thấy người, chết... Không, cô ấy không thể chết được.

Nợ anh thiếu cô còn chưa có trả đủ, tại sao cô có thể chết được?

Đi tới vách đá Tô San rơi xuống, Lâm Duệ nhìn xung quanh, hốc mắt từ từ chuyển đỏ, con người bị ngọn lửa thiêu đốt, thua kém vài phần so với trời chiều.

“Anh... Anh xác định... San San ngã xuống từ đây?”

Sắc mặt giờ phút này của Lâm Duệ cực kỳ cổ quái. Trong đó có đè nén bi thương khổng lồ, cổ tình lại kỳ dị như cảm giác muốn cười to, hưng phấn không thể tin và vui sướng.

“Đúng! Sao vậy?” Trần Gia Kỳ lập tức nổi giận, quát: “Anh vui mừng cái gì vậy? Dù gì cô ấy cũng là em gái trên danh nghĩa ủa anh! Đồ lang tâm cầu phước...”

Lấy được xác nhận của Trần Gia Kỳ, Lâm Duệ chỉ cảm thấy trong lồng ngực luôn mạnh mẽ dẫn theo một chút tinh khí, giống như bông chốc bị hút khô, cả người thoát lực ngồi bịch lên hòn đá phía sau, nhưng trên mặt lại buông lỏng về vô cùng vui vẻ.

“Gọi điện thoại cho bộ cảnh sát địa phương, San San không có việc gì, để họ mau tới cứu người.”

Bỗng dưng Trần Gia Kỳ trợn to cặp mắt, vẻ mặt kích động đỏ rần: “Không có việc gì? Anh chắc chắn chứ?”

“Tôi không xác định. Tôi chỉ biết, dưới vách núi này là rừng tùng rậm rạp, mấy ngày trước có một đứa bé được cứu từ nơi này.” Trên mặt Lâm Duệ hiện lên một nụ cười thần nhiên: “Mà San San... luôn là cô nhóc kiên cường, chỉ cần có một khả năng nhỏ nhoi, cô ấy sẽ không bỏ qua.”

Mọi người có chút thoải mái, vậy mà chút thoải mái này cũng không có kéo dài bao lâu.

Trương Tử Nam cúp điện thoại, sắc mặt khó coi, chần chừ đi về phía Lâm Duệ: “Bộ cảnh sát nói, tạm thời không phái cảnh lực tới cứu viện, muốn chúng ta kiên trì đến sáng ngày mốt...”

Mà ngày mai tới được, chỉ sợ những người đó cũng không phải tới cứu mạng mà là giúp đỡ dọn đá mà thôi.

Trong nháy mắt vẻ hung ác thoáng qua cực nhanh trong mắt Lâm Duệ, trầm giọng hỏi: “Có nói là ai ngã xuống hay không?”

Trương Tử Nam gian nan gật đầu một cái.

Nếu không phải nói rõ thân phận, đại khái cũng không có được cam kết ngày mai phái người tới. Nhưng điều này cũng không trách bọn họ được, dù sao tình hình ở nội thành Yên Bắc cũng gấp hơn.

Yên lặng giống như chết bao phủ xuống, không có người nói chuyện, Lâm Duệ cúi thấp đầu, ngồi yên lặng, không có rơi lệ, cũng không có oán giận, nhưng nỗi tuyệt vọng và bi thương vây quanh thân lại ngăn cách anh với mọi người, thậm chí là với cả thế giới.

Trời đất bao la, duy chỉ có anh mà thôi.

Rốt cuộc mặt trời cũng đã lặn hẳn, màu đen như mực của ban đêm, bắt đầu có người lạnh run lên.

Lâm Duệ nhắm mắt lại, thở thật dài một hơi, trong ngực như đã có quyết định. Trong mắt Trần Gia Kỳ khẽ có ánh sáng, mong đợi nhìn anh, lại nghe được Lâm Duệ chậm rãi đứng lên nói: “Đi thôi!”

“Cứ đi như thế?” Trần Gia Kỳ tức giận cơ hồ muốn dậm chân, ngón tay run run chỉ về phía anh, cắn răng nghiêng lợi nói: “Quả thực anh và Tần Trọng đều là cầm thú! Tô San vì anh mạo hiểm xông vào khu vực gặp nạn, cứu hẳn rơi xuống vách đá, nhưng, nhưng hai người các anh lại giống như người không có sao...”

Bước chân của Lâm Duệ đột nhiên dừng lại, đôi mắt hàn băng, trắng xanh một cái bắn về phía Tần Trọng: “Cô ấy vì anh mới ngã xuống?”

Ánh mắt bén nhọn này, Tần Trọng kinh hãi bất giác lui về phía sau một bước, cũng không biết là sợ gánh trách nhiệm hay là sợ đối mặt với tim mình, theo bản năng dùng sức khoát tay, hoảng sợ nói: “Không, không phải như thế. Vốn dĩ cô ấy muốn ngã xuống, chỉ là, chỉ là thuận tiện đỡ tôi một chút, cứ như vậy nhẹ nhàng...”

“Được rồi, anh không phải giải thích.” Lâm Duệ một câu cắt đứt hẳn, đi lên trước, lại gần dịu dàng vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Tôi tin tưởng San San là thuận... đỡ anh một chút, tuyệt đối sẽ không tin phần đầu quên mình vì anh.”

“Bởi vì, mặc dù San San chúng ta thiện lương, nhưng là...” Anh cười, nói từng chữ: “Cũng không phải là đứa ngốc.”

Chỉ có đứa ngốc, mới có thể vì loại người như anh mà đi tìm chết.

Một đêm này, Lâm Duệ không hề ngủ, sau khi anh chuẩn bị xong đồ dùng ngày mai mình muốn liền ngồi vào bàn bên cạnh rơi vào trầm tư. Đợi đến khi bình minh, một “kế hoạch mười lăm năm phát triển trong tương lai của A&E” vừa mới ra lò.

Tự tay anh vuốt giấy trong tay, khẽ cười, lần này anh có thể yên tâm rồi.

Mọi người trầm mặc đi theo anh tới vách đá một lần nữa, cho đến khi Trương Tử Nam tận mắt nhìn thấy anh mặc vào một thân trang bị phòng vệ mới xác định thật sự Lâm Duệ điên rồi.

Hắn cũng không để ý tới cái gì là khác biệt trên dưới, vụt một cái đi lên, gân xanh trên trán hẳn lên, tay như kim sắt hung hăng nắm lấy cổ tay Lâm Duệ, giọng nói khàn khàn như là rỉ sắt.

“Lâm Duệ, anh thật con mẹ nó đi tự sát vì Tô San?”

Lận Khiêm thản nhiên cười cười, trên tay dùng sức một chút liền tránh thoát khỏi kiềm chế của Trương Tử Nam.

Một mặt anh kiểm tra tính an toàn của dây thừng, mặt khác không chút để ý đáp: “Cậu đã gặp qua người tự sát mà trên người còn mặc nhiều như vậy sao?”

Nhìn Trần Gia Kỳ ở một bên cũng do dự muốn khuyên, Lâm Duệ phất tay một cái: “Ai cũng đừng nói... Tôi đã quyết định!”

Anh lại tiếp tục tiến về phía trước hai bước, đứng ở mép vách đá xem một chút, đá vụn theo bước chân anh lăn xuống, một chút âm thanh cũng không có.

“San San một mình ở phía dưới, đại khái là không chống đỡ được đến khi có người đến cứu, tôi phải đi tìm cô ấy.” Lâm Duệ lẳng lặng nhìn khói mù lượn lờ, không cách nào suy đoán được độ sâu của đáy vực, nhẹ giọng nói ra.

Âm thanh của anh rất nhạt, không có kiêu làm việc nghĩa không chùn bước, không có quyết tuyệt, thậm chí không vang vang có lực như lúc Tần Trọng thổ lộ cõi lòng như với Tô San, chỉ là t

21. Chương 22: Xác Định Quan Hệ?... ..

Leo lên sườn núi cheo leo dựng đứng, dù sao thì đây cũng không phải là câu lạc bộ tổ chức hoạt động leo núi.

Ổ lưng chừng mây mù, thân thể Lâm Duệ vô cùng căng thẳng, thân thể gần như vuông góc với vách núi mà từ từ leo xuống. Từng giọt mồ hôi từ trán chảy xuống rơi vào mắt. Anh xoa xoa chân mày đang nhàu lại, khẽ thở ra, cảm thấy tinh thần càng lúc càng khản trương, làm cho sức chịu đựng trong lòng đã đạt tới giới hạn.

Cánh tay bởi vì thời gian dài dùng sức đã dần dần trở nên cứng đờ vô lực. Lâm Duệ khẽ vung vẩy, hoạt động nhẹ, thuận tiện anh cũng liếc nhìn lên chiếc đồng hồ đeo tay của mình. Kim giờ đang chỉ vào số 9, hiện tại đã qua hơn hai giờ rồi.

Tim của anh chợt trùng xuống, ngửa đầu nhìn lên đã không thấy rõ đỉnh núi, anh biết dây thừng đại khái không quá dài. Mà dưới chân.....vẫn không thấy đáy vực đâu.

Nhắm mắt lại, không khí yên lặng ở xung quanh, anh không thể để bản thân lâm vào trong sợ hãi, mà lúc này anh đang yên lặng cảm nhận hơi lạnh trên miếng ngọc đeo ở cổ.

Đó là khi anh được đưa vào phòng cấp cứu, Tô San đã nhét vào trong tay anh.

Cô nói: anh nhất định sẽ không có chuyện gì.

Đúng, anh không có chuyện gì, anh cũng sẽ không để cho cô có chuyện. Hai người bọn họ, con đường phía sau còn rất dài.

Lâm Duệ cười, nụ cười rạng rỡ như ngọc, một lần nữa anh lại mở to mắt ra.

Anh bình tĩnh, vững vàng kiên định, tiếp tục leo xuống dưới, ước chừng hơn nửa tiếng đồng hồ nữa trôi qua, dây thừng lúc này cũng đột nhiên dừng lại. Nhưng trong cái rủi cũng có cái may, anh chợt phát hiện đã gần xuống dưới đáy.

Gương mặt Lâm Duệ chợt trở nên tỉnh táo, đủ để cho anh giữ vững thăng bằng bằng dẫm lên một hòn đá, sau đó khi không còn khó khăn liền cởi đai an toàn bên hông, hoàn toàn dựa vào sức lực của bản thân, và sự trợ giúp của những sợi dây leo, anh vững vàng một đường mà leo xuống dưới.

Khi đứng vững trên một tảng đá, Lâm Duệ vội lấy ra một cái đèn pin, chiếu rọi qua màn sương mù mênh mông, anh mơ hồ có thể cảm nhận ở chân núi này có hơi thở sinh hoạt của con người.

Nhịp tim anh lúc này giống như trầm xuống, Lâm Duệ cảm thấy sợ sệt trong chốc lát, lỗ mũi chợt dâng lên một tầng chua xót, hốc mắt có chút đỏ bừng, thật giống như ngay tại một khắc sau, nước mắt sẽ tràn ra khỏi mi.

Có hơi thở của sự sống.....

Vậy San San của anh, có lẽ đã được những người dân ở đây cứu?

Lòng dạ vốn đang căng thẳng của anh lúc này rốt cuộc cũng trùng xuống, anh cảm thấy mừng rỡ như điên. Động tác của Lâm Duệ chợt vô cùng gấp gáp, lòng dạ cũng vô cùng lo lắng, San San rốt cuộc có bị thương hay không, một mình ở chỗ này có cảm thấy sợ hãi hay không, anh phải gấp rút đi tìm cô.....

Một phút thất thần, anh đạp lên một hòn đá sắp vỡ, ‘Xoạt’ một tiếng thanh thúy vang lên, cả thân thể Lâm Duệ đột nhiên trở nên vô lực.

“A—”

“Bịch.”

Ở nơi xa, có một người mang giày cỏ trên lưng mang theo giỏ thuốc vội vàng la lên: “Anh ơi, mau đến xem. Lại có một người được ném đến gian nhà cỏ của chúng ta rồi.”

%%%%%%%%

Khi Lâm Duệ từ từ tỉnh lại, trước mắt anh là khuôn mặt phóng đại của Tô San. Anh sợ hết hồn, theo bản năng từ từ lùi về phía sau, bởi vì không để ý mà đụng chạm đến vết thương ở trên đùi, làm cho anh rít lên một tiếng, hàng lông mày cũng đột nhiên chau chặt.

“A, anh đừng có cử động.” Tô San vội kéo anh lại: “Chân anh bị trật khớp, mặc dù anh Từ đã giúp anh băng bó nhưng nhất định phải tĩnh dưỡng mấy ngày mới có thể xuống giường được.”

“Em.....” Lâm Duệ vừa mới lên tiếng, liền phát hiện cổ họng mình vô cùng rất buốt, Tô San lập tức đưa qua một ly nước ấm. Anh cười cười với cô, đưa tay ra nhận, mà Tô San cũng không có buông tay.

Lâm Duệ giương mắt lên nhìn cô, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu giống như như có một suy nghĩ khác.

Tô San nhìn ánh mắt soi mói này, gò má không biết lúc nào đã trở nên ửng đỏ.

Cô mím môi, nhỏ giọng nói: “Há miệng ra.”

Lâm Duệ rốt cuộc cũng bật cười, liền nắm lấy tay Tô San, uống từng ngụm nước nhỏ. Sau đó, mắt cũng không chớp mà nhìn cô.

Tô San có chút không tự nhiên, ho nhẹ mấy tiếng, làm ra vẻ nghiêm túc: “Làm sao anh lại chạy xuống dưới đây?”

Ánh mắt Lâm Duệ tối sầm lại, suy nghĩ ngọt ngào trong lòng anh rốt cuộc cũng biến mất, trầm giọng nói: “Lời này anh nên hỏi em mới phải. Ai cho em gạt anh, một mình chạy đến đây? Ngộ nhờ em gặp chuyện gì không may, em muốn anh ăn nói sao với dì Hạ?”

Tô San sởn tóc gáy: “Cho nên anh liền nhảy xuống đây với em?”

Trời ạ, mẹ cô so với vách đá này còn đáng sợ hơn sao? o( )o

“Ai nhảy núi?” Lâm Duệ tức giận liếc xéo nhìn cô: “Anh dùng dây thừng leo xuống.”

Ánh mắt Tô San thoáng qua vẻ kinh ngạc: “Anh biết em không sao?”

Lúc trước cô đều cô rằng mình chắc chắn sẽ chết đấy.

Lâm Duệ yên lặng một chút, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên: “Anh không biết, anh chỉ muốn xuống đây cùng với em mà thôi.”

Hai người cùng ở đây rồi rời khỏi đây, hoặc là.....hai người cùng ở lại đây luôn.

Bàn tay Tô San chậm rãi nắm chặt lại. Trong lồng ngực cuộn lên cảm xúc không nói nên lời.

Thân thể của cô có chút cứng ngắc. Nếu như nói trong tòa nhà của A.E, Lâm Duệ hết lần này tới lần khác bảo vệ cô, cô vẫn có thể cho là vội vì anh muốn quan tâm đến cô, vậy bây giờ, cô còn có thể nói gì nữa?

Nếu như không để ý đến một ai đó, ai sẽ không quan sự sống chết của người đó mà leo xuống một vách núi sâu vạn trượng?

Người đàn ông này đã khắc sâu vào lòng cô những đau đớn vô cùng, nhưng cũng cho cô những thứ cảm động khó quên nhất. Cả đời cô, tất cả vui buồn dường như chỉ vây quanh người đàn ông này.

Tô San nhắm mắt lại, giờ phút này, cô nghe thấy phòng tuyến trong lòng mình đang sụp đổ.

Cô từ từ tiến lên trước một bước, lại một bước, rốt cuộc cũng đến sát bên Lâm Duệ.

Cúi người xuống, nắm lấy bả vai anh, đầu cũng hạ thấp xuống, cuối cùng chạm lên trán anh.

“Ngu ngốc.....” Một tiếng này, giống như là đang tự mình liều mạng giã vụn trong vũng bùn, vừa mang đau khổ, vừa nghẹn ngào.

Lâm Duệ ngẩng đầu, lẳng lặng cảm nhận nước mắt trượt trên gò má mình. Lạnh, còn có chút nhột cùng với đau lòng.

Anh không nhịn được mà mở miệng, đem nước mắt ngậm vào miệng, tỉ mỉ mà thưởng thức cảm giác mằn mặn, nhưng khi vào đến trong lòng lại hóa thành ngọt ngào. Anh thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi dịu dàng liếm lấy, không có tình dục mà chỉ có tràn đầy thương tiếc.

Hai người khe tách ra một chút, Lâm Duệ nhìn thẳng vào mắt Tô San, con ngươi to sáng như kim cương ánh lên ánh sáng chói mắt.

“San San, cái này coi như là.....Em đồng ý anh sao?”

Một người đàn ông kiêu ngạo như vậy lại dùng một thái độ thận trọng, mang theo ánh mắt cầu khẩn nhìn cô. Tô San không khỏi cảm thấy trong lòng có chút chua xót, trên mặt không thể hiện ra chỉ nhẹ nhàng đánh vào lồng ngực của anh, giọng nói uy hiếp: “Nếu như anh dám khi dễ em, anh nhất định sẽ phải trả giá.”

Dĩ nhiên, nếu như như khuôn mặt cô không đỏ như vậy thì lời uy hiếp sẽ có hiệu quả hơn. (_)

Lâm Duệ cười, nụ cười ấm áp như nắng chói lọi ngày đông: “Nếu thật sự có một ngày như vậy, anh sẽ mặc cho em xử lý.”

Hai người im lặng nhìn thẳng vào mắt nhau, tình ý vì thế cũng lan tràn ra khắp nơi.

Đang lúc hai người vì không kiềm chế được mà tiến lại gần nhau, chỉ một chút trước khi hai người chạm vào nhau thì ngoài cửa chợt vang lên một giọng nói lớn: “Em gái Tô. Anh em tỉnh lại chưa?”

Ngay sau đó, cửa gỗ liền bị đẩy ra, một người phụ nữ mặc áo màu đỏ, trên mặt mang một nụ cười rạng rỡ, sải bước đi vào.

Tô San lập tức đẩy Lâm Duệ ra, vụt đứng thẳng người, Lâm Duệ vì bị lực đẩy của cô mà bị đụng vào đầu giường nên rên lên một tiếng.

Nghe thấy âm thanh này vang lên, chị Từ thân thể khẽ run, chị dừng bước lại, nhìn Tô San đang cố gắng lau miệng, lại nhìn qua sắc mặt Lâm Duệ đang không hề có một chút ý tứ che giấu, đột nhiên cười lên.

Chị bước lại gần Tô San, hạ giọng hỏi nhỏ: “Em gái, em nói cùng chị một chút đi, người này thật sự là anh trai em sao?”

“Đương, đương nhiên rồi.....” Niềm tin trong lời nói của cô dường như quá yếu ớt.

Tinh chị Từ vốn nóng nảy, vì sống ở trong núi nên tính tình cũng vô cùng đơn thuần, nói chuyện cũng không quanh co lòng vòng, giọng nói liền to hơn: “Gi? Anh em lại cần miệng em sao?”

Mặt của Tô San giống như bị lửa đốt. o(_)o

Lâm Duệ bật cười, những buồn bực trong lòng phút này hóa thành mây khói, anh học theo giọng nói của chị ấy, vui vẻ nói: “Chị Từ đúng không? Cảm ơn anh chị đã cứu bạn gái tôi.” Nói xong, anh đứng lên khom người cúi đầu chào chị Thẩm một cái.

Chị Từ vội vàng tránh ra, vừa chà xát tay vừa xin lỗi nói: “Ai nha, các người vừa nhìn là biết người thành phố, cũng không cần khách khí như vậy nha. Hắc hắc, không có chuyện gì đâu, chỉ là chuyện nhỏ.....”

Lâm Duệ lắc đầu một cái, giọng điệu vô cùng kiên định: “Đôi với chị mà nói có lẽ đây chỉ là thuận tay, nhưng đối với tôi, đây chính là ơn cứu mạng rồi.”

Anh cố gắng đứng ngay người lại, một lần nữa lại khom người thật thấp: “Chị cứu San San, chẳng khác gì cứu mạng tôi. Sau này nếu như rời khỏi núi, Lâm Duệ nhất định sẽ báo đáp chị.”

Anh mắt trong trẻo của người đàn ông, bụi bặm trên mặt cũng sớm được Tô San lau sạch rồi, làm lộ ra một gò má nho nhỏ. Cùng với Tô San thật đúng là một đôi tuấn nam mỹ nữ.

Động tác xoa tay của chị Từ cũng dừng lại, đứng ngơ ngác một bên nhìn.

Chị ở trong núi cả đời, chưa từng nhìn thấy một người đàn ông nào đẹp như vậy, cũng chưa từng gặp một người đàn ông nào đem phụ nữ so sánh với ‘mạng của mình’.

Dĩ nhiên, trừ lão Từ nhà chị. (_)

Hốc mắt chị chợt ửng đỏ lên, chị nắm lấy cánh tay băng bó của Tô San mà dạy dỗ: “Em xem người đàn ông này đối xử với em thật tốt, vậy mà em còn chê anh ta hay lắm nhai? Đợi đến khi quay đầu nhìn lại thì đã bị người phụ nữ khác nhạt đi mất thì đừng có khóc.”

Lực tay chị Từ thật lớn làm cho khóe mắt Tô San giật giật một cái, đầu còn không ngừng gật gật ra vẻ đã hiểu. Chị Từ nhìn thấy thái độ nhận lỗi của cô có thành ý thì lúc này mới buông tay cô ra.

Tô San len lén xoa xoa cánh tay, khóe mắt liếc qua lại thấy Lâm Duệ đang cúi đầu, bả vai hơi run run, hiển nhiên là đang cười trộm.

Khóe miệng cô khẽ nhếch lên, khẽ đưa tay ra sau lưng anh nhéo một cái.

Sắc mặt Lâm Duệ cứng lại, trên khuôn mặt Tô San lại tràn ra nụ cười dịu dàng. (_)

Chị Từ không có để ý đến hành động mờ ám của hai người, trong lòng chị vẫn đang suy nghĩ một chuyện khác, nếu là bạn gái thì có lẽ sẽ có khác biệt với vợ chứ?

Buổi tối để cho hai người bọn họ ở chung một căn phòng, sẽ không có vấn đề gì chứ?

22. Chương 23: Cùng Giường Chung Gối

Đến giờ cơm tối, anh Từ cũng còn chưa có trở về, Tô San không khỏi lo lắng mà hỏi thăm. Trên mặt chị Từ không khỏi thoáng qua d d l q đ một tia chán nản, đáp: “Anh ấy đi về phía đông thăm bà cụ rồi, đoán chừng phải nửa đêm mới trở về.”

“À.” Tô San có chút kinh ngạc: “Cha mẹ của anh Từ ở rất xa đây sao?”

Cũng không thể trách Tô San tò mò, người dân tộc thiểu số miền Bắc đều sống quần cư, thói quen đều là những người trong gia đình tụ họp ở chung một chỗ.

Chị Từ hơi mím môi, giọng nói sang sảng lúc này cũng có phần nhỏ đi.

“Gia đình anh ấy chê chị chỉ sinh được một đứa con gái, vẫn muốn để cho anh ấy tìm một người phụ nữ đã có chồng khác. Anh ấy không chịu, liền bị đuổi ra khỏi nhà.....”

Mẹ nó.....trong lòng Tô San âm thầm chửi mẹ nó, đây là thời đại nào rồi, mà vẫn còn có người như vậy?!

(#)

Cô ngồi gần lại chỗ chị Từ, âm thanh nhẹ nhàng an ủi: “Chị đừng khó chịu nữa, người già, tư tưởng cổ hủ, về sau này sẽ suy nghĩ thông suốt.”

Chị Từ cười khoát tay, lộ ra hai chiếc răng nanh: “Cái gì mà nghĩ thông suốt với không nghĩ thông suốt? Chị đã sớm nghĩ thông. Có một người đàn ông tốt như vậy, chị còn muốn gì hơn nữa?”

“Chính là.” Nhìn thấy chị không ngại, Tô San cũng dễ dàng nói tiếp: “Ít con cũng có cái tốt, anh không biết chứ, hiện tại trong thành phố còn phải kế hoạch hóa gia đình đấy.....”

Nói xong, cô liền ý thực được có gì đó không đúng.

Chỉ sinh một đứa con, vậy một đám con nít sáng nay cô nhìn thấy là từ đâu chui ra?

Nghĩ như vậy cô cũng liền hỏi.

Chị Từ vừa dọn cơm vừa tùy tiện đáp: “Những đứa bé kia? Bọn chúng là do chị nhận nuôi, cũng bởi vì động đất mà trở thành cô nhi.

Sáng sớm chạy tới chỗ chị xin cơm, sau đó nếu có thể đọc sách thì tiếp tục đi học, không thể đọc sách thì phải đi làm thuê.”

Tô San không ngờ được là vậy, cô cảm thấy nhất thời ngốc nghếch, còn Lâm Duệ vẫn yên lặng ở phía sau chợt hỏi: “Có chỗ học hành sao lại không có chỗ ăn cơm?”

Động tác của chị Từ chợt dừng lại rồi nói: “Nghe nói trong thành phố, có người muốn tới đây quay phim, Trường học d ã L q đ ở trong trấn muốn đánh bóng tên tuổi, cho nên đem những đứa trẻ này cho vào lớp học để ngồi.”

Trong lòng Tô San chợt trùng xuống. Quay phim? Có lẽ chính là truyền hình tường thuật lại trận địa chấn ở miền Bắc.

Lâm Duệ cầm lấy bàn tay của cô, âm thầm lắc đầu một cái, trong lòng cũng không ngừng than thở.

%%%%%%%%

Cho đến sau khi ăn tối xong, anh từ cũng chưa trở về, chị Từ vừa thay xong bao gối mới cho Lâm Duệ, vừa lẩm bẩm: “Vợ chồng trẻ hai người ngủ tạm, chờ sáng sớm ngày mai tôi sẽ mang cho hai người thêm chăn.”

Lâm Duệ cả kinh, theo bản năng nhìn qua Tô San, chỉ thấy cô đang cúi thấp đầu, đan từng ngón tay vào nhau, đây là thói quen của cô khi gặp chuyện gì khó xử. Nhưng kỳ quái là, cô không hề có phản đối.

Chẳng lẽ San San cho là, anh đang ham muốn thân thể của cô?

Lâm Duệ đột nhiên cau mày vội từ chối: “Chị Từ chắc là chị hiểu lầm, tôi cùng với San San chưa có kết hôn, ở cùng phòng sợ không tiện.....”

Câu nói kế tiếp của anh còn chưa nói ra thì Tô San đột nhiên đi tới kéo kéo tay áo anh.

“Được rồi, ngủ chung, đừng làm phiền chị ấy nữa.” Mặt cô có chút hồng hồng, nhỏ giọng nói.

Tô San quay mặt sang nhìn chị Từ, mang theo vài phần ý xin lỗi, rồi nhẹ nhàng đẩy chị ra ngoài: “Chị đi ngủ đi, để em nói chuyện với anh ấy.”

Chị Từ ngược lại rất vui mừng, cho là Tô San đã thông suốt, vui vẻ vỗ vỗ tay cô nói: “Được rồi, chị ra ngoài. Đây đúng là một người đàn ông tốt mà, em phải biết quý trọng cậu ấy.”

“Ai.” Tô San bắt đắc dĩ vỗ trán.

“Phốc.” Lâm Duệ bật cười.

Chờ cho chị Từ đi ra ngoài, Tô San liền quay người bước lại bên giường, ngồi xuống bên cạnh, đôi mày thanh tú nhíu lại: “Anh cười cái gì?”

Lâm Duệ như thế mà không nhìn ra, Tô San vậy mà cũng biết khấn trương cùng lo lắng?

Anh dựa vào cô, mặt vô tội nói: “Này, mặc dù lúc bé anh có bắt nạt em, nhưng em cũng không thể giận chó đánh mèo nha. Là em tự yêu cầu có một căn phòng nha.”

Anh bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Tô San, đặt trong lòng bàn tay anh. Từng ngón tay mảnh mai mềm mại, giống như đồ sứ thượng hạng trắng muốt. Không nhận được anh liền kéo đến bên cạnh môi, hôn khẽ một cái.

Nụ hôn vụn vặt trên đầu ngón tay làm cho nhiệt độ trên mặt Tô San cũng tăng cao, cô cố gắng ngồi yên lặng, không muốn làm chuyện cười cho Tô San. Ai ngờ Lâm Duệ lại mở miệng, đem lấy ngón trở của bàn tay cô ngậm lấy.

Cảm giác ẩm ướt khiến cho Tô San giật mình, vội vàng rút tay về, cả khuôn mặt đỏ bừng, sáng giọng nói: “Này, em cho anh biết. Đừng có cho là em suy nghĩ linh tinh đấy. Em.....em không có suy nghĩ đó đâu.”

Lâm Duệ đột nhiên ôm lấy hông cô, từng đợt hô hấp phả tới bên tai, dùng âm thanh trầm trầm mà trêu đùa: “Suy nghĩ đó.....Là suy nghĩ gì?”

Nhìn cả người Tô San đỏ giống như tôm luộc chín, Lâm Duệ không nhận được mà cười: “Ha ha ha.....”

Lòng ngực anh cũng khẽ chấn động, hầu kết theo tiếng cười mà di động, Tô San nhìn thấy liền có cảm giác mất hồn, cũng như xấu hổ không dám nhìn nữa, cô cảm thấy người đàn ông này thật là quá gọi cảm.

“Nhìn đủ chưa?” Lâm Duệ giương mắt, vừa đúng lúc chạm vào ánh mắt kinh ngạc của Tô San thì không khỏi nổi lên ý nghĩ muốn trêu chọc.

Tô San vội vàng thu hồi lại tầm mắt, xoa xoa cái mũi nhỏ, rầm rì nói: “Trông thì khá mà dùng thì không được.”

“Có dùng được hay không, em phải tự kiểm tra mới biết được.” Lâm Duệ nhu mày, cười sâu xa.

“Anh.....anh.....” Tô San cảm giác rằng hàm của chính mình cũng bắt đầu đau, cô xoay người, tức giận nói: “Anh quả thật là mặt người dạ thú, thiệt thòi cho em trước kia vẫn coi anh là quân tử. Ở nước ngoài học toàn thói hư tật xấu đúng không?”

Cô thật không cách nào tưởng tượng được, Lâm Duệ là một người đàn ông tràn đầy sắc thái cấm dục mà cũng có bộ dáng như này.

Lâm Duệ chợt sững sốt một chút, sau đó bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Nếu như một người đàn ông ở cùng với người phụ nữ mà anh ta yêu trong phòng mà còn ngồi nghiêm chỉnh, không nói lời xằng bậy, đó mới gọi là có vấn đề.

“Trước kia là trước kia, lúc ấy chúng ta có quan hệ gì?” Anh điều chỉnh lại tư thế tiếp tục dựa vào người Tô San, vừa lòng rồi nhắm mắt nói: “Em phải mau chóng làm quen con người anh ở hiện tại.”

Tô San giương mắt nhìn một hồi lâu, cô vươn tay về phía Lâm Duệ làm ra bộ dạng khinh bỉ, nhìn khuôn mặt nhu hòa trước mặt thì cuối cùng không nhịn được nữa mà bật cười.

Hai người cùng nằm xuống, Tô San nằm trong khuỷu tay của anh, bên tai văng vẳng nhịp tim đập có quy luật của anh. Đùng, đùng.....

Trong yên lặng, Lâm Duệ mở miệng trước hỏi: “Làm thế nào đây?”

Tô San cố ý ở trong lồng ngực anh vẽ vòng vòng, cười giỡn nói: “Em để cho anh một cái áo được không?”

“Hả?” Lâm Duệ cất giọng nói mang âm điệu nguy hiểm: “Vậy anh cũng không thể phụ lòng người đẹp.” Nói xong anh liền làm bộ đưa tay về phía nút áo của cô.

Tô San sợ hãi liên tục lùi về phía sau, tay thì không ngừng đánh về phía anh: “Ghét. Em nói là được.”

Giọng nói của cô trầm xuống: “Anh xem, nhà của anh TỪ có tổng cộng có ba gian. Nơi này có hai gian nhà, chúng ta ở một gian, vợ chồng anh Từ ở một gian, gian phòng phía đông còn lại chính là để cho đám nhỏ.”

“Nếu như anh với em chia phòng ngủ vậy chị Từ phải đi đâu?”

Lâm Duệ im lặng không lên tiếng, một hồi lâu mới hỏi: “Tại sao sau khi động đất xảy ra lại có nhiều đứa bé trở thành mồ côi như vậy?”

“Nghe nói ngày đó có một lễ hội của dân tộc thiểu số, người lớn đều lên chùa cúng bái, còn đám con nít thì đều chơi ở những bãi đất trống, cho nên.....Ai.” Tô San thở dài, không nói tiếp nữa.

“Em đừng buồn.” Lâm Duệ nắm tay Tô San thật chặt, giống như mượn động tác này tiếp thêm sức mạnh cho cô: “Lần này chúng ta tới đây lấy tin, có thể đưa những đứa bé này vào, kêu gọi toàn bộ xã hội giúp đỡ bọn chúng, có được hay không?”

“Lại vẫn còn quay phim đấy.” Tô San bị chọc cười, sau đó rầu rĩ nói: “Hay mình nên suy nghĩ cách rời khỏi núi trước đi.”

Lâm Duệ thoải mái nhàn nhã nhắm mắt lại.

%%%%

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Tô san tỉnh lại đã thấy khuôn mặt tuần tú phóng đại xuất hiện trước mắt, theo bản năng thì nhẹ nhàng ‘a’ một tiếng, sau đó vội che miệng lại.

Đường như chop mũi cô lúc này muốn chạm vào khuôn mặt người đang ngủ bên cạnh. Tô San vội vàng thở nhẹ nhàng lại, thận trọng duỗi ngón tay ra, cô không dám đụng chạm chỉ lấy ngón tay phác họa lại khuôn mặt anh tuần này.

Cho đến bây giờ cô cũng không thể tin được, cô thật sự ở cùng người đàn ông này, người đàn ông cô đã đặt trong lòng từ nhỏ.

Thở dài một cái, Tô san chậm rãi đứng dậy, chỉ mong đừng là giấc mộng là tốt rồi.

Lâm Duệ ngay từ lúc Tô San hô lên một tiếng nhỏ kia thì đã tỉnh, nhưng anh vẫn làm bộ như đang ngủ.

Tô san không tin tưởng anh, cho dù là nhắm chặt hai mắt anh cũng có thể cảm thấy. Anh him lặng nằm, cảm thấy có từng đợt lạnh leo chạy vào tim, làm cho anh lạnh cả người.

Anh nắm chặt bàn tay đến mức nổi cả gân xanh, nhưng lại không có dũng khí ngồi dậy, nắm lấy cánh tay cầu cô, để cho cô tin tưởng anh.

Đem tất cả nuốt vào lòng, hô hấp của Lâm Duệ chợt trở nên vững vàng trở lại.

Mà bên kia, Tô San cũng đang đứng ở cửa mở điện thoại của Lâm Duệ ra. Cô đem tất cả linh kiện bày ra bàn rồi từ từ lắp lại, nhưng loay hoay nửa ngày cũng không thấy có tín hiệu.

Trong cơn tức giận, cô giơ tay ném cái điện thoại xuống đất, ngồi trên ghế mà căm tức nhìn nó, thở hổn hển.

Cô cảm nhận được có một luồng ánh mắt chiếu lên người mình. Tô San chợt ngẩng đầu lên, lăm la lăm lét nhìn trái nhìn phải, vừa thấy Lâm Duệ đang dựa cửa nhìn cô.

“Nhìn cái gì?” Tô San đỏ mặt lên, sau đó hung hăng nói: “Chưa thấy người sửa điện thoại di động sao?”

“Thì ra là em ở đây sửa điện thoại di động hả?” Lâm Duệ làm như bưng tỉnh: “Anh còn tưởng em ở đây phá điện thoại đấy.”

“Anh thì biết cái gì?” Tô San ưỡn thẳng ngực, hướng về phía Lâm Duệ nói: “Anh bị thương, dĩ nhiên là yên ổn nằm trên giường rồi, mà em còn phải nghĩ cách đem hai người chúng ta a ngoài, chẳng lẽ ở chỗ này cả đời nuôi vẹt?”

Cô vừa nói, vừa kéo máy máy cọng lông vẹt trên đầu xuống, nhìn Lâm Duệ đang cười.

Cuối cùng Tô San quả thật muốn nhào tới mà cắn anh, Lâm Duệ liền dè xuống buồn cười, ngoắc ngoắc tay với Tô San: “Tới đây, cầm điện thoại cho anh xem một chút.”

Anh cầm lấy điện thoại bấm bấm vài cái, thấy không có gì hư hỏng thì liền hỏi: “Điện thoại hư như thế nào?”

Tô San nhìn màn hình: “Không có sóng. Chúng ta không thể liên lạc ra bên ngoài.”

Lâm Duệ vỗ vỗ trán, đưa điện thoại để sang một bên, kéo Tô San lại: “Tô tiểu thư thông minh, em có từng nghe nói qua cái gì gọi là trạm cơ sở không?”

“Trạm cơ sở?” Tô San mê man: “Đó là cái gì?”

“.....Cái đó dùng để tiếp nhận tín hiệu.” Bộ mặt Lâm Duệ nặng nề: “Mà ở trong này không có.”

Tô San ngẩng đầu lên, im lặng.

23. Chương 24

Tô San đỡ Lâm Duệ ra khỏi cửa, từng mảng từng mảng ánh mặt trời chiếu lên hai người, ấm ấm, thật là cực kỳ thoải mái.

Cô nhắm mắt lại, hít sâu, vừa lòng “Ừ” một tiếng, cả người giống như một con mè Ba Tư lười biếng được thỏa mãn, mảnh khảnh mà tinh xảo.

Mấy đứa bé nhào qua, dùng tay vừa chạm qua đá, bắn thử mà nhỏ bé, kéo vạt áo Tô San, cười hì hì. Tô San cũng không ngại, ngồi chồm hổm xuống cùng các bé chơi đùa thành một đoàn.

Chỉ là rất nhanh cô phát hiện ra nhưng đứa bé này không chỉ là chơi. Họ không ngừng xách đá, trải lên trên đường đất bùn lầy không chịu nổi vì mưa to.

Sự phát hiện này không khỏi làm cho Tô San căng thẳng, dù sao cũng chỉ là những đứa bé nhỏ như vậy.

“Là thím Từ bảo các em làm việc này?”

“Không phải.” Nhìn một đứa bé trai khoảng năm, sáu tuổi, giống như tiểu đại nhân lấy mu bàn tay lau mồ hôi, non nớt nói: “Ba Từ sắp về rồi, chúng em lấy đường như vậy, ba sẽ đi dễ dàng hơn nhiều.”

Nhìn bộ dạng khổ sở mâu thuẫn của Tô San, Lâm Duệ chống gậy đi tới, kéo tay của cô, thở dài nói: “Những đứa bé này hiểu chuyện như vậy, là chuyện tốt nha, em lại khó chịu cái gì?”

Tô San hít hít mũi, âm thanh thì thầm: “Cũng là bởi vì quá hiểu chuyện nên em mới khó chịu.”

Cô khom lưng sờ sờ đầu của em trai này, dịu dàng hỏi: “Chị nhớ là em có một người chị, em ấy ở đâu rồi?”

“Chị ấy đang ở phòng bếp nấu cơm.” Đứa bé chỉ chỉ phòng bếp bên kia, thấy Tô San không nói nữa liền chạy đi tiếp tục làm việc.

Tô San cảm thấy mình rất muốn biết rốt cuộc vợ chồng chú Từ làm như thế nào để nuôi dạy những đứa bé này. Cô nhìn trộm Lâm Duệ vẻ mặt lạnh nhạt ở bên cạnh một chút, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này khác với những đứa trẻ khác, tại sao lại lớn như vậy chứ?

Chạy tới phòng bếp, trộm nghe tiếng nói kêu rên cầu xin của thím Từ ở bên trong: “Đứa nhỏ, đồ này không phải là mẹ không chịu cho con, nhưng này là muốn cho khách ăn nha!”

Có người tới giật đồ sao? Tô San cả kinh, nhìn Lâm Duệ một cái lập tức thả anh ra, bản thân chạy về phía bên kia,

“Chính là mẹ lượm hai người này về?” Một giọng nữ bén nhọn vang lên: “Cho bọn họ đầy miệng là được! Cần gì phải cho đồ tốt như vậy? Chẳng lẽ hai người này cũng là do mẹ sinh?”

Một thiếu phụ khuôn mặt giống thím Từ khi còn trẻ, ôm mấy hộp đồ bước ra ngoài, Tô San không có để ý, thiếu chút nữa bị cô ta đụng ngã!

Cũng đây đưa thành một đoàn như vậy, thím Từ từ trong bếp chạy ra, liều mạng đoạt lấy một phần đồ trong tay thiếu phụ.

Lý Toa thấy thế, tức giận chết, xoay mặt liền vẩy hỏa lên người Tô San, vung tay lên mắng to: “Mất cô mù phải không?”

Tô San nhìn đối phương vung tay với mình, theo bản năng kéo lấy cổ tay của cô ta, hung hăng nhéo một cái!

“A!” Lý Toa phát ra một tiếng kêu thê lương, làm cho Tô San giật cả mình.

Thím Từ khóc lớn nhào tới: “Tô tiểu thư, cô buông nó ra, nó là con gái của tôi! Là con gái ruột của tôi!”

%%%%%%%%%

Ba người ngồi vây quanh bàn, thím Từ sắc mặt tái nhợt, mãnh liệt xin lỗi Tô San: “Xin lỗi, Tô tiểu thư, nguyên bản những đồ trong bếp kia là để cho cô ăn...”

Tô San vội vàng khoát khoát tay: “Sao thím Từ lại nói chuyện này, chúng cháu ở chỗ này ăn không ở không đã rất không thích hợp rồi, sao lại chọn đồ ăn nữa chứ?”

“Không phải nói như vậy.” Thím Từ nghĩ đến Tô San kín đáo đưa cho bà mấy tờ tiền 100 kia, cảm giác trong lòng nặng trĩu: “Cô cho nhiều tiền như vậy, đương nhiên chúng tôi phải lấy đồ tốt cho cô...”

“Nhưng thím còn cứu hai người chúng cháu đây!” Lâm Duệ và Tô San liếc mắt nhìn nhau, cười nói: “Mạng người không thể có tiền là có thể có được.”

“Em không nói đến cái này.” Tô San nhú chặt lông mày, hiện tại điều cô quan tâm là chuyện khác.

“Người phụ nữ vừa rồi thật sự là con gái của thím? Hay là thím gạt cháu đây?” Cô chỉ sợ thím Từ đang hoang, bị người này khi dễ mà không dám nói.

Thím Từ thở dài, vẻ mặt tang thương, chậm rãi gạt đầu một cái.

Đột nhiên Tô San cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Cái gì? Con gái thím lại tới cướp bóc của thím? Cô ta sao lại...” Lời của cô còn chưa dứt đã bị Lâm Duệ kéo trở lại.

Lâm Duệ khẽ lắc đầu không đồng ý với cô, ho nhẹ mấy tiếng nói: “Đây là việc nhà của thím Từ, người ta khó nói, em cũng đừng hỏi nữa.”

Thím Từ lại nói: “Ai, điều này cũng không có gì mà khó nói, dù sao bốn dặm tám quê đều biết.”

“Thím không sinh được con trai, lão Từ cũng không chịu đổi vợ, người trong tộc đều nói thím không làm được việc lớn, ngay cả con gái Ly Tọa của thím cũng bị người khác chỉ chỉ chỗ chỗ.”

“Cũng bởi vì như vậy, từ nhỏ đứa bé kia đã oán hận thím, lớn một chút đã lập gia đình. Bình thường nó rất ít khi tới đây, trừ phi trong nhà thiếu thứ gì mới có thể tới nơi này lấy đi.”

“Thím vẫn luôn cảm thấy có lỗi với nó cho nên bình thường nó muốn cái gì thím đều cho cái đó. Nhưng lần này, mấy rương lương thực tốt Việt Việt gửi tới, tự thím cũng không dám ăn, muốn cho các cháu bồi bổ thân thể. Nhưng bây giờ...” Nói xong, nước mắt của thím Từ lại chảy xuống.

Tô San cuống không kịp đi đến an ủi: “Thím, thím đừng khách khí như vậy với chúng cháu được không? Trong thành cái gì cũng có, chúng cháu không thiếu ăn, thật sự là không sao.”

Lâm Duệ trầm tư một chút, lại hỏi: “Việt Việt mà dì vừa nhắc tới là ai? Anh ta có thể gửi đồ vào?”

Anh cũng không dám đặt toàn bộ hi vọng dựa vào cảnh sát địa phương, nếu như có thể tự cứu vậy thì không còn gì tốt hơn.

Thím Từ lau nước mắt nói: “Việt Việt là đứa nhỏ mấy năm trước chúng ta vô tình cứu được, hiện tại cũng đang làm việc trong thành thị, cách vài tháng lại gửi ít đồ tới đây.”

Nhưng nơi này không thu được, chúng ta đều đi lính từ chỗ lục bếp.”

Lâm Duệ chỉ cảm giác cả người chính mình buông lỏng, mặc kệ là nơi nào, tóm lại là có thể thông tin tức với bên ngoài là tốt rồi.

Nơi này tài nghệ bác sĩ kém quá. Mặc dù trên người anh không có bị thương nặng, nhưng vết thương nhỏ thì không ít, ngàn vạn không thể để nhiễm trùng.

Kể từ khi ở cùng chung một chỗ với Tô San, Lâm Duệ liền thay đổi thành hết sức quý trọng bản thân, cuộc đời anh giờ mới bắt đầu, tuyệt không thể có chút không may.

Tô San lặng lẽ ngồi ở đó, cúi thấp đầu, mặt mày thản nhiên, thật giống như bị một vòng cách ly bao bọc, gần như vậy lại xa đến thế.

Tại sao đứa trẻ nhận nuôi còn biết cảm ơn hơn cả đứa con ruột?

Tại sao đứa trẻ nhận nuôi, bất luận làm bao nhiêu, làm thật tốt, ở trong lòng cha mẹ vĩnh viễn không sánh bằng đứa con ruột thịt?

Tại sao... Những đứa con ruột thịt kia lại không hiểu một tấm lòng của cha mẹ đây?

Tô San nhắm mắt lại, cưỡng ép chua xót trên khóe mắt lui về trong lòng....

Lâm Duệ nhận thấy được tâm tình Tô San chập chờn mãnh liệt, không khỏi lo lắng vỗ vỗ bả vai của cô, nhẹ giọng hỏi: “San San, sao vậy? Không thoải mái sao?”

Tô San chậm rãi mở hai mắt ra, đáy mắt không ngờ vẫn khẽ ướt át, cô kéo tay Lâm Duệ, khẩn thiết nói: “Anh, anh thấy được không? Thiên hạ không có cha mẹ không thương con cái, anh...”

Lời cô còn chưa dứt, Lâm Duệ liền nhẹ nhàng rút tay mình về, ánh mắt rơi về phía nơi xa, hơi nhếch môi, không nói. Qua một hồi lâu mới dưới ánh mắt mong chờ của Tô San cười như không cười than một tiếng.

“Người khác với người, thiên hạ này luôn có ngoại lệ.”

Ánh sáng trong mắt Tô San chợt tắt, cánh tay chán nản rơi xuống.

%%%%%%%%%

Lâm Duệ dứt khoát kiên quyết đi xuống vách đá đã tạo ột cú đánh cực lớn đánh thẳng vào người Tần Trọng, để cho hẳn cả người lộn vào trong hỗn loạn trước nay chưa từng có.

Hắn hâm mộ Tô San, ở cửa ải sống chết còn có thể nghĩ tới an nguy của người khác, càng hâm mộ Lâm Duệ hơn, có dũng khí liều chết vì người khác.

Trước kia, hẳn vẫn cho rằng người như vậy là ngu, nhưng là cố tình những người ngu này lại có thể mang đến một tia rung động trong lòng đã sớm chết lặng của hắn.

Tần Trọng đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, một khi cảm thú thấy mệt mỏi, hẳn muốn trở lại làm người.

Hắn chuẩn vị thản nhiên đối mặt với áy náy của mình, đi theo Tô San nói tiếng cảm ơn, đi báo đáp người ta.

Suốt cả một đêm hắn tự giam mình ở trong phòng, cơm cũng không ăn, nước cũng không uống. Trần Gia Kỳ tức giận mắng to hắn là con rùa đen rụt cổ ở ngoài cửa, sẽ làm đáng, hắn cũng không để ý tới.

Nhưng đợi đến khi trời sáng, đám người Trần Gia Kỳ kia liền trợn mắt.

Chuyện Trương Tử Nam và Lâm Duệ không làm được, Tần Trọng hẳn lại làm được!

Một đội cứu viện mười hai người mang theo trang bị cần thiết, thật chính tề đứng chờ ở ngoài cửa, so với thời gian ước định tới cứu người, sớm hơn một ngày!

Vừa hỏi, người ta lại nói, là Tần Trọng tiên sinh tìm bọn hắn tới!

Trần Gia Kỳ hưng phấn vọt vào trong nhà, hung hăng vỗ vỗ lưng Tần Trọng, vui mừng bưng bưng nói: “Được nha tiểu tử! Có thủ đoạn, bối cảnh đủ cứng! Cảnh sát thành phố mà cũng huy động được!”

Tần Trọng lại khiêm tốn cười một tiếng: “Chuyện không liên quan đến tôi!”

Trần Gia Kỳ ngẩn ra, chỉ cảm thấy mặt trời hôm nay mọc ở hướng tây rồi, “cảm thú” luôn tìm lợi thể lại không tham công?

Mà trên thực tế, cảnh sát tới, thật đúng là không có quan hệ trực tiếp tới Tần Trọng. Hắn chỉ lợi dụng giao thiệp bên này của Tần Như Huyền, triệt để tra xét người nhà Tô San một lần.

Không tra không biết, điều tra liền giết mình. Người cha đã mất sớm của Tô San lại chính là giám đốc làm mưa gió ba tỉnh phía Nam năm đó _ Tô Chính!

Mặc dù Tô Chính đã qua đời nhiều năm nhưng cho đến cùng vẫn còn lưu lại ít tình cảm ở đây. Tần Trọng đánh vào chiêu bài đứa con mồ côi của Tô Chính, bắt đầu gọi điện cho cảnh sát đứng đầu Yên Bắc, rồi gọi tới tiểu đội trưởng, thật đúng là gặp được mấy người nguyện ý trông nom chuyện như vậy.

Một đường bay nhanh tới nơi khởi nguồn, Tần Trọng nghiêm nhiên nâng lên một bậc, đi theo đám cảnh sát cùng nhau thảo luận phương án cứu viện, địa điểm hạ dây xuống. Trong lúc đó ưng thuận hứa hẹn vô số, binh lính cứu viện kia nhiệt huyết càng sôi trào.

Trần Gia Kỳ ở bên cạnh sững sốt một chút. Cái người bình tĩnh, người đàn ông mọi việc đều thuận lợi, thật sự claf cực phẩm phượng hoàng nam trong miệng Tô San – Tần Trọng sao?

Thật ra thì hẳn cũng không thể tưởng được, nếu như Tần Trọng này không có hai phần bản lĩnh, ban đầu làm sao Tô San lại bị hắn bắt giữ trái tim chứ? (_)

Chỉ là, phẩm chất không qua cửa ải mà thôi.

%%%%%%%%%

Tô San một mình ngồi ở ngưỡng cửa, vẻ mặt cô đơn, đột nhiên trước mắt bị một bóng dáng ngăn trở.

Cô chậm rãi ngẩng đầu, mắt đột nhiên tròn to!

“Anh...Anh...”

Tần Trọng từ từ ngồi xổm xuống trước mặt cô, mắt gần như si mê canh chừng mặt cô, tầm mắt nóng rực này, quả thật là muốn làm bỏng Tô San.

“Tiểu sư muội, thật xin lỗi, còn có... cảm ơn em.”

“Lần này, anh thật lòng...”

Tác giả có lời muốn nói:

Càng ngày càng phát hiện, cảm thú cũng nhanh chóng trở thành nam phụ rồi, lệ rơi...

24. Chương 25: Tần Tiểu Thư Muốn Lấy Tiền Đập Người...

Tô San dở hơi khóc dở cười. Hắn nói như vậy là sao? Được rồi, lần này là thật lòng, vậy trước kia đều là giả vờ sao?

Cô không còn hơi sức khoát khoát tay: “Trước hết chúng ta không nên nói chuyện này? Hiện tại Gia Kỳ ở đâu? Em có việc tìm anh ấy.”

“Làm sao em biết anh cũng xuống vậy?” Phía trước truyền đến một tiếng nói mang theo nụ cười.

Tô San theo tiếng giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Trần Gia Kỳ chậm rãi bước ra từ sau một thân cổ thụ. Ngũ quan xinh đẹp được tôn lên dưới ánh mặt trời, càng lộ vẻ thanh tú bức người.

Tô San không tự chủ lấy tay che, thật giống như sợ bị vẻ đẹp kia làm tổn thương mắt vậy, lẩm bẩm thở dài nói: “Người như anh, làm sao lại đi làm đạo diễn cơ chứ...”

“Cái gì?” Trần Gia Kỳ nghe không rõ.

Tô San cợt nhả đi qua, khoác lên cánh tay Trần Gia Kỳ, nghiêm mặt nói: “Anh biết không? Mỗi lần đụng phải anh em đều rất áp lực nha. Vừa đứng bên cạnh anh, em liền giống như là cứt trâu vậy.”

Khóe miệng Trần Gia Kỳ co giật mấy cái, môi run rẩy, gian nan nói: “Cái này coi như là đang khích lệ anh sao?”

“Dĩ nhiên.” Tô San nghiêm túc gật đầu một cái.

Lâm Duệ nhìn Trần Gia Kỳ gần như phát điên, lúc này mới từ từ đi ra từ bên trong nhà đi ra, nén cười nói: “Nói chuyện chính sự đi, San San có chú ý kiến đối với hình quảng cáo Yên Bắc, chúng ta cùng nhau suy nghĩ một chút.”

Vừa nói đến công việc, nét mặt Trần Gia Kỳ lập tức nghiêm trang nói: “Em có suy nghĩ?”

“Ừ.” Tô San đáp: “Em muốn dùng đứa bé làm điểm đột phá, gọi lên toàn bộ sự đồng tình của xã hội.”

Trần Gia Kỳ trầm ngâm một chút, nói: “Quá sơ lược, nói kỹ một chút.”

Tô San ngoắc ngoắc tay với mấy người: “Các anh đi theo em.”

Trên mu bàn tay trắng nõn có một vết đỏ chói mắt, giống như là bị móng tay cào. Trần Gia Kỳ mắt tinh nhìn thấy, lập tức bắt được cánh tay của cô hỏi thăm.

Tô San vừa mang bọn hần đi về phía sân trước vừa cười khỏ: “Đây là do con gái của thím Thắm khi tới đây cướp đồ làm ra.”

“Con gái tới nhà mẹ cướp đồ? Con gái ruột?” Trần Gia Kỳ và Tần Trọng liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Đúng vậy...” Gương mặt Tô San buồn bã.

Trong thời gian sau đó cô nói cho bọn họ rất nhiều. Có bé gái nấu cơm, bé trai khiêng đá, mỗi tháng gửi đồ về nuôi con, dĩ nhiên cũng bao gồm cả thiếu phụ trẻ.

Bước chân không nhanh không chậm, tiếng nói không nhanh không chậm, một đoạn đường ngắn ngủi, chỗ sâu giữa thiện và ác trong tính cách của con người, đúng và sai, rõ ràng đến không ngờ.

Tô San đứng ở bên hồ sen nhỏ sau nhà, mặt như có vẻ mắt mát, nín lấy phiến lá xanh biếc, than nhẹ nhưng lại giống như lằm bằm lầu bầu:

“Đứa nhỏ của người khác trải cầu sửa đường cho bạn, có lẽ con của bạn không có kiên nhẫn đỡ bạn đi qua một con đường.

Đứa nhỏ của người khác nấu nướng thức ăn ngon cho bạn, có lẽ con của bạn lười phải đơm cho bạn một bát con.

Đứa nhỏ của người khác ở bên ngoài xa ngàn dặm vẫn quan tâm tới sức khỏe của bạn, có lẽ con của bạn ở gần ngay trước mắt cũng lười quan tâm yêu thương dù chỉ một chút cho bạn.

Chỉ cần bạn nguyện ý chìa tay giúp đỡ, để bọn họ có cơ hội lớn lên. Như vậy, nhất định bọn họ sẽ phục vụ bạn giống như con của bạn, thậm chí còn làm tốt hơn đứa nhỏ của bạn...”

Tần Trọng chậm rãi giơ máy chụp hình trong tay lên, lưu gương mặt cô gái thoáng buồn vào trong phim. Chỉ cảm thấy một bức tranh này chính là phong cảnh đẹp nhất trước mắt hần.

%%%%

Trên đường trở về, người sáng suốt đều có thể nhận ra Tô San đang giận dữ với Lâm Duệ.

Tô San không ngừng ngồi vào trong, ngồi vào trong, Lâm Duệ lại không ngừng chen vào bên trong, chen vào bên trong... ==

Tần Trọng ngồi ở bên cạnh, cắn răng nhìn thẳng, vẻ bề ngoài thì cười nhưng trong lòng thì không cười nói: “Lâm tổng ngại chỗ ngồi hẹp sao? Không bằng chúng ta đổi chỗ được không?”

Lời này vừa nói ra, nhất thời bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh.. Tô San càng thêm hoảng sợ trừng mắt lớn. A, bạn nhỏ Tần Trọng, anh ăn rau chân vịt rồi sao? Vì sao lại lớn mặt như vậy?!

Lâm Duệ chậm rãi quay đầu, vẻ mặt không vui cũng không giận, luôn là thản nhiên. Uy áp mãnh liệt đập vào mặt, gần như khiến Tần Trọng không thở nổi.

Cho đến khi Tần Trọng chủ động chột vật cúi đầu, Lâm Duệ mới vừa lòng cười.

Anh nguyện ý Tô San ngang dọc như thế nào, đó là chuyện của anh. Nhưng chuyện này cũng không đại biểu bất luận kẻ nào cũng có thể công khai khiêu chiến quyền uy của anh.

Tô San nhìn hai bên một chút, quần chúng nhân dân rộng lớn đều nhìn thẳng như Nê Bồ Tát. Vậy mà, lỗ tay dựng cao lên, cùng với ánh mắt bất quá sáng như sao kia lại làm bại lộ nội tâm đáng khinh của bọn họ.
(—)

Cái mũi nhỏ đáng yêu nhú lại, cô kéo ống tay áo Lâm Duệ, cười nói: “Đừng nghiêm túc như vậy nữa, nhất định là học trưởng ghen tỵ quan hệ anh em của chúng ta tốt.”

Trong nháy mắt mặt của Lâm Duệ tối sầm lại, Tần Trọng cũng xì một cái bật cười lên.

Lại thấy Tô San nghiêng người về phía trước, nó nói Tần Trọng ở bên kia: “Không có việc gì, trong xe có nhiều em gái như vậy, anh ghen tỵ như vậy cũng nên liều mạng ngồi đi thôi.”

Nụ cười trên mặt Tần Trọng cứng lạ, khóe miệng Lâm Duệ khê cong.

Miệng lưỡi sắc bén kéo dài một đường, khi xe lách vào công ty đoàn người không hện mà thở phào nhẹ nhõm. Vậy mà ai cũng không ngờ mải kịch hay chân chính giờ mới bắt đầu.

Tần Như Huyền đi một đôi giày cao bồi cao gót tám xenti mét, mặc chiếc áo khoác Malee-dia kiểu mới, gương mặt lớn chừng bàn tay gần như bị kính chắn hết, lộ ra làn da trắng mịn, đủ để khiến một cô bé tuổi hai mươi ghen tỵ.

Một người phụ nữ như thế, đứng ở trước cửa phòng quảng cáo, rất đẹp, đẹp đến gần như làm phai mờ những người mẫu trên đài truyền hình T đi.

Nhưng là, đợi đến khi cô tháo mắt kính xuống, bắt đầu nói, cái vẻ đẹp đó ngay lập tức không còn sót lại chút gì.

“Cô chính là bạn gái thời đại học của Tần Trọng?” Không chút để ý như vậy, giọng điệu giống như ban ơn.

“Nếu như cô nói trước khi anh ta ra nước ngoài...” Tô San nhún nhún vai, kiêu ngạo không thèm để ý nói: “Vậy thì là tôi.”

Ánh mắt của Tần Như Huyền từ trên mặt của Tô San dần dần rời xuống, sau đó nhấc chân, đi quanh cô một vòng. Gót giày nện lên đá cẩm thạch nát nền, phát ra âm thanh lộp cộp thanh thúy.

“Dáng dấp không tệ, tư thái không tồi.” Tần Như Huyền đưa ra kết luận.

“Cô có hai lựa chọn. Một, tôi đưa cô một khoản tiền, cô rời khỏi thành phố này. Hai, tôi giới thiệu cho cô một người đàn ông, cô lập tức kết hôn.”

Cô ta cười cười, nói gần từng chữ: “Dĩ nhiên, tôi sẽ không để cho cô chịu thiệt. Giới thiệu đàn ông cho cô, tuyệt đối sẽ nhiều tiền hơn so với tiểu tử Tần Trọng kia...”

“Không cần làm phiền.” Tô San liên tục khoát tay không ngừng ngắt lời nói. Trong ánh mắt trong suốt của cô: “Cô vẫn nên trực tiếp lấy tiền đập chết tôi đi!” Biểu cảm ngàn vạn lần thương tiếc ~(^o^)/

Khóe miệng của Tần Như Huyền mắt tự nhiên kéo lên, trong thoáng chốc, gần như là cô ta có thể thấy được cái đuôi của Tô San dựng lên ở sau lưng, vui sướng vậy vậy... o( )o

“Như Huyền! Cô đang làm cái gì vậy?” Tần Trọng nghe được tin tức liền chạy đến, vừa lúc nghe được câu nói sau cùng của Tần Như Huyền, ngay lập tức vừa xấu hổ vừa tức giận!

“San San không phải là người như thế, cô có biết thật ra cô ấy... Ừm...”

Hắn còn chưa nói xong liền bị hai vệ sĩ Tần Như Huyền mang tới che miệng lại. Những nhân viên khác thấy tình hình không đúng, lập tức gọi điện thoại gọi bảo vệ.

Tần Như Huyền giơ tay lên, phủ phủ lỗ tai mình, vẻ mặt chán ghét: “Nhao nhao lên cái gì, mới ra ngoài mấy tháng liền thay đổi, một chút quy củ cũng không có.”

Cô ta liếc mắt nhìn Tô San, nhẹ nhàng trào phúng: “Xem ra là nán lại lâu với cái đứa con gái quê mùa này nên nhiệm phải tính quê mùa rồi. Dẫn anh ta trở về khách sạn, tôi có lời muốn hỏi anh ta.”

“Vâng.”

Một khắc kia, Tô San thấy rõ ràng, trong mắt hai người vệ sĩ cản Tần Trọng đều lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Một người hung hăng nhét khăn tay vào miệng Tần Trọng, ngăn cản hắn nói chuyện, một người khác kéo như kéo chó chết, dắt ngang Tần Trọng ra ngoài.

Thái độ như vậy, nào có một phần tôn trọng nên có đối với cậu chủ?

Về mặt Tô San âm trầm. Nam sinh anh tuấn năm đó ý mình tài trí hơn người, ánh mắt ngạo nghễ liền bị tàn phá thành bộ dạng như ngày hôm nay sao?

“Tất cả đều buông tay ra cho tôi!” Cô không thể nhịn được nữa vỗ xuống bàn, quát lên: Bảo vệ, ngăn bọn họ lại cho tôi!”

Các nhân viên an ninh nhanh chóng vây lại, hai vệ sĩ Tần Như Huyền mang đến muốn động tay, Tô San cười lạnh nhìn về phía Tần Như Huyền: “Cô mang bọn họ biến đi hay là muốn tôi báo cảnh sát đưa các người vào bót cảnh sát đây?”

Trong nháy mắt vẻ mặt của Tần Như Huyền vì tức giận mà vặn vẹo: “Cô dám nói chuyện với tôi như vậy? Cô có biết tôi là ai không? Có biết năm tay tôi cấp bao nhiêu tiền buôn bán cho A&E?”

Hung hăng ném mắt kính trên tay xuống đất, cầm hận hô lên: “Ai là cấp trên của cô ta, đi ra cho tôi! Tôi muốn các người lập tức đuổi việc cô ta cho tôi! Nếu không sang năm tôi sẽ không tiếp tục ký kết với A&E nữa!”

“Tôi là cấp trên của cô ấy!” Trần Gia Kỳ tay rút trong túi quần, vô cùng tiêu sái đi ra, đứng lại ở trước mặt Tần Như Huyền.

“Thì ra là đạo diễn Trần!” Tần Như Huyền biết Trần Gia Kỳ, chỉ vào Tô San lạnh lùng nói: “Anh lập tức đuổi cô ta đi, tôi lập tức ký một hợp đồng 200 vạn bức ảnh!”

“200 vạn à?” Trần Gia Kỳ cố tình làm ra vẻ kinh ngạc mà nói.

Tần Như Huyền khẽ nhíu mày, cao ngạo gật đầu một cái.

“Vậy thì cô đi tìm người khác thôi!” Trần Gia Kỳ mặt vô tội buông tay nói: “Tôi không có cái bản lãnh đuổi cô ấy đi!”

“Tại sao?”

“Bởi vì, cả tòa nhà A&E này đều là của cô ấy!”

Kèm theo tiếng nói này, trên bả vai Tô San xuất hiện một bàn tay xương khớp rõ ràng.

Lâm Duệ bình tĩnh đứng ở bên cạnh Tô San, môi mỏng khẽ câu, dáng vẻ muốn cười nhưng không cười, hỏi: “Tần tiểu thư, hiện tại cô có thể đi rồi chưa?”

25. Chương 26: Xem Tượng

“Cô.....cô là.....” Tần Như Huyền trợn to mắt, bên trong tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Không sai.” Trần Gia Kỳ anh tuấn ở bên cạnh Tô San vỗ tay lớn, đùa giỡn nói: “Cô ấy chính là đại tiểu thư A.E. Sao? Không giống sao?”

“Không thể nào.” Tần Như Huyền quả quyết quát lên, lắc đầu, không dám tin mà lùi lại một bước: “Nếu cô thật sự là thiên kim của Lâm thị, ban đầu làm sao có thể để Tần Trọng dễ dàng cướp đi cơ hội du học?”

Cô ta giống như bắt được nhược điểm của Tô San, con ngươi chợt lóe lên ánh lửa: “Đúng, đúng, không thể nào. Lúc đầu tôi Thiên Kết-d đ l q đ chỉ tốn mười vạn để cho Tần Trọng thân cận cô. Đại tiểu thư A.E mà giá rẻ như vậy sao?”

Ánh mắt xinh đẹp giấu đi một tia oán độc, cô ta nhìn chằm chằm Tô San, chỉ mong Tô San giống như một con chuột hèn mọn.

Bình tĩnh mà xem xét, Tô San thật ra không có đắc tội cô ta. Nhưng là, cô gái này lại cố tình gây sự với cô.

Tô San cũng giống như Tô Yên năm đó, bị cô ta hèn hạ cướp đi đồ vật của mình, nhưng cũng không hề bị ông trời báo ứng.

Đây đúng là.....Quá không công bằng.

Người xung quanh không hề để ý đến người phụ nữ họ Tần kia đang chịu uất ức, đều dồn toàn bộ ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Tần Trọng. Một màn kịch dài như vậy, dù có ngốc cũng đoán được tám, chín phần mười rồi.

Tám phần là tên tiểu tử Tần Trọng này cấu kết với phú bà, sau đó liền bỏ rơi Tô San, thậm chí còn vô sỉ đoạt đi cơ hội du học vốn thuộc về Tô San.

Tên “tiểu bạch kiểm” Tần Trọng này, mọi người nói hẳn ta nên đi chết đi có đúng không? (_)

Ánh mắt Lâm Duệ nhàn nhạt quét qua, nhìn hẳn ta một hồi lâu, rồi đột nhiên một tay vỗ trán, nhẹ giọng thở dài nói: “Tần Trọng ơi Tần Trọng, tại sao mỗi khi tôi cảm thấy cậu làm cho người khác ngạc nhiên thì d ã l q ã sẽ luôn có một chuyện khác ngạc nhiên hơn xuất hiện?”

Tần trọng khó chịu cắn chặt miệng, oán hận mà xoay mặt đi, quả thật lúc này rất có thể cắn vỡ hai hàm răng trắng của anh ta. May mà Lâm Duệ không nói gì nữa, chỉ nháy mắt ra hiệu cho bảo vệ.

Ba gã bảo vệ lập tức đi lên, nhìn chăm chăm Tần Như Huyền cùng ba gã vệ sĩ cô ta mang tới, nhưng Tần Như Huyền có chết cũng không mở miệng lên tiếng.

Tô San thật sự không còn biện pháp nào, cũng thật sự không thể gọi cảnh sát tới.

Cô khẽ đẩy Lâm Duệ ở bên cạnh ra đi tới trước mặt Tần Như Huyền, tỏ vẻ mặt bất đắc dĩ, trong miệng cũng nói ra những lời làm người ta tức chết mà không phải đền mạng.

“Tần tiểu thư, bởi vì tôi cũng là một trong những người thừa kế A.E, cho nên tôi mới không tiếc gì cơ hội đi du học rẻ mạt như vậy. Không biết lời giải thích này, có thể làm chị hài lòng hay không?”

Tần Như Huyền nắm chặt bàn tay, ngón tay trắng nõn xinh đẹp bởi vì dùng lực quá độ mà có vẻ biến dạng.

Tô San nhìn cô ta vẫn không nói lời nào, thì hướng mặt lên trời thở dài, vỗ tay nói: “Thôi, chúng ta phải đi làm rồi.

Tần tiểu thư, nếu kế hoạch của chị, là muốn cầm một xấp tiền lớn tới đây đập vào mặt tôi. Đập xong rồi thì mau đi đi, được không?”

Cô nhìn chiếc túi LV lấp lánh trong tay Tần Như Huyền, loại hàng hóa xa xỉ này, thật ra thì bình thường cô cũng không thể nào mua nổi.

“Khụ khụ, nếu như chị ngại móc tiền ra, thì trực tiếp cầm cái túi xách đó ném qua đây đi.” Cô làm ra tư thế đẩy tạ, cười hắc hắc: “Như này rất hả giận. đúng không?”

“Cô....cô.....” Toàn thân Tần Như Huyền giận đến phát run, thiếu chút nữa giữ bình tĩnh không được, túi xách trong tay giơ cao lên, lúc này có thể nhìn thấy gương mặt Tô San đang hưng phấn đưa tay ra muốn nhận lấy, cuối cùng cô ta cắn răng nghiêng lợi hạ xuống, hung hăng giậm chân: “Được, tôi đi.” Dứt lời, liền xoay người mà không quay đầu lại bước ra ngoài.

Áo khoác màu xanh nhạt lượn một đường hình vòng cung xinh đẹp vô cùng.

Nhưng Tô San lại cố tình ở sau lưng cô ta làm ra vẻ tiếc hận nói một tiếng: “Đi à? Ếc.....Hẹn gặp lại sau nha.”

Bước chân Tần Như Huyền chợt lảo đảo một cái. Cho dù cách xa bảy, tám mét, cô ta cũng có thể cảm nhận rõ ràng, Tô San đối với cô ta.....Ặc, là quyền luyến không rời = =

Thấy vị công chúa điện hạ kiêu ngạo kia đã đi xa, Tô San mới do dự đi tới bên cạnh Tần Trọng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô thở dài vỗ vỗ cánh tay hẳn ta: “Được rồi, không sao, đi làm việc đi.”

“Tiểu sư muội, anh.....” Tần Trọng há hốc mồm, lại có chút xấu hổ mà cúi đầu.

Tô San cười tha thứ: “Cái gì cũng đừng nói nữa.....Quá khứ cứ để cho nó qua đi. Chẳng qua là tôi vẫn nói một câu nói kia, anh là đàn ông, có tay có chân, cần gì phải dựa vào loại người như thế mà sống qua ngày? Mạnh mẽ một chút, đem cô ta bỏ đi.”

“Anh.....anh có thể không.....” Anh ta nhỏ giọng lẩm bẩm nói.

“ Dĩ nhiên được.” Tô San gật đầu khích lệ hẳn ta một cái: “Đoạn phim tuyên truyền về thảm họa miền Bắc, tôi giao cho anh toàn quyền phụ trách phần hậu kỳ.”

Cô cố gắng trấn an vẻ mặt không cam lòng của Trần Gia Kỳ, cố ý nói với anh: “Đạo diễn Trần, cậu cùng với Tần Trọng thương lượng đi nha.”

Trần Gia Kỳ kia thấy mình phải hợp tác cùng với một tên cầm thú, cảm thấy cực kỳ khó chịu. làm cho loại áp lực này tồn tại đến lúc hết giờ làm vẫn không có chuyển biến tốt lên.

Tô San bắt đầu đi, liền lôi kéo anh ta đi về phòng của Lâm Duệ.

Sau khi vào phòng, Tô San quen thuộc đi tới quầy rượu, lấy một cái ly xinh đẹp rồi rót rượu Chivas vào.

Trần Gia Kỳ ngồi trên ghế, uống rượu, tâm tình cuối cùng cũng tốt hơn một chút, anh ta vươn tay ra chống cằm nhìn Tô San ở trước mặt, tức giận nói: “Cô nha. Tôi còn không phải bởi vì cô sao? Tên tiểu tử kia khi dễ cô như vậy.....cô còn giúp cho hắn ta làm cái gì?”

Trong lòng Tô San thầm than khổ, cô cầm lấy tay Trần Gia Kỳ cười cười như một đứa bé: “Được rồi, tôi hiểu rõ là cậu muốn quan tâm tới tôi, nhưng Tần Trọng kia cũng không tính là gây ra cái gì tổn hại tới tôi.

Chuyện năm đó nếu như quả thật truy cứu, người lừa gạt tình cảm của anh ta, thật ra chính là tôi.....”

Cô càng nói âm thanh càng thấp, mà Lâm Duệ vẫn chỉ lẳng lặng đứng ôm vai bên cửa sổ, vẻ mặt sâu xa.

Tô San thu hồi vẻ mặt cô đơn, miễn cưỡng lên tinh thần nói: “Huống chi, dù gì anh ta cũng đi theo chúng ta qua những ngày khó khăn. Dù không phải là bạn bè, nhưng vẫn còn tình nghĩa bạn học. Cậu coi như giúp tôi một việc, có được hay không?”

Tô San đã nói hết lời, Trần Gia Kỳ còn có thể nói gì nữa?

Anh ta khẽ nhìn về phía Lâm Duệ, Lâm Duệ không thể không gật đầu với anh ta một cái.

Trần Gia Kỳ yên lòng, nhưng vẫn không nhận được mà trêu chọc Tô San một chút: “Vậy nếu như tôi không bằng lòng thì sao đây?”

“Sẽ không sao.” Tô san cười bỉ ổi, đứng dậy ôm bả vai Trần Gia Kỳ: “Chúng ta là chị em tốt mà.”

Trần Gia Kỳ im lặng trong chốc lát, đột nhiên cầm khăn giấy trên bàn hung hăng nhét vào miệng Tô San.
==

Lâm Duệ nhìn Trần Gia Kỳ đá cửa đi ra, liền xoay người lại liền nhìn thấy gương mặt Tô San có điều gì đó như đang suy nghĩ.

Nhìn thấy gò má nhu mì này, Lâm Duệ không tự chủ mà hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Anh nhẹ nhàng bước tới, ôm lấy Tô San, hôn nhẹ lỗ tai cô, nhỏ giọng nói: “Đối với Tần Trọng giả tình giả ý, vậy đối với người nào thì em thật lòng đây?”

Tô San xoay người nhìn anh, giơ cánh tay lên kéo cổ anh xuống, chóp mũi chạm vào chóp mũi anh, nở nụ cười xinh đẹp: “Anh đoán xem.”

Cặp mắt mị hoặc xinh đẹp, một giây phút kia Tô San dường như đã không phải là cô nữa.

Ánh mắt Lâm Duệ trở nên âm u, anh cúi đầu xuống, hôn môi cô.

Không có lời nào được nói ra, chỉ có sự dẩy đưa của môi lưỡi.

Anh hi vọng, là anh.

Rốt cuộc cũng tới ngày kêu gọi tài trợ cho thảm họa ở miền Bắc. A.E, Lục Thị cùng với Tập đoàn Kim, tạo thành thể chân vạc.

Phương thức kêu gọi cũng có hai dạng. Một là tuyên truyền bằng áp-phích, hai là phim quảng cáo. Mà Tần Trọng lúc trước ở bên vách núi có chụp được một bức hình mặt trời mọc, rất được nhiều người khen ngợi, khiến cho A.E tạm thời dẫn đầu.

Mấy ngày này mặc dù Tô San ngoài miệng nói chắc như đinh đóng cột, vẫn cho rằng Tần Trọng là người có năng lực, nhưng trong lòng cô cũng xác định bản thân cũng sẽ khó tránh khỏi chịu trách nhiệm.

Hôm nay nhìn thấy Tần Trọng không chịu thua kém, cô cảm thấy vui mừng giống như mình đoạt được giải thưởng, kéo tay anh ta, chỉ thiếu chưa nhảy dựng lên nữa mà thôi.

Sắc mặt Lâm Duệ vô cùng khó coi, không nhịn được nữa mà túm cô trở lại, nhỏ giọng nói: “Em đừng hoảng một chút cho anh coi. Có rất nhiều phương tiện truyền thông ở đây.”

Tô San âm thầm làm mặt quỷ với Lâm Duệ, quay đầu hướng về phía Tần Trọng cảm xúc dâng à giờ lên một nản đảm: “Giỏi lắm. Tần Trọng.”

Đột nhiên, giọng nói của cô có phần nhỏ xuống: “Ai, tôi nói, đoạn phim kia cũng không xảy ra vấn đề gì chứ?”

Tần Trọng quay đầu, cùng Trần Gia Kỳ liếc mắt nhìn nhau, khó có khi hai người không hợp nhau lại trưng ra vẻ mặt giống nhau. Đều là ánh mắt mơ hồ, nhìn xung quanh. = =

Tô San hồ nghi lôi kéo cổ áo Tần Trọng, bắt anh ta nhìn về phía cô: “Ngày hai người các anh đang làm trò quỷ gì đó? Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, làm không xong thì tất cả chúng ta đều xong đời.”

Tần Trọng lúng túng cười một tiếng: “Cái kia.....Chờ khi có kết quả đi rồi em sẽ biết.”

Trên sân khấu chợt có động tĩnh, người đứng đầu việc này là cục trưởng Lý, ông ta cầm ba chiếc đĩa CD chậm rãi bước ra, hướng về mọi người phía dưới chậm rãi nói: “Xin lỗi đã để quý vị đợi lâu, lần này thăm họa ở miền Bắc được ghi nhận trong tất cả ba cuộn phim, những người chúng tôi đã chọn lựa kỹ càng, hôm nay muốn ở chỗ này công khai.”

Đèn bên trong khán phòng chợt bị tắt, bộ phim đầu tiên được trình chiếu chính là bộ phim của Tập đoàn Kim.

Bộ phim được đầu tư vô cùng kỹ lưỡng, một nữ minh tinh nổi tiếng đứng yên lặng trên đường, khuôn mặt buồn rầu rơi lệ. Bối cảnh phần lớn là những cánh đồng trống không, giống như một bức tranh thủy mặc màu đen trắng.

Rất ưu tú, nhưng chỉ tiếc nó rất giống một bộ phim. Đa số mọi người khi coi đều nghĩ như vậy.

Cuộn phim thứ hai được công chiếu, là tác phẩm của Lục thị.

Lấy bối cảnh chính là cảnh những toà nhà bị sụp đổ, khắp nơi trở nên hoang vu, sự tuyệt vọng của người dân, cây cối khô héo, trước mặt mọi người chính là đang phô diễn ra một bức tranh tuyệt vọng.

Đột nhiên, ống kính thay đổi, chuyển về quang cảnh của miền Bắc khi chưa gặp thiên tai.

Đây là một mảnh đất phồn thịnh, trên mặt mọi người tràn ngập nụ cười.

Coi đến đây Tô San không nhịn được mà thở dài, cũng không biết rốt cuộc là tiếc hay hận, hay là đang cảm thấy may mắn.

Tóm lại, 89% là Lục thị sẽ thua.

“Vì sao lại thở dài?”

Phía trước đột nhiên vang lên một câu hỏi, đúng lúc trên màn hình đang chiếu đến cảnh mặt trời rực rỡ, ánh sáng trên màn hình rơi xuống phía Lục Minh Viễn, khuôn mặt giống như được điêu khắc tỉ mỉ, ánh mắt không phân rõ cảm xúc gì.

“A.....Uhm.” Tô San kinh ngạc hô lên, sau đó vội vàng đưa tay che miệng mình lại.

“Anh....anh, anh tới lúc nào vậy?” Lúc này cô để ý phía trước không có người nha.

Tô San sợ gần chết, nhất thời mọi lễ nghĩa đều quên hết.

Lục Minh Viễn cũng không vội vàng, chậm rãi nói: “Mới vừa này.” Anh hỏi lại: “Em còn chưa nói cho tôi biết, tại sao lại thở dài? Đoạn phim lúc này có gì không đúng sao?”

“Chuyện này.....” Tô San do dự một chút, nhưng vì Lục Minh Viễn vẫn im lặng, cho nên cô cảm thấy bản thân liên bị một loại áp lực nào đó bao trùm. Cô bất đắc dĩ hỏi: “Lục tiên sinh trước kia có phải có kinh nghiệm về quân ngũ?”

Đáy mắt Lục Minh Viễn thoáng qua vẻ kinh ngạc: “Làm sao em biết?”

Đây là chuyện mười mấy năm trước rồi, theo lý thuyết, người ngoài không thể nào biết được.

Tô San cười khỏ.

Người thông minh đều biết rõ, những cuộn phim này đều vì quyền tiền mà được làm ra. Như vậy, phải làm cho làm sao để người khác thấy được sự hoang tàn, đổ nát, có như vậy mới có thể khiến cho người khác cảm động móc tiền từ trong túi ra để quyền góp.

Nhưng cũng không được quên phải ca ngợi Chính phủ vĩ đại, quân nhân dũng cảm, nhân dân kiên cường, bất kì thiên tai địch họa nào cũng không sợ hãi. Phải làm cho nó thật tự nhiên, chứ không phải giống như được sắp đặt. (—)

Nhưng những lời này, tô San cũng không dám nói cùng với Lục Minh Viễn. Ai biết được anh ta có hay không đột nhiên móc một khẩu súng trong túi ra, lấy tội danh khinh rẻ Chính phủ, đưa cô vào bất cảnh sát uống trà?

26. Chương 27: Tô San Phong Phú

Edit: Thiên Kết

“Tiếp theo chúng ta sẽ xem đoạn phim thứ ba.” Trên mặt Cục trưởng Lý vẫn duy trì nụ cười, tự đặt đĩa CD vào.

“Ầm.” Một tiếng sấm sét vang dội. Thần núi nổi giận.

Đất đá rung chuyển, khắp nơi mịt mờ. Không có mặt trời cũng không có ánh trăng. Không có ánh sáng, càng không có hi vọng.

Ngôi miếu cổ xưa trong nháy mắt bị sụp đổ, những tín đồ thành kính cũng bị chôn vùi dưới lớp phế tích đó.

Mà ở trước cửa miếu thờ này, có một mảnh đất trống giống như một khoảng cách ly không hề chịu đựng một chút chấn động nào.

Có vô số đứa bé đang chơi đùa ở đó, ánh mắt ngây thơ bỗng trở nên trống rỗng và mịt mờ, vẻ mặt thờ ơ nhìn thần thánh mang theo cha mẹ của chúng đi.

Cả thế giới, vào lúc này trở nên vô cùng yên tĩnh.

Đó là những mảng màu đen trắng tiêu điều, dường như khiến cho những người ngồi ở dưới xem cũng cảm nhận được một loại không khí áp lực vô hình.

Yên lặng, yên lặng. Loại không khí yên lặng này dường như kéo dài vài giây, cũng giống như sẽ đeo bám cả đời.

Đột nhiên, trên màn hình xuất hiện một người phụ nữ trung niên chất phác. Vẫn không hề có tiếng động nào, nhưng là lại có màu sắc.

Bọn nhỏ được mang ra khỏi nơi đó, nhưng bọn chúng vẫn im lặng.

Thức ăn nóng hổi được mang lên bàn, trên thân được mặc quần áo ấm áp, giường đệm mềm mại, bên cạnh còn có nước trà ấm.

Ở bên cạnh hồ sen nho nhỏ, một cô gái mặc bộ quần áo màu xanh đang đứng, ánh mắt dịu dàng nhìn những đứa bé này: “Từ hôm nay trở đi, bà ấy sẽ là mẹ của các con.”

.....

Một ngày lại một ngày, một năm rồi một năm, đám trẻ con dần dần lớn lên rồi yên lặng rời đi.

Người phụ nữ trung niên năm đó đã già, bà lại tiếp tục đi thu nhận những đứa bé không cha không mẹ. Bà ngồi một mình yên lặng ở trước cửa phòng, nhớ đến những đứa trẻ năm đó, bên khóe miệng không tự chủ mà nở nụ cười.

‘Rắc rắc’ tiếng then cửa rơi xuống. Thân thể của bà cụ khẽ run lên, khẩn trương nhìn về cửa: “Ai vậy?”

Cửa gỗ chậm rãi mở ra, bà lão nín thở nhìn chăm chăm, bàn tay run rẩy hướng đến chiếc gậy chống bên cạnh. Cặp mắt vẫn đục vẫn chăm chú hướng về phía cửa, chợt, bà ngậy ngẩn cả người, nháy mắt mấy cái, lại dụi dụi mắt. Nước mắt lăn dài trên mặt bà.

Những đứa trẻ nhỏ kia nay đã trưởng thành, nhưng vẫn giống như năm đó khi bà nhận nuôi bọn chúng, yên lặng đi vào. Sau lưng bọn chúng còn có trợ lý, tài xế, vợ, con.....

Căn nhà lạnh tanh lần nữa lại khôi phục sự náo nhiệt, khắp nơi đều tràn ngập tiếng cười.

Người đàn ông mặc bộ tây trang thủ công cao cấp, đơn độc quỳ xuống mặt đất, yên lặng xoa bóp đôi chân của bà lão. Đồng hồ Rolex trên tay dưới ánh nắng mặt trời, phản xạ ánh sáng chói mắt.

Cô gái mặc áo xanh bên hồ sen chưa bao giờ rời đi. Cô dịu dàng nhìn về phía bà lão nói: “Từ hôm nay trở đi, bọn chúng sẽ là con của người.”

Một con chim tự do tung cánh tay trên bầu trời, giờ phút này chính là hạnh phúc.

Đoạn phim quảng bá kết thúc, người ngồi xem ở phía dưới vẫn chưa tỉnh táo lại. Chỉ một đoạn phim ngắn ngủi, bốn mươi tám giây, lại giống như bọn họ đã chứng kiến cả một đời người.

Ánh sáng bên trong khán phòng được khôi phục, Cục trưởng Lý đứng trên sân khấu, hắng giọng nói: “Chúng tôi quyết định chọn đoạn phim quảng bá này, bởi vì từ đầu đến cuối nó đều xoay quanh hai chủ đề. Một là cho đi, một là biết ơn.

Tôi hi vọng, điều này sẽ được lan rộng khắp xã hội của chúng ta. Chúng ta nên tin tưởng, thế giới này có cái gọi là tình cảm.”

Giọng nói có lực vang vọng khắp khán phòng nghiêm trang này, trong nháy mắt, tất cả mọi người không ai không cảm thấy xúc động.

Tiếng vỗ tay từ từ vang lên, càng ngày càng vang dội, càng ngày càng nhiều, cuối cùng trở thành tiếng vang duy nhất trong khán phòng.

Cục trưởng Lý vươn tay ra, ra dấu ngừng lại, âm thanh vỗ tay cũng dần biến mất. Ông mang theo nụ cười nhìn về phía Tần Trọng, hỏi: “Cảnh cuối cùng, người mang đồng hồ đeo tay Rolex chính là Tần tiên sinh?”

“Đúng vậy.” Tần Trọng đứng lên, thoải mái cười: “Thời gian eo hẹp gấp gáp, cho nên không tìm được diễn viên chuyên nghiệp.”

Cục trưởng Lý gật đầu một cái, rồi có chút ngạc nhiên hỏi: “Xiin lỗi cho tôi hỏi thêm một câu, cô gái trẻ mặc áo màu xanh cũng là người của công ty?”

Trong mắt ông toát lên vẻ tán thưởng: “Khí chất vô cùng tốt. Nếu như có thể, tôi muốn gặp mặt cô ấy.”

“Chuyện này.....” Tần Trọng chần chờ hỏi: “Ngài có chuyện gì sao?”

“Bên chúng tôi có mấy đoạn phim, muốn cô ấy đến quay thử.”

“Quay phim thử.....” Tần Trọng liếc nhìn về phía Tô San, lại thấy Tô San hung hăng nhe răng.

Tay anh ta run lên, vội vàng từ chối nói: “Thật ngại quá. Catrina bởi vì chuyện cá nhân mới xin nghỉ việc ra nước ngoài, đại khái là cô ấy không thể nào tới quay thử được.”

“Catrina?”

“Đúng vậy.” Tần Trọng nói dối, trên mặt không không biến sắc, tim không đập mạnh: “Cô ấy là người mẫu của công ty chúng tôi, cũng chính là người ngài vừa mới hỏi.”

“Oh, vậy thì thật đáng tiếc.” Cục trưởng Lý bày ra vẻ mặt tiếc hận, thở dài nói.

Ở bên kia, Lục Minh Viễn ôm vai đứng ở bên cửa, nhìn về phía người chủ tịch, khuôn mặt nở nụ cười khó hiểu.

Cô gái làm ở quán bar Lệ Na, thư ký bộ phận quảng cáo Tô San, người mẫu đại diện Catrina. Hình như mỗi lần thấy cô, cô đều có những thân phận khác nhau. Người phụ nữ này....ha ha, thật thú vị.

“Tổng giám đốc Lục, chúng ta làm sao bây giờ?” Xa Mạn Phỉ kéo cánh tay Lục Minh Viễn, nhỏ giọng hỏi.

Lục Minh Viễn cúi đầu nhìn sang người phụ nữ bên cạnh. Cô ấy là trợ lý của anh, là con gái của một nguyên lão ở Lục thị, đã đi theo anh sáu năm, bất luận là bề ngoài, năng lực, hay gia thế, đều đủ để xứng đôi với bất kỳ người đàn ông ưu tú nào.

Nhưng mà.....Anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, mơ hồ nhìn gò má của người phụ nữ kia. So với cô ấy Mạn Phỉ.....đường như kém cái gì đó.

Kém cái gì? Lục Minh Viễn tạm thời không nghĩ ra, nhưng anh biết, một ngày nào đó anh sẽ nghĩ ra.

“Đi thôi.” Lục Minh Viễn nhàn nhạt nói: “Dặn dò mọi người không cần theo đuổi đợt quảng bá này nữa.”

“Cái gì?” Trong mắt Mạn Phỉ lóe lên một tia kinh ngạc. Nhưng nhìn gò má hừng hờ của Lục Minh Viễn, cuối cùng cô cũng đem những lời khuyên can nuốt vào trong bụng, cúi đầu nói: “.....Vâng.”

Đợt kêu gọi tài trợ này đã kết thúc mỹ mãn, Lâm Duệ cũng cho Tần trọng một sắc mặt tốt, vươn tay ra, mỉm cười nói: “Lần này cậu làm rất tốt, đã đem lại vẻ vang cho A.E.”

Lần kiểm tra đánh giá khó như vậy, mà đây còn là lần đầu tiên Lâm Duệ ở trước mặt mọi người khen ngợi người khác.

Hốc mắt Tần Trọng không khỏi ửng đỏ. Đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc anh ta cũng dựa được vào năng lực của mình để lấy được sự tôn trọng của người khác.

Anh ta nhắm mắt, đem cảm xúc đang cuộn trào trong lồng ngực đè ép xuống, khi mở mắt ra thì thái độ đã khôi phục lại bình thường.

Gương mặt Tần Trọng lúc này trầm tĩnh giống như năm đó, nam sinh nổi tiếng lừng lẫy năm đó giờ phút này dường như hồi sinh.

Trong lòng Tô San có chút cảm động, lại có chút chua chát khó có thể giải thích, khi

Tần Trọng nhìn sang thì vừa đúng lúc bắt gặp đôi mắt như vậy.

“Tiểu sư muội...” Anh ta nhỏ giọng nỉ non, trong con ngươi từng đợt sóng ngầm lưu chuyển, sau đó đột nhiên duỗi tay ra ôm Tô San vào ngực.

“Cảm ơn em. Cảm ơn em đã tái sinh anh lần thứ hai...”

Giọng nói của người đàn ông này mang theo một chút nghẹn ngào. Cánh tay của Tô San muốn đẩy ra giờ phút này cứ như vậy mà dừng lại.

Bọn họ lặng lẽ ôm nhau, Lâm Duệ đứng im một bên, đột nhiên khóe miệng nhếch lên một nụ cười mang ý vị sâu xa.

Tô San lập tức cảm thấy rợn cả tóc gáy, cô nhanh chóng đẩy ra.

Cô không dám nhìn Lâm Duệ, cũng không dám ôm Tần Trọng nữa, chỉ nhanh chóng chạy về phía Trần Gia Kỳ, cả giận nói: “Cậu có bị sao không, không nói gì đã đem tôi đi đóng quảng cáo rồi.”

Trần Gia Kỳ buông tay, vẻ mặt vô tội nói: “Này, đại tiểu thư, như vậy sao có thể trách tôi? Cô quên sao? Là cô tự nói, đoạn phim quảng bá này hoàn toàn do Tần Trọng toàn quyền quyết định.”

Tô San theo bản năng nhìn về phía Tần Trọng, lại thấy người đó vẫn dịu dàng lưu luyến nhìn cô.

Tô San run rẩy cả người, vẻ mặt đau khổ mà nhìn ra ngoài cửa lớn.

“Cheers”

Trong nhà hàng Trần Nông, Tô San cùng mọi người ngồi trong phòng riêng nâng chén ăn mừng. Cô để ly xuống, vẻ mặt hưng phấn hỏi: “Tất cả mọi người muốn ăn hải sản gì? Tôi đi lấy cho.”

Trần Gia Kỳ cùng Tần Trọng liếc nhìn nhau cùng một vẻ mặt không hiểu.

Lâm Duệ cương chiều nhìn Tô San, giải thích với bọn họ: “Nhà hàng này có một khu nuôi trồng hải sản tự nhiên. Các người muốn ăn gì có thể tự mình đi chọn, khi còn bé, Tô San rất thích đến chỗ đó chơi.”

Ánh mắt Tần Trọng tối đi, nhẹ nhàng để ly xuống. Đừng nói thân phận địa vị của anh ta kém Lâm Duệ bao nhiêu, chỉ cần là những kỷ niệm kia thôi thì anh ta dường như đã không còn cơ hội nữa rồi.

Tô San kinh ngạc nhìn về phía Lâm Duệ, trong lòng ngoài kinh ngạc ra thì còn có chút gì đó khó hiểu. Không ngờ, chuyện hồi nhỏ anh đều nhớ, nhưng không phải trước kia anh rất ghét cô sao?

Trong lòng không yên, cô cứ như vậy đi tới khu hải sản, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một người phục vụ đang đẩy đưa cùng với một người phụ nữ ăn mặc cầu kỳ.

“Tiểu thư, cá nóc này chính xác là có độc, nhất là ở buồng trứng cùng gan, tôi thật sự không có gạt cô.”

“Nhà hàng các người muốn gì đây? Cô muốn ở đây lặp đi lặp lại bao nhiêu lần những thứ này với tôi nữa? Có phải là nhà hàng các cô cần bản không có đủ khả năng xử lý sạch sẽ con cá nóc này đúng không?”

Cô bé phục vụ nhỏ dường như sắp khóc: “Không, không phải, nhà hàng chúng tôi sẽ đi xử lý. Nhưng đây là quy định, nhất định phải nói ra cho khách biết.”

Mạn Phi không nhịn được mà quát lên: “Đủ rồi. Cứ làm theo ý tôi đi, các người cũng đừng thanh minh nữa, không bằng nói thẳng ra một câu-có xảy ra chuyện gì cũng đừng tìm tới chúng tôi.”

Âm thanh bên kia càng lúc càng lớn, gần giống như chuẩn bị cãi vã, Tô San thầm than không ổn trong lòng, liền lấy một chiếc mũ của nhân viên ở trong quầy đội lên đầu, sau đó chạy tới.

“Tiểu thư, tôi là quản lý ở sảnh Lục Hoa này, xin lỗi có thể giúp gì cô?”

“Người quản lý?” Mạn Phi bắt bẻ nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Tô San, mắt lạnh chỉ vào cô bé phục vụ: “Còn không phải là do cô ta sao, cứ nói với tôi ăn cá nóc sẽ nguy hiểm. Tôi chẳng lẽ lại không biết trong cơ thể con cá nóc này có độc tố sao?”

Cần phải để mấy người nói sao? Không phải là muốn mấy người chế biến sao? Hay là, các người cũng không đảm bảo được là sẽ xử lý con cá sạch sẽ, muốn chúng tôi làm vật thí nghiệm?”

Đây chính là gay gắt lên án rồi, Tô San không chút hoang mang chính chính cổ áo, thành khẩn khom người nói một câu: “Về phương diện an toàn, xin tiểu thư có thể tuyệt đối an tâm. Mỗi một con cá lúc khi được chế biến xong sẽ do đầu bếp thử trước. Sau một phút, xác định không có vấn đề gì mới dám bưng lên.”

Cô đứng thẳng người, mặt mỉm cười, trong mắt lóe lên ánh sáng tự tin: “Nhà hàng Trần Nông chúng tôi trải qua mười bốn năm phát triển, chính là dựa vào sự tận tình phục vụ thực khách. Chuyện làm ảnh hưởng đến danh tiếng, chúng tôi tuyệt đối không dám làm ra.”

Từ nhỏ đến lớn, Tô San đã nghe chị Lục nói những lời này không biết bao nhiêu lần. Trong hoàn cảnh này, đôi môi giống như lặp lại theo thói quen.

Lục Minh Viễn chậm rãi đi tới. Anh chợt nhìn lên cái mũ trên đầu Tô San hỏi: “Quản lý của sảnh Lục Hoa sao?”

Tô San sững sốt một chút, trong nháy mắt khó có thể bình tĩnh. Cô yên lặng cúi đầu, nhắm mắt lại trong lòng thì thầm: “Anh ta không nhìn thấy mình, không nhìn thấy mình...”

Sau đó lại nghe thấy Lục Minh Viễn thở dài: “Đây hình như là công việc thứ tư của em, Tô tiểu thư thật đúng là tài giỏi mà.”

27. Chương 28: Dung Túng Không Nói Lên Lời

Editor: nhuandong

Tô San đại , đầu cúi thấp gần như vùi trong ngực, thầm nói: “Lục tổng ngài thật đúng là chỗ nào cũng có mặt...”

Thế nào mà mỗi lần tôi ‘kiêm chức’, anh đều vèo một cái, từ dưới nền đất nhảy ra vậy? ==

Nói nhỏ như tiếng ong vo ve, nhưng mà vẫn rơi vào trong tai của Lục Minh Viễn. Anh khẽ giương môi, cười như không cười: “Xem ra, hay là tôi không đúng rồi?”

“Nào có, nào có!” Tô San liên tục không ngừng khoát tay phủ nhân, mũ công nhân màu đỏ cũng theo đó mà lay một cái, Lục Minh Viễn nhìn đến, khóe miệng không nhịn được lại nâng lên mấy phần.

Một tay Tô San vội kéo cái mũ trên đầu xuống, lúng túng nói: “Cái kia, Lục tổng cùng với phu nhân vừa mới đến sao? Không bằng liền lại đây ngồi đi?”

Vốn Mạn Phỉ tức giận Tô San đùa bốn cô, nhưng một tiếng ‘phu nhân’ kia lại hoàn toàn lấy lòng cô rồi.

Trên mặt cô vẫn là vẻ nghiêm nghị không thể xâm phạm y như đại gia khuê tú, nhưng vẻ vui mừng và ngưỡng ngừng giữa hai hàng lông mày thì khó có thể che giấu được.

Nụ cười trên mặt Lục Minh Viễn phai nhạt. Anh không chút để ý Mạn Phỉ, trên mặt giấu giếm một tia lãnh khốc như đao khắc sâu, ngay sau đó chuyển sang Tô San: “Tô tiểu thư sợ là hiểu lầm rồi, Mạn Phỉ chỉ là trợ lý của tôi mà thôi.”

“À?” Tô San mở to hai mắt, con ngươi trong suốt, thoáng cười khan với Lục Minh Viễn, mang theo chút lạnh bạc.

Đột nhiên đáy lòng Tô San dâng lên một cỗ ý lạnh. Người đàn ông này, sợ rằng cũng không phải là nhân vật dễ sống chung.

Xà Mạn Phỉ nhìn Tô San một chút, lại nhìn Lục Minh Viễn bên cạnh đang nhìn Tô San một chút, chợt suy nghĩ, sắc mặt tái nhợt đi, không nhịn được lão đảo lui về phía sau một bước.

Lục Minh Viễn lập tức quét mắt qua. Ánh mắt không quá sắc bén nhưng lại ẩn chứa cảnh cáo lạnh lẽo. Trong lòng ngực Mạn Phỉ đập bình bịch, vội vàng thu lại tâm tư, hơi cúi đầu.

Tô San cười nói riu rít, thu hết mờ ám giữa hai người vào mắt, trong bụng như có điều suy nghĩ.

%%%%%%%%

Lúc Lâm Duệ chứng kiến Tô San mang Lục Minh Viễn đi vào, trên mặt lập tức xẹt qua cực nhanh một tia ngạc nhiên. Anh từ từ đứng lên, không biến sắc nhìn.

Anh chính là người như vậy, trong lòng càng hỗn loạn, trên mặt càng lạnh nhạt.

Tô San ngẩng đầu chỉ thấy Lâm Duệ vẻ mặt không có gì đứng ở đó, lập tức giận trách: “Thật thần cái gì vậy? Khách quý đến, còn không mau tới tiếp đón?”

Trong mắt Lâm Duệ chợt lóe, chậm rãi đi tới, vươn tay hương Lục Minh Viễn cười nói: “Lục tổng, chúng ta lại gặp amwjt.”

Lục Minh Viễn bắt tay cùng anh, không lạnh nhạt cũng không quen thuộc hàn huyên nói: “Chúc mừng A&E đoạt giải ghi lại thực tế Yên Bắc. Lát nữa Lục thị phải nhờ Du Lâm, còn phải xin Lâm tổng giúp đỡ nhiều hơn!”

“Lục tổng quá khách khí.” Lâm Duệ khiêm tốn khoát tay chặn lại: “Mời ngồi.”

Nâng ly cạn chén, hai người dẫn đầu công ty, ở ngồi chỗ đàm đạo về đề tài tài chính, cân bằng cổ phiếu an toàn. Mắt Tô San lạnh lùng nhìn ở một bên, thật sự là không nhìn ra điều gì bất thường.

Chẳng lẽ thật sự mình đa tâm? Cô thầm nghĩ như vậy.

“Tần tiên sinh đúng không?” Đột nhiên Lục Minh Viễn đưa mắt nhìn sang Tần Trọng, thường thức nói: “Nghe nói áp phích và phim của A&E đều là do một mình anh chuẩn bị? Không tệ không tệ, thật là hậu sinh khả úy(1)”

(1) Hậu sinh khả úy: Người sinh sau ắt hơn người sinh trước.

Tần Trọng cười cười, đang muốn nói vài câu khiêm tốn, liền nghe được Lục Minh Viễn lại nói: “Còn nữa, cái cô người mẫu tên Catrina là người mới sao? Tôi rất thích cô đó, không biết hiện tại anh có liên lạc với cô ấy nữa không?”

Chữ “thích” này giống như bị đầu lưỡi của anh hạ xuống, sau đó mới chậm rãi phun ra. Mang theo một chút.... Ấm hiệu bí ẩn và mập mờ.

“Khụ khụ khụ...” Một ngụm sữa chua trong miệng Tô San gần như là phun toàn bộ ra ngoài, ánh mắt đóng đinh tại trên người Lục Minh Viễn, kinh ngạc nhưng lại kèm theo tức giận.

Trong đầu những người có tiền của này rốt cuộc là muốn những gì? Mơ hồ như vậy, vừa không bại lộ bóng dáng một chút nào, lại cũng có thể khiến cho bọn họ liên tưởng đến cái loại chuyện đó đây?!

Tần Trọng vội vàng cầm khăn giấy giúp một tay, luống cuống tay chân lau y phục của cô: “Làm sao lại không cẩn thận như vậy?”

Lục Minh Viễn ở bên cạnh nhìn, ánh mắt lạnh lẽo, vẫn đáng vẻ cười như không cười như cũ: “Đúng vậy, Tô tiểu thư đây là như thế nào? Không cẩn thận như vậy.”

Vẻ cười đùa giỡn này khiến Tô San bừng tỉnh hiểu ra. Thật ra thì anh ta cái gì cũng biết, chính là cố ý đang đùa cô mà thôi!

Từ nhỏ đến lớn, cô đều là giả vờ ngây ngốc, người sống chết mặc bay, mà nay, lặp đi lặp lại nhiều lần bị Lục Minh Viễn vạch trần nội tình, lại vẫn... Còn ngôn ngữ lại trêu đùa!

Tô San quả thật muốn tức đến bể phổi. Đầu óc cô nóng lên, cứng rắn nói: “Lục tổng ngài đừng phí tâm tư ở trên người Catrina, cô ấy không phải là người thích làm náo động.”

Lục Minh Viễn nào có nghe qua loại chống đối này, lập tức liền trầm mặc. Anh nhẹ nhàng đặt hai cái ly lên bàn, đáy ly chạm vào mặt kính, phát ra “cạch” một tiếng, giống như đập vào của người ta, hoảng sợ.

“Không thể

nói như thế được, Nếu như không phải là bởi vì người mẫu, quảng cáo này chưa chắc đã được chọn.” Anh thông thả ung dung cầm khăn ăn trên đùi, đứng lên, đi tới bên cạnh Tô San, cúi đầu gần như là dính ở bên tai Tô San nói: “Cô hiểu chứ, Tô tiểu thư?”

Anh cười nói lạnh ném khăn trên mặt đất, vỗ vỗ bả vai Tô San, nhẹ giọng nói: “Tự giải quyết cho tốt.” Sau đó lập tức xoay người, cũng không quay đầu đi ra cửa. Xà Mạn Phỉ cũng lập tức đi theo.

Nhất thời trong phòng yên tĩnh lại, Tô San cúi đầu, tóc quần hỗn loạn rơi xuống sau tai, tóc mái rũ xuống, chặn mắt lại, cả người cũng tản mát ra một cỗ cảm xúc bất lực.

Quả thật đúng là cô quá không tự lượng sức mình, qua vênh váo đắc ý rồi. Một người đàn ông sống ở lâu cao, cho dù vì có hứng thú với cô mà cho cô hai phần sắc mặt tốt, nhưng cũng không đại biểu cô có thể công khai khiêu khích uy tín của anh ta.

Trúng thầu quảng cáo Yên Bắc là kết quả nỗ lực của cả hai nhà, chẳng lẽ bởi vì một câu nói của cô mà bụng xuôi toàn bộ khổ cực?

Không, không được! Tô San hung hăng nhắm mắt lại, vụt một cái đứng lên, kéo cửa ra, giống như một cơn gió chạy ra ngoài.

“San San!” Lâm Duệ ở phía sau hô to một tiếng, vội vàng đứng lên, bước tới phía trước một bước. Vậy mà, không biết nghĩ tới điều gì lại chân chừ ngừng lại.

***

Khi ngoài cửa Lục Minh Viễn nhìn như rất tức giận, vậy mà sau khi đi ra ngoài, tốc độ đi bộ cũng không nhanh, thậm chí là cố ý thả chậm, thật giống như là đang đợi một cái gì đó.

Xà Mạn Phỉ đi phía sau lưng anh cự ly cách khoảng một cánh tay, lặng lẽ quan sát sắc mặt của anh, do dự hơn nửa ngày, cuối cùng không ngăn được kích động dưới đáy lòng, nói: “Lão bản, muốn liên lạc với cục trưởng Lý một chút không?”

Lục Minh Viễn đột nhiên dừng bước lại, Xà Mạn Phỉ thiếu chút nữa thì bị đụng vào. Anh không có xoay người lại, bóng lưng cao lớn kèm theo trầm mặc không tiếng động, áp Mạn Phỉ gần như thở không nổi.

Trên trán dần dần xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, đầu ngón tay không tự chủ nhẹ nhàng phát run.

“Tôi...” Cô ta run rẩy nói ra một chút này liền bị Lục Minh Viễn ngăn lại.

Anh xoay người lại, ngón trở trắng gần như trong suốt, liền nhẹ nhàng dính lên môi cô ta, chống lại ánh mắt bao hàm hoảng sợ của cô, đột nhiên cười, nhưng mặt mày lại nhiễm sự lạnh lẽo.

“Mạn Phỉ, cô đi theo tôi bao lâu, nên biết tôi không thích người phụ nữ lạnh chanh.”

“.... Đúng , đúng, thật xin lỗi.”

“Không có lần sau.” Lục Minh Viễn thần nhiên nói, mắt giống như vô tình nhìn phía sau một cái, hành lang trống rỗng không có bất kỳ ai.

Về không vui trên mặt anh rõ ràng hơn. “Đi thôi.” Rồi lại nói như vậy.

Mạn Phỉ thở hồng hộc, tay gắt gao che lồng ngực của mình, chỉ cảm thấy trái tim gần như nhảy ra ngoài, sau lưng mồ hôi lạnh càng chảy thấm ướt áo, hai chân như nhũn ra, khiến cho cô ta như muốn tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Vậy mà, khi cô nhìn về người đàn ông đang sải bước ở phía trước, không có ý tứ lại đợi cô thì lại cảm giác trong thân thể giống như tràn đầy năng lượng.

Cô hít sâu một hơi, cắn chặt răng tiếp tục đi theo.

Trên thế giới luôn có một số người như vậy, rõ ràng không có tâm, không hiểu tình, nhưng vẫn hấp dẫn vô số người như thiêu thân lao đầu vào lửa, làm việc nghĩa không chùn bước.

***

“Lục tiên sinh!” Khi Tô San chạy ra khỏi khách sạn, vừa đúng lúc nhìn thấy Lục Minh Viễn muốn lên xe. Cô lập tức ba chân bốn cẳng tiến lên, kéo lại cánh cửa xe bên Lục Minh Viễn, gần như cầu khẩn nói: “Lục tiên sinh, vô cùng xin lỗi, vừa rồi tôi lỡ lời, ngài đại nhân không chấp lỗi của tiểu nhân, đừng..... A!”

Cô còn chưa nói xong, liền bị Lục Minh Viễn không nhịn được xách thẳng lên xe. Sau đó. “cộp” một tiếng đóng cửa xe.

Mạn Phỉ ngồi phía trước, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn hai người phía sau.

Tô San không nhịn được len lén giương mắt lên nhìn Lục Minh Viễn: “Cái đó..... Lục tiên sinh...”

Lục Minh Viễn không động cũng không nói chuyện.

Tô San bị gấp quá thật muốn khóc, cô không có việc gì đi trêu chọc vị đại gia này làm gì chứ? ~~o(>_<>

~~Cô cố gắng bình tĩnh, không ngừng lẩm bẩm: lấy nhu thắng cương, lấy nhu thắng cương. Sau đó vươn tay thử thăm dò, kéo kéo tay áo Lục Minh Viễn. Giống như một con chuột chũi dũi đất ra ngoài tìm thức ăn, cẩn thận vươn móng vuốt mềm nhũn ra.

Lục Minh Viễn gần như dùng nửa lực ý chí, tài năng của bản thân mới có thể đè nén dục vọng muốn cầm cái tay kia xuống, chỉ nhẹ nhàng liếc xéo nhìn cô, sau đó lại nhìn đi chỗ khác.

Vậy mà, chỉ một động tác như vậy đã làm cho lòng của Xà Mạn Phỉ đột nhiên chìm vào đáy cốc.

Có lúc, không tiếng động cũng không đại biểu không thích, mà là một loại.....dung túng không nói nên lời.

28. Chương 29: Vân Nhi Tôi Nhịn Cô

Xe hơi không nhanh không chậm chạy, Tô San vẫn tiếp tục sự nghiệp nịnh hót lớn lao của mình.

“Lục tiên sinh, ngài tha thứ cho tôi đi.”

Lục Minh Viễn không đáp lời, khóe miệng cũng đã ẩn chứa một nụ cười mơ hồ. Tô San liền như một đứa trẻ, làm bộ đáng thương nhìn.

Cuối cùng Lục Minh Viễn cũng không đành lòng, nghiêng đôi mắt liếc cô một cái, lạnh nhạt nói: “Catrina này...”

Tô San bị phần năm chặt tay, lệ rơi đầy mặt.

“Cô ấy đã ngưỡng mộ ngài lâu rồi, thời gian tới nhất định sẽ mời ngài ăn cơm.”

“Vậy thì tốt.” Lục Minh Viễn cố nén cười, cố lạnh nhạt mà nói.

Ven đường, ngô đồng nước Pháp óng ánh vàng gào thét mà đi qua, đường phố do lá rơi trải thành, chợt lóe lên trước cửa kính, còn có người dắt chó đi dạo trên đường, tất cả bên cạnh, đều ấm áp như vậy.

Lục Minh Viễn theo bản năng nhìn về phía gò má Tô San. Cô đang yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, cả người giống như cũng được ngấm trong ánh sáng sáng ngời kia, lúm đồng tiền trên khóe miệng cũng mơ hồ có thể nhìn thấy được, tóc bị nhuộm thành màu chỉ thêu vàng sáng.

_____ Giống như lông mau của một súng vật nhỏ nhỏ.

Đột nhiên anh có suy nghĩ muốn giơ tay lên xoa xoa đầu cô, lại dè dặt dục vọng ở trong tim, không khỏi ngưng tụ thành một tầng ấm áp.

Chỉ thuộc về ánh mặt trời mùa thu như vậy... độ ấm thoải mái hợp lòng người.

Nhàn nhạt, không ghét nổi, có lẽ còn có một chút... cảm thấy hứng thú?

Lục Minh Viễn nâng khóe môi lên, nhìn bên ngoài cửa sổ bên mình, nheo lại ánh mắt trong suốt khô ráo.

Tô San nào có biết trong lòng người bên cạnh suy nghĩ ôn nhu đã thiên hồi bách chuyển(1). Cô nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, nghĩ là xem có nơi nào có thể ăn một chút được hay không. Vừa rồi ở trang viên, món ăn vừa mới bung lên đã rùm beng, chưa được bao nhiêu vào bụng cả.

(1) Thiên hồi bách chuyển: Thiên: nghìn, hồi: quay lại, trở về, bách: trăm, chuyển: chuyển xoay. Ý tượng tự câu trăm xoay vạn chuyển.

Trong tầm mắt, nhìn thấy biển hiệu của một quán ăn được nhắc đi nhắc lại, vội càng kêu lên: “Bác tài, có thể dừng xe không?”

Tài xế nghe nói vội vàng đi sát ven đường, Mạn Phỉ quay đầu lại: “Tô tiểu thư có chuyện gì không?”

Tô San nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy hôm nay thật ngại quá rồi, sao có thể làm phiền Lục tiên sinh đưa tôi đi nữa đây?” Cô nhìn Lục Minh Viễn: “Lục tiên sinh, ngài để tôi ở nơi này là được rồi.”

Lục Minh Viễn nhìn khách sạn đối diện, lại dời tầm mắt lên trên mặt Tô San. Khuôn mặt cô nghiêm trang, nghiêm túc khác thường.

“Ừ, cô xuống ở chỗ này đi.” Lục Minh Viễn nói.

“Yes Sir!” Tô San vô cùng sung sướng đồng ý một tiếng, lập tức ngoắt ngoắt cái đuôi đi xuống xe, lại thấy Lục Minh Viễn trước cô một bước, chân dài bước ra.

Tô San khóc không ra nước mắt, chần chờ rồi cũng xuống: “Ngài... Có chuyện gì không?”

Lục Minh Viễn mắt tự nhiên giương mắt, nhìn biến hiệu sáng loáng trước mắt một chút: “Vừa rồi không phải cô nói là Catrina muốn mời tôi ăn cơm sao?”

“Nhưng Catrina còn chưa có về nước!” Tô San gần như tức giận đến nôn ra máu.

Lục Minh Viễn nhẹ nhàng nhìn cô một cái: “Cô đem lót trước cũng giống như nhau.”

“Tôi?!” Tô San không thể tưởng tượng nổi tròn cặp mắt, tay run run chỉ vào mình. Thật ra thì lời nói mời khách cô vừa nói chẳng qua chỉ là lời nói khách khí thôi! Khốn kiếp!

Lục Minh Viễn nguy hiểm híp híp mắt, nhẹ nhàng cười một tiếng, âm thanh vô cùng dịu dàng hỏi: “Thế nào? Có gì khó khăn sao?”

Tô San không lên tiếng, hai tay ôm túi túi sách, dùng một đôi mắt to long lanh, chớp cũng không chớp nhìn anh. Giống như là đang nói: tôi không có tiền, tôi thật sự không có tiền...

Mọi Lục Minh Viễn khẽ câu, đứng thẳng người, bất động như núi.

Mười giây sau, Tô San bại hoàn toàn. (_)

Cô cúi đầu như chó nhà có tang, hừ hừ nói: “Lục tiên sinh, mời.” Một chữ ‘mời’, không biết sao lại nghe như cắn răng nghiêng lợi.

“Đúng rồi, còn có Xà tiểu thư, ngài cũng xin mời.” Cô lại đi vòng qua bên kia nói với Xà Mạn Phỉ.

“Được.” Xà Mạn Phỉ gạt đầu một cái, Tô San đang chuẩn bị mở cửa xe giúp cô nhưng cửa xe còn chưa kéo ra lại nghe được Xà Mạn Phỉ nói: “Tôi vẫn nên là không đi.”

“À?” Tô San ngây người.

“Tôi nói tôi không đi!” Đột nhiên Xà Mạn Phỉ cất cao giọng.

Tô San hồ nghi theo bản năng nhìn về phía Lục Minh Viễn, anh đang nhíu mày nhìn về phía xa xa, mặt mũi lạnh nhạt. Nhìn lại Mạn Phỉ trước mắt, trên mặt tràn đầy vẻ không kiên nhẫn, cũng không dám cưỡng cầu, không thể làm gì khác hơn là nói lời từ biệt với cô.

Mạn Phỉ nâng cửa sổ xe lên, vừa mới rồi, lão bản của cô ở ngoài cửa kính xe, ánh mắt nhàn nhạt ý bảo cô _____ về công ty trước.

Cô như thường ngày nghe lời thuận theo, làm theo tất cả, theo như ý tứ của anh.

Chỉ là trong lòng xông lên một tia đau đớn và khó chịu, giống như là đau ốm mà chân tay toàn thân còn bị hành hạ.

Chợt, Xà Mạn Phỉ cười, cũng là âm lãnh.

Nhẫn nại, cô tin tưởng, cô sẽ lấy được tất cả những gì cô muốn.

*****

Đưa mắt nhìn xe hơi rú lên đi xa, Tô San đi tới bên cạnh Lục Minh Viễn, nhìn ven đường một chút, ngẩng mặt lên, nâng cánh tay lên, chuyên chú chỉ hướng ngay phía trước.

“Lục tiên sinh, nơi chúng ta muốn đi ăn, chính là khách sạn này...”

Lục Minh Viễn nhìn theo cánh tay dài nhỏ của cô, quả nhiên là khách sạn năm sao tao nhã rực rỡ, gần đây anh buôn bán xã giao cũng đều tới nơi này.

Đột nhiên, lại thấy cánh tay Tô San thay đổi, thẳng tắp hướng bên phải, lên giọng tuyên bố...”

“_____ Quán ăn vặt Kantō bên cạnh, teng teng teng teng ~”

Lục Minh Viễn thiếu chút nữa lão đảo một cái ==

Kiểu phòng Nhật xinh xắn, cửa đeo đầy nhãn hiệu bằng gỗ, anh không hề chú ý tới bên cạnh khách sạn này lại có loại dạng này tồn tại.

Tô San giương mắt, đôi mắt to đen nhánh nhìn anh chăm chăm: “Như thế nào?”

Lục Minh Viễn che giấu sắc cười, bình tĩnh trả lời: “Được.”

“Nhân cách bảo đảm.” Tô San dẫn đường, “Tuyệt không hối hận khi tới đó.”

Lục Minh Viễn không nhanh không chậm đi ở bên cạnh cô, Tô San ở phía trước vén màn cửa lên, Lục Minh Viễn vì thân hình cao to, phải khễ nghiêng người mới có thể đi vào bên trong được.

Vừa mới vào cửa, một mùi hương nồng đậm mang theo khí nóng màu trắng tràn đến mặt, anh không khỏi nhú mi tâm lại.

“Oa, thơm quá!” Tô San vui vẻ nói, nhìn về phía quầy: “Ông chủ, tôi lại tới..., muốn hai nồi lẩu cay kiểu Nhật nha, nhanh lên một chút.”

“Được rồi.” Chủ quán cũng cười đáp lời.

Tô San lại quét lại nhìn qua, ở trong đồng người phát hiện ghế trống, vội càng đi tới, đi vài bước mới phát hiện có cái gì không đúng, quay đầu lại, thấy Lục Minh Viễn còn đứng ở trước quầy, không nhúc nhích, anh tuần như được trát nhãn. Bên cạnh còn có mấy cô bé học sinh đang chọn món ăn, vẫn trộm nhìn lên anh.

Tô San đại , rõ ràng là người này làm lạnh thiên nhiên, tại sao hiện tại cô lại thấy anh có chút ngẩn người?
==

Cô kêu lên: “Lục tiên sinh, mau tới đây.”

Lục Minh Viễn khụ hai tiếng mang theo vẻ kinh dị đi tới. Vừa tiến đến liền bị không khí quỷ dị của nơi này làm cho SHOCK, nhìn thực đơn treo tường một chút, cá viên, tôm viên, thịt bò viên, thịt cua viên, các loại đồ viên, trừ viên chỉ có viên...

Ngay sau đó lại nhìn bóng lưng thiếu nữ một chút, cái đầu tròn tròn này, suy đoán không hiển hậu, chẳng lẽ là do ăn loại đồ viên này mới thành ra như vậy?

Chỉ là, căn phòng nhỏ ẩm áp, cảm giác phổ phùng bình thường, lại khiến cho anh cảm thấy chút vui vẻ. Vì vậy ngay ngẩn cả người, lại cũng quên đi.

Là mình luống cuống, không biến sắc tự diễn mình một lần ở dưới đáy lòng, hồi thần, đã ngồi đối diện với Tô San.

Rất nhanh hai nồi lẩu cay nhỏ được bưng tới trước mặt, nước của canh nóng tràn ra, Tô San cầm hai đĩa nhỏ, cho gia vị cẩn thận, đẩy một nồi tới trước mặt Lục Minh Viễn, gạt đầu:

“Thử một chút, tôi tự pha, không biết có hợp miệng anh không.”

Lục Minh Viễn dùng đũa chọn một chút đưa vào trong miệng, mùi thơm ngát vào miệng, chua mà không chát, cay mà không tê dại.

Ừ, mùi vị không tệ, đến khóe miệng lại thành không biến sắc đậm bạc vô vị: “Ừ, tạm được.”

Tô San ngoảnh mặt làm ngơ với phản ứng lạnh nhạt của anh, phối hợp thêm các loại thịt viên vào trong nồi của hai người, Lục Minh Viễn dần lại ý muốn nhìn cô qua lại bận rộn, mắt chưa rời khỏi qua đỉnh đầu thiếu nữ, cũng thích thú.

Một hồi, trên đầu cô liền rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng, thở dốc một hơi, cười lấy lòng: “Lục tiên sinh, mời ăn.”

Chính cô cũng xoa xoa chiếc đũa, ngồi chờ viên thịt nóng chín, Lục Minh Viễn nhìn chăm chăm cô, hơi cảm thấy cô giống như một con mèo nhỏ đứng bên hồ cá.

Chính anh cũng không nhận ra được, trong tầm mắt đã từ từ phát ra nhàn nhạt nhu hòa.

Lúc này Tô San cũng đang ngửa đầu, tầm mắt hai người chạm nhau trong không khí, điện quang phát lửa.

Nhưng Lục Minh Viễn không có kiên dè, vẫn nhìn chăm chăm như cũ, chỉ là độ ẩm ban đầu trong mắt không để lại dấu vết biến mất trong nháy mắt, lưu lại chỉ còn ý lạnh lạnh nhạt.

Tô San bại trận trong lần đấu ánh mắt này, tiếp tục cúi đầu quấy đáy canh, một bên ngáp ngừng nói:

“Chắc Lục tiên sinh không tức giận chứ... Uất ức anh đến nơi nhỏ bé này dùng cơm.”

“Không có.” Giọng nói lạnh nhạt như băng.

Còn nói không có tức giận!

Tô San tiếp tục cẩn thận quấy viên thịt trong nồi: “Nhất định lần sau sẽ mời anh tới nhà hàng lớn, nhưng hôm nay rất muốn ăn...”

Cô giải thích, tiếng nói càng ngày càng thấp, cho đến khi không thể nghe được.

“Ừ.” Càng thanh lãnh(2) một tiếng.

(2) Thanh lãnh: trong treo nhưng lạnh lùng.

Ai, viên thịt cũng đòi vui với anh ~ Tô San yên lặng than thở trong lòng.

Nhưng nếu như giờ phút này cô ngẩng đầu, nhất định có thể thấy ánh mắt Lục Minh Viễn dừng lại trên người cô, lại khôi phục lại như một phút trước _____

Có một chút yêu thích, lại kèm theo một tia.....dịu dàng ngay cả bản thân anh cũng không nhận thấy được.

*****

Bữa cơm này, Tô San cẩn thận tìm từ, hết sức nịnh bợ, cuối cùng làm được cả chủ và khách đều vui.

Khi tính tiền cô còn chạy nhanh hơn thở, nào có thể đoán được Lục Minh Viễn thanh thần đứng ở một bên, căn bản không có một chút ý muốn cướp với cô.

Sau khi ra cửa, đã có tài xế chờ ở nơi đó. Lục Minh Viễn khó có khi lịch sự mở cửa xe cho Tô San: “Đi thôi, tiền cô về công ty.”

Tô San nào có nguyện ý cùng một chỗ với anh như cái tủ lạnh đi bộ này nữa? Tất nhiên liên tiếp khoát tay nói: “Không cần, không cần, tôi còn muốn đến gần đây làm một ít chuyện.”

Về mặt của Lục Minh Viễn phai nhạt: “Tùy cô.” Nói xong, liền muốn đóng cửa lên xe.

Tô San lại một bước xông tới: “Ai, đợi chút, Lục tiên sinh!”

“Còn có chuyện gì?”

“Cái đó.....Quảng cáo.....”

Ngón út của Lục Minh Viễn khẽ run lên một chút, sau đó chính là cười lạnh. Quả nhiên vẫn là vì lợi ích.

Cho dù một cô bé có nụ cười sạch như vậy, nhìn tới anh, cũng chỉ có nghĩ tới làm sao có thể từ trên người anh tìm được bao nhiêu chỗ tốt mà thôi.

Nhưng buồn cười là, anh lại cho là... cho là gặp phải một người không giống như vậy.

Lục Minh Viễn chậm rãi thở ra một hơi, lần nữa giương mắt nhìn về phía cô, lần này cũng thật sự là hồ hững.

“Cô yên tâm, quảng cáo Yên Bắc của A&E, ai cũng không giành được.”

Tô San lập tức mừng rỡ: “Cám ơn Lục tiên sinh.”

“Chớ cảm ơn sớm như vậy.” Lục Minh Viễn tiện tay rút một tờ ghi chú từ trong xe ra, cúi đầu viết một địa chỉ, đưa tới, nhàn nhạt nói: “Tối nay, hi vọng Catrina tới nơi này tìm tôi.”

Tô San chỉ cảm thấy máu cũng ngưng trệ lại, căn bản không cách nào nhúc nhích.

Lục Minh Viễn quay mặt sang, nhìn chăm chăm cô. Đột nhiên, cánh tay dài duỗi ra một cái, trực tiếp dán tờ giấy lên túi xách của Tô San, vô cùng ưu nhã cười nói: “Tôi nghĩ, Tô tiểu thư thông minh, nhất định sẽ hiểu. Đúng không?”

Lời của nhuandong: mọi người đoán đi đoán đi, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Tô San làm thế nào, có sắc không, có ngược không? Hay là chuyện gì khác sẽ xảy ra???

29. Chương 30: Xem Mắt

Edit: Thiên Kết

Tô San nhìn thất chiếc xe hơi màu đen đi mất. Cô vẫn đứng lặng im tại chỗ một hồi lâu, mới chậm rãi giờ tay, đem tờ giấy dán trên túi lột xuống.

“Ha ha.” Cô cúi đầu, cười nhạt vài tiếng, rất nhanh đem tờ giấy vò thành một nắm, hung hăng ném vào thùng rác bên cạnh.

Tai mắt của Lục Minh Viễn tuyệt đối sẽ không thể nào không biết thân phận của cô, lại dám đưa ra loại đề nghị mời mọc này, rõ ràng không đem A.E để trong mắt. Cái tên đàn ông vô sỉ này.

Chẳng qua.....Ánh mắt cô chợt tối sầm lại, anh ta cũng thật sự có đủ khả năng để tự cao.

Điện thoại trong túi xách cô đột nhiên rung lên, Tô San vội thu lại suy nghĩ, lấy điện thoại ra, chưa nhìn vào màn hình đã biết là Lâm Duệ.

“Alo, Lâm Duệ, sao vậy?” Cô cười hỏi, giọng nói cũng thả lỏng hơn, hoàn toàn không nghe ra chút gì khác thường.

Chân mày Lâm Duệ nhíu chặt lúc này mới thả lỏng: “San San, em không sao chứ? Tên Lục Minh Viễn đó không làm khó em chứ?”

“Có nha.” Tô San cố làm ra vẻ ầm ức lằm bằm một tiếng, đợi đến khi nghe được giọng nói khẩn trương của Lâm Duệ thì mới không nhịn được mà bật cười.

“Ha ha. Chọc anh thôi....., anh ta không có làm gì hết. Chỉ là muốn em mời anh ta một bữa cơm thôi.”

“Ừ—” Lúc này Lâm Duệ mới thở phào một cái, giả vờ giận dữ nói: “Được lắm, đến anh mà còn dám gạt. Em còn không mau về công ty cho anh. Để xem anh làm sao mà xử lý em.”

“Tuân lệnh.” Tô San hì hì đồng ý rồi cúp điện thoại.

Nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến tiếng bíp bíp, Lâm Duệ mới từ từ đặt điện thoại xuống, nụ cười vui vẻ trên mặt dần phai nhạt đi, cuối cùng cũng khôi phục bộ dạng lạnh lùng.

Con người tính mịch rũ xuống, anh suy tư một lát rồi lấy điện thoại ra một lần nữa, tìm số rồi gọi.

“Hel-lo, buổi chiều có rảnh không? Ra ngoài uống một chút đi.”

.....

%%%%%%%%

Khi Tô San trở lại công ty thì phát hiện Lâm Duệ không còn ở đây, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

Tần Trọng lúc này cũng sớm đợi cô ở tầng hai mươi mốt, khi vừa thấy Tô San xuất hiện liền đi tới, vội vàng nắm lấy hai bả vai cô: “San San, Tổng giám đốc Lục không có làm khó gì em chứ? Lúc ấy em vội vã đi, anh thật sự lo lắng, vốn là muốn đi tìm em, nhưng lại bị Tổng giám đốc Lâm cản lại.....”

Tô San muốn tránh khỏi hai cánh tay của anh ta, nên lùi về sau một bước, trong lòng không khỏi thăm than thở. Quả nhiên, lúc đó Lục Minh Viễn làm ra bộ dạng bí ố, làm cho ai cũng có cảm giác cô bị thiệt thòi. = =

Ai, không đúng. Tâm niệm trong lòng chợt lay động, cô ngẩng đầu lên hỏi: “Anh mới nói cái gì? Anh muốn ra ngoài tìm tôi, nhưng bị Lâm Duệ cản lại?”

“Đúng vậy.” Tần Trọng khi nói đến chỗ này thì hơi tức: “Àm ta nói cái gì mà, San San có thể tự mình giải quyết. Em nói xem, một cô bé như em, không ở trong nhà để nuông chiều, tại sao phải chạy ra ngoài nhìn sắc mặt người khác để kiếm sống? Em.....”

Lời nói của anh ta đột nhiên dừng lại, đôi môi vẫn giữ nguyên trạng thái, kinh ngạc nhìn sắc mặt lạnh lùng của Tô san.

Ánh mắt lạnh lẽo như vậy, trong trí nhớ, anh ta chưa bao giờ thấy qua.

“Tiểu sư muội, em làm sao vậy?” Anh ta đưa tay lên vẫy vẫy, rồi nắm lấy cánh tay cô, nhưng lại không ngờ, Tô San chợt hất tay anh ta ra một cái thật mạnh, dường như khiến cho chân Tần Trọng lảo đảo một cái.

“Anh buông ra cho tôi.” Hốc mắt ửng đỏ, cô lạnh lùng quát: “Một người đã có gia đình như anh, tại sao lại muốn động tay động chân với tôi? Nếu như không thật lòng, cần gì phải trêu chọc tôi?”

“Tiểu sư muội.....”

Trong con người Tô San xuất hiện sự hoảng hốt, giống như mới trải qua một giấc mộng hoang đường.

Một lát sau, cô khẽ thở hổn hển, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, tôi thất lễ.....”

Không ngờ, Tần Trọng lại cắt đứt lời nói của cô....., trên mặt mang theo vẻ kiên định chưa từng có.

“Không, em không cần phải nói xin lỗi.” Anh ta gian nan gằn từng chữ: “Là lỗi của anh. Nếu như anh muốn theo đuổi em, trước tiên phải giải quyết tốt chuyện của mình.”

“Không, tôi không phải.....” Tô San vội vàng muốn giải thích, nhưng Tần Trọng lại một lần nữa cắt ngang.

“Em đừng nói cái gì nữa ahhhhh.....Anh hiểu.” Anh ta nói xong những lời này liền quay người đi. Được mấy bước rồi xoay người lại, lớn tiếng nói với Tô san: “Phiền em xin nghỉ phép giúp anh, buổi chiều anh có việc cần giải quyết.”

Tô San mang giày cao gót, muốn đuổi theo cũng không nổi, gọi thì anh ta không nghe, chỉ còn biết đứng bóp trán khóc không ra nước mắt.

Trời ạ, rốt cuộc thì anh ta hiểu cái gì?

***

Bạn học Tần Trọng quả nhiên nói được làm được, cho đến tận bây giờ cũng không thấy xuất hiện nữa. Tô San thở dài đi ra ngoài, cầm điện thoại di động lên, nhìn dãy số

trên màn hình. Suy nghĩ mấy lần cũng không thể bấm gọi.

Cô cuối cùng rốt cuộc là không muốn gọi cho anh hay không? Nhưng ngộ nhỡ người ta lại không muốn như thế thì sao? Tự mình đa tình cái gì, đáng ghét quá.

“San San, lên xe.”

Phía trước chợt có người gọi, Tô San theo bản năng đem điện thoại bỏ vào trong túi, lần theo phương hướng của tiếng gọi mà quay lại, Lâm Duệ đang ngồi trong xe của mình đợi cô ở cổng công ty.

Ngay trước mặt nhân viên, Lâm Duệ mỉm cười bước xuống xe tự mình mở cửa xe cho Tô San: “Đi thôi, ba mẹ bảo chúng ta về nhà ăn cơm.”

Trai tài gái sắc, một đôi trời sinh đứng ở đây giống như một cảnh tuyệt đẹp làm cho người đi đường không nhận được mà ngoái đầu nhìn.

Xung quanh vang lên tiếng bàn tán.

“Tổng giám đốc Lâm cùng Tô San thật sự là anh em sao? Tôi thấy giống như vợ chồng ấy.”

“Ai biết được. Tôi cũng mới nói với cô, Tổng giám đốc Lâm cùng Tô San là anh em không cùng cha mẹ. Mối quan hệ này, quá phức tạp.”

“Hả? Vậy có phải tương lai Tô San sẽ trở thành bà chủ của chúng ta?”

Nghe những lời bàn tán này, nụ cười trên môi Lâm Duệ càng sâu hơn, nhưng sắc mặt của Tô San càng lúc càng khó coi. Khi Lâm Duệ để ý thấy liền giống như có điều gì đó suy nghĩ.

Vừa lên xe, Tô San liền hỏi: “Chú Lâm xuất viện? Sao em lại không biết?”

Lâm Duệ vừa lái xe, vừa trả lời: “Chưa xuất viện. Chỉ là xin phép bác sỹ về nhà ăn bữa cơm.”

Trong lòng Tô San không khỏi hoảng sợ: “Chú ấy... Tại sao lại đột nhiên muốn về nhà ăn cơm? Còn gọi hai người chúng ta trở về?”

Lâm Duệ nhìn cô một cái, từ từ vươn tay ra nắm lấy tay cô. Bàn tay cô vô cùng lạnh, làm cho anh bất giác nhúm mày.

“Đừng lo lắng, tất cả đã có anh.” Anh trấn an nói: “Nếu như ba biết mối quan hệ của chúng ta cũng không có gì. Anh sẽ nói cho bọn họ hiểu.”

Tô San cúi đầu, im lặng. Lâm Duệ thấy vậy cũng nhúm mi.

***

“Chú Lâm, mẹ, chúng con đã về.” Tô San vừa vào cổng chính đã làm ra bộ dạng một chú chim nhỏ, vui sướng chạy vào trong nhà, trên mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ.

Cho dù là ai cũng không thể tượng tượng được, chỉ một chút trước, khi cô còn ngồi trên xe, khuôn mặt tràn đầy vẻ trầm tư.

Lâm Duệ phát hiện cô muốn chạy về phía trước thì con người tối sầm lại, rồi cũng chạy đi theo cô. Bàn tay vẫn như cũ kéo cô lại.

Từ ngoài cổng vào đến trong đại sảnh, bàn tay kia càng ngày càng gấp, trong lòng Tô San cũng trở nên gấp gáp, cô muốn đưa tay hất tay anh ra. Hạ Tâm Di mặc bộ sườn xám màu xanh nhạt, vô cùng ưu nhã từ trong nhà chậm rãi bước ra.

“Các con đã về?” Bà cười nhẹ nhàng đi tới.

Ánh mắt Lâm Duệ thoáng vẻ lạnh lùng, nhưng ngay sau đó liền coi như không có gì mà đi theo.

Vừa vào phòng ăn, liền thấy Lâm Gia Thịnh ngồi ngay ngắn ở chỗ chủ vị, thân thể mặc dù gầy đi không ít, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm.

“Chú Lâm.” Tô San gọi lớn một tiếng, chạy nhanh mấy bước tiến tới, ôm lấy cổ Lâm Gia Thịnh, làm nũng nói: “Chú không sao. Thật tốt. Đi theo con qua bên kia thử thịt bò bít tết mới nướng, có được không?”

Hạ Tâm Di bất đắc dĩ đi tới, đem Tô San ở bên cạnh Lâm Gia Thịnh kéo ra trách mắng: “Con bao nhiêu tuổi rồi? Còn quần người lớn như vậy nữa.”

Tô San làm bộ dạng uất ức hừ hừ nói: “Mặc kệ, mặc kệ, chú Lâm chú đi theo con đi.”

“Được, được, chú Lâm đi ăn thịt bò bít tết với con.” Lâm Gia Thịnh đau lòng, vội vàng dụ dỗ Tô San, rồi quay đầu về phía Hạ Tâm Di trách mắng: “Con có bao nhiêu tuổi cũng vẫn là bé, em làm gì vậy?”

“San San chính là vì anh chiều mà hư.” Hạ Tâm Di giả vờ giận dữ, Lâm Gia Thịnh chỉ cười cười.

Trước mắt một màn gia đình hạnh phúc, Lâm Duệ thật sự bị tổn thương. Anh đứng im lặng một bên, cũng giống như người giúp việc, không lên tiếng nhìn một nhà ba người đoàn tụ, trong lòng vô cùng khó chịu.

Cũng may mắn, anh cũng đã sớm quen.

Sau khi ngồi xuống, Lâm Gia Thịnh hỏi vấn đề ông vẫn luôn quan tâm nhất: “Nghe nói công ty mình đã thắng trong sự kiện Thiên tai miền Bắc?”

“Dạ đúng.” Tô San gật đầu cười một cái: “Đều là công lao của Tần Trọng. Con muốn thắng chúc cho anh ta, chú em có thể không?”

Lâm Gia Thịnh yêu thương nhìn cô: “A.E do con làm chủ, con muốn sao thì cứ làm như vậy đi.”

Lời này vừa nói ra, trong phòng đột nhiên im lặng. Tô San lo lắng nhìn Lâm Duệ, lại thấy Lâm Duệ không để ý liền nói: “Được, cháu trở về thì sắp xếp.”

Mọi người mỗi người lại nói một câu, Hạ Tâm Di giống như vô ý nhìn bên cạnh Lâm Gia Thịnh một cái. Lâm Gia Thịnh lập tức ho nhẹ mấy tiếng, đảo mắt nhìn về phía Tô San hỏi: “Đúng rồi, San San gần đây con có người yêu chưa?”

Tô San đang không ngừng ăn cơm bỗng dừng lại: “Cháu...”

Lâm Gia Thịnh đặt đôi đũa trong tay xuống, nhàn nhạt nói: “Nếu không có, chú giới thiệu ấy đứa bé con của bạn, như thế nào?”

30. Chương 31: Quỳ

Edit: Thiên Kết

Tô San mím chặt môi, im lặng không lên tiếng, theo bản năng siết chặt cái ly trong tay. Nhịp tim dần dần đập nhanh, lòng bàn tay cũng toát ra một tầng mồ hôi thật mỏng.

Cô đang phân vân xem rốt cuộc có nên nói ra hay không, thì chợt cảm thấy bàn tay trở nên ấm áp.

Lâm Duệ nắm chặt tay Tô San, vẻ mặt bình tĩnh, nói chuyện cùng với Lâm Gia Thịnh cùng Hạ Tâm Di: “Cha, dì Hạ, con cùng với Tô San đang hẹn hò.”

“Cái.....cái gì?” Lâm Gia Thịnh vô cùng giận dữ, vỗ bàn: “Mày không thể bỏ qua cho San San sao? Nhất định phải kéo con bé vào những chuyện này sao?”

Mắt Lâm Duệ nhắm hờ, nhàn nhạt nói: “Cha, con nghĩ hình như cha đag hiểu lầm. Con ở cùng một chỗ với San San chỉ bởi vì con thích cô ấy, không có liên quan gì tới người khác.”

“Cậu nói cậu thích con bé?” Hạ Tâm Di bưng chén canh nóng hổi trên tay, thổi thổi, khói trắng bay lên làm cho vẻ mặt bà lúc này có chút mờ mịt.

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng bà cười khẽ rồi nói: “Là chuyện lúc nào? Bốn năm trước sao?”

Trên mặt Lâm Duệ thoáng qua vẻ tối tăm. Vẻ mặt lạnh lùng nói: “Dì Hạ, cháu nghiêm túc. Về phần chuyện bốn năm trước....Cháu rất xin lỗi, hi vọng dì có thể tha thứ cho sự hồ đồ lúc đó của cháu.”

“Thì ra là nhất thời hồ đồ à.....” Hạ Tâm Di nhẹ nhàng buông chén xuống, đột nhiên nâng nhẹ tầm mắt lên, ánh mắt trong trẻo nhìn thẳng về phía Lâm Duệ: “A Duệ, cùng ta vào trong này một chút.”

“Mẹ.” Lâm Duệ còn chưa có trả lời, Tô San đã khẩn trương đứng lên.

Cô biết rõ, mẹ mình còn lâu mới nhu nhược như vẻ mặt bên ngoài.

Làm một người vợ của chiến sĩ cảnh sát đặc tội với biết bao tên trù trong giới hắc đạo, muốn bảo vệ bản thân cùng con gái an toàn, không có mấy người bình thường có thể làm được.

Lâm Duệ vỗ vỗ tay Tô San trấn an, nhỏ giọng nói: “Yên tâm, không có chuyện gì đâu.”

Ánh mắt anh hướng về phía Hạ Tâm Di khẽ cười nói: “Dì Hạ luôn là người hiểu cháu nhất, không phải sao?” Giọng nói lạnh lùng, giống như đang nhắc nhở.

Trong mắt Hạ Tâm Di chợt lóe lên gì đó, nhưng ngay lúc sau lại dịu dàng mà cười: “Đúng, San San con còn sợ mẹ ăn thịt A Duệ sao?”

Hai người một trước một sau lên lầu. Vào tới thư phòng, Lâm Duệ cũng chủ động đóng chặt cửa lại, lại đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống dưới thấy năm ba người giúp việc đang quét dọn sân vườn.

Anh quay đầu lại, môi mỏng thốt lên một câu: “Dì Hạ, muốn kéo rèm cửa sổ sao?”

Đối với sự khiêu khích này, Hạ Tâm Di lại bình tĩnh trả lời: “Tùy cậu.”

‘Roạt rào’ một tiếng, trong phòng trở nên tối xuống. Lâm Duệ tự nhiên tựa vào cạnh bàn, đưa tay ôm ngực nói: “Dì Hạ, chúng ta nói thẳng ra đi, dì muốn như thế nào mới đồng ý để cho San San qua lại với tôi?”

Hạ Tâm Di nhìn anh, im lặng một lúc lâu, rồi chợt xoay mặt cười.

“A Duệ, San San là đứa con duy nhất của tôi, là chỗ dựa dẫm nửa đời sau của tôi. Cậu cảm thấy cậu có thể lấy cái gì để đoạt lấy nửa đời sau của tôi?”

Môi mỏng của Lâm Duệ gắt gao mím lại, đôi mắt trầm tĩnh như nước hồ, lạnh như băng.

“Dì Hạ, xin dì hãy tin tưởng tôi. Tôi không muốn cướp San San của dì, càng không nghĩ sẽ làm hại cô ấy. Tôi chỉ hi vọng, mình có thể danh chính ngôn thuận đứng ở bên cạnh cô ấy, chăm sóc tốt cho cô ấy, bồi thường cho cô ấy.....”

“Không cần.” Lâm Duệ còn chưa nói xong đã bị Hạ Tâm Di cự tuyệt.

Vàng trán bà nhíu lại nhuộm vẻ mệt mỏi, thở dài nói: “Có lẽ lần này cậu chính xác là không có ác ý, nhưng tôi vẫn không có dũng khí, giao con gái ột người đàn ông từng thiếu chút nữa đã giết chết nó.”

“Ta hiểu rõ, đối với chuyện bốn năm trước, cậu nhất định từng hối hận, thậm chí có chút đa lòng. Vì vậy mới có thể muốn dùng phương thức này để bồi thường San San.”

“Nhưng là, cậu có từng nghĩ tới, mặc kệ là hối hận hay đau lòng, đều không đủ để vực lại một gia đình. Cho nên, không cần, thật sự không cần.”

“San San rất kiên cường, cho dù không có cậu, con bé cũng có thể sống rất tốt. Nếu như cậu thật sự muốn bồi thường cho nó, thì hãy làm một người anh trai tốt, lấy thân phận anh trai mà chăm sóc con bé thôi.”

Hạ Tâm Di từ từ đi qua, vươn tay chạm vào đầu Lâm Duệ, dịu dàng nói: “Đây là với thân phận một người mẹ, tôi cầu xin cậu. Cậu có thể đồng ý với tôi không?”

Lâm Duệ cúi thấp đầu, không trả lời.

Ở trong căn phòng ánh sáng lờ mờ, vẻ mặt lạnh nhạt của anh làm cho người khác không biết anh suy nghĩ gì. Mà Hạ Tâm Di cũng không ép buộc anh, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve tóc anh.

Không biết trải qua bao lâu, Lâm Duệ rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Hạ Tâm Di, đối với ánh mắt mong đợi của bà, anh khẽ mỉm cười nói: “Thật xin lỗi, bác gái, tôi không thể.”

Giờ khắc này, anh đã thay đổi cách xưng hô.

Anh không còn là con chồng của Hạ Tâm Di, không còn là anh của Tô San, chỉ là một....người yêu Tô San, hơn nữa cũng hi vọng sẽ lấy được Tô San.

Ngay sau đó, chính là ‘xoạt xoạt’ một tiếng.

Tiếng động này vang lên, dường như đã đánh thẳng vào trong lòng Hạ Tâm Di.

Bà ngạc nhiên trợn to cặp mắt, không thể tin lùi về sau một bước, trong mắt.....Hình bóng một người đàn ông quỳ gối xuống dưới đất.....

Đứa bé ngang ngược năm đó, vậy mà lúc này lại quỳ gối dưới chân bà, ánh mắt chuyên chú mà thành khẩn, như muốn làm bà động lòng.

“Bất luận người có tin hay không, tôi đều muốn nói cho rõ, tôi yêu Tô San, đã yêu rất nhiều năm rồi, đã sớm không còn nằm trong tưởng tượng của người.”

“Ban đầu tôi làm tổn thương cô ấy, không phải

bởi vì tôi hận cô ấy, mà vì tôi yêu cô ấy. Tôi hận tôi yêu cô ấy.”

“Tôi vốn cho là, loại tình cảm này sẽ biến mất khi Tô San biến mất, nhưng mà...” Cổ họng Lâm Duệ nghẹn ngào: “Nhưng mà tôi sai lầm rồi.”

Đúng, anh sai lầm rồi. Mất Tô San nỗi đau đó sinh mạng anh không thể chịu đựng nổi.

Anh khẽ cúi người, tư thế mặc dù hèn mọn nhưng giọng nói vẫn vang vang có lực.

“Làm ơn cho tôi một cơ hội, tôi xin lấy sinh mạng ra thế, người sẽ vĩnh viễn không bây giờ hối hận với lựa chọn hôm nay.”

Hạ Tâm Di há mồm muốn nói, nhưng lại không thể nói gì. Đúng lúc đang giằng co thì Lâm Gia Thịnh lại nhắc chân phá cửa mà vào.

“Lâm Duệ, mày cũng không cần coi ai cũng là kẻ ngu. Trong lòng mày tính toán gì, cho là tao sẽ không biết sao?” Trên trán ông nổi đầy gân xanh, bởi vì tức giận mà mặt cũng đỏ lên.

“Nam tử hán đại trượng phu, muốn tranh giành cái gì, cũng phải dựa vào hai bàn tay mình. Không có việc gì thì đừng học những trò bỉ ổi của mẹ mày.” Lâm Gia Thịnh càng nói càng giận, cuối cùng bước nhanh tới, một cước đá thẳng vào ngực Lâm Duệ.

Hạ Tâm Di nhìn thấy tình hình không ổn, vội vàng đem Lâm Gia Thịnh ôm lại, kéo về sau mấy bước: “Gia Thịnh, anh bình tĩnh một chút, con trẻ có gì không đúng, từ từ dạy dỗ là được, tại sao có thể động chân động tay như vậy?”

“Em buông anh ra. Hôm nay anh nhất định phải đánh chết tên nghịch tử này. Nếu không San San sẽ sớm bị nó hại chết.”

Lâm Gia Thịnh cố hết sức thoát khỏi Hạ Tâm Di, nhưng lại không dám dùng quá nhiều sức, nên chỉ đành dùng một đôi mắt hung dữ nhìn chằm chằm Lâm Duệ, làm như hận không ăn tươi nuốt sống được anh.

Lâm Duệ lẳng lặng quỳ gối, nhìn Lâm Gia Thịnh cùng Hạ Tâm Di giằng co, trên mặt vẫn là nụ cười, giống như anh đang thưởng thức một màn kịch vui.

Lâm Gia Thịnh nhìn thấy càng tức giận, vợ tay nắm lấy đèn bàn ném vào đầu anh.

“Xoảng” một tiếng vang thật lớn, máu chảy dài trên khuôn mặt Lâm Duệ. Đèn thủy tinh nát vụn dưới đất.

Hạ Tâm Di sợ ngây người, cũng không dám chần chờ mà nắm chặt lấy cánh tay của Lâm Gia Thịnh, quay đầu về phía Lâm Duệ, la lớn: “Còn không mau đi ra ngoài. Đi nhanh lên.”

Dưới sự thúc giục của Hạ Tâm Di, Lâm Duệ rút cuộc cũng chậm rãi đứng dậy, không chú ý sờ sờ lỗ tai của mình, trên đầu ngón tay đỏ thẫm máu.

Nhìn bàn tay đỏ máu, nụ cười bên môi càng rực rỡ.

Bầu không khí yên lặng kì quái làm cho Lâm Gia Thịnh cùng Hạ Tâm Di không hện mà cũng dừng động tác, đồng loạt nhìn về phía Lâm Duệ.

Chỉ nghe thấy anh nhẹ giọng cười nói: “Cha, người cũng không nên đem người khác biến thành người ngu. Người nói tôi muốn lợi dụng Tô San, vậy xin hỏi người, người yêu thương Tô San thì có mấy phần thật lòng?”

Ánh mắt Lâm Duệ lại nhàn nhạt di chuyển về phía Hạ Tâm Di: “Còn bà nữa, mẹ kế vĩ đại của tôi, bà đối xử tốt với tôi, có mấy phần là thật lòng?”

Im lặng, im lặng...

Lâm Duệ lùi về sau một bước chợt cười to lên, nụ cười như không kiềm chế được.

Tình cảm trong nhà giàu, cho tới bây giờ cũng toàn là giả dối. Cái gọi là thật lòng, chỉ là một câu chuyện cười mà thôi.

Cũng may là, San San của anh vẫn luôn trong sáng như vậy, giống như ánh trăng, làm cho cuộc sống ảm đạm của anh thêm một phần tươi sáng.

Lâm Duệ xoay người đi ra cửa, tìm ánh trăng của mình.

Xích đu trúc, Tô San ôm gối ngồi trên đó, kinh ngạc nhìn chăm chăm điện thoại ở trong tay. Có tin nhắn mới đến từ một số điện thoại xa lạ mà cô biết.

– Lục Minh Viễn.

“Không cần tới tìm tôi.” Anh ta viết như vậy.

Tô San chậm rãi đem điện thoại bỏ vào trong túi, ánh hoàng hôn đỏ cả chân trời, cô thở dài một hơi, cảm thấy trong đầu vô cùng hỗn độn, thật giống như trước mắt có một cuộn chỉ len, càng lần càng lớn, đầu mỗi ngày càng nhiều, nhưng cô vẫn mãi không tìm ra được.

“San San.” Sau lưng bỗng có người gọi cô, Tô San quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Duệ đứng thẳng người dưới gốc cây cổ thụ.

Cô cười, vẻ mặt trở nên nhu hòa, lo lắng hỏi: “Sao vậy? Không có gì chứ?”

Lâm Duệ theo bản năng nghiêng người, không để cho Tô San thấy bên tai bị thương của mình, nửa đùa nửa thật nói: “Còn có thể xảy cái gì? Cũng chỉ là sợ anh ăn hiếp em thôi.”

Anh tiến lên nắm lấy tay Tô San, mặt mũi dịu dàng nói: “Nhưng mà, thời gian sẽ làm bọn họ thay đổi suy nghĩ.”

Tô San khéo léo gạt đầu nói: “Ừ, vậy chúng ta đi được rồi chứ?”

Vừa đúng lúc này, quản gia Tề bước tới khom người nói: “Tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong, cô sẽ đi ngay sao?”

Vẻ mặt Tô San vui vẻ: “Không cần, cháu không đi nữa.”

Chú Tề thoáng ngẩn ra, ngay sau đó liền đáp ứng: “Đúng rồi.”

Chỉ có Lâm Duệ từ đầu đến cuối vẫn lạnh nhạt đứng một bên, khóe miệng hiện lên nụ cười như không cười. Giống như mặc kệ Tô San vừa muốn đi đâu, rồi vì sao lại không đi, nhưng cũng đều không nằm trong tầm kiểm soát của anh

31. Chương 32: Nếu Như Mà Em Muốn Anh Giúp Em Đối Phó Với Lâm Duệ Thì Sao?

Edit: Thiên Kết

“Hà?” Dưới chân Tô san lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã từ trên cầu thang xuống. Thật may Lâm Duệ nhanh tay lẹ mắt kéo cánh tay của cô lại.

Anh vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cô, bất đắc dĩ hỏi: “Em khẩn trương làm cái gì? Anh cũng không có nói muốn ở lại nhà em. Không phải Trương Tử Nam đã giúp anh thuê căn hộ sát vách của em sao? Lát nữa anh sẽ qua đó ở.”

“Hò.....” Tô San lúc này mới hết cảm thấy lúng túng, tức giận lườm anh: “Người lớn rồi, mà lời nói cũng không có rõ ràng.”

Lâm Duệ nhận lấy chìa khóa của Tô San giúp cô mở cửa, giọng nói vẫn bình thường: “Khi còn bé không phải chúng ta vẫn ở chung một chỗ sao? Ngay cả mấy ngày trước, em còn ngủ ở trong phòng của anh, tối nay anh muốn ở nhà của em một đêm, có gì mà phải gấp?”

Anh sai bước đi vào, Tô San vẫn còn á khẩu không trả lời được đứng ở ngoài cửa, cực kỳ tự nhiên khoát tay nói: “Đừng khách sao, cứ tự nhiên đi.”

“Oh, cảm ơn.” Tô San đáp theo bản năng. Lời nói vừa ra khỏi miệng cô lại có cảm giác không đúng, vội vọt vào trong nhà, trừng mắt giơ quả đấm nhỏ, giận dữ nói: “Phi. Đây là nhà em.”

Lâm Duệ ôm cổ cô, phì cười.

Ánh đèn trong phòng khách vô cùng như hòa, trên tay Lâm Duệ cầm một quyển sách, nhưng đầu óc lại không tập trung vào nó.

Anh nhìn cô mèo nhỏ nằm co rúc trên ghế salon màu trắng ngà, trước ngực ôm một cái laptop màu đỏ nho nhỏ, thỉnh thoảng khẽ cau mày, làm cho người ta không nhận được muốn bước lên dùng môi an ủi phiền não của cô.

Lâm Duệ nghĩ như vậy, liền làm như vậy. Anh đứng lên, từ từ đi qua, cúi eo xuống, hai tay đặt hai bên thân thể Tô San, đem những nụ hôn nho nhỏ rải xuống, trấn cô, gò má trắng mịn của cô, còn có chiếc cổ thon dài của cô.....

Nhiệt độ trong phòng từ từ lên cao, Tô San không tự chủ ngẩng đầu lên, mắt khẽ nhắm, hàng lông mi dày đẹp như cánh bướm, bởi vì khẩn trương mà không tự giác run rẩy, làm cho người ta càng sinh lòng yêu thương.

Lâm Duệ ngồi xuống, nương theo thân thể cô, vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng cô một cái, cố gắng làm cho cô tỉnh táo lại.

“Đừng sợ.....” Lâm Duệ lên tiếng thì giọng nói đã trở nên khàn khàn nhuốm dục vọng, trong lòng giống như có ngàn vạn con kiến đang bò qua, có một chút ngứa, nhưng lại không biết phải gãi chỗ nào.

Không khí lúc này càng trở nên kiều diễm, khả năng kiềm chế của hai người ở thời điểm này sắp sụp đổ, chợt, một hồi chuông điện thoại chói tai vang lên.

Hai người vốn không muốn để ý tới, nhưng người gọi điện thoại cũng là người kiên trì, tiếng chuông reo không biết bao nhiêu lần.

“Shit!” Cuối cùng Lâm Duệ cũng không chịu nổi, buông Tô San đang thở gấp không dứt ra, cắn răng hung hăng đâm xuống ghế salon, bộ mặt vô cùng ảo não.

Trong trí nhớ, Tô san còn chưa bao giờ thấy bộ dạng anh luống cuống như vậy, cô lập tức trở nên xấu hổ không để ý tới mà cười khanh khách.

Lâm Duệ lườm cô một cái: “Em cười đi, đợt lát nữa anh cho em đẹp mặt.” Dứt lời, liền hơi xoay người, lấy điện thoại từ trong túi ra.

Mắt nhìn về phía màn hình, cái tên hiển thị trên màn hình làm cho vẻ mặt anh cứng ngắc lại. Anh theo bản năng nhìn Tô San một cái, trong ánh mắt kia.....không khỏi mang theo vài tâm tư.

Tô San bối rối, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Lâm Duệ đứng lên đi về phía ban công, thậm chí còn cố tình đóng cửa lại, sau đó mới nhận điện thoại.

Trong lòng Tô San có chút cảm giác không gọi tên được, đây là điện thoại của ai? Tại sao Lâm Duệ lại cố tình tránh cô?

Bên này, Lâm Duệ ở trên ban công vẻ mặt cũng nặng nề.

“Cậu nói cái gì? Giá cổ phiếu thế nhưng lại ổn định? Sao lại có thể, Lâm thị rõ ràng đã không còn dư vốn lưu động.....”

“ARS? Cậu chắc chắn chứ? Được, chúng ta đi xem một chút.”

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt anh âm trầm, ôm vai đứng tựa vào lan can, con mắt đen sâu thẳm hơn so với màn đêm. Nghĩ đến thái độ của Lâm Gia Thịnh đối với Tô San ban ngày, anh cảm cảm giác, không thể đợi thêm được nữa.

Xoay người trở về phòng, anh do dự một chút, nói với Tô San: “San San, anh có thể dùng máy tính của em không?”

“Hả? Có thể nha.” Về mặt Tô San tươi cười, sắc mặt không nhìn ra được một chút nào không vui. Cô dẫn Lâm Duệ vào thư phòng: “Ừ, anh dùng tạm máy tính để bàn nha.” Nói xong, cô liền chủ động đi ra cửa.

Lâm Duệ nhìn cánh cửa khép lại trước mặt, mắt hờn trong chốc lát rồi thở dài.

Mở máy tính lên, lên mạng, đến biểu đồ ARS. Chờ sau khi số liệu được phân tích, sau đó mới nói quyết định cho bọn họ biết thì cũng đã qua hơn hai miêng.

Lâm Duệ lúc này tỉ mỉ đem tất cả đồ dùng mình đã dùng dọn dẹp đi, lúc này mới tắt máy, đứng lên, xoa xoa bả vai cứng ngắc rồi ra cửa.

Tô San nhìn thấy anh đi ra, cũng không hỏi cái gì, chỉ cười cười đưa cho anh một ly sữa tươi pha mật ong: “Uống một chút đi cho dễ ngủ.”

Lâm Duệ cầm lấy, uống vài hớp, chỉ cảm thấy từ dạ dày đến tâm hồn đều ấm áp.

Nhìn thấy thời gian cũng không còn sớm, anh để ly xuống, nhẹ nhàng ôm lấy Tô San: “Được rồi, không quấy rầy em nữa, đi ngủ sớm một chút đi.”

“Ừ.” Tô San tiễn anh ra cửa, trên mặt không biểu hiện gì.

Nhìn thấy bộ dạng hiền thực của cô, Lâm Duệ không khỏi cảm thấy có cái gì đó không đúng, giống như một chỗ nào đó đã vượt khỏi tầm kiểm soát của anh.

Một chân đã bước ra khỏi cửa nhà Tô San, anh muốn nói gì đó, nhưng lại thôi.

Mãi cho đến khi tiếng bước chân của Lâm Duệ đã không còn nghe được nữa, Tô San mới chậm rãi đóng cửa lại.

Cô dựa lưng vào cánh cửa lạnh lẽo, nụ cười vô tư của cô cũng từ từ biến mất, thay vào đó là khuôn mặt tràn đầy sự lạnh lẽo cùng suy nghĩ.

Chợt trong mắt cô lóe lên, bước nhanh về phía thư phòng, mở máy tính lên, vội vàng tìm ở trong phần lịch sử.

Nhưng không có gì cả. Trong máy tính không hề có bất kỳ cái gì, cũng không có bất kỳ ghi chép lạ nào.

Cô chán nản ngồi trong chiếc ghế rộng rãi. Không thể nào, anh nhất định là đang giấu diếm cái gì đó nhưng cô phải làm sao mới có thể tra ra, rốt cuộc anh đã xóa những cái gì?

Mười giờ tối Tần Trọng nhận được điện thoại của Tô San. Giọng nói của cô rất nhẹ, mang theo chút sợ hãi cùng bất lực, giống như đang ở trong một rừng cây hoang vu, khắp nơi đều bế tắc.

“Tần Trọng, anh.... anh hiện tại có rảnh không? Có thể tới đây một chút không?”

Buổi chiều Tần Trọng mới cãi nhau một trận với Tần Như Huyền, lúc này đang ở khách sạn, nghe thấy giọng nói của Tô San có gì đó không đúng, lập tức không do dự, hỏi địa chỉ liền chạy tới.

“Leng keng.” Chuông cửa vang lên.

Tô San bước nhanh ra mở cửa cho Tần Trọng đi vào.

Trên mặt là vẻ tái nhợt: “Thật xin lỗi, trễ như vậy còn làm phiền anh tới đây, chỉ là.... Em thật sự không biết còn có thể tìm ai nữa...”

“Không sao.” Tần Trọng không suy nghĩ đáp: “Chỉ cần anh có thể giúp em một tay, em cứ nói, nếu như anh làm không được, anh sẽ giúp em tìm người khác. Em đừng có gấp, được không?”

Tô San cắn môi, tròn mắt mở to hỏi: “Nêu như em muốn anh giúp em điều tra Lâm Duệ, anh có đồng ý không?”

Tần Trọng sững sốt, sau đó cười: “Nếu như anh ta là kẻ thù của em, như vậy không cần nghi ngờ, anh ta cũng sẽ là kẻ thù của anh.”

Tô San vội ngẩng đầu một cái, kinh ngạc nhìn người đàn ông ở trước mặt, đáy mắt hiện lên cảm giác chua xót, trong cổ họng giống như mắc nghẹn gì đó không nói nên lời.

Thật không nghĩ tới, vào giờ phút này, cô không có chỗ dựa, bất kể là kẻ nào cũng không dám tin tưởng.

“Anh đi theo em.” Tô San kéo tay Tần Trọng, dẫn anh ta đi tới thư phòng, chỉ vào máy tính: “Em muốn anh giúp em khôi phục lại dữ liệu của khoảng nửa tiếng trước.”

Tần Trọng không hỏi là dữ liệu gì, thậm chí cả nguyên nhân cũng không hỏi, lập tức nghe lời ngồi vào bàn máy tính, đem áo khoác trên người cởi xuống ném trên mặt đất. Năm ngón tay thon dài, thuần thục di chuyển trên bàn phím.

“Em đã đụng vào máy này chưa?” Anh ta trầm giọng hỏi.

“Không có, em chưa động vào cái gì cả.” Tô San lập tức đáp.

Thời gian thấm thoát trôi qua, tiếng gõ bàn phím không có ngừng lại, sắc mặt Tần Trọng càng trở nên nghiêm trọng.

Âm thanh gõ bàn phím làm trong Tô San đang bất an chợt bình tĩnh lại.

Ít nhất, dưới tình huống như này, cô cũng không phải một mình đối phó.

Thấy trán Tần Trọng toát đầy mồ hôi, Tô San xoay người rút khăn giấy, nhẹ nhàng lau cho anh ta. Ai ngờ, khi khăn giấy mới chạm vào trán anh ta, Tần Trọng chợt vỗ bàn một cái, cười nói: “Được rồi.”

”Xong rồi?” Hai mắt Tô San tỏa sáng, lập tức nhìn vào màn hình.

“Ừ.” Tần Trọng vui mừng gật đầu một cái, lúc này vẻ mặt chợt biến đổi: “Tại sao ở đây lại có mật mã...” Anh ta nguyên rửa mấy câu, sau đó lại tập trung phá giải mật mã.

Thử mấy lần không được, Tần Trọng chau mày, chợt nghe thấy Tô San ở bên cạnh lên tiếng: “Thử ngày sinh của em xem sao.”

Tần Trọng liếc nhìn Tô San, vẻ mặt có chút phức tạp, gật đầu một cái, gõ ngày sinh Tô San vào rồi Enter.

Hai giây ngắn ngủi, anh ta không tự chủ mà nín thở, không biết bản thân mình đang khẩn trương cái gì.

“Đốt” một tiếng, hệ thống nhắc sai mật khẩu một lần nữa. Tần Trọng thở phào một cái, theo bản năng nhìn Tô San, vậy mà nét mặt Tô San không có xuất hiện vẻ thất vọng tương tự.

32. Chương 33: Vạch Trần Tất Cả Bí Mật...

Edit: Thiên Kết

Tuy miệng cô nói không thể nào, nhưng trước mắt lại giống như một bức tranh thu nhỏ, tái hiện hết thảy mọi thứ.

Nói cách khác, Ellen đồng thời biết Lục Minh Viễn cùng với Lâm Duệ, và lại quan hệ của bọn họ cũng không phải là sơ sơ. Như vậy, cô có thể lớn gan suy đoán, Lục Minh Viễn và Lâm Duệ có quen biết?!

Chẳng lẽ....vào thời điểm Lục thị sẽ phát triển ở Lâm Du, căn bản không phải là trùng hợp mà là Lâm Duệ đã đồng ý, muốn thực hiện âm mưu riêng?

Khuôn mặt Tô San tái mét, cả người đều không tự chủ mà phát run, cô tựa vào trong góc, hai tai ôm đầu gối, con ngươi mờ mờ một mảng sương mù, làm cho người ta không rõ cô đang nghĩ gì.

Tần Trọng bị bộ dạng của cô làm cho hoảng sợ, cũng ngồi xổm xuống, hai tay nắm bả vai Tô San, vội vàng gọi: “Tiểu sư muội, tiểu sư muội, em đừng như vậy, chuyện này còn chưa có được xác thực. Chúng ta hãy kiểm tra một chút, có được hay không?”

Cứ như vậy kêu liên tiếp bốn năm tiếng, Tô San thật giống như mới từ ác mộng tỉnh lại.

Cô ngơ ngác nhìn Tần Trọng, trong mắt có một mảng mờ mịt, một lúc lâu sau, ánh mắt rốt cuộc mới có tiêu cự.

“Haha, em không sao.” Cô miễn cưỡng cười: “Chuyện hôm nay đến đây là chấm dứt, anh đừng nói với bất kỳ ai, cũng không cần đi điều tra chứng cứ gì cả.”

“Nhưng em.....”

“Anh đừng lo lắng, nếu như em cần anh giúp một tay, nhất định sẽ nói với anh.” Tô San nỗ lực đứng lên: “Đi thôi, em tiễn anh về.”

“Ai, không cần, anh sẽ tự về.” Tần Trọng nhìn động tác của Tô San biết tâm tư cô đang không tốt, anh ta cũng không nói thêm gì với cô nữa.

Anh ta đỡ Tô San ngồi lên ghế salon, cúi người xuống, nhìn cô chăm chăm rồi gặng từng chữ: “Em yên tâm, chuyện hôm nay trời biết, đất biết, em biết, anh biết, anh tuyệt đối sẽ không tiết lộ cho người thứ ba.”

“Còn có.....” Anh ta dừng một chút: “Xin em tin tưởng, anh mãi mãi sẽ luôn đứng về phía em, không cần bất cứ lý do gì.”

Xoay người, Tần Trọng đi ra ngoài, khi tới cửa thì ngừng lại.

Anh ta hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà, giọng nói nhàn nhạt: “Ban đầu phụ bạc em, anh.....rất hối hận. Cả đời này, anh sẽ không để bản thân mình phải hối hận lần thứ hai nữa.”

Tiếng cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại một mình cô.

Cô ngồi trên ghế salon, ánh mắt mơ hồ nhìn chăm chăm vào khoảng không hư vô nào đó. Bỗng nhiên có cảm giác.....căn phòng này thật đáng sợ, thật là lạnh.

Trước kia thỉnh thoảng còn có Tô Yên ở trong phòng chạy qua chạy lại ồn ào, nhưng bây giờ, cô thật sự rất muốn nghe lại một chút những thứ âm thanh ấm ỉ kia.

Tô San cười khổ một cái, cầm điện thoại bàn lên bấm số của Tô Yên.

“Alo, chị San, sao vậy? Nhớ em sao?” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Tô Yên, vẫn là giọng nói hồn nhiên vô tư như trước đây.

“Đúng vậy nha.” Tô San cười cười.

“Chị không sao chứ?” Tô Yên nhạy cảm nên đã nhận ra sự mệt mỏi trong giọng nói của Tô San.

“Không có việc gì.....” Tô San miễn cưỡng lên tinh thần, hơi hợt nói: “Công ty gặp phải một chút rắc rối mà thôi.”

“Công ty?” Tô Yên hỏi: “Lâm thị sao?”

“Ừ.”

“Nếu như thật sự là bất đắc dĩ.....” Tô Yên do dự một chút, nói: “Chị có thể tìm anh Lục nhờ giúp một tay.”

“Anh.....Lục?!”

“Đúng vậy.” Tô Yên nhướn mày nói: “Chị không biết phải không? Chẳng mấy chốc Lục thị sẽ phát triển ở Du Lâm rồi sao. Đến lúc đó, nhất định bên ấy sẽ trở thành một công ty mạnh. Các người có thể hợp tác với nhau.....”

“Em nói chậm một chút.” Tô San đột ngột hô một tiếng cắt đứt lời Tô Yên nói.

Giọng nói cô mang theo vài phần không thể tin mà hỏi: “Em..... thân với Lục Minh Viễn?”

“Cũng không hẳn. Chủ yếu là chồng em tương đối quen thân với anh ấy, bọn họ đều xuất thân từ quân đội mà ra.”

Nhịp tim Tô San càng lúc càng đập nhanh. Đùng, đùng, từng cái từng cái hung ác mà nhảy, tựa như lúc nào cũng chuẩn bị nhảy tới họng cô.

“Như vậy.....Em có phải cũng biết Ellen?” Cô gian nan hỏi.

“Ellen?” Tô Yên lập tức đáp: “Anh ấy cùng nhà em rất thân quen. Nghe nói anh ấy cùng chồng em, Trác Diệu còn có anh Lục, anh Tề, anh Chung đều từng học đại học Edinburgh. Sao vậy? Chị có gặp qua anh ắt rồi sao?”

Cái ống nghe nho nhỏ mà Tô San cảm thấy nặng tựa ngàn cân, cô vô lực hạ cánh tay xuống, từ từ cười, càng cười càng lớn tiếng, khó có thể tự kiềm nén.

Đại học Edinburgh.....Đó không phải là đại học mà Lâm Duệ học ở Anh sao?

Cô đã hiểu, rốt cuộc cũng đã hiểu. Thì ra đây căn bản là một âm mưu đoạt quyền. Lâm Duệ muốn chú Lâm mất đi tất cả, không tiếc vận dụng rất cả những mối quan hệ mà anh có, kêu gọi đồng đảng an hem trợ giúp, đem A.E thu vào trong túi.

Như vậy. cô nên làm cái gì đây? Cô có thể làm gì sao? Cô phải như thế nào để đồng thời chống lại từng ấy công ty? Tô san cảm thấy trong đầu ong ong, chỉ hận không thể giơ tay đập mạnh vào đầu mình một cái.

Bên kia, Tô Yên lo lắng không ngừng: “Chị San San, chị San San, chị vẫn còn nghe chứ?”

“Chị.....không sao.” Tô San cầm ống nghe lên, nói những lời không lưu loát.

“Chị không sao chứ? Đừng có gạt em.” Tô Yên nóng nảy: “Chị nói đi, em có thể giúp chị việc gì không? Hay là công ty nhà chị cần tiền, cần bảo đảm? Nói cho em biết. Anh Lục hiện đang ở Du Lâm, em có thể nhờ anh ấy giúp chị, dù sau đi chẳng nữa về mấy chuyện này anh ấy cũng không tệ.... ..”

Một câu nói này làm cho Tô San tỉnh lại.

Đúng vậy

nha, tài sản của nhà họ Lục ở khắp mọi nơi, chưa chắc đã để ý đến chút lợi lộc Lâm thị này. Như vậy, anh ta sẽ ra tay giúp, nhưng đại khái là chỉ muốn giúp đỡ bạn bè.

Nếu như cô có thể lợi dụng Lục Minh Viễn, như vậy tất cả vấn đề đều có thể giải quyết được.

Tô San nhắm mắt lại, sau khi mở mắt lần nữa thì vẻ mặt đã tỉnh táo đến dọa người.

“Được, Yên Nhi, em giúp chị một chuyện. Chị muốn Lục Minh Viễn sẽ có hứng thú với mình, mặc kệ em dùng phương pháp gì.”

Tô Yên kinh ngạc trợn trừng cặp mắt...

%%%%

Buổi chiều ngày hôm sau, trời trong nắng ấm, nên đi ra ngoài. Tô San đặt cuốn lịch để bàn xuống, cất giọng nói với Trần Gia Kỳ: “Đạo diễn Trần, tôi muốn nghỉ buổi chiều.”

‘Leng keng’ chuông cửa vang lên một tiếng. Lục Minh Viễn vừa lau tóc vừa đi tới cửa.

“Ai vậy?”

Một tiếng kéo cửa làm hai người đều ngẩn ra.

Ánh mắt Tô San nhìn lồng ngực Lục Minh Viễn đầm bọt nước rồi di chuyển lên trên đến yết hầu, cái cảm bóng loáng, cho đến đôi mắt..... mang theo ánh nhìn đùa giỡn cùng miệt thị.

Anh ta buông cửa ra, lùi về sau một bước, ý bảo Tô San đi vào. Lấy ánh mắt dò xét nhìn Tô Sa từ trên xuống dưới chiếc áo khoác bằng nỉ màu xám tro, cùng khuôn mặt không trang điểm của cô.

Một hồi lâu sau, anh ta khẽ cười một tiếng: “Tôi có nhớ đã nói với cô, bảo cô không cần đến rồi.”

Tô San còn chưa trả lời, lại nghe thấy Lục Minh Viễn tiếp tục nói: “Được rồi, coi như cô lại muốn cái gì rồi, nhưng làm phiền cô cũng nên chuyên nghiệp một chút, thay một bộ quần áo khác có được không?”

Đối với ánh mắt khinh bỉ của Lục Minh Viễn, Tô San cười nhạt một tiếng, từ trong túi lấy ra một túi giấy, đưa tới, thành khẩn nói: “Tổng giám đốc Lục hiểu lắm rồi, tôi tới là đưa lễ cho anh, cảm ơn anh đã nhường tôi vụ động đất ở Miền Bắc.”

“Cảm ơn?” Ánh mắt Lục Minh Viễn liếc nhìn cái túi giấy, miễn cưỡng nói: “Không cần, tôi không thiếu cái gì hết.”

“Không, không, anh nhất định cần cái này.” Tô San tiến lên một bước, liều mạng đem cái túi giấy nhét vào ngực của Lục Minh Viễn.

“Tôi nói tôi không cần.” Lục Minh Viễn không nhận được muốn đem những cái này trả lại, Tô San cười híp mắt muốn dây dưa với anh ta.

Mặt anh ta không biến sắc, bình tĩnh đem tay đưa ra sau lưng, neho mắt nhìn khuôn mặt tươi cười vô tội của cô gái trước mặt.

Nghĩ tới việc buổi sáng Tô Yên bất ngờ gọi điện thoại tới, nhất định giới thiệu vệ sĩ cho anh, nói Tô San là có thể dùng súng chiến đấu, lại có thể so găng với đấu sĩ quyền anh. Anh ta còn tưởng cô nàng này đơn thuần muốn chọc cười anh.

Phải biết, từ nhỏ Lục Minh Viễn đã tiếp nhận các loại huấn luyện khắc nghiệt nhất, lại có kinh nghiệm mấy năm nhập ngũ, cho nên muốn uy hiếp anh ta là chuyện không phải dễ dàng gì.

“Cô rốt cuộc là ai?” Lục Minh Viễn trầm giọng hỏi, môi mỏng mím lại, vẻ mặt lạnh nhạt khiến cho người khác nhìn không thấu.

“Tôi?” Tô San chỉ vào mũi mình, Lục Minh Viễn không thể không gật đầu một cái.

Tô San lập tức phe phẩy cái mũ buồn cười trên đầu, cười đùa nói: “Là người tặng quà cho anh.”

Lục Minh Viễn im lặng một chút, lúc này chợt cười thấp: “Được, quà của cô tôi nhận.” Nói xong anh ta liền đi tới bên cạnh bàn, đem hộp trong túi giấy lấy ra.

Một mùi hương quen thuộc xông vào mũi, khoe miệng Lục Minh Viễn co rúm lại một chút.

Anh ta khó khăn hỏi: “Cái này là....”

Đây không phải là đồ bí truyền của tiểu tử Ellen kia sao? Mặc dù phần lớn cũng đã đưa cho bọn họ làm vật thí nghiệm rồi. ==

Tô San vui sướng chạy tới, ngón tay mảnh khảnh chọc chọc một cái: “Rượu thập toàn đại bổ. Bảo vệ sức khỏe, trẻ mãi không già.”

Lục Minh Viễn run tay một cái, cái bình trên tay thiếu chút nữa rơi xuống đất. Lời nói này nghe sao quen quá vậy.

Xem ra nha đầu này đã phát hiện cái gì rồi.

Về mặt không biểu cảm gì anh ta bỏ lại nó vào trong túi, cười như không cười hỏi: “Cô cảm thấy tôi cũng cần dùng loại này sao?”

Ánh mắt Tô San lóe lên. Anh ta lại nói “cũng”, không che giấu mà thừa nhận, anh ta biết Ellen.

Rốt cuộc là anh ta căn bản không để cô vào trong mắt, cho nên khinh thường không thèm giấu giếm, hay là anh ta căn bản là vô tư, chỉ là cô suy nghĩ quá nhiều?

Trong lòng Tô San suy nghĩ không ngừng, nhưng trên mặt cũng không biến sắc.

Cô che miệng cười nói tự nhiên, khoe mắt không ngừng nhìn quanh nhà.

Lục Minh Viễn nhìn theo ánh mắt của cô, chỉ thấy Mạn Phỉ không biết đã đứng bên cửa phòng ngủ lúc nào, trên người mặc bộ áo ngủ bằng tơ tằm, lẳng lặng nhìn qua bên này.

Mái tóc ướt, gò má xinh đẹp tuyệt trần, đôi chân thon dài trắng nõn, lúc trước, Lục Minh Viễn còn vô cùng yêu thích vuốt ve thân thể xinh đẹp này, ở trên người cô ta phóng túng dục vọng của mình.

Vậy mà, giờ phút này, anh ta lại cau mày lại, phát hiện người phụ nữ xinh đẹp này có lẽ không bằng cô nhóc thông minh, chân thật, đáng yêu trước mặt anh.

33. Chương 34: Chương 34

34. Chương 35: Tình Cảm Làm Lợi Thế

Editor: nhuandong

Anh cười cười nói: “Không có gì, chỉ là tôi phát hiện ra một thứ gì đó càng thú vị hơn so với kế hoạch của chúng ta...”

Huống chi, Lâm thị có Lâm Duệ đang canh chừng, bọn họ có mấy nhà tài lực cường đại, coi chừng, đã sớm là vật trong túi. Mà hiện tại, anh càng muốn trêu chọc con cá nhỏ đang chạy tán loạn trong ao kia.

“Cái gì đó càng thú vị?” Trác Diệu còn chưa kịp nói chuyện điện thoại liền bị Tô Yên đoạt mất: “Là một người phụ nữ, đúng không?”

“À!” Lục Minh Viễn cũng không ngoài ý muốn, lập lòe nước đôi cười một tiếng.

Một khắc kia, Tô Yên không rõ được trong lòng mình rốt cuộc là có cảm giác gì.

Rõ ràng cô theo ý của Tô San, tận lực tiêu trừ hiểu lầm của Lục Minh Viễn với chị San San, hơn nữa còn thử khiến cho Lục Minh Viễn có hảo cảm với chị San San. Nhưng, khi cô phát hiện Lục Minh Viễn có hứng thú với Tô San, tâm tình của cô... vô cùng phức tạp.

“Lục đại ca, anh là thật tâm với chị San San sao?” Tô Yên trịnh trọng hỏi.

Lục Minh Viễn khẽ cười xì một tiếng: “Em cảm thấy sao? Em cảm thấy cô ấy đáng giá với sự chân thành của anh sao?”

Tô Yên lập tức nóng nảy: “Lục đại ca, anh phải tin tưởng em. Chị San San không phải là loại phụ nữ vì danh lợi mà có thể dùng mọi thủ đoạn.”

Lục Minh Viễn ở bên kia trầm mặc hồi lâu, nghĩ đến bộ dáng Tô San vì Lâm thị mà cắn răng nhẫn nhịn, trong lòng anh nói không ra là tiếc nuối hay là thất vọng.

“Có lẽ thật sự anh có hiểu lầm với cô ấy, nhưng chỉ có một điều anh đoán đúng, Tô San ... chính xác là loại phụ nữ vô cùng chú trọng lợi ích của gia tộc.”

“Cái gì?” Tô Yên còn chưa hiểu ra, liền nghe thấy bên kia truyền đến tiếng rè. Là Lục Minh Viễn cúp điện thoại.

Tô Yên cầm điện thoại di động phiên não đi lại trong phòng, cau mày, giống như là đang vùi lấp trong khổ não. mà Trác Diệu chỉ yên lặng ở một bên nhìn, cũng không đi qua quấy rầy.

Lát sau, Tô Yên dừng bước lại, dùng di động nhắn một tin cho Tô San.

Cũng trong lúc đó, giống như tâm ý tương thông, trong chớp mắt trên tay có rung động, Tô San đột nhiên tỉnh dậy.

Một tin nhắn mới, đến từ Tô Yên — —

“Chị San San, chị không sao chứ? Tôi hôm qua chắc chị nghe em đi nói chuyện với Lục đại ca, em đã nói rồi, nhưng chỉ có thể nói cho em biết, rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì không?”

Tô San cầm điện thoại di động, ngồi ở trên giường không nhúc nhích. Trong nhà rất tối, nhưng mà cho dù ở trong ánh sáng mờ mờ như vậy, ánh mắt của cô vẫn tịch mịch dọa người như cũ.

Ước chừng một phút đồng hồ sau, Tô San gọi điện thoại.

“Alo, chị San San, em đánh thức chị?” Tô Yên lập tức nhận điện thoại, có chút lo lắng hỏi.

“Không có.” Tô San cười đáp. “Vừa đúng lúc chị vừa tỉnh dậy, chỉ là làm sao em biết sớm như vậy mà gửi tin cho chị?”

“Ừm... Không có gì.” Tô Yên cẩn cẩn môi nói: “Chính là vừa rồi vừa vặn Lục đại ca có việc, gọi điện thoại cho Trác Diệu, mà em cũng nói với anh ấy vài câu...”

“Lục Minh Viễn nói chuyện điện thoại với em?” Tô San vội càng hỏi: “Các người nói gì?”

“Em...” Tô Yên cẩn cẩn môi, rõ ràng có chút chần chờ: “Em cảm thấy, giống như chị gây khó khăn nhiều cho anh ấy.”

“Như vậy à...” Cả người Tô San như cây gỗ, giống như có thứ gì đó quan trọng nhất trong cuộc đời đang tách ra.

Dần dần, cô cười, cũng là thăm dò: “Như vậy,... rất tốt.”

Thật sự rất tốt sao? Tô Yên siết chặt điện thoại, vậy tại sao nghe giọng nói của chị San San lại bi ai vậy?

“Chị San San, rốt cuộc chị như thế nào? Nói rõ cho em có được hay không?” Mắt Tô Yên đã ứng đỏ: “Em rất lo lắng cho chị!”

Tô San trầm mặc.

Ở trong sự yên tĩnh này, Tô Yên chỉ cảm thấy lửa giận từ hai bên vút cháy lên, sắp đốt tới đỉnh đầu rồi!

“Được! Cái gì chị cũng không nói đúng không? Căn bản chị không coi em là bạn bè đúng không, về sau cũng không cần tới tìm em cầu hỗ trợ gì nữa!”

“Yên nhi!” Ở bên trong tiếng nói ồn ào không thuận theo của Tô Yên, đột ngột Tô San kêu lên một tiếng, tiếng nói kia rất tỉnh táo, d d l q đ thậm chí gần như là lạnh lùng.

“Được, chị cho em biết.” Cô từng chữ mà nói: “Chị hoài nghi, Lục Minh Viễn liên hiệp với chồng của em, ý đồ nuốt trọn công ty của đương chị.”

“Choang” một tiếng, điện thoại của Tô Yên rơi xuống đất.

Cô lão đảo lui về phía sau mấy bước, vẻ mặt có chút đại ra. Chậm rãi, giống như một pha quay chậm, xoay mặt về phía Trác Diệu.

Trác Diệu ở trong loại ánh mắt đau đớn, không thể tưởng tượng nổi này, bỗng nhiên có cảm giác có chút khó gán vác được. Anh từng chút từng chút quay mặt, cũng biết _____ trốn tránh, đồng nghĩa với cam chịu.

Tô Yên từ từ tới gần, ngồi chồm hồm xuống, run rẩy vương tay, bắt được tay của Trác Diệu, đôi môi khẽ run rẩy.

“Nói cho em biết, chuyện này, không phải là thật...”

Trác Diệu nhắm mắt lại, trên mặt rất nhanh xuất hiện lên vẻ không kiên nhẫn. Anh quay đầu lại, nhìn mắt Tô Yên, âm thanh bình thản nói: “Là thật.”

“Tại sao?” Đột nhiên Tô Yên đứng lên, lấy tay che lỗ tai của mình, giống như làm như vậy có thể không cần đối mặt với sự thật tàn nhẫn này vậy.

Tiếng cô quát: “Tại sao là San San, là bạn tốt nhất của em?”

Trong tiếng la thê lương này, không ngờ có chút biến điệu, khàn khàn giống như là con nai bị thương.

“Đều là sai lầm của em, đều là sai lầm của em...” Cô gần như là bị thần kinh đi vòng vòng tại chỗ.

“Nếu không phải là em đến chỗ của chị San San, anh cũng không chú ý tới A&E, sẽ không nghĩ tới việc động tới chị ấy. Là em hại chị San San, là em hại chị ấy...”

Tô Yên, em tỉnh táo lại một chút cho anh!” Trác Diệu bị bộ dạng của Tô Yên hù sợ, anh đẩy thân lên trước một bước, lực lớn nắm bả vai thon gầy của cô, dùng sức lắc lắc, cố gắng để cho cô tỉnh táo lại.

“Em hãy nghe cho kỹ, kế hoạch khuếch trương xuống phía nam không hề có chút quan hệ với em! Đây là ba nhà Lục, Đỗ, Tề liên hiệp ra quyết định, sau đó anh mới gia nhập!”

“Khi phát hiện ra em và thiên kim của Lâm thị có giao tình, kế hoạch của bọn họ đã sớm bắt đầu!”

“VẬY...” Tô Yên nắm thật chặt cánh tay của Trác Diệu, mặt tràn đầy mong mỏi hi vọng nhìn anh: “VẬY anh dừng lại có được không? Tiền kiếm được bao nhiêu mới được coi là đủ chứ? Diệu, bạn của em không nhiều lắm, anh coi như là vì em, ngăn cản bọn họ có được hay không?”

Ánh mắt của Tô Yên hồng hồng, tràn đầy ánh nước, giống như một cái chớp mắt tiếp theo, sẽ có nước mắt trong suốt lăn xuống, Trác Diệu không nhìn được nhất chính là bộ dáng này của cô.

Anh hít vào một hơi

thật dài, môi mỏng mím chặt, giống như đang trầm tư. Lòng của Tô Yên vẫn luôn bị treo ngược, khấn trương nhìn anh.

“Được, chỉ vì em, anh có thể thối lui khỏi đó.” Cuối cùng anh cũng phải thỏa hiệp, chỉ vì một câu cầu xin của Tô Yên, mang số tiền, còn có gần một năm hao tổn tinh lực toàn bộ bỏ xuống.

Trên mặt Tô Yên vui mừng, hoan hô ôm cổ của Trác Diệu, hung hăng hôn hai cái lên mặt anh: “Diệu, anh là tốt nhất! Em yêu anh nhất đấy!”

Trác Diệu cười khổ, coi như là anh đã hiểu, nha đầu này chỉ có lúc có việc cầu xin anh mới có thể gọi thân thiết như vậy.

Anh ôm Tô Yên đang nhảy lên nhảy xuống hận không thể nhảy lên nóc nhà, nghiêm mặt nói: “Chẳng qua anh có lời cảnh báo trước, anh có thể đảm bảo mình thu tay lại, nhưng lại không có bản lĩnh làm cho ba nhà kia đồng thời buông tay. Một mình anh, cũng không ảnh hưởng lớn tới tương lai của Lâm thị.”

“À?” Động tác hoan hô của Tô Yên hơi chậm lại, sắc mặt xám tro lần nữa: “VẬY phải làm như thế nào?”

“Ha ha!” Trác Diệu cười lạnh mấy tiếng, dường như có cảm giác khinh thường, “Cái này phải xem bản lĩnh của chị em tốt của em thôi.”

Tô San?

Tô Yên quay đầu nhìn theo ánh mắt của Trác Diệu. Dưới đất, chiếc điện thoại màu bạc kia, màn ảnh vẫn phát ra ánh sáng như cũ.

Ảnh lịch sử tin nhắn

—— Tô San, cuộc trò chuyện.

Tô Yên từ từ đi qua, cầm điện thoại di động trên đất lên, áp vào bên tai: “Chị San San.”

Cô cúi đầu kêu một tiếng, mang theo áy náy vô hạn.

Giọng nói của Tô San vẫn bình tĩnh, bình tĩnh đến mức quỷ dị vô cùng.

“Đừng như vậy. Trác tiên sinh nói rất đúng, đây không phải là lỗi của em. Mà là của nhà họ Lâm... ra là trong nhà có quý?”

“Trong nhà có quý?” Nhịp tim của Tô Yên gần như lỡ một nhịp: “Ý chị là...” Cái tên trên miệng của cô, nhưng lại không dám nói.

Tô San cười, bộ dáng vô cùng dịu dàng, nhưng cự tuyệt tràn ngập thấu xương từ trong ra ngoài, tràn đầy bi thương.

“Đúng, chính là anh của chị... Lâm Duệ.”

Tô Yên... kinh ngạc đến nỗi không nói ra lời.

Tô San khẽ nghiêng đầu, ánh mắt mơ hồ nhìn không khí một chút, nhẹ giọng nói: “Cho nên em xem, chuyện này thật không thể trách em. Đây vốn chính là một cuộc chiến trong ứng ngoại hợp, khuất động long trời lở đất nuốt trọn con cá nhà họ Lâm này...”

Một khắc kia, Tô Yên thật sự không biết nên hình dung cảm giác của mình là như thế nào.

Cô ngơ ngác đứng nghiêm hồi lâu, muốn mở miệng mới phát hiện ra không ngờ giọng nói của mình lại khàn khàn, giống như trong gỉ sắt nặn thành viên, chói tai, thê lương.

“Như vậy... Chị định làm gì?”

“Em đã đoán được, không phải sao?” Tô San cười cười, có chút mùi vị tự giễu: “Hoặc là nói, Trác tiên sinh đã đoán được.” Nếu không làm sao vừa rồi lại dùng giọng nói khinh thường bàn luận cô như vậy?

Tô Yên mở miệng muốn nói, lại phát giác chính mình cái gì cũng không nói ra được, cũng không biết trải qua bao lâu, cô cúi đầu, thở một hơi thật dài, khẽ cười nói: “Chị San San, chị thay đổi rồi.”

“Chị không thay đổi, chị vẫn luôn là bộ dáng này.” Tô San gần như không chút do dự đáp lại: “Chỉ là trước kia, vào thời điểm chúng ta không buồn không lo chơi đùa, chị không cho chính mình nhìn thấy mặt này của mình mà thôi.”

“Như vậy...” Trên mặt Tô Yên có chút buồn bã, cũng có chút hoài niệm, chốc lát sau những tâm tình này đều bị thu lại.

Cô thu xếp tinh thần, vẻ mặt nghiêm túc, gần từng chữ nói: “Bất luận như thế nào, em đều phải nhắc nhở chị, khi chị đem chính tình cảm của mình thành lợi thế, cũng không có tư cách yêu cầu người khác quý trọng.”

Tô San cười, vô cùng thê lương: “Sao chị lại không biết chứ? Nhưng... Chị không có lựa chọn nào khác.”

Lần này, là cô cúp điện thoại trước.

Nhà họ Lâm thật sự quá lớn, giống như một con quái thú cổ xưa. Người ngoại lai như cô nghĩ muốn đường đường chính chính sống trong cái nhà này, thậm chí còn mưu toan cân bằng các bên quan hệ, thật sự là quá cực khổ.

Nhưng, cô lại không có biện pháp trở mặt nhìn Lâm Gia Thịnh thân mang bệnh, đồng thời chịu đựng con trai phản bội và công ty đổi chủ.

Nhớ lại ban đầu, khi cô vừa đau đớn mất đi cha ruột, là ai từng ngày từng ngày cõng cô trên lưng mang cô đi thăm mộ?

Khi cô thi rớt đại học, là ai vuốt đầu nhẹ nhàng an ủi cô?

Khi cô ở trên đài tham dự tranh tài viết thư pháp, là ai ở dưới đài khẩn trương chờ đợi?

Đúng, có lẽ Lâm Gia Thịnh dụng tâm không quá tinh khiết được cô, có lẽ trong lúc vô ý, cô là bia đỡ đạn của Lâm Duệ, nhưng không thể nghi ngờ được, Lâm Gia Thịnh, cái người làm mưa làm gió ở trong thương giới đại lục này, đích thực gánh vác trách nhiệm người cha, dài đến hơn mười năm.

Chính là vì phần ân tình này, cô cũng không thể buông tay mặc kệ với ông.

Chỉ là, đây chính là chuyện cuối cùng cô làm vì nhà họ Lâm. Từ nay về sau, cô không còn là Tô San của nhà họ Lâm, chỉ là — Tô San.

35. Chương 36: Thật Ra Ông Yêu Đứa Con Trai Này...

Editor: nhuandong

Cúp điện thoại, Tô San nằm ở trên giường ngây ngô một lát, lúc này mới đứng lên rửa mặt. Soi lên tấm gương, phát hiện sắc mặt của mình tái nhợt thật giống như quỷ vậy.

Cô bất đắc dĩ thở dài, trang điểm đậm ỉnh một chút, lúc này mới có thể nhìn tốt hơn một chút.

Ra khỏi cửa ngồi lên xe taxi, ban đầu Tô San tính toán trực tiếp đi làm, nhưng đi đến gần công ty đột nhiên lại thay đổi chủ ý, bảo tài xế quay đầu đến bệnh viện.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, hiếm khi Hạ Tâm Di không có ở đó, hộ lý đang chuẩn bị chút điểm tâm cho Lâm Gia Thịnh.

Tô San đặt giỏ trái cây mua ở cổng lên trên bàn, đi tới bên cạnh cẩn thận nhìn Lâm Gia Thịnh, cười nói: “Chú Lâm, nhìn khí sắc của chú ngày hôm nay thật tốt.”

Lâm Gia Thịnh nhìn Tô San tới, trên mặt vô cùng vui mừng. Ông kéo tay của cô, ý bảo cô ngồi vào bên cạnh mình, lại khoát tay bảo hộ lý đi ra ngoài, lúc này mới nhìn cô như nửa oán nửa giận nói: “Sao mỗi lần tới thăm chú đều mang đồ tới? Đều là người một nhà, không cần thiết dùng những thứ đạo lý này.”

Tô San le lưỡi: “Không phải là chú đang ở bệnh viện đó sao? Người ta đều xách đồ đến thăm bệnh, cháu lại tay không, có bao nhiêu kỳ cục chứ? Nếu chú không muốn cháu dùng những thứ đạo lý này cũng được, nhanh chóng xuất viện là được rồi.”

Lâm Gia Thịnh bị Tô San trêu chọc bật cười, điểm một cái lên mũi của cô, vô cùng cưng chiều nói: “Cái đứa nhỏ tinh quái này.”

Tô San cười hắc hắc, xoay mặt nhìn phòng bệnh một chút, hỏi: “Mẹ cháu đâu rồi? Bà ấy không có ở đây?”

“Ừ, bà ấy có chút việc đi ra ngoài.”

“Vâng.” Tô San gật đầu một cái: “Vậy thì thật là tốt.”

Mắt Lâm Gia Thịnh chợt lóe, thoáng ngồi thẳng nghiêm mặt nói: “Sao vậy? Cháu đến tìm chú có chuyện gì sao?”

Tô San khẽ cúi thấp đầu, một tay hạ xuống gõ nhẹ một cái ở bên giường, giống như đang do dự cái gì đó. Lâm Gia Thịnh không biến sắc nhìn ngón tay của cô, tầm mắt lại quay mặt lên trên mặt cô, chỉ lẳng lẳng chờ đợi, cũng không thúc giục.

Đột nhiên, Tô San dừng tay lại, cô ngẩng mặt lên, nhẹ giọng hỏi: “Chú Lâm, cháu vẫn luôn muốn hỏi chú một câu. Chú luôn nói, tương lai cháu nhất định có vị trí hết sức quan trọng ở A.E, Lời này... Chỉ là câu nói mà thôi đúng không?”

Đầu lông mày của Lâm Gia Thịnh nhanh chóng hạ xuống, ngay sau đó lập tức tản ra, cười ôn hòa.

“Làm sao cháu lại nghĩ như vậy? Là ai... Nói cái gì với cháu?”

“Nào cần có người nói với cháu?” Tô San cười. “Tự cháu có mắt, có lỗ tai, sẽ nhìn, sẽ nghe.”

Lâm Duệ về nước chỉ ngắn ngủi ba tháng, cho dù trước kia anh ấy đã làm dùng tất cả mưu mô ở trong công ty cũng không đánh lại được với lực ảnh hưởng nửa đời kinh doanh của chú, làm sao có thể nhanh chóng tiếp nhận công ty như vậy?”

Trừ phi..... Sau lưng của anh ấy có chú ủng hộ. Từ khi vừa bắt đầu chú đã không có ý định giao A.E cho bất kỳ người ngoài nào, đúng không?”

Đôi mắt Lâm Gia Thịnh âm u, nhìn chằm chằm Tô San hồi lâu không lên tiếng, mà Tô San cứ thoải mái ngồi một bên, mặc ông quan sát.

Qua một hồi lâu, vẫn là Lâm Gia Thịnh dờ mắt đi trước, ông cúi đầu thở dài nói: “Lâm Duệ học quản lý tài chính nhiều năm như vậy, nhà họ Lâm có nhiều con em họ hàng thông tuệ như vậy, nhưng lại không thông minh bằng một mình tiểu nha đầu như con.”

“Đừng, chú Lâm chú đừng nói như vậy, cháu không dám nhận.” Tô San cười khoát khoát tay.

“Lâm Duệ không nghĩ ra, là bởi vì anh ấy đã sớm coi chú ở vị trí đối địch, căn bản không nghĩ tới phương diện này.”

“Các chú bác các an hem họ khác không nghĩ ra là bởi vì trong tiềm thức bọn họ cũng hi vọng trời có thể sập xuống, một ngày kia tiếp quản một phần sản nghiệp lớn của Lâm thị.”

“Mà cháu.” Tô San vô tội nhún nhún vai, “Chỉ là người ngoài cuộc mà thôi, tự nhiên sẽ dùng suy nghĩ đơn giản nhất mà nghĩ.”

“Chú có con ruột, đương nhiên sẽ do con trai ruột tiếp nhận gia nghiệp, nào đến phiên chúng ta?”

“Chẳng qua cháu thật không hiểu, rõ ràng là chuyện đơn giản như vậy, làm sao chú lại làm cho nó phức tạp như vậy? Thương yêu con trai cũng không phải là sai, tại sao phải che giấu?”

Tô San một hơi hỏi một đồng vấn đề lớn, chờ khi dừng lại mới phát hiện, Lâm Gia Thịnh lại đang ngơ ngác mắt hồn nhìn ngoài cửa sổ.

Không ngờ cô nói nửa ngày như vậy cũng là nói vô ích? Tô San buồn bực gần như muốn đi gõ tường.

Đang trong lúc này lại thấy Lâm Gia Thịnh giống như lằm bằm lằm bằm, chậm rãi mở miệng, nói liên tục kể lại một đoạn phong trần nhiều năm trước.

“Cái này phải bắt đầu từ mẹ Lâm Duệ...”

Thì ra là, tên mẹ Lâm Duệ là Trương Nhã Nhân, mà nhà họ Trương, từng là bạn hợp tác thân thiết của Lâm thị.

A.E mười năm trước, ở trong giới đá quý Du Lâm có thể nói như mặt trời giữa ban trưa, nhất ngôn cửu đỉnh. Vậy mà thế lớn bị đổ kị, nhất thời không thể bắt bả, bị một nhóm đối thủ cạnh tranh liên hợp lại tính toán. Chính phủ địa phương mừng rỡ phá vỡ lũng đoạn, đối với mấy loại cạnh tranh bất chính này ngồi yên không quản đến.

Trên dưới nhà họ Lâm đồng tâm hiệp lực chống đỡ hết sức, vốn mọi nguy cơ đều có thể vượt qua, ai ngờ đến, nhà họ Trương vốn luôn cùng giao hảo với bọn họ lại đột nhiên thọc một dao ở sau lưng. Trong ngoài đều phải lo, trong lúc nhất thời Lâm thị xuất hiện xu thế nhà tan cửa nát.

Nhà họ Trương đề xuất điều kiện, trừ phi con trai trưởng nhà họ Lâm Lâm Gia Thịnh đồng ý cưới Trương Nhã Nhân làm vợ, nếu không bọn họ nhất định sẽ không thu tay.

Vốn hai

nhà hợp tác kết thân là chuyện bình thường, nhưng dưới tình huống này bị buộc cưới, Lâm Gia Thịnh tuổi trẻ khí thịnh làm sao có thể cam tâm?

Huống chi, Trương Nhã Nhân kia cũng không phải là người phụ nữ có danh tiếng tốt gì cô ta quá “dám yêu dám hận”. Ban đầu vì thích một quản lý cao cấp của công ty của mình, đuổi theo người ta đến nỗi phải từ chức, sau lại coi trọng Lâm Gia Thịnh, sau khi bị cự tuyệt, lại ép trong nhà sử dụng chiêu này.

Lâm Gia Thịnh gắng gượng chống nửa tháng không chịu nhả ra, mắt thấy Lâm thị sẽ phá sản, cuối cùng mới không thể không cắn răng đồng ý.

Nhà họ Trương rút tay về, chính phủ cũng đột nhiên sử dụng thái độ hòa hoãn đối với Lâm thị, cứ như vậy A.E được bảo toàn. Nhưng trải qua sự việc này, thực lực bị tổn thương lớn, nhà họ Lâm không thể không nhận đau thối lui khỏi nghề ban đầu của mình ngành đá quý, đổi thành phát triển quảng cáo, nhà đất. Mặc dù sau đó cũng có chút thành tựu cũng nhúng tay vào sự nghiệp châu báu, nhưng lại hoàn toàn không thể như những ngày ban đầu.

Cũng bởi vì như vậy, Lâm Gia Thịnh, bao gồm trên dưới nhà họ Lâm hận thấu nhà họ Trương, tiếp đó cũng chán ghét đứa con của Trương Nhã Nhân — Lâm Duệ.

Tô San nghe đến đó mới hiểu được một chút: “Cho nên chú mới không có cách nào ở ngoài sáng nói Lâm Duệ là người thừa kế trong tương lai của A.E?”

Đột nhiên cô lại suy nghĩ lại, lại cảm thấy không đúng: “Nhưng rõ ràng chủ tịch công ty là chú cơ mà! Chú yêu ai là tự do của chú, làm sao mà phải để ý tới bọn họ?”

Lâm Gia Thịnh cười khở: “Cũng không phải là nói như vậy, nhà họ Lâm không phải là người phú quý truyền nhiều thế hệ. Hơn ba mươi năm trước, các chú bác của chú cho chú mượn tiền gây dựng sự nghiệp, là các anh em họ và chú cùng nhau chia sẻ đi chợ chở hàng, khi bận không qua nổi, các thím của chú, thậm chí các chị dâu sẽ uốn bụng giúp chú đi vào trong siêu thị xem xét. Có thể nói, không có bọn họ, sẽ không có Lâm thị của ngày nay.”

“Hôm nay, buôn bán ổn định, đã không cần tới bọn họ, cũng xác thực không làm được gì Nhưng không thể nghi ngờ, A.E vĩnh viễn có một phần của bọn họ. Bọn họ đối với nhà họ Trương, đối với A Duệ cảm thù đến tận xương tủy. Nếu cháu là chú... mở miệng như thế nào?”

Tô San há hốc mồm, nhất thời không biết nói gì nữa.

“Vậy chú thì sao đây?” Đột nhiên cô nghĩ đến một vấn đề quan trọng nhất, cúi đầu, chân chừ hỏi: “Thật sự chú ghét anh Duệ như vậy sao?” Cô không tự chủ hỏi nhỏ.

“Chú à...” Trước mắt Lâm Gia Thịnh thoáng xuất hiện hoảng hốt, ngay sau đó cúi đầu cười.

“Chú đã từng không thích đứa nhỏ này, sau lại không để ỉnh thích nó. Nhưng cho tới bây giờ, mắt thấy chú đã già, chú cũng chỉ có một đứa con độc nhất, chú không vun trồng nó, còn có thể trông cậy vào ai đây?”

Tô San theo bản năng ngẩng mặt lên, lại phát hiện một người đàn ông như một ngọn núi đứng trước mặt mình, chẳng biết từ lúc nào, không ngờ trên gương mặt nhiều vết tàn nhang, tràn đầy nước mắt.

Nhìn ánh mắt không biết làm sao của Tô San, lúc này Lâm Gia Thịnh mới phát giác sự thất thổ của mình. Ông vội vã dùng khăn tay lau mặt, rất nhanh liền xuất hiện sự uy nghiêm của trưởng già làm người ta ước muốn.

Ông cười cười, dáng vẻ nhẹ nhõm: “Thật ra thì hiện tại thỉnh thoảng chú cũng hối hận trước kia không nên trách móc A Duệ nặng nề như vậy. Nhưng chú chỉ sợ là nó sẽ theo mẹ của nó, dưỡng thành tính tình kỳ quái cố chấp. Thật không nghĩ đến, sợ điều gì sẽ gặp điều đó...”

Giọng nói của ông càng ngày càng thấp, cuối cùng biến thành một tiếng cười tự giễu.

“Chú Lâm...” Tô San lo lắng ngồi vào bên giường, dùng sức nắm tay của ông.

“Đừng lo lắng, chú không sao.” Lâm Gia Thịnh mạnh mẽ lên tinh thần, ngược lại lại an ủi Tô San.

“Hiện tại tất cả đều tốt, A Duệ về nước, dụng tâm kinh doanh công ty, ít hôm nữa con cháu, anh em bọn họ dần quen, cũng sẽ tiếp nhận.”

“Hơn nữa, A Duệ không ba thì năm khi đến nhìn lão gia hỏa chú, chú áo cơm không lo tương lai chết cũng sẽ có con trai khóc tang, chỉ để ý hưởng phúc là được, cháu nói chú còn mưu đồ gì?”

“Phi, chú Lâm chú nói vậy bạ gì vậy chứ? Ai cũng sẽ nói về sau có phúc hưởng, còn chú lại nói cái gì mà chết sống chứ...” Tô San cười theo nói.

Cô chỉ cảm giác biểu cảm trên gương mặt gần như muốn cứng lại, tay ở sau lưng gần như siết lại thành quyền rồi, đầu nhói bén nhọn không ngừng nhắc nhở cô, ngàn vạn lần không được đánh nát giấc mơ của ông cụ này.

Cô phải nói như thế nào để cho ông biết, Lâm Duệ không ba thì năm khi đến bệnh viện thăm, không phải là quan tâm thân thể Lâm Gia Thịnh, mà là mong đợi Lâm Gia Thịnh có thể ở viện lâu một chút, làm cho anh ấy thuận lợi hoàn thành kế hoạch.

Cô... Làm sao nhẫn tâm.

36. Chương 37: Ông Thiều Nhà Họ Tô

Editor: nhuandong

Tô San hít sâu một hơi, trên mặt vẫn đắp nụ cười rục rịch không có chút sơ hở.

“Hóa ra là như vậy, vậy thì cháu hiểu hết rồi. Chú Lâm chú yên tâm, khi trở về cháu sẽ giải thích với Lâm Duệ. Chờ đến khi hai người hòa hảo, một nhà chúng ta có thể hòa thuận sống qua ngày rồi, thật tốt.”

“Ai, đừng! Vẫn là... không cần!” Lâm Gia Thịnh gần như không chút nghĩ ngợi lập tức bác bỏ.

Tô San kinh ngạc nhìn ông, dưới ánh mắt như vậy, Lâm Gia Thịnh dần dần có chút quẫn bách.

Ông nhìn đi chỗ khác, khe khẽ thowqr dài: “Mặc kệ nói như thế nào, chú vài năm nay chính xác là không để mắt đến A Duệ. Bằng dày ba thước không phải do ngày một ngày hai, vẫn là không nên cố ý buộc nó vào cái gì, thuận theo tự nhiên thôi.”

Dĩ nhiên Tô San hiểu điều băn khoăn của Lâm Gia Thịnh. Vốn đã mặt lạnh với người ta vài chục năm rồi, đột nhiên ha ha chạy tới nói thật ra thì trong lòng cha yêu con, dù ai cũng không có mặt mũi như vậy được.

Nhưng thuận theo tự nhiên?

Nói đùa! Cô có thể thuận theo tự nhiên sao? Nếu mà thuận theo nữa, Lâm thị sẽ trở thành thiên hạ đại loạn.

“Được, tất cả đều nghe theo chú!” Tô San ngoài miệng thì đồng ý, trong lòng lại tính toán, lát nữa đi ra ngoài phải tìm Lâm Duệ.

Lâm Gia Thịnh gật đầu một cái, lúc này mới buông lòng dựa vào đầu giường, ông nhận lấy trái cây Tô San đưa tới, đột nhiên trong mắt chột lóe, ra vẻ không chút để ý nói: “Đúng rồi, sao hôm nay cháu sáng sớm đã chạy tới nói chuyện công ty với chú? Chú nhớ được bình thường cháu đối với những thứ này đều là không quan hệ.”

“Cháu...” Tô San mím môi, ánh mắt có chút mơ hồ.

Về mặt Lâm Gia Thịnh đột nhiên nặng nề, ông buông quả táo trong tay, nhìn thẳng Tô San, gần từng chữ nói: “Đứa nhỏ, có phải cháu có hứng thú với A.E hay không?”

Ông trầm ngâm một chút: “Nếu sự thật là như vậy, cháu yên tâm, chú Lâm nói là sẽ thực hiện.....”

Lời nói của Lâm Gia Thịnh dần dần dừng lại, chỉ vì thần sắc của Tô San quá dị nhìn ông.

“Tại sao? Tại sao đối tốt với cháu như vậy?” Tô San thật sự không hiểu. Nếu như chỉ là diễn trò như vẫn nói, hiện tại nơi này không có người ngoài, ông có thể biểu diễn cho ai nhìn?”

Lâm Gia Thịnh cười khê, mắt tối như mực: “Tất cả mọi người nói, là bởi vì chú quá yêu mẹ của con.”

Ánh mắt Tô San chằm chằm theo dõi ông, vô cùng chậm rãi lắc đầu một cái: “Không, chú không phải như vậy.”

Bọn họ gạt được người trong thiên hạ, nhưng không lừa được cô. Mẹ của cô và cha dượng còn lâu mới chìm cả tình thâm như biểu hiện bên ngoài.

Nhìn Tô San một bộ hôm nay không hỏi rõ ràng sẽ không buông tha, cuối cùng Lâm Gia Thịnh bất đắc dĩ vỗ trán thở dài nói: “Được rồi, nếu cháu nhất định muốn biết, vậy chú sẽ nói cho cháu biết.”

“Năm đó A.E gặp rủi ro vốn chính phủ cũng là đuổi tận không buông, nhưng sau lại đột nhiên sử dụng chính sách tha thứ với chúng ta. Cháu biết là vì cái gì không?”

Tô San buông mắt hơi suy nghĩ một chút, đột nhiên giương mắt, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ là.....”

Lâm Gia Thịnh cười cười, bộ dạng có chút buồn bã, khê gật đầu một cái.

Không sai, chính là cha của Tô San, cái vị mà năm đó giậm chân một cái, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n cả ba tỉnh phía Nam đều phải lay một cái..... Thanh tra cảnh sát Tô Chính.

“Vậy chú và mẹ của cháu..... Đã quen biết từ rất sớm?” Tô San cảm giác khó chịu đang trào lên cổ họng nhưng vẫn gian nan hỏi.

“Đúng.” Lâm Gia Thịnh thản nhiên đáp: “Nhưng năm đó chúng ta vẫn chỉ là bạn tốt mà thôi. Cha của cháu cả đời cương trực công chính, lại vì chú, phá lệ một lần...” Nói xong, ông thở dài, cúi đầu.

Bất luận là ra mặt bảo toàn A.E hay là mắt nhắm mắt mở đối với việc sau đó bọn họ trả thù thâm tócm công ty của Trương thị, đều không phải đơn giản một câu nhân tình có thể nói hết.

Mà Tô San, cho tới giờ khắc này mới hiểu rõ. Vì sao Lâm Gia Thịnh không quá nửa năm sau khi cha hi sinh vì nhiệm vụ liền thuận lợi vui vẻ cưới mẹ vào cửa, lại dùng lễ mà đối đãi. Còn đối với cô càng thêm cưng chiều đến quá đáng.

Thì ra tất cả đều là..... Đều là trả nợ?

Lâm Gia Thịnh giống như nhìn thấu suy nghĩ của Tô San, vuốt đầu của cô nói: “Chớ đoán mò, kết hôn là ý của mẹ cháu.”

“Cái gì?” Tô San không thể tin được.

“Không sai.” Lâm Gia Thịnh cho Tô San một câu trả lời khẳng định. Trên mặt của ông xuất hiện vẻ thất thần trong chốc lát, ngay sau đó nhàn nhạt nói: “Mẹ của cháu, đích thực là người mẹ tốt nhất trên đời này.”

Bà ấy hi vọng cháu có thể lớn lên trong một gia đình đầy đủ, hi vọng cháu có người cha cùng lớn lên, hi vọng cháu có thể đường đường chính chính đứng ở trong một đại gia tộc, tiếp nhận cư xử lịch lãm, và không để cho bất luận kẻ nào xem thường.

Ông, làm sao có thể không thỏa mãn yêu cầu của bà ấy?

Trong mắt Tô San song gợn khe chuyển, trong giây lát lập tức hiểu ý của Lâm Gia Thịnh. Đột nhiên quay đầu, cuộc sống đã qua của mình, quả thật là thuận lợi không thể tưởng tượng được.

Cô cảm kích Lâm Gia Thịnh chăm sóc, hiểu quyết định của mẹ, lại thẹn với Lâm Duệ những năm gần đây bị uất ức.

“Chú là người cha tốt, mà mẹ của cháu..... Cũng không phải là người mẹ tốt.”

Lâm Gia Thịnh làm sao có thể không biết ý của Tô San?

Ông cười cười: “Không, San San, thật ra mẹ của cháu rất tốt. Làm một người mẹ kế, bà ấy đã đủ tốt lắm rồi.”

Lâm Gia Thịnh xa xăm nhìn cửa sổ, giống như rơi vào trong ký ức.

“Hình như là lúc A Duệ học năm thứ ba trung học, nó mắc bệnh thủy đậu, sốt cao không lùi, cả ngày đều trong trạng thái nửa hôn mê. Lúc ấy chúng ta ở ngoại ô, mỗi ngày chỉ có bảo mẫu trông chừng, bởi ở bên người thành bé.”

“Ban ngày mẹ cháu chỉ ở trước cửa hỏi tình trạng một chút, nhưng mỗi khi đến nửa đêm lại một mình đến phòng A Duệ, lau mồ hôi giúp nó, cầm lấy tay nó, không để cho nó cào mặt, cứ như vậy ở cùng nó tới trời sáng.”

“Những điều này, cháu đều không biết đúng không?”

Tô San kinh ngạc nói không thành lời.

Trong mắt của Lâm Gia Thịnh đều là hiểu rõ sự đời. nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Ông nhẹ giọng nói: “San San, không phải là người vừa thấy cháu lập tức hỏi han, vẻ mặt tươi cười ấm áp mới thật sự đối tốt với cháu. Có người, sẽ đem quan tâm đặt ở những chuyện nhỏ đời thường khó có thể chú ý tới.

Cháu nha, nhìn chuyện không thể chỉ xem ở bề ngoài.”

Tô San suy nghĩ một chút, từ từ gật đầu một cái.

“Cháu còn muốn hỏi chú một vấn đề cuối cùng. Rốt cuộc chú có yêu mẹ cháu hay không?”

Lâm Gia Thịnh giống như thấy ở cửa có một bóng dáng màu xanh, thân hình như đột nhiên căng thẳng lên.

Bà ấy đang sợ cái gì sao?

Hốc mắt không khỏi có chút chất, giống như có bông lấp đầy trong cổ họng, Lâm Gia Thịnh nhắm mắt lại, ông thật lòng che chở người phụ nữ này dài đến mười bốn năm, ở trong lòng của bà ấy, cô vẫn kém hơn so với người đã qua đời nhiều năm.

Ông chậm rãi mở miệng, đọc chậm nhấn rõ từng chữ, cũng rất rõ ràng.

“Không có, chưa từng có.”

Một khắc kia, Lâm Gia Thịnh giống như có thể cảm thấy Hạ Tâm Di ở ngoài cửa từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Ông quay mặt sang, cười, cũng là thâm đạm.

Vẫn là để ông mang cái bí mật này vào quan tài thôi. Như vậy, Tâm Di cũng sẽ không cảm thấy bản thân mình phản bội Tô Chính, mới có thể trôi qua những giây phút sung sướng.

Đột nhiên Tô San có cảm giác quay đầu lại, xuyên thấu qua cánh cửa khép hờ, thấy một bóng dáng của phụ nữ. Cô khẽ động lòng, cúi đầu thở dài.

Cho đến khi trở về công ty trong lòng Tô San vẫn còn nghĩ tới chuyện của mẹ và cha dượng. Nếu như có thể, cô hi vọng mẹ có thể tiếp nhận một phần hạnh phúc khác một lần nữa. Cô tin tưởng, cha cũng hi vọng như vậy.

Chỉ là chuyện cần nhẹ nhàng hóa giải, hiện tại, cô cần quan tâm vẫn là cái người Lâm Duệ kia.

Vội vàng chạy tới tầng 29, ai ngờ đến Lâm Duệ lại không có ở đây.

Trương Tử Nam tự mình rót ly trà mang đến cho Tô San, nhìn bộ dạng đứng ngồi không yên của cô, không khỏi kỳ quái hỏi: “Cô vội vã tìm BOSS có chuyện gì à? Nếu không dứt khoát gọi điện thoại cho cậu ta là được rồi.”

Trong lòng Tô San đang gấp, khoát tay nói: “Anh không biết đâu, chuyện này nói trong điện thoại không rõ ràng.”

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Cô nhìn cô như vậy, khiến cho tôi cũng hoảng theo rồi.” Trương Tử Nam từ nhỏ đã thân thiết cùng với nhà họ Lâm, nói như vậy cũng không phải là quá đường đột.

Tô San nhìn anh ta một cái, cảm thấy xác thực Trương Tử Nam này cũng không tính là người ngoài, liền kể lại tất cả những lời nói sáng rồi Lâm Gia Thịnh nói cho cô biết.

“Anh xem, thật ra căn bản giữa hai cha con người này không có vấn đề gì, nhiều lắm cũng chỉ là có chút hiểu lầm mà thôi. Tôi nhất định phải đi tìm Lâm Duệ nói rõ ràng, tránh cho anh ấy làm ra cái chuyện gì hồ đồ.”

Không biết sao, trên mặt Trương Tử Nam lại thoáng qua vẻ âm trầm, nhưng thoáng qua rồi biến mất vô tung.

“San San tiểu thư biết Lâm tổng đang làm gì?”

Tô San mắt hạnh nhú lại, vẻ mặt đột nhiên lạnh đi, đứng lên lạnh lùng nói: “Trương Tử Nam, anh cũng đừng nói cho tôi biết rằng chuyện này anh cũng có phần.”

Trương Tử Nam vội vàng khoát tay, cười khổ nói: “Tôi nào có cái gan này? Chỉ là cô cũng biết, tôi ngày ngày đi theo bên cạnh Lâm tổng, suy nghĩ của cậu ta, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n tôi có ngu đốt thế nào cũng hiểu được một ít.”

Tô San nhìn chăm chăm thẳng vào Trương Tử Nam hồi lâu, thấy anh ta cũng không có gì khác thường, trên mặt không hề lộ ra dáng vẻ chột dạ chút nào, lúc này mới ngồi xuống, quệt mồm nói: “Tin rằng anh cũng không có gan này. A, một lát nữa anh có thể giúp tôi nói chuyện nha.”

“Cái này...” Về mặt Trương Tử Nam khó xử: “Cô có cần suy nghĩ thêm một chút không?”

“Hà?”

Trên mặt Trương Tử Nam lộ ra vẻ chán chừ, đôi môi đóng mở mấy lần, thật giống như quyết định cực kỳ khó khăn vậy, cuối cùng cắn răng một cái, một hơi nói: “Không nói gạt cô, khi Lâm tổng mới xuất ngoại, trạng thái thật là kinh khủng.

Cậu ấy cả ngày vô tri vô giác, cảm giác mình không có nguồn cội không có mái nhà, sau đó lại muốn về, có một ngày phải ở trước mặt chủ tịch mở mày mở mặt mới được, lúc này mới tỉnh lại một chút.”

“Từ nhỏ đến lớn cậu ta đều cảm thấy không ai quan tâm cậu ta, cậu ta dựa vào hận mới gắng gượng qua được. Vào lúc này đột nhiên cô tới nói cho cậu ta biết, tất cả đều là hiểu lầm. Cậu ta cũng sẽ không tin tưởng chủ tịch thật sự thương cậu ta, cũng không có cách nào tiếp tục hận chủ tịch, cô muốn cậu ta phải làm thế nào?”

“Tôi.....” Tô San do dự.

Trương Tử Nam hạ thấp giọng, vẻ mặt nghiêm túc: “Một người khi đột nhiên mất đi mục tiêu thì cái gì cũng sẽ sụp đổ.”

Tô San một hồi lâu không nói gì, cũng không biết qua bao lâu, mới nhẹ giọng hỏi: “Vậy anh nói nên làm gì?”

“Đương nhiên là từ từ tiết lộ ý tứ cho cậu ta biết.” Trương Tử Nam không chút do dự đáp: “Dù sao cũng không phải ngày một ngày hai, cô nói đúng không?”

Tô San còn chưa trả lời từ cửa liền truyền đến một câu hỏi mang theo ý cười.

“Cái gì là đúng không?”

Lâm Duệ bước mấy bước đi tới, cúi người xuống, cầm tay Tô San, cười nói: “Chờ anh lâu rồi sao? Đang tán gẫu gì với Tử Nam vậy?”

Tô San há hốc mồm, nhìn Trương Tử Nam không ngừng nháy mắt với mình ở phía sau, cuối cùng cúi đầu nói: “Oh, không có gì, chỉ là tùy tiện trò chuyện một chút thôi.”

37. Chương 38: Chúng Ta Ly Hôn Đi

Trong mắt Lâm Duệ chợt lóe lên, quay đầu lại, khoát tay với Trương Tử Nam, ý bảo anh ta ra ngoài trước.

Trương Tử Nam ngăn ra, trên mặt lộ vẻ do dự.

Lâm Duệ cau mày, vẻ mặt đột nhiên lạnh xuống. Áp lực không tiếng động bao phủ khắp, Trương Tử Nam cúi đầu, yên lặng lui ra ngoài, trước khi ra khỏi thì lại giống như nhắc nhở liếc Tô San một cái.

Nhìn cửa được đóng lại, lúc này Lâm Duệ mới quay đầu lại, ngồi xuống cạnh Tô San. Đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm thẳng vào cô, cho đến khi Tô San bị ánh mắt này làm cho khản trương, anh mới nhẹ nhàng ôm bảo vai của cô, hỏi: “Thật sự không có việc gì? Không phải là Tử Nam làm khó dễ em chứ?”

Tô San không biết nên khóc hay cười, giơ tay lên dấm nhẹ lồng ngực của hắn: “Nói giỡn chứ, anh ta nào dám.”

“Anh nghĩ rằng cậu ta cũng không dám.” Lâm Duệ cầm bàn tay hơi lạnh của Tô San, kéo đến bên môi rồi khẽ hôn nhẹ: “Buổi sáng em đi đâu vậy? Tìm em cũng không thấy!”

Một câu nói này lại làm cho bàn tay vốn mềm mại của Tô San đột nhiên cứng lại một chút. Trong mắt Lâm Duệ lóe lên, chậm rãi ngẩng đầu.

Tô San khép hờ mắt, sau khi trầm mặc một lát, đáp: “Em đến bệnh viện thăm chú Lâm.”

“Ừ!” Lâm Duệ không hứng thú đáp một tiếng, chân mày buông lỏng một chút.

“Anh, anh giảng hòa với chú Lâm được hay không? Coi như là nể tình em.” Giọng nói Tô San có chút vội vàng: “Anh tin em đi, thật ra thì chú Lâm rất thương anh.”

“A, thật sao?” Lâm Duệ khẽ xì một tiếng, hiển nhiên là không muốn dây dưa nhiều tới đề tài này nữa, anh đứng lên, nói với Tô San: “Em ngồi ở đây đi, anh còn có tài liệu chưa giải quyết, phải đi trước. Buổi trưa anh đi tìm em, cùng nhau ăn cơm.”

Tô San nhìn bóng lưng Lâm Duệ không chút chậm trễ xoay người rời đi, hung hăng cắn răng: “Không cần, buổi trưa có hẹn rồi!”

Bước chân Lâm Duệ dừng lại, nhưng khi xoay người lại chỉ thấy bóng lưng đang sải bước đi của Tô San.

Trong lòng Tô San tràn ngập lửa giận, vừa trở lại tầng 21, vừa mới ngồi xuống lập tức có một bóng dáng chặn lại ở trước mặt.

Cô vừa ngẩng đầu lên chỉ thấy tổ trưởng Phó ngập ngừng muốn nói lại thôi dừng lại nhìn cô.

Tô San đứng lên, miễn cưỡng gượng miệng lên, nặn ra một nụ cười: “Tổ trưởng, có chuyện gì sao?”

Nhìn vẻ mặt bên ngoài cười nhưng bên trong không cười này làm tổ trưởng Phó sợ hết hồn. Anh ta sợ hãi khoát thẳng tay: “Cô ngồi, cô cứ ngồi, không cần khách khí như thế. Tôi chỉ tới hỏi cô có thấy Tổ trưởng Tần hay không thôi? Hai ngày nay anh ta không tới làm rồi, cũng không có xin nghỉ, điện thoại di động cũng không gọi được.”

“Cái gì?” Tô San cả kinh, cũng không đoán được thái độ bối rối của Tổ trưởng Phó nữa. Trong thoáng chốc hình như cô có cảm giác giống như mình đã quên một chuyện rất quan trọng.....

Vì vậy, rốt cuộc Tần Trọng đang làm gì?

Vậy chúng ta chuyển ống kính sang Bác Uyển. Không sai, vẫn là Bác Uyển. Cũng coi như là Tần tiểu thư nhà chúng ta xui xẻo, thật đúng lúc lại sát vách tường với Lục Minh Viễn trong tầng lầu.

Gian nhà sang trọng loạn còn hơn so với ổ chó. Tần Như Huyền tiểu thư tóc tai tán loạn, trang điểm đã phai, đồ trang sức vỡ vụn đầy đất, cả người giống như là phiên bản Mai Siêu Phong hiện đại, mặt không thể hận hơn, hung thần ác sát.

“Tần Trọng, anh nói lại cho tôi nghe! Anh muốn làm gì?” Cô ta giống như điên xông tới, tay chặt chẽ bắt được cánh tay Tần Trọng, lớn giọng hô.

Tần Như Huyền nuôi móng tay rất dài, hung hãn đâm vào da thịt Tần Trọng, nhưng anh ta chỉ hơi hơi nhúu mày, lập tức khôi phục bộ dáng không có gì.

“Cô muốn tôi nói một trăm lần cũng giống nhau mà thôi. Tôi muốn ly hôn với cô, lập tức, ngay lập tức!”

“”Chát!” một tiếng thanh thúy vang lên, mặt của Tần Trọng bị đánh lệch qua một bên.

Anh ta chậm rãi quay đầu trở lại, ánh mắt âm trầm mà u tối, cứ như vậy nhìn thẳng vào Tần Như Huyền, cũng không nói gì.

Tần Như Huyền bị ánh mắt của hắn như vậy làm sợ hết hồn, cô ta kinh ngạc liếc nhìn cánh tay của mình, không tự chủ lùi về phía sau một bước.

Vậy mà Tần Trọng cũng không thừa dịp đi lên đánh cô ta cho hả giận, chỉ trầm mặc.

Từ từ, anh ta nhắm nghiền hai mắt, khẽ thở dài: “Cô đánh đi, đánh đủ rồi thì hãy bỏ qua cho tôi. Dù sao... Là tôi có lỗi với cô.”

Tần Như Huyền vô lực ngã ngồi trên mặt đất, chầm rãi giơ tay lên, che mặt của mình, nước mắt từ ngón giữa chảy ra dào dạt.

“Làm sao anh có thể như vậy? Anh coi tôi như đá đặt ở dưới chân anh, dùng hết rồi liền một cước đá văng hay sao?”

“Chúng ta ở chung một chỗ lâu như vậy, anh đối với tôi dù chỉ một chút tình cảm cũng không có hay sao?”

“Tôi không cam lòng, tôi không cam lòng...”

Nghé Tần Như Huyền cúi đầu khóc lóc kể lể va fnir non, trước mắt Tần Trọng thoáng hiện hoảng hốt trong chốc lát.

Năm đó, khi anh ta bỏ Tô San, chuyển qua bên phú bà Tần Như Huyền, San San có giống như bây giờ hay không, bất lực khóc thút thít?

Đáp án... Có lẽ là không có.

Tần Trọng không ngốc, anh ta có thể cảm thấy Tô San chưa bao giờ có tình yêu với anh ta, đây cũng chính là một trong những lý do trọng yếu mà anh ta quyết định chọn Tần Như Huyền.

Thật ra thì suy nghĩ kỹ một chút lúc ấy quyết định cũng có một phần tức giận.

Được rồi, Tô San cô không coi trọng tôi... tôi liền công thành danh toại trở lại cho cô xem!

Nhớ lại năm đó trẻ trung ngây thơ, trên mặt Tần Trọng hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Quá khứ đơn thuần và tốt đẹp cỡ nào, anh ta và Tô San trong quá khứ. Nhất định anh ta sẽ tìm bọn họ trở về, nhất định anh ta có thể tìm được bọn họ trở về một lần nữa.

Nghĩ đến đêm đó dáng vẻ Tô San bất lực tựa vào góc khóc thầm khi phát hiện âm mưu của Lâm Duệ, Tần Trọng liền cảm nhận được lòng tin trước nay chưa từng có. Cô có thể dưới tình huống đó thẳng thắn nhờ anh giúp đỡ, không phải rõ ràng là anh đã bắt đầu chiếm một vị trí nhất định trong lòng cô rồi sao?

Tần Trọng từng bước từng bước đi ra ngoài cửa, tốc độ không nhanh nhưng rất bình ổn, không có một tia do dự, trong đôi mắt sáng ngời khiếp người.

Tần Như Huyền mắt thấy anh ta đi ra khỏi cửa, ôm trong lòng một tia hy vọng cuối cùng, vừa khóc vừa hô: “Nếu như anh muốn ly hôn, một xu tôi cũng không đưa cho anh!”

Tần Trọng dừng bước lại, cười!

Anh ta không quay đầu lại, chỉ nhẹ nói: “Cô cho rằng cho đến ngày hôm nay tôi vẫn còn muốn tiền của cô hay sao?” Dứt lời, anh ta không chút do dự đẩy cửa ra.

Ở phía sau anh ta, Tần Như Huyền lớn tiếng khóc.

Rốt cuộc cô ta đã làm sai điều gì?

Cô ta lấy nhu tình thật lòng đối với Trác Diệu, Trác Diệu bỏ cô ta. Cô ta lấy tiền tài danh lợi khổng chế Tần Trọng, Tần Trọng cũng bỏ cô ta. Tiền bạc, danh dự, địa vị, mỹ nhân, không phải đều là những thứ đàn ông tha thiết mơ ước sao?

Nhưng vì cái gì, tại sao những tên đàn ông thối này đều vứt bỏ cô ta?

“Ha ha ha ha...” Đột nhiên Tần Như Huyền đứng lên, cất tiếng cười to, vừa cười vừa vươn tay đập bẻ, xé nát tất cả đồ bên tay.

“Tô San, Tô Yên đều là do hai tiểu tiện nhân này! Chúng mày làm nhiều việc ác, chúng mày ăn hiếp người lương thiện, nhất định chúng mày sẽ không được chết tử tế! Không được chết tử tế! Ha ha ha...”

Trong phòng trống trải, nguyên rửa bén nhọn giống như vĩnh viễn không ngừng...

%%%%%%%%%

Khóc đủ rồi, náo đủ rồi, ngày vẫn phải tiếp tục trôi qua.

Tần Như Huyền lau khô nước mắt trên mặt, cắn răng đứng lên, giọng cảm hận phân phó cô gái đang sợ phát run bên cạnh: “Đi tra toàn bộ tài liệu của Tô San cho tôi, tôi muốn biết tất cả mọi chuyện.”

Cô bé kia ngây ngốc nhìn cô ta, nhất thời không phản ứng kịp. Tần Như Huyền nhìn gương mặt thiếu nữ mềm mại, bất giác cảm thấy giận dữ trong lòng, trở tay chính là một bạt tai!

“Cô ngu phải không? Đi thăm dò cho tôi! Cút!” Nói xong liền hung hăng đá một cước.

Giày cao gót bén nhọn trực tiếp đá vào xương cụt, cô bé kia đau đến nước mắt cũng chảy ra nhưng lau cũng không dám lau đi, liền lăn một vòng đồng ý, lập tức chạy ra ngoài.

Quả nhiên hiệu suất của bạo lực là vô cùng tận, chưa tới một canh giờ, lí lịch cơ bản từ nhỏ đến lớn của Tô San bao gồm cả quá trình phiên tòa oan động khắp thành năm đó, được đặt trên bàn Tần Như Huyền.

Cô ta cảm những tờ giấy kia, cười lạnh mấy tiếng, trong mắt là oán độc và cảm hận, gần như là lập tức tràn ra.

Trong trận quyết đấu kia với Tô Yên, cô ta đã thảm hại, nhưng lại học được một đạo lý - lực lượng truyền thông vô cùng đáng sợ, nước miếng dân chúng có thể làm người chết đuối, nhìn Thư Nhân đang vẫn còn ở trong bệnh viện tâm thần thì biết.

Về phần chân tướng, ha ha, dư luận vĩnh viễn không cần chân tướng, cái bọn họ cần chỉ là đề tài.

Cô ta mỉm cười, giống như đang chọn châu báu hoa lệ, cảm từng tấm hình có ích lên.

Có dáng vẻ Tô San si ngốc cười với Lâm Duệ, có dáng vẻ Tô San nũng nịu ôm lấy cánh tay Lâm Gia Thịnh, có bộ dạng bước chậm trên đường rừng trong trường đại học với Tần Trọng.

Tô San trong hình, cười đều là vô cùng rực rỡ, vẻ đẹp của con gái hiện ra không bỏ sót. Tần Như Huyền chậm rãi vuốt ve ảnh, cô bé xinh đẹp cỡ nào, chỉ tiếc, chẳng mấy chốc sẽ biến thành con chuột đầu đường.

Tần Như Huyền gọi một cuộc điện thoại: “Này, Archie, hiện tại tôi truyền cho anh vài tấm hình, anh viết ra một chuyện xưa ly kỳ quanh co cho tôi, ở chuyên mục nhiều kỳ ở trên báo, hiểu chưa?”

Ngày hôm sau, chính là một mảng nghiêng trời lệch đất.

Vốn tòa soạn luôn có lượng tiêu thụ xếp hàng thứ hai “Bát quái bát quái” đăng một bài viết được đặt tên là “Hào môn loạn chiến” nặng khẩu vị tiểu thuyết.

Nhân vật nữ chính đồng thời cùng cha dưỡng, anh con của cha dưỡng, bạn trai cũ, quyến rũ lão tổng một xí nghiệp không rõ tên, tức chết cha ruột, tức mẹ ruột bị bệnh, lại “tiêu hao” cha dưỡng lâu năm phải nằm viện.

Một loạt chuyện xưa viết có mũi có mắt, thời gian địa điểm đều có bóng dáng của Du Lâm, thậm chí ngay cả hình ảnh phối hợp bên cạnh cũng làm cho người ta có cảm giác, những người này giống như là đã từng quen biết.

Cuối cùng, trên trang đầu tiên của một trang web, tựa đề cực kỳ kinh hãi - một nữ bốn chồng, Tô x cô khá lắm!

Trong một đoạn đầu viết những chữ sau:

“Cái gọi là cha dưỡng thật lòng yêu thương con gái kế, thậm chí yêu thương đến ngay cả con trai ruột của mình cũng không để ý, mọi người cảm thấy có khả năng không?”

Đáp án dĩ nhiên là có thể!

Chỉ cần người con gái kế đó thật là biết điều, chỉ cần đem cô bé trong veo như nước này ‘thương yêu’ đến trên giường, cha con tương tàn thì có cái gì hiếm đâu? Họa thủy lâm nước không phải là không có!

Chỉ tiếc, biết điều cuối cùng chỉ là biết điều. Vì lợi ích của gia tộc, đến con cái ruột cũng có thể đưa lên giường đối thủ, huống chi là con gái kế?

Nhưng, chúng ta không thể không bội phục da mặt của cô ta, đồng thời phục vụ bốn người đàn ông, lại vẫn có thể tự tại sống được!

Ngày này, cô gì đó kia, thật sự cô không có chút xíu liêm sỉ trong lòng hay sao?”

Tần Như Huyền chậm rãi kích chuột, đóng website trước mắt lại, cười, cười rất vui vẻ.

Dám đầu cùng cô, nhất định sẽ bị trời phạt.

“Lão Vương, chuẩn bị xe.” Về mặt cô ta vui thích đứng lên: “Chúng ta đến công ty chồng tôi xem một chút!”

Một chiếc xe màu xám bạc lái ra khỏi Bác Uyển, nơi ngã tư đường, hai chiếc xe lướt qua nhau, trợ lý hành chính mắt tinh quay đầu, nhỏ giọng nói với Lục Minh Viễn đang nhắm mắt dưỡng thần: “Ông chủ, hình như chúng ta vừa đi qua tiểu thư nhà họ Trác trước kia!”

Tiểu thư nhà họ Trác trước kia? Mí mắt của Lục Minh Viễn giật giật, Tần Như Huyền? Cô ta tới đây làm gì?

Thôi, anh cũng không có thời gian để ý tới thứ người như thế. Hôm nay anh hẹn phó Cục trưởng cục Văn hóa uống trà, phải nghĩ biện pháp để những tin đồn kia im xuống mới được. Coi như không vì Tô San, mặt mũi Lục thị cũng cần.

Nghĩ đến đây, Lục Minh Viễn nhắm mắt, trầm giọng nói: “Không cần phải để ý đến cô ta, tiếp tục đi!”

“Vâng!” Trợ lý hành chính đồng ý vòng lại.

Ai ngờ đến, sau một khắc, đột nhiên Lục Minh Viễn mở mắt ra: “Đợi chút, vừa rồi chiếc xe kia đi hướng nào?”

“À?” Trợ lý sững sốt một chút, vội đáp: “Hình như là hướng đường Tây Phổ.”

Đường Tây Phổ? Đó không phải là... Tòa nhà của tập đoàn Lâm thị hay sao?

Trong mắt anh như có gì suy nghĩ, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, giọng trầm hặn nói: “Đuổi theo cô ta, đến A.E!”

38. Chương 39: Tô San Phản Kích...

Tần Như Huyền tức giận đùng đùng xông thẳng lên bộ phận quảng cáo A.E trên tầng 21, dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, bảo vệ công ty không giữ cô ta lại được.

Tô San đang vô cùng phiền lòng nôn nóng nhìn dự án, đột nhiên lại nghe được phía trước có tiếng quát to: Tô San, cái con tiện nhân phá tan hạnh phúc gia đình của người ta đâu! Cút ra đây cho ta!”

Tô San chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt giống như cú đêm, âm lãnh mà bén nhọn nhìn ra phía ngoài, đợi đến khi thấy rõ người tới là Tần Như Huyền thì trong mắt lóe lên cực nhanh.

Cô từng bước bước đi qua, vẻ mặt rất nhạt, nhưng nếu bạn nhìn kỹ, nhất định có thể ở trong đôi mắt bình lặng kia nhìn ra hơi thở của mưa gió sắp đến.

“Mỗi lần Tần tiểu thư đại giá quang lâm, liền làm công ty chúng tôi náo loạn, xem ra tôi cần phải tính đến ở trước cửa công ty cần có bảo vệ phân biệt người, đặc biệt phân biệt người bình thường với Tần tiểu thư mới được.”

Lời nói nhẹ nói ra, khiến trong nháy mắt mặt Tần Như Huyền xuất hiện vẻ dữ tợn.

“Tao làm công ty của mày náo loạn, mày lại làm cho nhà của người rồi tinh rồi mù, tao so với mày vẫn còn kém xa đấy.”

Cô ta tiến lên một bước, giơ ngón trỏ ra, nhẹ nhàng nâng nâng mặt của Tô San: “Chắc chắc, thật là gương mặt xinh đẹp nha, mày chính là dùng cái gương mặt này đi câu linh hồn nhỏ bé của tên phế vật Tần Trọng kia hay sao?”

Tô San còn chưa trả lời, Tần Như Huyền giống như đột nhiên nhớ tới gì đó, giơ tay vỗ trán: “Đúng rồi đúng rồi, cái này mày cũng là học từ mẹ mày đúng không? Sao vậy? Nhà chúng mày có truyền thống làm người thứ ba hay sao?”

Tô San nhìn chăm chăm cô ta, im lặng không lên tiếng, ánh mắt lạnh giá, vẻ lãnh này giống như từng mảnh băng tan, muốn theo mạch máu chảy đến toàn thân.

Nhịp tim Tần Như Huyền dần dần nhanh, những từ nhục mạ muốn nói nhưng lại không nói ra miệng được, đúng lúc này, lại thấy Tô San đột nhiên bật cười.

“Tần tiểu thư, cô thật đáng thương.”

“Cái..... cái gì?”

Tô San tốt bụng lặp lại: “Tôi nói, cô thật đáng thương. Hai lần hôn nhân của cô đều là chuyện cười, cô không giữ được người đàn ông của mình, chỉ có thể chạy đến trước mặt phụ nữ nổi điên. nhuan-dongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Nhưng cô có biết hay không, cô làm như vậy cũng chỉ khiến mình lộ vẻ đáng thương thôi.”

Cô lui về phía sau một bước, tao nhã vén tóc mai: “Cô đi đi, chuyện ngày hôm nay tôi không truy cứu, chuyện đánh ừ đường, Tô San tôi chắc chắn không làm.”

“Còn nữa, Tần Trọng nhà các người cũng chỉ có quan hệ đàn anh đàn em, trước kia là vậy, bây giờ cũng là vậy, mà tương lai cũng thế!”

Ánh mắt Tô San lạnh nhạt nhìn về phía Tần Trọng vừa mới chạy tới, đang lẳng lặng đứng ở cuối hành lang, gần từng chữ nói: “Cho dù thật sự anh ấy ly hôn với cô, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi.”

Tần Trọng nhìn cô, nhìn đôi mắt trong suốt kia, con người không có chút dao động, chỉ cảm thấy tất cả xung quanh đều yên lặng, bầu trời chỉ có âm thanh kia đang vang vọng:

“Cho dù thật sự anh ấy ly hôn với cô, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi. Cho dù thật sự anh ấy ly hôn với cô, cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi...”

Tại sao tâm lại đột nhiên trống rỗng như vậy? Anh ta nhú chặt lông mày, vô cùng chậm rãi giơ tay lên, sờ xuống lồng ngực.

Anh ta từ từ xoay người, rất chậm, giống như một ông lão, nện từng bước thật chậm, từng chút lạnh nhạt ra khỏi tầm mắt của Tô San.

Tần Như Huyền quay đầu lại theo ánh mắt Tô San, nhìn thấy bóng lưng Tần Trọng đang rời khỏi, cô ta hận hận giẫm chân, giày cao gót và đá cẩm thạch lát sàn nhà chạm vào nhau, phát ra âm thanh bèn nhọn.

“Tao không có rảnh nói nhảm với mày! Tô San, mày cứ chờ biến thành chuột chạy qua đường đi!” Nói xong định đuổi theo Tần Trọng.

“Chậm đã.” Tô San thông thả ung dung gọi một tiếng, giọng nói không chút khẩn trương, khiến Tần Như Huyền không tự chủ dừng bước.

Tô San mỉm cười đi tới, đối mặt với Tần Như Huyền, nhẹ giọng nói: “Tần tiểu thư, nếu như có thể nói, tôi hi vọng cô có thể để những tạp chí bát quái kia dừng lại. Đây đều là mấy mảnh chơi em gái Yên nhi của tôi lúc ở trường cấp 3 rồi, hiện tại em ấy cũng đã tốt nghiệp đại học, tại sao cô còn không có một chút tiến bộ chứ?”

Tần Như Huyền chợt cứng thân thể lại, trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

Tô San khẽ tiến lên, sờ sờ mái tóc đen được cô bảo dưỡng, mang theo nụ cười thờ dài nói: “Đúng rồi, tôi nghe nói Vương Chí Cao kia sắp ra tù rồi đúng không. Dù gì anh ta cũng có một ngày vợ chồng với cô, là cha của con cô, mặc dù chỉ là thợ sửa ống nước, chẳng qua tôi nghĩ Tần tiểu thư chắc chắn vẫn còn nhớ tình xưa chứ? Nhất định cô sẽ đón anh ta ra tù đúng không?”

“A.....” Chung quanh gần như đồng thời phát ra tiếng kinh ngạc khắp nơi, ngay cả vệ sĩ bên cạnh Tần Như Huyền cũng kinh ngạc hai mặt nhìn nhau.

Ổ trong những ánh mắt hoặc kinh bỉ hoặc không thể tin, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n chân Tần Như Huyền đảo đảo một cái, huyết sắc trên mặt mất hết.

Tại sao, tại sao bí mật cô ta tần tần khổ khổ giấu kín lại bị người tiết lộ ra ngoài?

Tô San lặng lẽ nhìn khuôn mặt Tần Như Huyền trong nháy mắt tái nhợt đi, đáy lòng phát ra tiếng thở dài. Thăng thán mà nói, mặc dù chuyện Tần Như Huyền gặp đều là tự làm tự chịu chiu, nhưng cô ta cũng là một người phụ nữ, trải qua những việc như thế này, xác thực là rất đáng thương.

Tô San hơi mím môi, lui về phía sau một bước, tự nhiên ưỡn thẳng lưng, giống như một cây tùng bách cho dù đối mặt với mưa to gió lớn cũng sẽ không khom lưng cúi đầu.

“Tần tiểu thư, tôi không muốn đối địch với cô, cho nên xin cô cũng không cần đi gây sự nữa. Nếu không, mặc kệ là Vương Chí Cao tiên sinh hay là phu nhân Thư Nhân, tôi cũng không ngại mời họ đến Du Lâm làm khách.”

“Cô, hiểu chưa?”

Giọng nói nhẹ, giọng điệu bạc tình, Tần Như Huyền lẳng lẳng nhìn cô gái trước mắt, đột nhiên hiểu ra, đây là nhân vật khó đối phó hơn cả Tô Yên.

Ít nhất Tô Yên lúc cô ta lan rộng đoạn video kia ra ngoài khổ khổ sở sở vì lời đồn đại của người bên ngoài. Mà Tô San, lại không chút nào thêm để ý đến mấy bài báo của nhóm bát quái kia.

Cô ta tuyệt đối tin tưởng, nếu như lần này không phải cô ta thiếu kiên nhẫn, chủ động chạy tới muốn nhìn thấy bộ dạng túng quẫn của Tô San, có lẽ cô gái này vẫn coi thường đối với hành động của cô ta.

Giờ khắc này, lòng Tần Như Huyền thật lạnh.

Cô ta xoay người, đảo đảo nghiêng ngả gần như muốn trốn rời đi, thật giống như sau lưng cô ta có ma quỷ đang truy đuổi.

Lục Minh Viễn bình tĩnh đứng trong bóng tối, đôi mắt tĩnh mịch nhìn, Tô San thuần thực đuổi Tần Như Huyền đi. Không có tràn ngập khói thuốc súng, không có ác ngôn ác ngữ, cô chỉ tự phụ đứng ở ngoài kia, cười nhạt xem thường lời nói nhỏ nhẹ.

Anh khẽ ngoắc ngoắc môi, cười, đột nhiên phát giác ra, có lẽ người phụ nữ này rất thích hợp đứng ở bên cạnh anh.

Lục Minh Viễn đi ra từ trong góc, bản lĩnh cao lớn, cả người tràn đầy ưu nhã bẩm sinh. Đạp đầy ánh mắt mặt trời, chậm rãi bước về phía Tô San, âm thanh trầm thấp hỏi: “Buổi trưa có rảnh rồi hay không?”

Anh đứng ở đằng kia, tựa như một điểm tụ ánh sáng, khiến cho ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người của anh. Trừ... Tô San.

Giờ phút này, Tầm mắt của Tô San đang rơi vào một nơi khác.

Lâm Duệ đứng ở trong thang máy, một tay ấn phím ‘mở’, mắt không về gì nhìn cô.

Tô San biết, Lâm Duệ đang đợi cô vào thang máy, mà cô cũng đang chờ Lâm Duệ quyết định.

Chốc lát sau, Lâm Duệ buông lỏng ấn phím ra, khiến thang máy đóng lại đi lên. Cũng gần trong thời khắc đó, Tô San khoác lên khuỷu tay Lục Minh Viễn, đi tới một thang máy khác,

Một đi xuống, một đi lên, cứ như vậy... Càng chạy thì càng xa.

Lục Minh Viễn nhìn cô gái trầm mặc bên cạnh, mặc dù biết cô hết sức che giấu, nhưng anh vẫn có thể nhìn ra, cô đang khổ sở.

Trong mắt anh tối sầm lại, nhẹ nhàng hất tay Tô San xuống: “Anh ta không có ở đây, cô không phải làm bộ!”

Tô San cúi đầu, sáng khoái khó có được nhận sai: “Thật xin lỗi, tôi vừa rồi không phải cố ý lợi dụng anh...”

“Không có gì.” Giọng Lục Minh Viễn rất bình thản, nghe không ra cảm xúc gì: “Chẳng qua tôi muốn cô phải biết, anh cô vẫn luôn là người cố chấp, cô nghĩ dùng chính mình tự uy hiếp anh ta, thật sự là quá ngu xuẩn.”

Tô San cúi đầu cười khổ: “Này, anh có tất yếu phải bỏ đá xuống giếng như vậy không? Vừa rồi tôi đã tận mắt thấy sự ngu xuẩn của mình.”

Thật may là, thật may là còn có một Lục Minh Viễn. nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Anh ta biết tất cả bí mật của mình, biết cô muốn làm cái gì, mặc dù trước mắt còn khó có thể phân biệt bạn bè, nhưng ít nhất, cô không dùng được nguy trang cố ý trước mặt anh.

Lục Minh Viễn quay mặt sang, trong đôi mắt xưa nay bình tĩnh không gợn sóng, giống như đột nhiên bị ném vào một viên đá nhỏ, đảo loạn một hồ cảnh xuân.

Tô San nhìn anh, bất giác ngẩn người, nhưng còn chưa kịp nhìn kỹ, gợn sóng này lại biến thành toàn thân không một chút sơ hở.

Sau đó, cô nghe được anh nhẹ giọng hỏi: “Nếu như tất cả đã giải quyết được, cô tính làm cái gì?”

Tô San sững sờ, trong lòng trong nháy mắt cuồng loạn, nhưng giọng nói lại tỉnh táo dọa người.

“Tôi muốn tự tôi làm.”

Thang máy “đình” một tiếng, Lục Minh Viễn đi ra trước: “Đừng quên lời cô đã nói.”

39. Chương 40: Người Đàn Ông Trong Nóng Ngoài Lạnh...

Lâm Duệ chậm rãi đi ra khỏi thang máy, lưng uốn thẳng, từng bước từng bước đi về phía phòng làm việc. Ngón tay nhìn rõ khớp xương cầm tay nắm cửa, anh theo bản năng dùng lực, lại dùng lực, giống như hoàn toàn không nhận ra, cửa đang khóa...

Trương Tử Nam rũ đầu xuống, mắt giàng co trên mặt đất, đôi môi giật giật không thể nhận ra.

“Đồng hồ đeo tay.”

Trong mắt Lâm Duệ chợt lóe, anh dùng lực nhắm mắt lại, sau khi mở mắt ra, trong mắt đã khôi phục sự trầm tĩnh vốn có.

Anh giơ tay lên, đưa mặt đồng hồ lại gần để cảm ứng, cửa phát ra “cạch” một tiếng.

Lâm Duệ đẩy cửa vào, nhưng giống như có mắt mọc ở đằng sau: “Tử Nam, cậu đừng đi, mình có việc tìm cậu.”

Lông mày Trương Tử Nam nhíu chặt, thu hồi bước chân, đi theo Lâm Duệ vào trong.

Sau khi bước vào, anh ta như thường ngày, đứng cách Lâm Duệ ba bước, Lâm Duệ tùy ý phát tay, sắc mặt mang theo một mối: “Ngồi đi, không có người ngoài, cũng không phải chuyện công.”

Trương Tử Nam do dự một chút, đắn đo ngồi xuống.

Lâm Duệ trầm mặc một hồi, sau đó đột nhiên mở miệng nói một câu, không đầu không đuôi.

“Tình cảm của San San với cha rất sâu.”

Mí mắt Trương Tử Nam giật giật, chẳng lẽ Lâm Duệ dao động?

Anh ta đứng lên, đôi tay cũng thuận theo dãn với bụng, nhỏ giọng nói: “Tình cảm của cô* với cậu và dưỡng cũng rất sâu đậm.”

*cô ở đây là chỉ mẹ Lâm Duệ.

Sắc mặt Lâm Duệ trầm xuống, mặc dù trên danh nghĩa Trương Tử Nam coi như là con của cậu anh, nhưng từng ấy năm tới nay, một người con nuôi nhiều lắm cũng bị coi như là người bạn cùng học cùng mà thôi, thế mà lại bắt đầu dạy dỗ người khác?

Anh lạnh lùng nói: “Mình cũng không có quên mẹ mình chịu khổ như thế nào.”

“Nhưng cậu lại do dự, không phải sao?” Trương Tử Nam giương mắt, sắc mặt bởi vì tâm tình bất ổn mà đỏ lên.

“Năm đó Lâm thị vì địa vị, cố ý đưa tới những cuộc chiến cạnh tranh ác tính, bị giới doanh nghiệp nhất trí chèn ép, nếu không có nhà họ Trương trợ giúp, A.E đã sớm phá sản!”

“Nhưng nhà họ Lâm không những không biết cảm ơn, ngược lại lại cho Lâm Gia Thịnh đi quyến rũ cô, lừa gạt tiền của Trương thị đền bù vào tài chính thiếu hụt của nhà họ Lâm! Lâm thị dựa vào hút máu của nhà họ Trương mới một lần nữa đứng lên!”

“Cô bị gia tộc chán ghét mà vứt bỏ, đáng lẽ đã chấp nhận số mệnh, nghĩ tới cùng Lâm Gia Thịnh sống qua ngày là được, nhưng cha cậu là đối với bà như thế nào?”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa!” Lâm Duệ dùng sức vỗ tay lên mặt bàn, phát ra một tiếng vang thật lớn, trong mắt sắc đều là tơ máu cuồng nộ.

“Đi ra ngoài cho tôi! Cút!” Anh vụt một cái đứng lên, tiện tay cầm một cái ly, hung hăng ném lên vách tường.

“Choang!”

Tiếng mảnh sứ vỡ vụn bên tai Trương Tử Nam, thân thể của anh ta không tự chủ run lên một cái.

Anh ta không cam lòng nhìn về phía Lâm Duệ, còn muốn nói tiếp gì đó, lại nhìn thấy sắc mặt nóng nảy lạnh lùng của Lâm Duệ, cuối cùng rất nhanh tay, từng bước một lui ra ngoài.

Cánh cửa ngay trước mặt chậm rãi khép lại, sau lưng Lâm Duệ như bị đóng băng.

Anh biết, người sống nên ngay lập tức nắm chắc hạnh phúc trước mắt, mà không phải là chấp nhất với thù hận đã qua đi. *nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n* Nhưng nếu như, thù hận này là mẹ ruột cả đời uất ức và oán hận, ai có thể nhẹ nhàng buông xuống?

Lâm Duệ vô lực ngã ngồi xuống ghế sofa, đôi tay dùng sức ôm lấy đầu.

San San, rốt cuộc anh nên làm cái gì?

Tất nhiên Tô San không thể trả lời Lâm Duệ, giờ phút này, cô đang ở trong phòng riêng của một nhà hàng ở Viễn Sơn.

Đường phố Thanh Thạch Bản, tất cả nhân viên phục vụ đều mặc đồng phục màu xám thiên thanh của bầu trời sau cơn mưa, tóc búi thật cao, dùng một cây trâm màu xanh lá cây cố định. Từ xa nhìn lại, quả thật giống như đi ra từ trong một bức tranh dân quốc.

Phòng ốc cổ xưa tinh xảo, kê núi sát sông. Mỗi một viên ngói viên gạch, cái bình cái lọ, điều lan ngọc khí, chén thủy tinh lưu ly, tất cả đều khó có thể phân biệt thật giả, thật giống như lâu các ở giữa không trung tọa lạc trong khe núi.

Xa hoa, nhưng cũng hư ảo...

Tô San tò mò quan sát bốn phía, sờ cái này một cái, lại nhìn cái kia một cái, cười đùa nói: “Lục tổng cũng thật lợi hại, tôi ở Du Lâm nhiều năm như vậy mà cũng không phát hiện được ra chỗ như thế này.”

Lục Minh Viễn không dấu vết cười cười, không lên tiếng.

Thật ra thì đây không phải là lần đầu tiên anh dẫn phụ nữ đến nơi này, nhưng Tô San là người đầu tiên có loại biểu hiện như thế này.

Cô không chút che giấu biểu hiện sự ngạc nhiên của mình, đối với những thứ đồ xinh đẹp kia, mỗi một thứ cô đều muốn cầm lên tỉ mỉ vuốt vuốt, nhưng lại không được bao lâu, lại thờ ơ để xuống.

Những thứ này do vô số tiền bạc xây lên, vào được trong mắt cô, nhưng lại không thể đi vào lòng cô.

Lục Minh Viễn nghĩ như vậy, trong lòng lại hải lòng thêm một tầng. Anh nhẹ nhàng kéo tay Tô San, sức rất nhẹ, nhưng lại không cho cự tuyệt: “Đi thôi.”

Bởi vì khí thế trên người Lục Minh Viễn quá mạnh mẽ, nhất thời Tô San không kịp phản ứng, theo bản năng tiến lên theo bước anh một bước, lại ngay lập tức cảm thấy kỳ cục, tay khê dùng sức, muốn tránh thoát ra.

Vậy mà trong chớp mắt sau đó, một câu nói của Lục Minh Viễn đã thành công khiến cô dừng động tác lại.

“Nghe nói Lâm thị dựa vào châu báu để lập nghiệp đúng không? Có hứng thú với Chloe (Khắc Lạc Hi) chi tâm không?”

Tô San cảm thấy tim mình như ngừng một chút, ngoài mặt vẫn trấn định nói: “Làm sao có thể không có? Đây chính là một trong những viên kim cương được chú ý nhất trong những năm gần đây.”

“Vậy chủ nhật đi với tôi nhìn thử một chút.”

“Chủ nhật? Đi xem cái đó? ... Chloe chi tâm?” Tô San nhanh mồm nhanh miệng trước sau như một, cũng bị Lục Minh Viễn nói nhẹ nhàng mấy câu đánh cho bay.

Trời ạ, anh dẫn tôi đi thôi! Cái thế giới này thật là quá vô tình quá tàn nhẫn quá cố tình gây sự!

Nha nha, mình xem tin tức đều là nhìn thấy đồ giả, người ta lại dễ dàng mang mình đi nhìn vật thật!

Tô San nuốt nước miếng, giọng nói có chút nhỏ: “Nhưng tôi nghe nói, không phải Chloe chi tâm bị vương thất của một quốc gia Châu Phi nào đó mua đi rồi sao?”

Lục Minh Viễn buồn cười phỉu cô một cái: “Thật ra Chloe chi tâm có một đôi, chính xác một viên khác đã lưu lạc đến vương thất ngoại quốc, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n nhưng còn một viên khác, được một người tư nhân trong nước mua được.”

Tô San hưng phấn nắm lấy tay áo Lục Minh Viễn: “Người mua kia anh biết?”

Lục Minh Viễn mỉm cười gật đầu một cái.

“Vậy....” Tô San cắn môi, thận trọng nói: “Anh mang một cũng là mang, mang hai cũng là mang, tôi có thể để cho anh trai đi cùng không?”

Nụ cười trên mặt Lục Minh Viễn phai nhạt đi một chút: “Lý do.”

Tô San cúi đầu, vịn ngón tay nói: “Qua nhiều năm như vậy, A.E ở giới đá quý vẫn không có tác phẩm lớn gì, cho nên...”

Nói đến chỗ này Lục Minh Viễn đã hiểu: “Cho nên cô hi vọng Lâm thị đạt được quyền gia công Chloe chi tâm, thay đổi địa vị ở giới đá quý?”

Tô San không dám nói thành tiếng. Thật ra thì lời vừa ra khỏi miệng cô lập tức hối hận, người ta tốt bụng mang cô đi mở tầm mắt, cô lại được vo đòi tiên muốn lấy danh tiếng cho công ty, cũng quá....

Không ngờ, Lục Minh Viễn trầm mặc một chút rồi nói: “Được, tôi đồng ý.”

“Thật?” Tô San phất một cái ngẩng đầu lên, mắt sáng dọa người.

“Dĩ nhiên.” Lục Minh Viễn nhàn nhạt nói: “Chỉ là, anh trai cô không thể dùng thân phận bạn tôi mà đi, mà phải dùng thân phận tổng giám đốc Lâm thị đi qua chính thức báỉ phỏng.”

“...Lục tổng.” Tô San sững sờ, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác không thể nói rõ.

Lấy thân phận bạn Lục Minh Viễn đi qua, bắt luận người sáng cỡ nào, bọn họ cũng không thoát khỏi được vầng sáng Lục thị. Chỉ khi lấy một thân độc lập, lấy thân phận Lâm thị đối mặt, A.E mới có thể chân chính đứng lên trong nhóm này.

Tô San nhìn về phía Lục Minh Viễn, bóng lưng người đàn ông kia, giống như lần đầu tiên cô nhìn thấy _ lạnh lùng, khó thể đến gần, cao cao tại thượng.

Nhưng không biết sao, Tô San chỉ cảm thấy... Hiện tại mình giống như đã không sợ anh.

Tô San cười: “Lục tổng! Biết rõ chân của anh dài rồi, chờ tôi một chút có được không?” Cô vung tay nhỏ bé, chạy chậm đuổi theo.

*****

Đảo mắt đã là chủ nhật, Lâm Duệ dẫn theo Trương Tử Nam tới tham gia dạ tiệc của người thần bí khiếm tốn thu thập châu báu.

Trương Tử Nam đưa thiệp mời giao cho nhân viên đứng cửa, đi theo Lâm Duệ, ánh mắt quan sát, càng nhìn càng cảm thấy có cái gì không đúng.

Anh ta tiến lên một bước, nhỏ giọng nói: “Ông chủ, hình như đây là bữa tiệc tư nhân, tôi nhìn bên trong thiệp mời, chỉ có mình chúng ta là lấy danh nghĩa công ty.”

— Chloe chỉ tâm đầu ý hợp xuất hiện ở Du Lâm, chân thành mời tổng giám đốc A.E Lâm Duệ tiên sinh đến giám định và thưởng thức.

Vô cùng nghiêm chỉnh, nhưng... cực kỳ lạnh nhạt.

Lâm Duệ khẽ híp mắt lại, còn chưa trả lời, mắt lại giằng co ở cửa.

Chỉ thấy Tô San mặc một bộ lễ phục màu xanh ngọc, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n dưới làn váy còn có hoa văn phức tạp, di động theo bước chân, ánh sáng lóe ra đến chói mắt.

Áo màu trắng lửng tay, che đôi vai mượt mà, một chiếc kim cài áo Chanel rất khác biệt cài trên cổ áo, cao quý lại vừa người.

Cô cứ như vậy kéo cánh tay Lục Minh Viễn, lên giọng xuất hiện dưới ánh đèn flash, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Thật là xinh đẹp, trong lòng Lâm Duệ âm thầm than thở, nhưng trên mặt lại thoáng qua tia hung dữ.

Chỉ tiếc, tất cả sự mỹ lệ này đều vì một người đàn ông khác.

“Các vị.” Hôm nay chủ nhà Hoàng Thế Khải đi lên đài cao, gõ gõ micro, mặt mỉm cười nói: “Cảm tạ mọi người trong lúc bận rộn bỏ chút thời gian tới đây, chúng tôi cũng không trì hoãn nhiều hơn nữa, trực tiếp tiến vào chủ đề thôi.”

Anh ta vỗ tay, lập tức có một nam phục vụ anh tuấn mặc bộ đồ Tuxedo đẩy một chiếc xe nhỏ màu bạc từ từ đi ra.

Vài nhưng màu đỏ phủ lên khay, tất cả mọi người không tự chủ nín thở, trong đầu hiện lên cùng một suy nghĩ — trong cái khay kia, chắc hẳn chính là Chloe chỉ tâm trong truyền thuyết.

Khi Hoàng Thế Khải vạch vài nhưng lên, ánh sáng long lánh gần như rung động mỗi người. Nhưng không chờ đoàn người phục hồi lại trong sợ sệt, Hoàng Thế Khải lại ném ra viên đạn nặng ký thứ hai.

“Hiện tại mọi người thấy được chính là Chloe chỉ tâm khi trước tôi thu được, nhưng mà nói vẫn chưa phải là châu báu thành phẩm. Tôi muốn mượn cơ hội ngày hôm nay, ủy thác công ty vàng bạc đá quý Lâm thị tiến hành cắt và gia công viên kim cương này của tôi, biến nó thành một dây chuyền kim cương.”

Hoàng Thế Khải mỉm cười nhìn về phía Lâm Duệ: “Không biết Lâm tổng có nguyện ý nể mặt tôi không?”

Lâm Duệ khẽ gật đầu một cái, thần nhiên nói: “Vô cùng vinh hạnh.”

Anh theo bản năng dừng dư quang liếc về phía Tô San, nhưng Tô San ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn qua bên này một cái, chỉ lúi kéo tay Lục Minh Viễn, hân hoan mà cười...

40. Chương 41: Quay Về Trong Lòng Lâm Duệ.....

Sau khi nhận được sự đồng ý của Hoàng Thế Khải, các vị khách mời lần lượt theo thứ tự mà tiến lên, ở khoảng cách gần mà xem xét đá quý ngàn năm khó gặp. Tiếng than thở vang lên râm ran khắp nơi trong bữa tiệc.

Lâm thị nhận được quyền gia công Trái tim Chloe, trong lòng Tô San cuối cùng cũng thoải mái rồi, thấy Lục Minh Viễn bị kéo đi, cô bưng một ly rượu lên, lặng lẽ lui ra khỏi khoảng không gian âm ỉ này, trốn ra ngoài hành lang hóng mát.

Ai ngờ, vừa mới ra khỏi cửa, liền thấy Lâm Duệ đang đứng cuối hàng lang hút thuốc lá. Đóm lửa lập lòe ở đầu ngón tay, làm àn đêm an tĩnh tăng thêm hai phần quỷ dị.

Trong lòng Tô San thở dài, xoay người muốn rời đi, lại nghe được tiếng nói nhàn nhạt của Lâm Duệ: “Tối đây, chúng ta nói chuyện một chút.”

Nhìn Tô San bất động, anh ta nhẹ nhàng gẩy tàn thuốc lá, cười: “Thế nào? Nhanh như vậy liền đã thay lòng? Cho dù muốn phản anh thua, ít nhất cũng phải cho anh một lý do chứ.”

“Em không có.” Tô San rất nhanh phản bác lại: “Em chỉ hy vọng anh không cần cố chấp nữa, thỉnh thoảng cũng cần phải nghe ý kiến của người bên cạnh, có được không?”

“Em biết cái gì?” Lâm Duệ chợt không nén nổi lửa giận trong lòng, đem tàn thuốc hung hăng vút xuống đất, quay đầu, nóng nảy gầm nhẹ nói: “Em chỉ biết tự cho là đúng muốn anh cùng ông ta giải hoà, em có biết trước kia ông ta đã làm gì không?”

“Em không biết.” Giọng nói của Tô San thật bình tĩnh: “Em chỉ biết, trên thế giới này không ai không có cha mẹ. Huống chi, làm người sẽ phạm lỗi, nhưng chỉ cần không phạm mười tội lớn không thể tha thứ, biết hối cải mới có cơ hội làm người mới.”

Cô khẽ cắn môi dưới, từ từ đi qua, ôm lấy bả vai Lâm Duệ, giọng nói thật thấp.

“Anh còn nhớ hay không, khi còn bé anh thường làm những chuyện gì quá đáng với em? Nhưng khi anh quay lại tìm em, em không phải cái gì cũng bỏ qua liền ở đây cùng anh?”

Lâm Duệ há hốc mồm, đột nhiên không biết nên nói tiếp như thế nào, cuối cùng chỉ có oán hận quay đầu nói: “Là anh không được vĩ đại như em, được chưa?”

Tô San bật cười, nhón chân lên, kéo khuôn mặt Lâm Duệ qua, hôn bẹp lên một cái, nhẹ nhàng mềm mại mà thỉnh cầu: “Vậy coi như là vì em, thử vĩ đại một lần thôi. Quên hết những chuyện không vui kia, chúng ta vui vẻ cùng nhau sống qua ngày, hả?”

Lâm Duệ im lặng. không có đồng ý cũng không có từ chối.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một luồng sáng, cửa mở, Lục Minh Viễn với thần sắc khó lường nhìn về phía bên này.

Hình ảnh hồi nãy lại một lần nữa xông lên trong đầu Lâm Duệ, một đôi trai tài gái sắc nhận lấy biết bao ánh mắt yêu thích cùng ngưỡng mộ của những người xung quanh. Mà anh, chỉ là một người ngoài cuộc thôi.....

Anh khẽ nhắm mắt lại. Anh đã đánh mất hai mươi năm hạnh phúc, chẳng lẽ vì tức giận nhất thời, cũng đem hạnh phúc tương lai bỏ đi?”

Lâm Duệ thở dài, mở mắt ra, nắm lấy bả vai Tô San, cúi đầu nói bên tai cô: “Chỉ vì em, anh nguyện ý sẽ cố gắng một chút.”

Tảng đá trong lòng Tô San rốt cuộc cũng để xuống, trong lòng Lâm Duệ giống như thanh thần hơn rất nhiều, anh dắt tay Tô San, muốn đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Lục Minh Viễn liền dừng bước chân lại.

Khóe môi Lục Minh Viễn khẽ nhếch lên, đó là loại ý tứ đùa giỡn. Anh nhìn Tô San chăm chăm, giống như một con cú đêm đang nhìn chăm chăm con mồi, khiến cho sống lưng Tô San không khỏi cảm thấy lạnh.

“Tô San, anh không phải là loại người em gọi là tới, đui là đi. Hiểu không?”

Giọng nói của người đàn ông trầm thấp, mang theo vô số áp bức, làm cho người nghe khó thể nào hiểu thấu. Lâm Duệ theo bản năng tiến lên một bước, chắn trước mặt Tô San.

Tô San lại vươn tay, từ từ đẩy Lâm Duệ ra. Cô đứng trước mặt Lục Minh Viễn, đối diện với anh.

“Anh Lục, em rất xin lỗi. Đối với tất cả những thứ anh làm vì em, em vô cùng cảm kích, nhưng ngoại trừ cảm kích, em thật sự không thể cho nhiều hơn.”

“Thật sao?” Lục Minh Viễn cười khê: “Vây những lời nói này, trước đây tại sao em không nói?”

“Bởi vì lúc ấy, em không biết mình có thể thuyết phục A Duệ.” Đối diện với ánh mắt kinh dị hiem thấy của Lục Minh Viễn, cô hít sâu một hơi, gần từng chữ nói: “Đúng, anh không có nghe lầm, em cuối cùng cũng phải chừa ình một đường lui.”

Giây phút yên tĩnh ngắn ngủi.

“Ha ha ha.....” Lục Minh Viễn không nhin được cười to lên. Thật không nghĩ tới, cũng có lúc anh trở thành vỏ xe dụn bị.”

“Được. Chào em.” Lục Minh Viễn chợt thu lại nụ cười, ánh mắt hung dữ giống như một con dao găm, nhẹ nhàng xẹt qua, chính là trầy da sứt thịt, đổ máu đầm ãa.

“Lục sư huynh, anh nên hiểu rõ, ngay từ ãu Tô San ã là của tôi.” Về mặt Lâm Duệ trầm tĩnh: “Dĩ nhiên, nếu như anh nhất ãnh vì chuyện này mà làm ra cái trò trả thù, Lâm Duệ tôi theo cùng là ãược.”

“Theo cùng?” Khóe môi Lục Minh Viễn kéo ra một ãường cong châm chọc, ánh mắt nhàn nhạt quét về phía Lâm Duệ: “Cậu cho rằng, cậu có ãủ tư cách nói với tôi hai chữ này?”

Nếu như không phải nể mặt Ellen, anh sợ ngay cả ánh mắt cũng lười bố thí cho Lâm Duệ một cái.

Lục Minh Viễn ãang muốn rời ãi, cánh tay ãột nhiên bị Tô San kéo lại.

Cô cúi ãầu, giọng nói rất nhỏ, giống như chỉ một cái chớp mắt sẽ khóc.

“Thật xin lỗi, em hiểu rõ lời em nói, nhất ãịnh sẽ làm anh tổn thương. Nhưng là, em thật sự không muốn nói thêm bất cứ lời nào để biện minh cho sự ích kỷ của mình nữa.”

“Lục Minh Viễn ba chữ này ãối với em mà nói, ãã từng là huyền thoại, một câu chuyện cũ. Nhưng bây giờ, nó ãại diện cho tình cảm con người, ãại diện ột người bạn của em.....”

“Bạn bè?” Lục Minh Viễn vốn ãang trầm mặc nghe Tô San nói chuyện. Chợt bật cười. Anh nhẹ nhàng phát tay Tô San, giống như phải một hạt bụi, như thể.....không thêm ãể ý.

“Chớ quên thân phận của mình. Em, chỉ là một cô con gái nhỏ của nhà họ Lâm thôi.”

Những an ủi cùng ãồng tình rẻ mạt như vậy, Lục Minh Viễn anh không cần.

Xoay người, bóng lưng rời ãi của người ãàn ông thông ãong mà ưu nhã, thật giống như một bức tượng ãá ãược tĩ mĩ ãiêu khắc ra. Hoãn mĩ, nhưng cũng lạnh lẽo, không có nhiệt ãộ.....

Tô San buông tay, ãứng yên một chỗ, yên lặng nhìn. Trên trần hành lang treo những chum ãền thủy tinh hoa mĩ, tỏa ánh sáng khắp nơi, lại làm cho cô càng thêm vẻ cô ãơn.

Lâm Duệ thở dài, ãi lên trước, ôm chặt lấy cô: “Không có chuyện gì, ãừng sợ, có anh ãây.”

Tô San ngẩng ãầu lên, miễn cưỡng cười cười.

Không muốn trở về bữa tiệc. Hai người cùng nhau ãi ra cửa, mới ra tới ngoài, liền chạm mặt một loạt ãèn flash.

“Lâm tiên sinh, xin hỏi ngày ãối với Trái tim của Chloe hiểu biết ãược bao nhiêu? Lần này chuẩn bị gia công như thế nào với khối ãá quý này?”

“Lâm tiên sinh, ngài có biết hay không, tại sao Hoàng Thế Khải tiên sinh trong mấy chục công ty chế tác vàng bạc ở Lâm Du, lại chọn ãúng A.E để chế tác ãây chuyện?”

“Lâm tiên sinh, nghe nói Hoàng Thế Khải tiên sinh cùng với Tổng giám ãốc Lục là bạn tốt nhiều năm, mà ngài lại học chung trường ãại học với Lục tiên sinh, xin hỏi cái này với chuyện Lâm thị lấy ãược quyền chế tác châu báu là có quan hệ sao?”

Các loại câu hỏi tầng tầng lớp lớp sắc bén, khiến cho người ta đối phó không xuể. Mới đầu Tô San còn do dự, muốn nói lại thôi, chỉ nghĩ muốn kéo Lâm Duệ chạy trốn.

Lâm Duệ kéo cô lại, đối diện với truyền thông thông dong cười nói: “Vô cảm cảm tạ quý vị đã quan tâm đến Lâm thị.

Lâm thị ngay từ đầu khởi nghiệp đã làm về châu báu, nghề đó ở đây có quyền uy tuyệt đối, thầy Hoàng Thế Khải chọn chúng tôi, là một lựa chọn vô cùng sáng suốt. Dĩ nhiên, chúng tôi cũng phải cảm ơn vì ông ấy đã tin tưởng chúng tôi.”

Ngon từ có vẻ đường đường chính chính, nhưng hiển nhiên không thể làm hài lòng tất cả những người ở đây.

Một vị nữ ký giả của tờ >. Giơ micro trong tay lên, sắc bén nói: “Lâm tiên sinh, chúng tôi có tin, lần này thầy Hoàng Thế Khải đem quyền chế tác Trái tim Chloe cho Lâm thị, hoàn toàn là nể mặt Lục Minh Viễn tiên sinh. Mà Lục tiên sinh ra mặt chu toàn chuyện này, là bởi vì Tô San tiểu thư—đêm đêm đến cầu xin.

Đối với tin tức này, xin hỏi ngài có ý kiến gì không?”

Lời này vừa nói ra, hiện trường lập tức trở nên xôn xao. Bốn chữ ‘đêm khuya cầu xin’, đưa tới biết bao nhiêu suy nghĩ viển vông.

Ánh mắt Lâm Duệ chợt lóe lên một tia lạnh lùng, liếc mắt nhìn Tô San, Tô San không tự chủ mà cúi đầu, bàn tay nắm chặt vạt áo.

Cái gì mà đêm khuya, rõ ràng là trời mới tối có được hay không?

Chỉ là vào lúc này, cô cũng không dám giải thích với Lâm Duệ.

“Xin lỗi, tôi không hiểu cô đang nói cái gì.” Lâm Duệ thản nhiên nói với nữ ký giả của tờ >.

Nữ ký giả đó lại không ngờ Lâm Duệ không hợp tác như vậy, lập tức liền nôn nóng.

“Lâm tiên sinh, tin tức của chúng tôi có nguồn gốc vô cùng đáng tin.....”

Lâm Duệ ngắt lời nói: “Vậy thì cô phải đi hỏi người cho các người tin tức đáng tin này thôi.”

Anh ta nâng cao tay Tô San, mười ngón tay đan xen, đối mặt với một đồng ống kính đen, nhếch môi nói: “Tôi thật sự không biết quan hệ của Tô San với Tổng giám đốc Lục là như thế nào, chẳng qua là tôi có thể nói ọi người biết, quan hệ của tôi với cô ấy là sao.”

Anh ta dừng một chút, gằn từng chữ nói: “Tôi và Tô San đã qua lại từ lâu, dự tính cuối năm nay sẽ kết hôn.”

Lâm Duệ ôm lấy bả vai Tô San, đi xuyên qua đám ký giả đang giương mắt, thoải mái mà lên xe.

.....

Hạ Tâm Di tắt TV, sắc mặt đen tối không rõ, vẻ mặt mềm mại dịu dàng bị vẻ mặt u ám thay thế, làm cho Lâm Gia Thịnh không khỏi lạnh trong bụng.

“Tâm Di.” Ông liên tục do dự, cuối cùng cũng chầm chước mở miệng nói: “Đều đã trưởng thành, chúng tự có ý nghĩ của mình, chúng ta can thiệp nhiều quá cũng không tiện.....”

“Vậy ông muốn tôi trở mặt nhìn Tô San nhảy vào hố lửa? Con bé thật đúng không phải là con gái của ông.” Giọng nói của Hạ Tâm Di không khống chế mà cất cao. Nhìn vẻ mặt kinh ngạc cùng đau đớn của Lâm Gia Thịnh, bà thở nặng nề mấy cái, quay đầu, bình ổn cảm xúc.

“Xin lỗi, tôi không có ý đó.....”

“Không sao.” Lâm Gia Thịnh đem mắt tự nhiên trong lòng dề xuống: “Chỉ là, San San so với suy nghĩ của em còn thông minh và dũng cảm hơn nhiều, em thật ra thì có thể.....” Thử buông tay.

Hạ Tâm Di nhắm mắt lại, tự vào trên ghế salon, bên môi có chút cười khổ.

Bà làm sao lại không biết, con gái mấy năm nay đã trưởng thành không ít. Nhưng là một người mẹ, bà luôn muốn dẹp bỏ những nguy hiểm cùng chướng ngại, cho con mình cuộc sống tốt nhất.

Mà Lâm Duệ, hiển nhiên là uy hiếp, là một—quả bom hẹn giờ.

Hạ Tâm Di mở mắt, cầm điện thoại lên, bấm một dãy số.

“Alo, Lưu phu nhân, lần trước không phải bà nói giới thiệu cho San San nhà tôi mấy vị thanh niên tốt tính sao?”

41. Chương 42: Người Phụ Nữ To Gan Lớn Mật

Đây là một phòng trà cực kỳ lịch sự tao nhã.

Cô gái xinh đẹp ngồi ngay ngắn ở trên bậc thang đánh đàn, bên cạnh là lư hương chạm trổ, đàn hương thượng hạng lượn lờ bay lên. Giữa phòng có một hồ nước màu xanh ngọc lặn tẩn, mấy con cá vàng thỉnh thoảng bơi qua bơi lại, làm tăng thêm sức sống cho sự yên tĩnh này.

Sau tấm bình phong, hai mẹ con Tô San ngồi đối diện nhau, vẫn là có chút trầm mặc.

Hạ Tâm Di đẩy hình trên bàn về phía Tô San một cái: “Nhìn một chút đi, có hợp ý hay không.”

Không biết có phải trong phòng có mùi thơm quá mức nồng nặc hay không, Tô San cảm giác phiền não trong lòng ép cũng không ép được.

Cô nhanh chóng đẩy hình trở về, không kiên nhẫn nói: “Mẹ, mẹ không cần náo loạn có được hay không? Đây cũng không phải là tuyển chọn tú nữ, còn nhìn hình lựa người nữa.....”

Nhìn Tô San không hợp tác, Hạ Tâm Di cũng không tức giận.

Bà ưu nhã buông ly trà trong tay xuống: “Nếu nhìn hình không xem được vậy thì gặp mặt thôi.”

Hạ Tâm Di cầm xấp hình lên, tỉ mỉ xem từng hình từng hình, đột nhiên, buông xuống, dùng ngón tay trở gõ một cái nói: “Trước tiên bắt đầu từ Triệu công tử là được.”

“Mẹ!” Tô San không khống chế được giương cao giọng, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mấy người xung quanh.

Dưới ánh mắt không vui của Hạ Tâm Di, cô hít sâu một hơi, lại giảm thấp âm thanh nói: “Mẹ, mẹ biết rằng con đã có bạn trai.”

“Lâm Duệ?” Hạ Tâm Di lại cười: “Mẹ sẽ không đồng ý?”

“Tại sao?”

Hạ Tâm Di thản nhiên nhìn cô một cái: “Nguyên nhân con nên biết.”

“Cũng bởi vì chuyện bốn năm trước?” Tô San vẽ mặt bất đắc dĩ: “Đây chẳng qua là một chuyện ngoài ý muốn.”

“Đó không phải là một chuyện ngoài ý muốn.” Vẻ mặt Hạ Tâm Di nghiêm túc và trịnh trọng chưa từng có: “San San, thời gian con và đứa nhỏ A Duệ ở bên nhau dài hơn so với mẹ, phẩm hạnh của nó con nên rất rõ ràng mới phải, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n mẹ thừa nhận, bản tính nó không hư, nhưng nó quá cố chấp.”

“Ở trong lòng nói, thành lập sự nghiệp rất quan trọng, báo thù vì mẹ cũng rất quan trọng, dĩ nhiên, con cũng rất trọng yếu.”

“Nhưng con là một trong rất nhiều chuyện quan trọng của nó, lúc nào cũng có thể bị buông bỏ. Con thật sự không ngại sao?”

“Con....” Tô San há hốc mồm, lại cảm giác trong cổ họng có chút đắng chát. Cô khép hờ mắt, nhẹ giọng nói: “Mà hiện tại con, dù sao cũng chưa có bị anh ấy buông.”

“Sao con không thấy bờ tường không quay đầu lại vậy hả?” Hạ Tâm Di lửa giận bốc lên, bàn tay trắng nõn đập bộp một nhát lên trên bàn: “Lần này mẹ sẽ không để cho con tùy hứng nữa! Con mà không nghe lời nữa, mẹ không thể làm gì khác hơn là kéo A Duệ về nước Anh!”

Bà vụt một cái đứng lên, xoay người muốn đi ra ngoài, Tô San cũng nóng nảy, vội vàng đứng lên, kéo cánh tay bà lại: “Mẹ, mẹ không thể làm như vậy!”

Hạ Tâm Di cũng không thêm để ý cô, mặt lạnh muốn hất tay cô ra.

Qua đi qua lại, Tô San hoảng sợ đôi mắt đều đã đỏ. Cô biết, mẹ luôn luôn là người đã nói là làm, nếu bà đã nói ra, vậy nhất định sẽ làm bằng được.

“Con đều nghe lời mẹ, nghe lời mẹ! Được chưa?” Cô hung hăng bỏ tay ra, tự giận mình, giọng nghẹn ngào nói.

Nhìn nước mắt trên mặt con gái, sao Hạ Tâm Di không đau lòng chứ?

Nhưng đau dài không bằng đau ngắn, sớm tách ra, đối với San San luôn là chuyện tốt.

Bà cứng lòng rắn dạ, lạnh giọng hỏi: “Vậy con đồng ý đi gặp con trai Triệu tổng rồi hả?”

“Không cần phiền phức như vậy!” Tô San dùng sức lau mắt, cắn chặt răng, giọng nói giống như khiêu khích: “Không biết tổng giám đốc Lục thị Lục Minh Viễn mẹ có hài lòng không? Con lui tới với anh ta, có được hay không?”

“Lục Minh Viễn?” Hạ Tâm Di sững sờ, hơi trầm tư một lát, lại nói: “Cũng được.”

Tô San khẽ há miệng, vẻ mặt không thể tin.

Mà phía sau bọn họ, một thanh niên đội mũ lưỡi trai tắt máy ghi âm trong tay đi, kéo vành nón xuống thấp một chút, đi ra khỏi phòng trà.

Ngày hôm sau “hot dog vượt lên nhìn trước” giật tít đầu bảng với tiêu đề:

___Tình yêu môn không đăng hộ không đối, người cầm lái Lục thị và con gái Lâm thị.

Thậm chí trên internet lưu truyền đoạn ghi âm này, trong thời gian 24h ngắn ngủi mà lượt kick lên đến gần mười vạn! nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Gồm có vô số phản hồi:

“Cái gì đó, quả thật là vọng tưởng phát lên làm phượng hoàng à, cũng không nhìn mình là cái loại mặt hàng gì!”

“LS cô ghen tỵ có phải hay không? Tô San người ta dầu gì cũng là thiên kim đại tiểu thư Lâm thị đấy, cô coi thần mã là gì?”

“Đại tiểu thư thì như thế nào, cũng chỉ là đứa con gái riêng....”

“Nói tóm lại lần này cô gái kia quả thật là phát đạt, sau này người ta chỉ biết có Lục phu nhân, ai còn nhớ xuất thân của cô ta?”

.....

Đột sóng dư luận này tràn đầy trời đất, ngay cả Lâm Gia Thịnh người đã lâu không lộ mặt trước mọi người cũng không khỏi bị khan giả quấy rầy.

Đối mặt với camera, ông chỉ có làm theo lời Hạ Tâm Di dẫn trước, vẻ mặt mỉm cười nói: “Thật sự chuyện này tôi không rõ ràng lắm. Nhưng, nếu như hai đứa nhỏ thật tâm thích đối phương, vậy tôi sẽ chúc phúc cho bọn chúng!”

Giải thích mập mờ, lại giống như vu vợ chỉ ra _ chính xác Tô San và Lục Minh Viễn có cái gì đó.

Lâm Duệ phụt một cái tắt ti vi, sắc mặt âm trầm gần như có thể nhỏ ra mực. Đột nhiên anh đứng lên, tiện tay lấy một cái áo khoác, vừa cài nút vừa đi ra cửa.

Kéo cửa ra, thân hình Lâm Duệ đột nhiên cứng lại.

Hạ Tâm Di vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở trước cửa, bên môi vẫn giữ nụ cười tẻ nhạt: “Đi nơi nào vậy?”

Nhìn Lâm Duệ không đáp, bà cũng không ngại, lại hỏi tiếp: “Đi tìm San San?”

“Đúng!”

Trong mắt Hạ Tâm Di chợt lóe lên, không ngờ Lâm Duệ lại sáng khoái thừa nhận như vậy.

“Cậu không cần phải đi. Tôi đã nói với San San rồi, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý hai người các cậu đi chung với nhau.”

“Đó là chuyện của bà.”

“Tôi có thể tách hai người các cậu ra.”

“Bà không thể.” Lâm Duệ cười cười: “Bà cho là tôi còn là tôi bốn năm trước hay sao, có thể là Lâm Duệ để cho bà tùy ý đuổi ra khỏi nước hay sao?”

“Tôi không nói muốn đưa cậu đi.” Trên mặt Hạ Tâm Di mang theo vẻ vô tội, ngay sau đó cũng cười: “San San vẫn luôn là đứa bé hiếu thuận.”

Cho nên, nếu như tôi kiên trì muốn cho nó đi nơi nào, nó nhất định sẽ nghe lời.

Về mặt Lâm Duệ biến đổi.

Trái lại Lục Minh Viễn biết chuyện này muộn hơn một chút, vẫn là người phụ trách bộ phận PR gọi điện thoại cho anh, hỏi muốn có ra mặt đáp lại truyền thông hay không, anh mới đi xem báo cáo.

Một đoạn ghi âm rất ngắn, anh nghe đã ba lần. Dưới loại tình huống này, sao cô lại nói tên của anh, rốt cuộc người phụ nữ này đang suy nghĩ gì?

Thời gian chậm chậm qua đi, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n trợ lý hành chính không nhận được lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của Lục Minh Viễn.

“Lục tổng, bên bộ phận PR kia...”

“Oh.” Lúc này Lục Minh Viễn mới phục hồi tinh thần lại, khoát tay nói: “Bảo bọn họ trước không đáp lại.”

“Vâng.” Trợ lý gật đầu một cái, đóng cửa lui ra ngoài. Cũng không qua một thoáng, lại cẩn thận cẩn thận gõ cửa đi vào, hoit: “Ông chủ, Tô San tiểu thư tìm đến anh. Anh muốn gặp cô ấy không?”

Tô San? Lông mày Lục Minh Viễn nhíu lại thành ngọn núi. Hôm trước anh mới nói qua, muốn hai anh em nhà họ không cần xuất hiện trước mặt anh nữa. Hôm nay lời nói còn văng vẳng bên tai, người phụ nữ kia lại lật đật chạy tới, thật sự coi Lục Minh Viễn anh chỉ biết ăn ở thôi sao?

“A.” Anh cười lạnh một tiếng: “Gọi cô ta vào đi.”

42. Chương 43: Tình Yêu Nhỏ....

Rất nhanh Tô San liền bị dẫn vào, Lục Minh Viễn có lòng muốn gạt cô ra, cũng không muốn quan tâm, chuyên tâm làm chuyện của mình.

Tình tâm nhìn xuống tài liệu, bên tai vang lên tiếng hít thở nhàn nhạt của phụ nữ, thoáng một cái, hơn một tiếng đồng hồ liền trôi qua.

Lục chú ý lần nữa lại được khơi dậy, là bởi vì mùi trái cây ngọt ngào.

Lục Minh Viễn khẽ hít lỗ mũi, cau mày ngẩng đầu, lập tức là không biết nên khóc hay cười.

Chỉ thấy cô nhóc kia trên tay đang cầm một quyển tạp chí thời trang, trong miệng đang nhai kẹo cao su. Mái tóc không giống như thường ngày được chải chuốt tỉ mỉ, mà đang được buông xõa, làm cho người khác nhìn liền cảm thấy gần gũi.

“Cô đem chỗ tôi thành phòng trà rồi hả? Còn chuẩn bị rất đầy đủ.”

Đỉnh đầu truyền đến âm thanh có lực áp bức, tay Tô San khẽ run rẩy, trà trên tay thiếu chút nữa đổ ra.

Cô đem ly trà để lại trên bàn thật nhanh, rồi lại đem cuốn tạp trí nhét vào trong túi, dùng sức nuốt khối kẹo cao su trong miệng xuống thật nhanh, lại không cẩn thận bị sặc đến ho khan.

“Khụ khụ.....” Cô dùng sức vỗ ngực, khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng, vành mắt cũng đỏ lên. Lục Minh Viễn ngồi ở xa nhìn thấy bộ dạng ngớ ngẩn của cô, tức giận trong lòng vô tri vô giác cũng hạ đi không ít.

Tô San nhìn thấy vẻ mặt Lục Minh Viễn có vẻ hòa hoãn, cũng không mượn chuyện sắc họ thu đồng tình nữa.

Cô dùng tay để hơi thở thông suốt, hỗn hển thở gấp, ngẩng đầu nhìn Lục Minh Viễn, ngượng ngùng cười nói: “Hết bận rồi hả?”

“Ừ.” Lục Minh Viễn phát hiện Tô San giả bộ, vẻ mặt cũng không khỏi phai nhạt đi.

Anh xoay người ngồi vào ghế sofa đơn đối diện, gác chân lên nhau, châm chọc nói: “Tôi phát hiện, cô thật sự là không có sợ tôi. Ngày hôm trước mới nói với cô, nói cô sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, hôm nay cô lại dám giả ngu giả khùng chạy đến.”

Tô San xoa xoa cái mũi nhỏ, động tác mang theo hai phần ngây thơ cùng nịnh nọt mà nói: “Cần gì phải như vậy? Tôi hôm nay đến tìm anh, thật ra là muốn bàn chuyện làm ăn có lợi cho hai ta mà thôi.”

“Hả?” Lục Minh Viễn chậm rãi giương mi mắt, nhìn cô một cái. Ánh mắt kia giống như phẳng phất sự buồn cười? Thậm chí thương hại? Tô San cũng không rõ ràng lắm, tóm lại cảm giác rất không thoải mái.

Lục Minh Viễn giống như biết được cô khó chịu, thoáng sửa sang lại vẻ mặt: “Nói một chút coi.”

Tô San hơi mím môi, cúi đầu, hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nói: “Tôi hi vọng anh có thể giả vờ làm bạn trai của tôi.”

“Cái gì?” Lục Minh Viễn khẽ trợn to mắt, ngay sau đó bật cười: “Tô San, rốt cuộc cô có biết cô đang nói cái gì không? Có biết đang nói với ai không?”

“Tôi hiểu rõ.”

Dù sao lời cần nói cũng đã nói hết, Tô San cũng không có gì để do dự nữa rồi. Cô nhìn thẳng vào mắt Lục Minh Viễn, vẻ mặt không sợ hãi.

“Tôi đề nghị Tổng giám đốc Lục thị nằm trong Top một trăm công ty lớn nhất cả nước, cùng tôi diễn vở kịch tình yêu.”

“Cô đã nói rõ ràng như vậy, còn muốn tôi nói đáp án sao?” Lục Minh Viễn đưa điện thoại lên: “Jason, tiến.....”

Một chữ ‘khách’ còn chưa nói ra ngoài, trong điện thoại đang vang lên âm thanh đô đô. Một bàn tay trắng nõng xuất hiện trong tầm mắt, đang dùng lực bấm phím tắt....

Lục Minh Viễn từ từ quay mặt sang, nhìn Tô San, từ từ buông điện thoại trong tay, sắc mặt lạnh nhạt làm cho người ta kinh hãi.

“Tô San, lá gan của cô thật lớn.”

Anh nói tốc độ rất chậm, mỗi một chữ, đều giống như nghiền răng, trong đó ẩn chứa áp lực và tức giận, khiến cho hàm răng Tô San không nhịn được mà run cầm cập.

Tim Trong lồng ngực đập bịch bịch, một cái chớp mắt tiếp theo, sẽ nhảy ra khỏi cổ họng. Cô cố gắng đè hoảng hốt xuống, hết sức trấn định nói: “Tổng giám đốc Lục, đây không phải là cầu xin, đây là một vụ mua bán. Anh có thể nghe tôi nói hết không?”

Tô San chỉ sợ Lục Minh Viễn sẽ cắt ngang lời nói của cô, cũng không đợi anh trả lời, liền nhanh chóng tiếp tục nói: “Tôi hiểu rõ tại sao anh lại lựa chọn Lâm Du để xây dựng chi nhánh của Lục thị.”

“Có.....Biết?” Lần này thì Lục Minh Viễn đúng là ngây ngẩn cả người.

Ngay cả anh cũng không nghĩ tới, người mẹ luôn thân thể mạnh khỏe, lại sẽ hỏi vấn đề này. Bác sỹ đề nghị nên tìm một nơi non xanh nước biếc, địa phương ít ô nhiễm để tĩnh dưỡng. Cha anh suy tính ngày đêm, mới rốt cuộc đem Lục thị hướng về phía Nam.

Vừa đúng lúc này, Lâm Duệ lại thông qua Ellen tìm anh, cầu xin anh tới Lâm Du trợ giúp. Vì vậy, Lục thị liền có chi nhánh ở Lâm Du.

Những những chuyện này đều là chuyện riêng trong nhà anh. Ánh mắt Lục Minh Viễn tĩnh mịch nhìn Tô San chăm chăm, tai mắt của người phụ nữ này, cũng không khỏi quá tinh tường.....

“Đúng, tôi biết rõ.” Tô San cắn chặt răng, cô không cảm thấy đau, nhưng trong miệng lại tràn lên một vị giống như gỉ sắt.

“Phía Bắc Du Lâm là rừng, giao thông không thuận lợi, ở cổ đại chính là nơi an toàn để ẩn nấp.”

“Mặt Đông tiếp giáp với biển, sơ hở của những cảng biển cũng không ít, hàng năm số người vượt biên nhiều không đếm xuể.”

“Về phía Nam, ha ha, là ngã ba biên giới. Giao dịch ma túy tràn lan, chính phủ truy quét không ngừng.”

“Anh nói, một công ty đang ở thủ đô hoa lệ, chạy đến địa phương vắng vẻ như thế này. Hẳn sẽ muốn làm gì?”

Trên mặt Tô San mang theo chút xiu mĩa mai, còn có chút bi thương không nói được. Cả người đều giống như phát run, giống như chỉ cần một ngón tay chọc vào, cô sẽ ngã xuống.”

Trên mặt Lục Minh Viễn vẫn không có vẻ mặt gì. Cả người giống như một pho tượng Phật được tạc ra từ đá cẩm thạch. Yên lặng, yên lặng đáng sợ, không ai biết anh đang nghĩ cái gì.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, anh mới chậm rãi mở miệng: “Cô là nghi ngờ.....”

Anh dừng một chút, giống như cảm thấy lời nói của mình buồn cười: “Hoài nghi Lục thị muốn mượn địa thế thuận lợi, làm chuyện gì không thể lộ ra ngoài ánh sáng?”

“Anh muốn làm gì, tôi không xen vào. Tôi chỉ là cho anh một lời hứa hẹn, tương lai nếu như nhà họ Lục xảy ra chuyện gì, chỉ cần không phải là chuyện chọc trời phá đất, tôi đều có thể giúp các người một lần.”

“Cô dựa vào cái gì? Nếu như nhà họ Lục không làm được, nhà họ Lâm có thể làm được sao?”

“Không phải nhà họ Lâm.” Tô San nhắm mắt lại, tay ở hai bên dùng sức siết chặt: “Anh cũng quên sao? Tôi không phải là con gái ruột của Lâm Gia Thịnh. Cha đẻ tôi.....Tên là Tô Chính.”

“Cho nên?” Lục Minh Viễn ngớ ngẩn, trong đầu thật nhanh hiện lên một ý tưởng không thể tưởng tượng nổi, anh chợt buồn cười, muốn cười to.

Anh đứng vụt lên một cái, bàn tay giống như gong kim, hung hăng nắm lấy cổ tay Tô San.

Tô San bị túm liền lão đảo một cái, suýt chút nữa ngã xuống đất, tay phải vịn vào ghế salon mới đứng vững. Dùng một cặp mắt trầm tĩnh như đầm nước, không chút sợ hãi trừng mắt nhìn lại Lục Minh Viễn.

Anh nghiêng lợi nói: “Vì người kia đến một chút tình yêu nho nhỏ, cô....cô thật đúng là cái gì cũng đều dám làm.”

Cổ tay đau nhức muốn đứt rời, nước mắt không tự chủ chảy xuống khỏi hốc mắt, đầu óc Tô San nóng lên, quật cường ngẩng mặt, bật thốt lên: “Đúng.”

“Cô quả thực điên rồi.” Lục Minh Viễn không kiềm chế được đưa tay lên cao, đôi mắt đen như mực, giờ phút này chuyển sang màu đỏ của máu, trong lòng không rõ là không dám tin hay còn thất vọng, tóm lại là tức giận.

Nhìn cánh tay chuẩn bị vung xuống, Tô San cắn chặt răng, bày ra bộ dạng chết cũng không nhận sai, nói: “Thế nào? Anh cũng muốn đánh tôi sao? Anh đánh đi. Đánh đi.”

Lục Minh Viễn ngẩn ra, lúc này mới ý thức được mình đang làm cái gì. Anh nhắm hờ mắt, buông lỏng cánh tay đang giơ cao.

“Rời khỏi Lâm Duệ đi. Nếu tiếp tục như vậy cô sớm muộn gì cũng gặp đại họa.”

“Tại sao? Các người đều muốn tôi rời khỏi anh ấy?” Uất ức đè nén trong lòng thật lâu, không biết lúc này tại sao lại ùn ùn kéo đến.

“Cha đã đi rồi, mẹ chỉ muốn cho tôi sống tốt, nhưng cũng không hỏi xem tôi muốn tốt như thế nào.”

“Chú Lâm thương tôi, ông ấy cho tôi rất nhiều thế, thế nhưng cũng có những thứ chỉ đem tới phiền toái cho tôi mà thôi.”

“Từ nhỏ đến lớn, tôi chỉ muốn duy nhất cũng chỉ có Lâm Duệ mà thôi, chỉ như vậy thôi.”

“Tại sao các người không đáp ứng, các người vì cái gì mà không đồng ý....” Nước mắt rơi xuống giống như chuỗi ngọc bị đứt.

Lục Minh Viễn bắt tri bắt giác buông lỏng tay, Tô San cứ như vậy mà trượt xuống ngồi trên mặt đất.

Cô khóc, đầu vùi sâu vào trong khuỷu tay, cảm thấy mình thật mất mặt. Nhưng cô không thể chịu được nữa rồi.

Bọn họ đều là những nhân vật có thủ đoạn, có dã tâm khát vọng, cần gì phải đấu tới cùng với một tiểu nhân vật như cô?

Lục Minh Viễn im lặng đứng, nhìn căn phòng tràn ngập màu trắng, rồi lại nhìn đến phía góc tường không ngừng truyền đến tiếng ghen ngào mơ hồ. Anh thừa nhận, anh lại nhẹ dạ rồi.

Anh cúi đầu, lặng lẽ thở dài, chậm rãi đi tới, vươn tay, chạm vào đầu Tô San, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, đừng khóc.”

Tô San ngẩng đầu, đôi mắt ửng đỏ, hung hăng liếc anh một cái, sau đó lại cúi đầu.

“Đứng lên đi, tôi giúp cô.” Lục Minh Viễn bắt đầu xoa xoa mi tâm.

“Thật?” Tô San vui mừng nhìn anh.

“Thật.” Lục Minh Viễn tức giận đáp. Cuối cùng, lại không nhịn nói thêm một câu: “Là kiếp trước tôi nợ cô.”

Một chiếc xe hơi màu xám bạc, yên lặng không tiếng động từ Lục thị chạy ra, người gác cổng chào, đưa mắt nhìn anh đi xa.

Lục Minh Viễn vừa lái xe, vừa hướng về phía người bên cạnh hỏi: “Đi đâu đây?”

“Về nhà trước.” Tô San cười lấy lòng anh: “Tôi đồng ý với mẹ, hôm nay dẫn ‘bạn trai’ về nhà ăn cơm.”

“Bạn trai?” Lục Minh Viễn chăm chọc nhìn cô một cái: “Xem ra quả thật cô đã tính toán trước.”

“Ếc....” Về mặt Tô San cứng lại, ngay sau đó cười nói: “Anh là người tốt.”

Lục Minh Viễn nhàn nhạt nhìn cô một cái, không muốn tiếp tục đề tài này nữa mà hỏi: “Không thể không có cậu ta sao?”

“Hả?” Tô San ngẩn ra, sau đó hạ mi mắt nói: “Ừ.”

“Tại sao?”

“Tại sao.....” Tô San thấp giọng nỉ non một tiếng, trên mặt xuất hiện vẻ mất hồn: “Anh Lục, anh biết không? Người sống trên đời, luôn luôn phải có điều để niệm tưởng.”

Mẹ tôi hoài niệm về cha, chú Lâm cố chấp về công ty, mà tôi.....Từ nhỏ đã thích anh ấy, chính là muốn ở cùng anh ấy.”

“Nhưng cậu ta thích cô sao?” Lục Minh Viễn hời hợt chỉ ra trọng điểm.

Tô San trầm mặc.

Đèn đỏ, Lục Minh Viễn đạp thắng xe, ngón tay cái đang hạ xuống như có như không vuốt tay lái, chợt dừng lại, nhẹ giọng hỏi: “Có lẽ, có lựa chọn khác.”

Tô San cười, nghiêng đầu nhìn anh: “Ví dụ như.....anh?”

Lục Minh Viễn cũng quay đầu lại, con ngươi xanh đen nhìn cô chằm chằm, cười như không cười, nói: “Thế nào? Tôi kém hơn so với Lâm Duệ?”

Bốn mắt nhìn nhau, Tô San nhanh chóng di dời tầm mắt. Nhưng Lục Minh Viễn không bởi vì như vậy mà thôi, giống như nhất định phải có một cái đáp án, cho nên dù đèn đã xanh cũng không đi, cứ như vậy mà nhìn cô.

Tô San không còn cách nào, chỉ có mím môi nhẹ nhàng nói bốn chữ: “Không dám trèo cao.”

Trong lòng Lục Minh Viễn chợt dâng lên một hơi bức mình, cũng không có nói chuyện nữa mà chuyên tâm lái xe.

Anh trầm mặt, quay đầu trở lại, đập chân ga, sau đó một đường đi mà không nói lời nào.

Buổi chiều Lâm Duệ nhận được điện thoại của Hạ Tâm Di, gọi anh ta về nhà ăn cơm. Anh ta vốn là không muốn đi, nhưng Hạ Tâm Di nói Tô San sẽ về. Anh ta nghĩ nghĩ, rốt cuộc vẫn phải đồng ý.

Về đến nhà thì hình như thức ăn mới làm xong, trong nhà bay ra mùi canh thơm phức. Người giúp việc nhận lấy áo khoác của Lâm Duệ, nhỏ giọng hỏi: “Tiên sinh và phu nhân đang trong phòng ăn.”

Lâm Duệ gật đầu một cái, xắn ống tay áo, đi về phía phòng ăn.

“Cha, dì Hạ, con về rồi.....” Lời nói của anh ta chợt ngừng lại.

43. Chương 44: Đau Lòng

Lúc này cả khuôn mặt của Lâm Duệ đều cực kỳ lạnh nhạt, chỉ có đôi mắt, tĩnh mịch đến dọa người.

Anh im lặng không lên tiếng nhìn theo Lục Minh Viễn đang ngồi sát bên Tô San. Dần dần, tầm mắt lại chuyển lên về mặt hài lòng của Hạ Tâm Di, sau đó là vẻ hơi áy náy của Lâm Gia Thịnh, cuối cùng lại trở về trên người Tô San.

Anh khép hờ mắt, cúi đầu gọi một tiếng: “San San...”

Âm thanh kia giống như bản thân anh, tràn đầy đau đớn, tay Tô San khẽ run run, gần như không khống chế được lập tức muốn xông tới, ôm chặt lấy anh!

Nhưng cô còn chưa kịp làm, lại bị Lục Minh Viễn ở dưới bàn kéo lại.

Lục Minh Viễn nắm chặt kiềm chế cô, ánh mắt bén nhọn, mang theo sự cảnh cáo.

Anh nhìn về phía Hạ Tâm Di cảnh báo cho cô, lập tức Tô San tỉnh táo lại, cắn chặt môi, cúi đầu.

Trong yên lặng, vẫn là Hạ Tâm Di cười đứng lên, ngoắc ngoắc tay nói với Lâm Duệ: “Tối đây, A Duệ. Hôm nay là lần đầu tiên San San mang bạn trai về nhà, cháu tối bồi Minh Xa uống vài chén đi.”

“Bạn trai...” Lâm Duệ cười không rõ ý tứ, chậm rãi đi tới, ánh mắt vẫn nhìn Tô San không hề chớp mắt.

Nhịp tim của Tô San càng nhanh hơn, mặc dù trong lòng biết mình chỉ là đang diễn trò, đợi lát nữa ăn cơm tối xong sẽ giải thích với Lâm Duệ, nhưng trong lòng vẫn không khỏi cảm thấy chột dạ.

Người giúp việc bưng lên mấy ly rượu đặt ở trên bàn, khi đưa tới cho Tô San, lại bị Lục Minh Viễn cản lại.

“Cảm phiền mang nước trái cây cho San San thôi.” Trên mặt của anh mang theo cương chiêu, nhìn Hạ Tâm Di bất đắc dĩ nói: “Bác gái người không biết thôi, cô bé San San này một chút tử lượng cũng không có, nhưng lại vẫn thích phô trương. Hôm nay nếu uống rượu, không biết tối về có muốn mượn rượu làm càn nữa không đây.”

“Tối vậy? Các cháu...” Hạ Tâm Di ngẩn ra, ngay sau đó cố ý nghiêm giọng nói: “Còn chưa kết hôn mà hai người các cháu đã không sai biệt lắm...”

Đôi mắt Lục Minh Viễn tối sầm lại, vẻ mặt nghiêm túc, chậm rãi đứng lên. Sống lâu ở trên vị trí trên cao uy nghiêm, khí thế đập vào mặt khiến mấy người trên bàn thân thể không tự giác căng thẳng.

Hạ Tâm Di có chút lo lắng nhìn Lâm Gia Thịnh một cái, ý nói vừa rồi mình nói giọng quá cứng, chọc giận Lục Minh Viễn.

Lâm Gia Thịnh ho nhẹ mấy tiếng, đang muốn tiến lên hòa giải lại nghe thấy Lục Minh Viễn trầm giọng nói: “Bác gái, xin bác yên tâm, cháu nghiêm túc đối với San San.”

Tô San gần như hận không vui đầu xuống bàn được, không phải chỉ là diễn trò thôi hay sao? Sao anh ta lại nhập tâm vậy?”

Hạ Tâm Di cũng ngẩn ra, lòng nói vị Lục tổng này thật là cho San San mặt mũi, ngay sau đó cuống quýt gượng cười đáp lời.

Chỉ có chính bản thân Lục Minh Viễn biết. Lời nói này của anh, thật sự là nghiêm túc...

Nói chuyện một hồi món ăn liền mang lên. Bởi vì chăm sóc thân thể Lâm Gia Thịnh, nhuan-dongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n thức ăn chủ yếu lấy thức ăn nhẹ và canh bổ làm chủ.

Gạch cua đậu hũ, hải sâm hầm cách thủy với nấm hương, khoai sọ ninh với tôm, dạ dày lợn xào bảy màu, nhụy cây Ngưu Bàng, lại thêm một nồi lẩu nhỏ. Số lượng cũng không nhiều, nhìn cũng không thể nói là xa xỉ, nhưng lại cực kỳ tinh xảo tỉ mỉ.

Lục Minh Viễn lập tức khen một tiếng: “Bác gái người thật có phúc hần, đầu bếp tìm ở đâu vậy, cháu cũng phải tìm hại vị ẹ cháu mới được.”

“Cũng là một vị lớn tuổi về hưu của Hoa Nam ngày trước mà thôi.” Hạ Tâm Di vừa gấp giúp Lâm Gia Thịnh ở bên cạnh vừa cười hỏi với Lục Minh Viễn: “Sao vậy? Mẹ cháu cũng muốn tới Du Lâm?”

“Đúng vậy!” Đối mặt với Hạ Tâm Di, thái độ của Lục Minh Viễn là khiêm tốn lễ độ hiếm thấy: “Ở Du Lâm phong cảnh non sông cực đẹp, rất thích hợp cho người già tĩnh dưỡng, chỉ sợ là đồ ăn không hợp khẩu vị của bà.”

“Như vậy à.” Hạ Tâm Di cười nói: “Vậy thì không tốt sao? Nếu như cháu cảm thấy đầu bếp nhà chúng ta thích hợp, đến lúc đó cứ việc mang đi là được.”

“Vậy thật không biết xấu hổ...”

“Có cái gì mà xấu hổ?” Vừa nói chuyện Hạ Tâm Di vừa cầm lấy bát ở trước mặt Lục Minh Viễn, một tay cầm muỗng múc canh lên.

Lục Minh Viễn vừa nhìn, cũng vội vàng đỡ lấy, khước từ nói: “Đừng, bác gái, để tự cháu lấy.”

“Khách khí cái gì chứ?” Hạ Tâm Di giả bộ tức giận để xuống: “Đều là người trong nhà...”

Hai người đều là người tài ba trên mặt trận xã giao, trong lúc nhất thời, thật là khiến chủ và khách đều vui vẻ diễn đến cực hạn.

Vậy mà, ở bên trong sự hài hòa này, đột nhiên lại vang lên một tiếng động không hài hòa.

“Cạch!” một tiếng, bát bị nhẹ nhàng đặt lên trên bàn. Tiếng vang không lớn nhưng lại khá vang vọng trong phòng ăn coi như an tĩnh này.

Mấy người theo tiếng động, nhìn về phía Lâm Duệ.

Chỉ nhìn thấy Lâm Duệ cầm khăn ăn lên, tao nhã lau miệng, đứng lên, khẽ vuốt cằm nói: “Tôi ăn no rồi, mọi người dùng tiếp.” Dứt lời lập tức sải bước đi ra ngoài.

Tô San cũng không nhịn được nữa, vẻ mặt lo lắng đứng lên nói: “Lâm Duệ, anh chờ một chút.” Nói xong lập tức đuổi theo.

Sắc mặt của Hạ Tâm Di nhất thời khó coi, đột nhiên bà đứng dậy cách bàn hô lên: “Tô San, con trở lại ẹ!”

“Bác gái, cứ để cho cô ấy đi đi.” Lục Minh Viễn kéo Hạ Tâm Di lại, mắt nhìn về phía Tô San vừa rời khỏi, quay đầu lại, cười cười không rõ ý: “Tình cảm anh em bọn họ tốt như vậy, hiện tại muốn tách ra, hiển nhiên phải nói mấy câu từ biệt.”

“Khó cho Minh Xa hiểu cho nó.” Hạ Tâm Di miễn cưỡng giật giật môi, trong giọng nói mang theo thở dài: “Chỉ mong con bé này có phúc khí quý trọng...”

Lâm Duệ vừa ra khỏi phòng ăn lập tức không hề nén được tức giận ở trong ngực được nữa, bước nặng nề đi về phía hoa viên bên ngoài.

Tô San một đường chạy chậm theo, nhưng lại không đuổi kịp anh. Đợi đến lúc ra đến cửa, chỉ thấy đuôi xe phóng đi mất, ... nhanh chóng dứt khoát như vậy...

Tô San nắm chặt tay, đứng ở bên cạnh cửa đồng điêu khắc tinh xảo, sắc mặt tái nhợt giống như tượng sáp trong tủ kính.

Anh cứ đi như thế, không cho cô cơ hội giải thích dù chỉ một, không mang theo một tia lưu luyến. Khiến cho cố gắng cô bỏ ra, tất cả đều biến thành một trò cười.

Tô San nghĩ như vậy lại bật cười.

Chậm rãi lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, thuận thực ấn những con số quen thuộc. Điện thoại rất nhanh được thông, trong trầm mặc, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của một người đàn ông.

“Anh cứ như vậy mà không tin tưởng em hay sao?” Tô San hận mình không có tiền đồ, nhưng cô vẫn không nhìn được lên tiếng, mà Lâm Duệ vẫn trầm mặc như trước.

Tô San nhắm mắt lại, trên mặt vẫn giữ nguyên sự yên lặng, khóe miệng chỉ có một tiếng ai thán

“Chỉ đợi thêm một lát, để nhìn nhiều hơn có phải không?”

Cô cảm giác chỉ cần chớp mắt một cái là sẽ khóc lên, đột nhiên cắt đứt cuộc gọi.

Bên này, Lục Minh Viễn bồi Hạ Tâm Di, Lâm Gia Thịnh ăn cơm xong, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n ăn trái cây sau bữa ăn, còn hỏi thăm chút việc nhà, nhưng Tô San vẫn chưa trở lại.

Anh bất động thanh sắc buông ly trà trong tay, hai tay đan lại đặt trên đầu gối, nói với Lâm Gia Thịnh: “Bác trai, vừa rồi lúc cháu đi vào, nhìn thấy vườn hoa được chăm sóc vô cùng xinh đẹp, không biết có thể đi ra ngoài nhìn thăm một chút được không?”

“Dĩ nhiên là có thể.” Lâm Gia Thịnh một bộ khách tùy chủ tiện: “Đi, bác dẫn cháu đi dạo.”

Ông nói xong liền muốn đứng dậy, không ngờ lại bị Hạ Tâm Di kéo lại.

“Ông đi làm cái gì? Minh Viễn nó cũng không phải là người ngoài.” Bà giận một tiếng, ngăn Lâm Gia Thịnh lại, xoay mặt nhìn về phía Lục Minh Viễn, về mặt lại ý vị sâu xa.

“Vườn hoa trong thời tiết này, cảnh sắc cũng không phải là tốt nhất, không có gì đẹp mắt cả. Minh Viễn nhất định phải đi ra ngoài?”

Trong mắt Lục Minh Viễn chợt lóe, khẽ cúi đầu, trong giọng nói mang theo nụ cười.

“Trăm hoa tranh nhau đua sắc, Minh Viễn đã nhìn rất nhiều năm, hôm nay, chỉ muốn tìm một tiểu viện khác biệt để an tĩnh lại.”

Anh đứng lên, nhẹ nhàng gật đầu với Hạ Tâm Di, bước chân trầm ổn đi ra phòng khách.

(ý ở đây Hạ Tâm Di hỏi hiện tại không phải là lúc thích hợp nhất để nhìn thấy Tô San, con bé đang ở trong trạng thái không tốt, không hợp lòng Lục Minh Viễn. Lục Minh Viễn trả lời thì chắc ai cũng hiểu rồi)))))

Giàn nho, hai chiếc ghế trúc, Cô gái vui mình ở một chỗ, trong ngực ôm một con mèo Ba Tư màu trắng, mắt hồn lảng lạng nhìn nơi xa. Hình ảnh kia hài hòa đến mức không giống thật.

Lục Minh Viễn không tự chủ thả nhẹ bước chân, đi tới, đứng ở bên cạnh cô, cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Khí nóng thổi tới bên tai, đột nhiên Tô San ngẩng đầu, trước mắt chính là dung mạo tuấn tú phóng đại của Lục Minh Viễn.

Cô sợ hết hồn, theo bản năng lui về phía sau, ghế trúc lay động theo, cô gần như không khống chế được ngã người về phía sau! Thật may là có Lục Minh Viễn vươn cánh tay dài ra, đỡ lấy cả người cả ghế vào trong ngực mình.

Lục Minh Viễn cau mày nhìn cô bé trong ngực mình, cô đang sợ hãi vỗ vỗ ngực, trong miệng còn lẩm bẩm gì đó: “A, thật may là có anh ở đây...”

Áo lông cừu màu đỏ bó sát người, tôn lên vóc người với đường cong mỹ lệ, hơn nữa anh từ trên nhìn xuống, ở nơi cổ áo hình chữ V, có thể nhìn thấy cảnh đẹp như thế nào chứ.

Hầu kết của Lục Minh Viễn khẽ động, anh có chút không tự tại quay mặt đi, nhìn về phía nơi xa: “Không sao chứ?”

Giọng nói trầm thấp của đàn ông vang ở bên tai, lúc này Tô San mới ý thức được tư thế lúng túng hiện tại. Cô nhảy xuống giống như bị phỏng, mắt nhìn xung quanh, lắp bắp nói: “Không, không có việc gì....”

Gương mặt cô phơn phớt hồng, sắc màu diễm lệ mà hấp dẫn này lan đến tai, cần cổ xinh đẹp tuyệt trần giống như muốn người vuốt ve, Lục Minh Viễn nghĩ như vậy, cũng lập tức làm như vậy.

Khi vết chai trên ngón tay chạm lên da cô, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Tô San không kiềm hãm được co rúm lại một chút, ngay sau đó không dám tin ngẩng đầu lên nhìn về phía Lục Minh Viễn.

Trong mắt của cô mang theo tức giận, giơ tay lên muốn ngăn cản, nhưng lại lập tức bị Lục Minh Viễn không công kích mà bắt được.

“Đừng động, mẹ em vẫn còn ở trên tầng nhìn chúng ta đấy.”

Tô San nhìn về phía cửa sổ tầng hai, quả nhiên là trông thấy Hạ Tâm Di và Lâm Gia Thịnh đang đứng ở trên ban công, mang theo nụ cười nhìn về phía bên này.

Cũng trong chớp mắt do dự của cô, Lục Minh Viễn một tay nắm lấy hông, một tay giữ chặt cổ cô, một phen xoay người ngồi lên chiếc ghế trúc mà Tô San đang ngồi.

Tô San thề, cô lớn đến như vậy, vẫn là lần đầu tiên ngồi trên đùi một người đàn ông như vậy.

“Lục Minh Viễn, anh tôn trọng tôi một chút!” Cô gần như có thể nghe được giọng nói tổn thương thừa lời của mình.

Lục Minh Viễn gương mặt vô tội, trong tròng mắt màu đen rõ ràng là nhộn nhạo vui vẻ, thở dài nói: “Cô bé, em thật đúng là phiền toái, cách xa em, em cảm thấy anh diễn không đến nơi đến chốn, cách em quá gần, em lại muốn anh tôn trọng em một chút.”

Bóng cây loang lổ, hai người chặt chẽ bên nhau, giống như người tình đang nói nhỏ.

Sau lưng đột nhiên vang lên câu hỏi lạnh lùng, giống như giễu cợt.

“Tô San, đây chính là điều em muốn anh xem sao?”

44. Chương 45: Thật Tới Nữa Rồi

Kể từ lần đó Lâm Duệ rời đi, Tô San chưa từng gặp lại anh. Gọi điện thoại cho anh thì không nhận, tự mình lên lầu tìm thì lại bị Trương Tử Nam đuổi khéo.

Thời gian trôi đi, trong lòng Tô San càng ngày càng gấp, cô suy nghĩ như thế nào mới có thể có cơ hội, quang minh chính đại đi tìm anh đây?

Cơ hội rất nhanh đã tới.

Lâm thị lấy được quyền độc quyền gia công Trái tim Chloe, đang được các đối thủ tranh giành. Trải qua cuộc thảo luận của lãnh đạo công ty, quyết định lợi dụng cơ hội này để mở một cuộc hợp báo, cũng coi như là làm một cuộc quảng cáo cho Lâm thị.

Sau khi Tô San biết được thì trong lòng hồi hộp. Chuyện lớn như vậy, ông chủ lớn Lâm Duệ sẽ luôn luôn tham gia chứ?

Mà cô, là tợ lý đắc lực nhất của Trần Gia Kỳ, là một trong những cổ đông của Lâm thị, chắc cũng phải xuất hiện chứ?

Tô Yên ở trong điện thoại mắng cô không có tiền đồ, Lâm Duệ không quan tâm cô, cô lại đeo bám không tha. Nhưng cô thật sự không trách Lâm Duệ, đó là sự thật.

Ở trong phòng ăn liếc mắt đưa tình cùng Lục Minh Viễn, có thể nói là cố ý diễn trò, nhưng một màn kia ở trong vườn hoa? Cô thật sự không có chút nào động lòng với Lục Minh Viễn?

Không, cô không dám đảm bảo. Tô San hung hăng phỉ nhổ bản thân ở trong lòng, đung đung đầu vào khung cửa.

“Tô đồng, Hoàng Thế Khải tiên sinh cùng Tổng giám đốc Lục thị tới, chị có muốn đi gặp một chút?” Một cô gái nhỏ ở bộ phận PR chạy vào phòng khách riêng, hỏi Tô San.

Thật ra thì Tô San không thích người khác gọi cô là Tô Đồng, Tô tiểu thư,..., chỉ là vào trường hợp hôm nay, cô cũng không được phép bất bẻ.

Nghe lời cô gái kia nói xong, cô vội vàng sửa sang lại dung mạo, hỏi: “Tổng giám đốc Lâm đâu? Anh ấy đến chưa?”

“Còn chưa đến, cho nên quản lý Tôn mới để tôi đến đây tìm chị.”

Tô San bước nhanh ra ngoài thì nhìn thấy Lục Minh Viễn cùng Hoàng Thế Khải đang đi giữa mọi người vào đại sảnh.

“Thầy Hoàng, hoan nghênh hoan nghênh, mời đi theo tôi.” Tô San cực nhiệt tình chào đón, dẫn Hoàng Thế Khải đi về khu khách quý, cô hoàn toàn đem Lục Minh Viễn bên cạnh xem như là không khí rồi.

Quản lý Tôn ở bên cạnh dùng sức kéo ống tay áo Tô San, nhỏ giọng nói: “Tô Đồng, Tổng giám đốc Lục là khách ở xa tới, gạt anh ta qua một bên như vậy không được tốt cho lắm.”

Tô San hung hăng ném cho Lục Minh Viễn một cái liếc mắt, dường như cảnh giác mà nói: “Nếu anh ta thật sự đem mình làm ‘khách’ là tốt rồi.”

Vẫn còn nhớ ngày đó khi Lâm Duệ bắt gặp bộ dạng hai người bọn họ dây dưa trong vườn hoa—

Mặt mũi Lâm Duệ xanh mét hỏi: “Tô San, em muốn anh đến xem cái này?”

Tô San luống cuống không kịp đứng lên: “Không, không phải, Lâm Duệ anh nghe em nói đã...”

“Lori.” Lục Minh Viễn chợt lên tiếng cắt đứt tiếng Tô San, nhàn nhạt gọi tên tiếng anh của Lâm Duệ.

“Trong lòng tôi, cậu vẫn luôn là người thông minh, nhất định phải phân định rõ những thứ thuộc từng về mình, nhưng là đã mất đi, đúng không?” Tốc độ nói chuyện của anh rất chậm, nghe ôn hòa hơn so với bình thường.

Lâm Duệ nhìn chằm chằm anh ta, ánh mắt như dao nhọn hung dữ, Lục Minh Viễn cũng không tức giận, cứ lẳng lặng mà ngồi ở chỗ đó, trong mắt vẫn còn có chút không nói nên lời...xin lỗi.

Một lát sau, Lâm Duệ nhắm mắt lại, xoay người bỏ đi.

Lục Minh Viễn ở sau lưng lấy tư thái chủ nhà sai bảo: “Quản gia, tiễn đại thiếu gia đi.”

Từ đầu tới cuối Tô San không hề có cơ hội chen vào. Bây giờ cô mới nhớ tới, hàm răng vẫn còn cắn chặt hận hết sức.

Nhìn thấy Tô San xù lông giống như mèo con, hàng lông mi dài như cánh bướm khẽ lay động, ánh mắt cảm tức nhìn mình, Lục Minh Viễn nhin cười không được.

Anh ta khoát tay với quản lý Tôn, vô cùng nghiêm túc nói: “Không sao, thật sự thì tôi cũng chưa tính là khách.” Dứt lời, liền mang theo đám người Lục thị ngồi vào hàng khách quý thứ hai.

Mạn Phi đi theo phía sau Lục Minh Viễn, trong lòng vẫn một mực trầm xuống, thật giống như đứng ở vách núi cheo leo mặc cho gió táp mưa sa. Lạnh, cô đơn, bất lực như vậy.

Kể từ khi Lục Minh Viễn tiếp nhận sự nghiệp gia tộc, anh lúc nào thì đồng ý ở phía sau? Hơn nữa hôm nay, còn chủ động ngồi vào hàng thứ hai, khuôn mặt cứng chiều nhìn một người phụ nữ.

Mạn Phi hung hăng siết chặt tay, dùng sự đau đớn của móng tay bén nhọn làm tê dại đi ý nghĩ muốn khóc lớn.

Tô San nhìn Lục Minh Viễn khiêm tốn như vậy cho cô một bậc thang đi xuống, lập tức cũng không nói gì nữa, mũi khẽ hừ một tiếng, sau khi sắp xếp chu đáo cho thầy giáo Hoàng liền ra ngoài đón khách mới.

Một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi dừng lại ở cửa của A.E, toàn bộ bảo vệ đều rút rít hướng về bên này, ngăn cản ký giả ở hai bên thì lập tức biết rõ—người tới, đoán chừng là nhân vật lớn của Lâm thị.

Trương Tử Nam xuống xe trước. Anh ta mặc một bộ tay trang màu xám bạc cắt may vừa vặn, trên sống mũi mang một chiếc kiếng gọng vàng, điệu bộ vô cùng chừng chặc.

Nhưng không biết sao, Tô San gần đây càng nhìn càng thấy anh ta xa lạ, luân cảm thấy tiểu tử này nhất định đang giở trò quỷ gì ở sau lưng.

Trương Tử Nam đi tới cánh cửa bên kia của xe, cúi người một tay mở xe, một tay đặt ở trên cửa, Lâm Duệ cứ như vậy mà xuống xe trong toàn bộ sự chú ý.

Sắc mặt anh không tốt, dưới vành mắt còn mơ hồ có thể thấy một chút màu xanh, giống như tối qua ngủ không ngon. Tô San đi tới mấy bước nghênh đón, nhưng Lâm Duệ giống như hoàn toàn không nhìn thấy cô, ánh mắt nhìn thẳng thoáng nhìn cô qua một chút.

Xung quanh vang lên tiếng bàn tán:

“Ai, thấy không? Hai người thừa kế Lâm thị lại bất hòa nha.”

“Thật kỳ lạ, không phải nghe nói Lâm Duệ muốn cưới Tô San sao? Nhìn hai người ấy lúc này thế nào cũng không giống như vậy.”

“Tương lai của Lâm thị sẽ không bị chia hai chứ? Ha ha, sắp có chuyện vui rồi.”

“Tôi nói rồi, gà rừng vĩnh viễn là gà rừng, còn muốn bay lên làm phượng hoàng? Nhìn cô ta là dạng người nịnh bợ, người như Tổng giám đốc Lâm sẽ không bao giờ để ý tới.”

Các loại chê cười bàn tán tràn ngập ở bên tai, toàn thân Tô San cứng đờ đứng ở chỗ cũ. Cô không quay đầu lại, những vẫn có thể nghe được tiếng bước chân của Lâm Duệ ở sau lưng.

Đó là âm thanh giày da nam bước trên nền nhà cẩm thạch. Tiếng bước chân có quy luật, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Trong nháy mắt, Tô San cảm thấy mắt mình ê ẩm.

Trên vai đột nhiên ảm lên, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp uy nghiêm của đàn ông: “Các vị tới là để chụp trái tim của Chloe hay để theo dõi cửa chính của Lâm thị?”

Trong giọng nói kia nồng nặc sự không vui cùng lạnh lẽo, chớ đừng nói tới là, lời nói đáng sự bao nhiêu xuất phát từ miệng một người đàn ông.

“Ha ha, Tổng giám đốc Lục, chúng tôi...chúng tôi chỉ là ra ngoài đi dạo, đang chuẩn bị đi vào, lập tức đi vào đây...”

Các ký giả cuồng quý thu thập máy chụp hình, giải tán.

Một nữ ký giả thấy Lục Minh Viễn đang định đi tới, thì bị người cản lại.

Ánh mắt Lục Minh Viễn cực kỳ nhạt, bên trong không chứa một chút tình cảm. Cái loại lạnh lùng đó, giống như một xác chết ở trong hầm băng, khiến người ta cảm thấy lạnh cả người.

Anh ta chậm rãi vươn tay ra, nắm lấy thẻ của nữ ký giả, nhìn một chút rồi ném đi.

“Từ hôm nay trở đi, cô không còn là ký giả nữa.”

Không có lý do gì, chỉ là thông báo.

Cái thẻ nhựa bị ném trên mặt đất, anh ta đạp lên nó, ôm Tô San đi vào đại sảnh.

Tô San theo bản năng quay đầu lại, nhìn nữ ký giả đó một chút. Giờ phút này, cô ta lúc này cũng đang mất hồn, toàn thân phải dựa vào đồng nghiệp, hòa toàn không nhận thức được sự việc vừa xảy ra.

Tô San không tự chủ có chút không đành lòng, cô nói khẽ với Lục Minh Viễn: “Này, cũng bởi vì người cô ta là người nói đầu tiên, có phải có chút...quá đáng?”

Phải biết, Lục Minh Viễn nói một câu kia, không phải đơn giản để cho cô ta rời khỏi toàn soạn ở thành phố này, mà chính là để cho cô ta không thể dung thân trong giới truyền thông này nữa.

Lục Minh Viễn cúi đầu liếc nhìn cô một cái, lông mày cau chặt, bước chân vẫn không ngừng tại, bàn tay không dừng ở bả vai cô mà dời lên trán.

Tô San cảm thấy động tác này đã kích lòng tự ái của cô, bèn hung hăng nhe răng, nói: “Không cần thử, tôi không có phát sốt.”

Cô cứ luôn hiền lành ngoan ngoãn mãi có được hay không?

Bi phần quãng ra câu nói kia, Tô San đem trái tim vỡ tan nát, một mình trở lại phòng khách. Vừa mới đẩy cửa vào, liền nghe được bên trong phòng truyền đến câu hỏi lạnh lùng: “đủ một mối với vị hôn phu rồi?”

Nhìn bộ dáng không lạnh không nóng của Lâm Duệ, Tô San vốn là có bao nhiêu chột dạ, lúc này cũng bị tức giận thay thế.

Cô xông tới, kéo cổ áo Lâm Duệ, đem đầu anh ta kéo về phía mình, cắn răng nói: “Lâm Duệ, anh đủ rồi. Anh có cái gì bất mãn với em, âm thầm trách cứ em đều có thể chấp nhận. Nhưng anh...anh tại sao lại có thể ở trước mặt mọi người làm như vậy? Anh muốn truyền thông bàn về A.E như thế nào?”

“Truyền thông nói về A.E như thế nào, anh không quan tâm.” Lâm Duệ gạt tay Tô San ra, chậm rãi đứng lên, vẻ mặt không thể hiện gì mà chỉ cổ áo.

“Anh không quan tâm?” Tô San giận quá thành cười: “Đây là công ty của cha anh. Anh thật sự rất bất hiếu rồi.”

“Tô San, bản thân anh là con lớn, em dám vỗ ngực nói gì. Ông ta có đủ tư cách là cha anh sao?” Ánh mắt Lâm Duệ nhìn chằm chằm vào Tô San, trong con ngươi mang theo bi ai thật sâu. Đau đớn được thể hiện quá rõ ràng, ngay cả ý niệm ẩn giấu cũng không có.

Dưới tình huống này, Tô San cảm thấy sức lực của bản thân đều bị hút sạch, cô không tự chủ quay mặt đi.

Lâm Duệ nhớ đến tuổi thơ của mình, chợt bật cười.

Thời điểm anh ta ngã bệnh, Lâm Gia Thịnh không hề quan tâm. Lễ tốt nghiệp của anh ta, Lâm Gia Thịnh chưa từng tham gia một lần. Thành tích học tập của anh ta, Lâm Gia Thịnh cũng chưa từng hỏi qua một lần.

Thậm chí ngay cả khi mẹ Lâm Duệ bị uất ức phải nhập viện, Lâm Gia Thịnh khi tới thăm mang theo lễ vật cũng là...một tờ đơn ly hôn.

“Một người cha như vậy, tại sao em phải yêu cầu anh nghĩ cho ông ta?” Nụ cười của anh ta ảm đạm vô cùng: “Tô San, em không thể bởi vì cha anh đối xử tốt với em, cũng phải yêu cầu anh hiếu thảo với ông ta. Như vậy là không công bằng.”

Tô San ngẩn ra, im lặng một hồi lâu, mới từ trong cổ họng thốt ra một câu hỏi: “Nhưng mà, anh đã đồng ý em, sẽ quên đi quá khứ, không phải sao?”

“Đúng.” Lâm Duệ nhắm mắt lại: “Nhưng mà, anh đồng ý với điều kiện em phải toàn tâm toàn ý yêu anh, vì anh mà có thể bỏ ra tất cả, đáng giá để anh buông tha tất cả những người phụ nữ khác.”

Anh ta chậm rãi mở mắt, ánh mắt bên trong trong suốt: “Mà em là người có lỗi, một người phụ nữ đi hấp dẫn Lục Minh Viễn.”

Lâm Duệ ngừng một chút: “Tô San, em thừa nhận đi. Em thay lòng rồi.”

Tô san lui về phía sau một bước, từ từ, lui về sau một bước nữa.

Đột nhiên, cô la lên một tiếng: “Không, không phải vậy.” Tô San che lỗ tai lại, xoay người, chạy nhanh ra ngoài.

Bước chân của cô chệnh choáng, dọc đường đi đụng phải vô số người, cũng vô số lần ngã xuống đất. Cô không biết mình muốn đi đâu, muốn gặp ai, chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn.

Hơn mười năm, trong lòng cô thủy chung chỉ có một người đàn ông Lâm Duệ. Cho nên, cô không có bất kỳ cách nào qua lại cùng với những người đàn ông nào. Cho nên, cô càng không chịu nổi khi bị Lâm Duệ đối xử bất công.

Nhưng là, ngày hôm nay, người đàn ông cô vẫn yêu lại nói cho cô biết, cô đã thay lòng. Mà cô, còn hết lần này tới lần khác...hết lần này tới lần khác không có biện pháp thẳng thắn phản bác.

Nước mắt dâng lên, Tô San liếc mạng lau đi, cô dùng sức cực lớn, mỗi lần mu bàn tay xẹt lên gò má, đều sẽ để lại những vết đỏ. Hơi sức như vậy xem ra không giống như lau nước mắt, mà giống như tự hành hạ bản thân.

Cho đến khi, cô chợt đụng phải một lồng ngực cứng rắn.

Bên tai, vang lên một giọng nói đàn ông vừa giận dữ vừa sợ hãi hỏi: “Tô San, em đang làm cái gì vậy?”

Mà dường như lúc đó, trong phòng cũng vang lên tiếng hét kinh hãi.

“Không xong rồi. Không thấy Trái tim Chloe đâu cả.”

45. Chương 46: Người Đàn Bà Lòng Lang Dạ Sói

Trong phòng tin tức hỗn loạn thành một đoàn, các ký giả chen chúc nhào tới, vây quanh lấy nữ nhân viên vừa ra ngoài công bố tin tức.

Tô San khẽ mở to miệng, nhìn tình cảnh hò hét ầm ĩ bên trong, cả người gần như là ngây ngẩn tại chỗ.

Trương Tử Nam đầu đầy mồ hôi chạy ra từ đầu hành lang. Tô San nhìn thấy, vội càng kéo anh ta lại, khấn trương đến giọng nói cũng biến đổi mất rồi.

“Trương, Trương Tử Nam, bọn họ nói gì? Chloe chỉ tâm như thế nào rồi?”

Mặt Trương Tử Nam tái lại, tay đều run run, đôi môi mấp máy đóng mở nói: “Chloe chỉ tâm mất rồi. Thọ gia công chính mang theo bảo thạch mất tích rồi...”

Tô San chậm rãi buông tay ra, lão đảo lui về phía sau một bước, hai đầu gối mềm nhũn, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, chỉ chút nữa là sẽ ngã xuống đất! Thật may là Lục Minh Viễn nhanh tay đỡ cô.

“San San, em hãy nghe tôi nói, đừng nóng vội, tất cả đã có tôi ở đây, biết chưa?”

Giọng nói anh trầm thấp vững vàng, như có một cỗ lực lượng đẹp yên lòng người. Tô San nửa tựa vào trong ngực anh, bên tai là từng tiếng trấn an từng lời hứa, thần thể phát run lại bình phục lại một cách kỳ dị.

Lục Minh Viễn nhìn Tô San đã khá hơn một chút, lập tức quay đầu lại, nói với trợ lý: “Cậu và Tiểu Vương lập tức dẫn người đi sơ tán những ký giả kia đi, nói cho bọn họ biết, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n

trong vòng năm phút nữa mà không trời khỏi A.E, về sau đừng nghĩ đến việc tiếp tục được đi làm ở đây nữa!

Sau đó, lập tức gọi điện cho bộ phận PR, không cho đăng báo việc Lâm thị đánh mất Chloe chi tâm! Có thể áp chế bao lâu thì áp chế, mặc kệ mất bao nhiêu tiền cũng không quan trọng!

Hiện tại Đại Bằng đi tìm Vương Cục phó cục Công An, nói cho anh ta lập tức phái người đi tìm người gia công kim cương đó cho tôi!”

Lục Minh Viễn phân phó từng lệnh một, mạch lạc rõ ràng, uy tín mười phần, khiến những nhân viên bị vây trong hoảng loạn của A.E không tự chủ trấn định lại, chầm rãi vây quanh bên người Lục Minh Viễn.

Nhìn từng khuôn mặt chờ mong của mọi người, nhìn đôi mắt rưng rưng của Tô San, Lục Minh Viễn bắt giác có chút nhức đầu.

Không phải Lục thị là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của A.E hay sao?

Tại sao hiện tại anh lại ở chỗ này, trợ giúp Lâm thị xử lý nguy cơ xưa nay chưa từng có?

Đột nhiên trong lòng bàn tay có một bàn tay nhỏ bé chen vào, Lục Minh Viễn cúi đầu, là Tô San nắm lấy anh.

Trong giọng nói của cô gần như mang theo tiếng khóc nức nở: “Minh Viễn, giúp tôi...”

Lục Minh Viễn im lặng không lên tiếng nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, đột nhiên cười, cúi đầu ghé vào tai của cô, nhỏ giọng nói: “Cô bé, em thật đúng là không tim không phổi, sao mà chỉ dưới những tình huống này mới nhớ tới tôi?”

Thân thể Tô San cứng đờ, còn chưa kịp trả lời, Lục Minh Viễn đã đứng thẳng lên.

Anh khẽ buông lỏng Tô San ra, ánh mắt trầm tĩnh như nước, chăm chú nhìn vào tất cả nhân viên Lâm thị, gần từng chữ nói: “Lục Minh Viễn tôi ra ngoài vài chục năm, sóng to gió lớn nghiêm trọng hơn như thế này tôi đã thấy rất nhiều, tôi đều có thể gắng gượng qua, Lâm thị cũng có thể.

Mọi người nên làm gì thì làm đi, trời không sụp xuống được.”

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không biết người nào nói đầu tiên – Được, Lục tổng, tôi sẽ đi.

Tóm lại, chỉ trong chốc lát, tiếng nói này trở thành tiếng vang duy nhất tổng đại sảnh.

Lục Minh Viễn thấy đại sảnh khôi phục lại trật tự, xoay người, vỗ vỗ bả vai Tô San nói: “Hiện tại em đến phòng tin tức giúp một tay. Anh phải đi tìm Hoàng Thế Khải một chuyến, chỉ cần người chủ là anh ta không lên tiếng, sự kiện sẽ không to lên.” Nói xong lập tức nhấc chân đi ra ngoài.

Tô San kéo tay Lục Minh Viễn lại, Lục Minh Viễn quay đầu, nhíu mày nhìn cô.

Tô San trong lòng ngũ vị tạp trần, há hốc mồm, nhưng lại không biết mình nên nói cái gì, có thể nói cái gì.

Lục Minh Viễn giật giật môi, giống như biết cô đang suy nghĩ cái gì, vươn tay, vô cùng dịu dàng vuốt vuốt mặt của cô, nhẹ giọng nói: “Không cần khó xử. Lần lần tôi giúp em, làm muốn báo đáp...”

“A.....” Tô San ngẩn ra, còn chưa hỏi muốn báo đáp cái gì, Lục Minh Viễn đã buông cô ra, sải bước rời đi.

Lục đại ma vương uy hiếp quả nhiên là chuyện tốt, Tô San hắng giọng kêu nửa ngày cũng không có người nghe, trợ lý của Lục Minh Viễn đi qua tuyên ‘thánh chỉ’ một chút, lập tức đám ký giả kia chuồn mất như chân được bôi dầu.

Tô San lau mồ hôi trên trán, khẽ thở hổn hển, trong lòng lại mặc niệm một trăm lần: Lục Minh Viễn thật là người tốt. Vừa ngăn đầu, chỉ thấy Trương Tử Nam đang đứng ở cửa, sững sờ nhìn người nhìn phòng tin tức trống rỗng.

Cô vô cùng tức giận, đi qua vài bước, đưa đầu ngón tay gần như chạm phải mũi Trương Tử Nam..

“Trương Tử Nam, đến tột cùng anh và Lâm Duệ đang làm cái quỷ gì vậy? Các người một là tổng giám đốc, một là trợ lý tổng giám đốc, chuyện lớn xảy ra như vậy, lại cùng lúc không ở chỗ này?”

“À? Tôi... tôi vừa rồi chính là đi tìm cái đó.....” Trương Tử Nam lấp ba lấp bắp giải thích.

“Đủ rồi!” Vào lúc này Tô San sao có thời gian mà nghe anh ta nói nhảm?nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n
Lập tức vung tay cắt đứt anh ta.

Ánh mắt của cô âm lãnh, năm ngón tay thon dài ở dưới ánh đèn chói mắt, lộ thêm vài phần đáng sợ.

Từ từ khép lòng bàn tay lại, Tô San mở miệng lần nữa thì giọng nói dịu dàng, ôn hòa hơn bình thường.

“Tử Nam à, tốt nhất anh không nên để cho tôi biết, Chloe chỉ tâm vô cơ mắt tích có quan hệ gì tới anh. Nếu không, tôi bảo đảm, anh sẽ giống như công ty nhà họ Trương.....”

Giọng điệu cô như bầu trời nổi cơn gió nhẹ, cười, nói thật nhỏ: “Biến mất vô ảnh vô tung.....”

Đột nhiên vẻ mặt Trương Tử Nam biến đổi, hai tay nắm lại rất nhanh, nhưng ngay sau đó giống như ý thức được mình luống cuống, miễn cưỡng cười cười: “Tiểu thư, cô nói cái gì đó, tôi nghe không hiểu.”

Tô San cười lạnh một tiếng, vừa rồi trong lòng có năm phần hoài nghi, hiện tại biến thành vô cùng chắc chắn.

“Thấy Lâm tổng ở đâu không?” Tô San vừa ra khỏi cửa lập tức tiện tay kéo một cô gái lại hỏi.

Cô gái kia cũng rất thông minh, lập tức đứng lên nói: “Lâm tổng đang chiêu đãi Hoàng Thế Khải tiên sinh ở trong phòng, còn có Lục tiên sinh cũng đang ở chỗ đó.”

“Cảm ơn.” Tô San vội vàng quang xuống một câu, lập tức chạy tới.

Vào phòng chiêu đãi, trong phòng là sự trầm mặc đè nén. Một hàng chén nước trên khay trà vẫn bốc hơi nóng, ở trong sương mù bay lượn, vẻ mặt mỗi người cũng không rõ ràng.

Lục Minh Viễn nhìn thấy Tô San đi vào, chậm rãi dựa lưng vào sofa, chân vắt lên đùi còn lại, tư thế vô cùng thanh thản, lại khiến cho người ta cảm thấy bị áp bức vô cùng mạnh.

“A Khải, chúng ta làm bạn nhiều năm như vậy, cậu không thể nể mặt mình, tạm thời phóng một con ngựa cho A.E sao?”

Sắc mặt Hoàng Thế Khải cực kém, Anh ta ngẩng mặt lên, đôi môi mím chặt, lồng ngực phập phồng từng cái, giống như đang chịu đựng cơn tức giận vô cùng lớn.

“Lão Lục, cũng bởi vì làm bạn nhiều năm với cậu, tôi mới đồng ý giao Chloe chỉ tâm ột công ty nhỏ trong nước như Lâm thị tạp hình! Nhưng hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, cậu vẫn không đồng ý mình báo án?”

Anh ta hung hăng vỗ lên bàn một phát, giọng căm hận nói: “Mình thật sự hoài nghi rằng cậu có phải liên hiệp với Lâm thị chơi mình một vở không nữa!”

Lời này vừa nói ra, nhất thời trong phòng yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe rõ.

Hoàng Thế Khải dùng một tư thế kỳ quái dán sát ở trên bàn, thân thể cũng có chút cứng ngắc, giống như là mới ý thức được mình vừa nói cái gì, có chút không biết làm sao.

Lục Minh Viễn từ từ nghiêng người qua, trên mặt là cực kỳ lạnh, một chút cảm xúc cũng không có, mở miệng nói: “Cậu.....” Anh dừng một chút, như là cười: “Cậu vừa mới nói cái gì?”

“Mình... mình không phải ý đó...” Hoàng Thế Khải sợ hãi, trong nháy mắt trên trán hiện một tầng mồ hôi.

“Được rồi, thật ra chuyện này là mình đuối lý.” Lục Minh Viễn giơ tay lên ngắt lời anh ta.

Anh lại dựa vào phía sau, vươn tay bóp bóp mi tâm, trầm ngâm một chút nói: “Như vậy đi, Chloe chỉ tâm mình sẽ định giá theo thị trường, một phần cũng không thiếu bồi thường cho cậu. Như vậy có thể được rồi chứ?”

“Không được.”

“Mình thêm ba thành so với giá thị trường.”

“Không phải vấn đề tiền bao nhiêu!” Đột nhiên Hoàng Thế Khải đứng lên, vẻ mặt vì cảm xúc vô cùng kích động mà có chút hồng.

“Chloe chỉ tâm là trang sức mà người vợ đã mất mình thích nhất, thật vất vả mình mới có được nói, vốn dĩ muốn chôn cất cho cô ấy! Chẳng lẽ hiện tại cậu muốn mình dùng tiền mặt đi an ủi vong linh cô ấy hay sao?”

Lục Minh Viễn không ngờ được, ban đầu Hoàng Thế Khải không tiếc tất cả đi mua khối bảo thạch này, lại có tầng duyên cớ này nữa, không khỏi có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Tô San.

Tô San cũng nhúc nhích. Cô thận trọng đi tới, tự mình đổi ly trà khác cho Hoàng Thế Khải, dẫn đo khuyến nhủ: “Ông Hoàng, tôi cảm thấy... nếu như tôn phu nhân cũng đã hạ táng rồi, cần gì phải dùng những vật phạm tục kia đi quấy rầy vong linh cô ấy? nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Có lẽ Chloe chỉ tâm đột nhiên mất tích, thật ra là ý tứ của cô ấy?”

“Cô nói cái gì?” Ánh mắt Hoàng Thế Khải đỏ lên, trừng cũng muốn lòi ra, làm như hận không vươn tay bóp chết Tô San được vậy.

Tô San còn chưa kịp phản ứng lập tức bị Lục Minh Viễn kéo lại sau lưng. Cô lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống.

Anh vội vã đỡ eo cô, ngoài miệng lại nhỏ giọng trách cứ: “Nói hươu nói vượn gì vậy.”

Ngẩng mặt lên, Lục Minh Viễn khẽ vuốt cằm xin lỗi với Hoàng Thế Khải: “Vợ mình không biết nói chuyện, đã đắc tội rồi.”

Vợ.....

Hai chữ thật đơn giản, khiến mọi người trong phòng hóa đá trong nháy mắt.

“Rộp!” một tiếng vang lên, Lâm Duệ bóp bẹp ly giấy trong tay, nước nóng chảy ra, Trương Tử Nam sợ hãi sải bước tiến lên, vội vàng lau đi.

Tô San theo bản năng cũng nghĩ tới tránh ra, ngay sau đó cảm giác trên cổ tay căng thẳng, là Lục Minh Viễn kéo cô lại.

Trên mặt Lục Minh Viễn thản nhiên, không nhìn ra cái gì, đôi mắt nhìn chăm chăm Hoàng Thế Khải, giống như đang ám chỉ cái gì đó.

Trên mặt Hoàng Thế Khải lúc đỏ lúc trắng, mắt lại quét qua cánh tay đang giao nhau của Lục Minh Viễn và Tô San, qua một hồi lâu mới nặng nề thở ra một hơi.

“Được rồi, mình cho các cậu ba ngày, nếu như không thể trả lời ình một đáp án hài lòng, mình chỉ có thể báo cảnh sát.” Dứt lời lập tức tức giận dùng dùng sải bước bước ra khỏi cửa.

Tô San nhìn cánh cửa khép lại từ bên ngoài, lập tức nồng nẩy: “Lâm Duệ, anh... tay anh không sao chứ?” Cô khẩn trương vô cùng, với tay, một bộ muốn đi xem Lâm Duệ, nhưng lại sợ làm đau anh.

“Không có việc gì.”

“Vậy em đưa anh trở về.”

Lâm Duệ liếc nhìn Lục Minh Viễn, không thể không gật đầu một cái.

“Đợi đã.” Đột nhiên Lục Minh Viễn lên tiếng, cười như không cười nhìn về phía Tô San nói: “Tôi nói em có thể đi rồi sao?”

“.....Cái gì?”

“Tôi nói rồi, giúp em là muốn có báo đáp, rõ chưa?”

46. Chương 47: Người Đàn Ông Thương Vợ.....

Edit: Thiên Kết

Lục Minh Viễn cười cười: “Cho em ba phút, anh đợi em ở ngoài cửa.” Vừa nói chuyện, đã sớm có trợ lý cung kính kéo cửa ra cho anh.

Cho đến khi bóng lưng Lục Minh Viễn biến mất ở cuối hành lang, Tô San vẫn cúi thấp đầu đứng ở chỗ cũ, giống như hồn vía cũng bay đi mất vậy.

Thời gian phút chốc qua đi, thật giống như đã đưa ra quyết định, cô nhấc chân đi về phía cửa.

“San San.” Lâm Duệ chợt lên tiếng, giọng điệu khẽ run rẩy, lộ ra hai phần yếu ớt cùng cầu khẩn.

“Đừng đi.”

Đừng rời xa anh.

Tô San nhắm mắt lại: “Trái tim của Chloe ở chỗ nào?”

“Anh.....” Về mặt Lâm Duệ cứng đờ, sau đó liền im lặng thật lâu.

Tô San cười cũng thật là âm đạm: “Nếu như vậy, em cũng không có gì đáng để nói.”

Cô xoay người, nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Duệ, nói từng chữ: “Em không thể không thừa nhận, chú Lâm là có lỗi với anh, nhưng không thể nghi ngờ, ông ấy đối với em tốt đến mức không thể bắt bẻ.”

“Em phải bảo vệ lợi ích của chú ấy, mà anh lại kiên trì muốn chú ấy trả giá đắt vì những sai lầm đã qua. Như vậy chúng ta.....” Cô dừng một chút, giọng nói giống như phải cố gắng rặn ra từ trong cổ họng, không cần cứng nhắc.

“Chúng ta chỉ có cách chia tay thôi.”

Tô San không quay đầu lại mà rời đi. Một tay che miệng, hốc mắt đỏ bừng, bước chân nhanh mà thất thểu.

Cô biết mình đi lần này, không phải chỉ là lựa chọn một con đường, mà đây chính là con đường tương lai phải đi. Nhưng cô không thể do dự, bởi vì, cô đã sớm mất tư cách do dự đó rồi.

Hoàng hôn buông xuống ở phía Tây, Tô San ngồi trong xe Lục Minh Viễn, không nói một lời.

Cô nghiêng người dựa vào chỗ cạnh tài xế, đầu quan sát cửa sổ xe, ánh mắt vô hồn nhìn khung cảnh ngoài xe biến đổi không ngừng, trong đầu giống như một bức tranh thu nhỏ, nhanh chóng lướt qua từ khi cô và Lâm Duệ quen biết, hiểu nhau, cho đến khi cùng nhau hứa hẹn.

Tại sao cô cùng với Lâm Duệ lại đi tới bước này?

Rõ ràng.....Cô đã vô cùng cố gắng.

Cuối cùng đã tới chỗ ở của Lục Minh Viễn, anh tắt máy xuống xe, đi vòng qua bên chỗ Tô San, mở cửa xe cho cô, tay còn tỉ mỉ chắn ở mũi xe, để tránh cho cô đụng đầu vào.

Tô San nhất thời có chút sợ sệt. Giống như trước đó không lâu, ở ngoài cửa nhà hàng lẩu Quan Đông nhỏ, cô ân cần mở cửa xe cho ông chủ lớn họ Lục này.

Lục Minh Viễn thấy cô bất động, mi tâm không khỏi khẽ chau lại: “Sao vậy?”

Anh nhìn theo tầm mắt Tô San về phía cao ốc, không khỏi có chút hiểu ra, thở dài nói: “Em yên tâm, ở chỗ này anh sẽ không miễn cưỡng em làm bất cứ chuyện gì.”

“Không có gì.” Tô San đỏ mặt lên, phục hồi lại tinh thần, cười xuống xe: “Em chỉ nghĩ thông suốt một số chuyện.”

Thời gian trôi qua nhiều năm như vậy, Lâm Duệ vẫn chỉ đem mình đặt ở vị trí trung tâm, mà chỉ trải qua một thời gian ngắn, Lục Minh Viễn đã học được cách ưu tiên chăm sóc cảm nhận của cô.

Cho nên, cuối cùng cô cũng buông tay Lâm Duệ, đi với Lục Minh Viễn tới chỗ này.

Khi bước vào căn phòng lớn trang trí xa hoa, Lục Minh viễn tiện tay chỉ xuống ghế salon, nói với Tô San: “Em tùy tiện ngồi đây đi, anh đi tắm đã, lát nữa sẽ có người mang đồ ăn tới, em nhớ mở cửa.”

“Biết rồi.” Tô San gật đầu một cái.

Ngồi một mình có chút nhàm chán, cô nhìn ngó xung quanh một vòng, tiện tay mở TV, thân thể chợt cứng đờ.

Trên màn hình xuất hiện hình ảnh một người đàn ông, đó chính là Lâm Duệ.

Khung cảnh là bên cửa hông của phòng tiệc, một đám ký giả đem micro hướng về phía anh ta, ồn ào lộn xộn hỏi: “Tổng giám đốc Lâm, đối với sự việc Trái tim của Chloe đột nhiên biến mất, anh có ý kiến gì không? Anh đã chuẩn bị những phương án nào để tìm nó trở về?”

“Nghe nói viên kim cương bị nhân viên chế tác kim hoàn lấy đi? A.E làm sao có thể dễ dàng đem viên kim cương quý đó giao ột nhân viên có vấn đề như vậy? Đây thật là có chỗ không đúng, có phải bộ phận quản lý của Lâm thị còn tồn tại những sơ hở rất lớn bên trong?”

“Lâm tiên sinh, nghe nói Trái tim của Chloe là cực phẩm của thầy Hoàng. A.E quyết định bồi thường như thế nào cho ngài ấy?”

Các vấn đề được bắn liên hồi về phía Lâm Duệ, vẻ mặt Lâm Duệ nhàn nhạt, đưa tay ra làm động tác ép xuống.

“Các vị bạn bè truyền thông, vui lòng yên lặng một chút, để tôi trả lời từng cái một.”

“Đầu tiên, Trái tim của Chloe bị mất trộm, tôi cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Nghệ nhân gia công là Lưu Thịnh, nhân viên kì cựu của cha tôi, ông ta làm ra chuyện như vậy khiến cho chúng tôi ai cũng bất ngờ.”

“Về phần làm sao tìm viên kim cương về...” Lâm Duệ dừng một chút: “Theo tôi được biết, đêm qua Lưu Thịnh từng đến bệnh viện thăm cha tôi, mà sáng sớm nay ông ta đã mang viên kim cương biến mất. Tôi sẽ đến hỏi cha một chút, ngày hôm qua Lưu Thịnh đã nói những gì với ông, có lẽ sẽ tìm ra được chút dấu vết.”

.....

Sau đó Lâm Duệ nói cái gì, Tô San không còn nghe rõ nữa. Cô nắm chặt điều khiển tivi trong tay, dùng sức làm cho đốt ngón tay xuất hiện những vết vằn vẹo tái nhợt.

Hiện tại cô dường như có thể hoàn toàn khẳng định. Trái tim của Chloe mất tích, không thoát khỏi liên quan tới Lâm Duệ.

Đáng hận là, Lâm Duệ lại vẫn muốn lợi dụng mối quan hệ lâu năm của Lưu Thịnh với Lâm Gia Thịnh, đem cái nồi đen này đổ lên người Lâm Gia Thịnh.

Chuông cửa “leng keng” vang lên một hồi, Tô San nặng nề văng ra câu chữ thề, đứng dậy đi mở cửa.

Một nhân viên mặc đồ Tuxedo anh tuấn đẩy xe thức ăn đi vào, đem từng thứ bưng lên bàn, mở nắp ra, mùi thức ăn mê người liền bốc lên.

“Tiểu thư, bữa ăn đã có đủ. Xin hỏi cô còn cần gì nữa không?”

“Không có, cảm ơn.” Tô San miễn cưỡng nở nụ cười.

“Dạ.” Nhân viên phục vụ dễ tính đáp, người vẫn đứng bất động ở chỗ cũ.

Tô San có chút không hiểu, hướng về phía anh ta cười cười. Người nhân viên cũng hướng về phía cô khom người.

Trước mắt cô liền xuất hiện một cái tay, đầu ngón tay có một tờ tiền giấy, sau đó giọng nói nén cười của Lục Minh Viễn vang lên: “Được rồi, cậu có thể đi ra ngoài.”

“Cảm ơn. Chúc hai vị dùng cơm vui vẻ.” Người nhân viên phục vụ khom người bốn mươi lăm độ, sau đó liền nhanh chóng yên lặng đem xe đẩy rời đi.

Trên mặt Tô San lúc đỏ lúc trắng, khóe miệng co quắp, lúc chống lại vẻ mặt nén cười của Lục Minh Viễn thì không khỏi nổi giận.

“Muốn tip sao không tự mình nói ra? Em lại không biết anh ta đang nghĩ gì.”

“Được, đều là lỗi của cậu ta...”

“Lời này của anh không hề có chút thành ý nào.”

Lục Minh Viễn vỗ trán: “Được, đều là anh sai...”

Thật đúng là chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi.

Một bữa cơm, Tô San luôn luôn duy trì bộ dạng muốn nói lại thôi, còn bất chợt len lén dùng mắt nhìn trộm anh.

Rốt cuộc Lục Minh Viễn không chịu được đành buông dao nĩa trong tay xuống, bất đắc dĩ nói: “Có gì muốn nói với anh sao?”

“Ừ.” Tô San lấy dũng khí nói: “Em... em muốn hỏi anh một chút. Trái tim của Chloe...”

“Ông...” Lời nói của cô còn chưa hết, túi tây trang của Lục Minh Viễn bỗng dưng vang lên từng hồi tiếng điện thoại.

“Em đi lấy giùm anh.” Lúc Tô San có chuyện nhờ vả người, luôn hết sức hiểu chuyện.

Cô lật đật chạy mấy bước, liền móc từ trong bộ tây trang đắt tiền ra một chiếc điện thoại di động. Vậy mà, khi tầm mắt dời lên màn hình điện thoại thì nụ cười trên mặt liền tắt ngấm.

“Của anh.” Cô chậm rì rì đi tới, khuôn mặt không biểu cảm đưa điện thoại qua: “Là Ellen.”

Lục Minh Viễn thoáng dùng khóe mắt nhìn xuống, liền rảnh rỗi dựa vào ghế salon bằng nhung màu đỏ.

“Em nghe đi.”

“Cái gì?” Tô San nhất thời không kịp phản ứng.

“Anh nói, em nhận cuộc điện thoại này đi.” Lục Minh Viễn khẽ nhếch môi, dáng vẻ muốn cười mà thôi: “Anh không phải là giống như Lâm Duệ. Anh dẫn em đi, tất nhiên sẽ không có ý lừa gạt em bất cứ chuyện gì.”

Tô San và Lục Minh Viễn nhìn thẳng vào mắt nhau trong chốc lát, sau đó dời tầm mắt đi. Cô biết rõ người đàn ông này làm khó dễ Lâm Duệ, nhưng cô không có cách nào để phản đối.

Nhận điện thoại, đầu kia vang lên giọng nói vô cùng tức giận của Ellen.

“Lục. Rốt cuộc cậu có biết cậu đang làm cái gì không? Lori vất vả lắm mới đem Lưu Thịnh bắt đi, cổ phiếu Lâm thị chuẩn bị rút giá mạnh rồi, cậu đột nhiên ra tay. Phí tổn nhiều như vậy, ai sẽ chịu chứ?”

Nghe thấy đầu kia không trả lời, Ellen hít sâu một hơi, cổ họng tức giận nói: “Cậu thích Tô San, thì mau theo đuổi cô ấy, tôi không có ý kiến. Nhưng cậu vì tình cảm phụ nữ, cũng không chú ý đến thành bại của sự nghiệp sao? Ở điểm này, cậu thật sự kém xa với Lori.”

Sắc mặt Tô San càng ngày càng trắng, tất cả suy đoán đều không bằng chính tai nghe được. Tay cô khẽ run, lạnh lẽo giống như trúng độc không giải được, độc cứ như vậy mà theo máu chạy về tứ chi. Một chiếc điện thoại nhẹ như vậy mà cô bỗng nhiên không có sức lực để nắm.

“Đủ rồi.” Lục Minh Viễn cuối cùng cũng thiếu kiên nhẫn đứng dậy, đoạt lấy điện thoại trong tay Tô San, lạnh lùng nói với đầu bên kia: “Lori và cậu mới có thể làm chuyện người lớn, vì đạt được mục đích mà không nhận được người thân. Lục Minh Viễn tôi, có thể làm được sao?”

Anh cúp điện thoại, xoay người liền đem Tô San ôm vào lòng, ôm chặt như vậy, không cho cô có cơ hội từ chối.

Cánh tay dùng lực lớn, Tô San cảm thấy bắp vai bị anh siết có chút đau, nhưng mà, vào giờ khắc này, loại đau đớn này làm cho cô cảm thấy chận thật, cảm thấy an tâm.

Giọng nói của cô rất thấp, giống như lầm bầm lầu bầu.

“Tại sao? Anh ấy là vì cái gì? Anh ấy là con trai độc nhất của Lâm thị, sau khi chú Lâm trăm tuổi, tất cả đều là của anh ấy nha...”

Lục Minh Viễn im lặng một chút, chậm rãi buông cô ra, nhìn thẳng vào ánh mắt của cô nói: “Em đến bây giờ còn chưa hiểu? Lâm Duệ căn bản là không cần A.E, cậu ta muốn trả thù chú Lâm, cậu ta muốn chú Lâm thân bại danh liệt...”

“Thân bại danh liệt...” Thân thể Tô San lay động một cái.

“Em nhất định phải quản chuyện này sao?” Lục Minh Viễn giống như do dự một chút: “Trong khoảng thời gian đó, Lâm thị đã vô cùng náo động, nhưng chú Lâm lại không hề xuất hiện. Em không cảm thấy, đây chính là một loại dung túng sao?”

Anh dừng một chút: “Mặc kệ Lâm Duệ muốn làm cái gì, mặc kệ chú Lâm muốn đối diện với cái gì, đây chỉ là chuyện của hai cha con nhà họ. Chu Du đánh Hoàng cái, một người muốn đánh một người nguyện chịu đựng...”

Nghe thế, Tô San một mực im lặng chợt ngẩng đầu lên, đột nhiên mở miệng nói: “Nếu như hiện tại em nói cho anh biết, mặc kệ Lâm Duệ phụ lòng em như thế nào em... em cũng nhận, em liền muốn ở cùng với anh ấy, vậy anh sẽ như thế nào?”

Con người Lục Minh Viễn chợt run lên: “Anh không cho phép.”

“Tại sao?” Tô San biết rõ còn hỏi.

Trong mắt Lục Minh Viễn lóe lên, không nói gì, lại hiểu cách làm của Tô San.

Mỗi người, đều có thứ mình muốn bảo vệ.

47. Chương 48: Tối Nay Em Cứ Ở Lại Đây

Editor: nhuandong

Nói đến chỗ này, giống như không muốn tiếp tục tranh luận không cần thiết nữa.

Tô San ngẩng đầu nhìn về phía chiếc đồng hồ để bàn giả cổ được làm khéo léo, kim chỉ giờ đã chỉ số mười.

“Thời gian không còn sớm, vậy tôi đi trước đây!” Nói xong cô lập tức muốn đi lấy túi của mình, không ngờ lại bị Lục Minh Viễn kéo ngăn lại.

Anh bắt được cổ tay trắng ngần nõn, ở dưới ánh mắt hết sức ngạc nhiên của Tô San, cười như không cười: “Tôi không đồng ý em đi!”

“Cái gì?”

“Em thật sự coi tôi coi tiền như rác à?” Giọng của anh nhẹ vô cùng, lại lộ ra một chút lạnh lẽo nói không thành lời được.

“Tôi lấy uy tín tạo thành từ nhiều năm, trước mặt mọi người làm bảo vệ cho A.E các em, em ăn cùng tôi một bữa cơm là xong rồi ư?”

“Tôi.....” Miệng Tô San khê nhếch, cổ tay bị nắm có chút đau. Cô thử thăm dò giật giật, lại phát hiện không rút ra được, nhất thời trong lòng ảm ức, nổi giận hỏi: “Vậy anh muốn tôi như thế nào đây?”

“Tôi nói?” Lục Minh Viễn thu tay về, ôm ngực, dù bận như vẫn ung dung nhìn cô từ trên xuống dưới, bên môi cười mang theo ý tứ sâu xa không nói ra được.

“Trừ bản thân em ra, em cảm thấy tôi có thể lấy được gì từ em?”

Thân thể Tô San cứng đờ, trên mặt cố gắng trấn định giống như loại sơn lót tường cố gắng bám chặt ở trên đó, nhưng lại lập tức vỡ thành từng mảng từng mảng một.

Không phải nói, nói về những chuyện kia đàn ông đều thích vờ tha để bắt hay sao?

Sao đến phiên cô người ta lại không có chút nào ‘dè dặt’ cơ chứ? nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Tô San có chút khóc không ra nước mắt.

Lục Minh Viễn giống như nhìn ra suy nghĩ của cô, bật cười, cúi người thuận tay nhéo một cái ở trên mặt cô. Trong lúc Tô San còn chưa phản ứng kịp, đã lập tức rút tay về.

“Đừng trông cậy tôi từ từ tổn thời gian với em. Trước kia còn tạm được, nhưng ngày hôm nay tôi đã đầu tư vô cùng lớn ở trên người em rồi, không dám* một cái chẳng phải là bị thua thiệt hay sao?”

“Anh!” Tô San bụm mặt, trên mặt lúc đỏ lúc trắng. Cô căm tức nhìn anh, tức giận muốn giơ chân, nhưng lại không thể mắng ra được.

Động tác của Lục Minh Viễn nhìn như suông sẻ, nhưng ánh mắt lại lộ ra thương tiếc và thân mật, cho dù đụng chạm cũng là có chừng có mực. hai người bọn họ đều là nam chưa cưới nữ chưa gả, có thể để ý cái gì?

Tô San đang rối rắm, chỉ thấy Lục Minh Viễn nghiêm mặt lại nói: “Tôi cho em viết, tối nay em ở đây, cũng đừng nghĩ đi đâu nữa!”

Một khắc kia, lòng Tô San thật lạnh.

Cô không tự chủ nín chặt vạt áo, đột nhiên muốn cười.

Thì ra, cái anh ta muốn chính là cái này sao?

Không đợi Tô San làm ra chuyện khi tâm trí được rõ ràng, chỉ thấy Lục đại boss đi mấy bước đến trước bàn cầm điện thoại lên, gọi cho nhân viên phục vụ nói: “Alo, chuẩn bị cho tôi một bộ đồ cho phụ nữ. Đúng, áo choàng tắm, áo ngủ, mỹ phẩm dưỡng da đều cần, lập tức mang tới.”

Để điện thoại xuống, anh hoàn toàn không thấy khuôn mặt tái nhợt giống như quỷ của Tô San, tâm tình vui thích cầm đôi vai mượt mà của cô, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n đẩy cô đến phòng ngủ nhỏ đối diện với phòng ngủ chính.

“Hôm nay uất ức em rồi, ở chỗ này thôi!”

“Dừng lại... Là ở căn phòng nào?” Cả người Tô San cứng ngắc đứng ở ngoài phòng, đợi đến khi phản ứng kịp Lục Minh Viễn nói gì thì đôi mắt vốn mất đi tiêu cự dần dần có hình ảnh, tay chân lạnh lẽo cũng giống như đột nhiên trời ấm lại vậy.

Lục Minh Viễn lại giống như nhìn quái vật nhìn cô: “Không ở đây, em nghĩ ở đâu?”

Đột nhiên, trong mắt anh lóe lên, như có chút hiểu ra, bật cười.

“Dĩ nhiên, nếu như em kiên trì muốn cùng giường với tôi, tôi cũng không có ý kiến gì...”

Tiếng nói của Lục Minh Viễn còn chưa rơi xuống đất, Tô San đã vèo một cái xông vào trong phòng, trước mặt anh, dùng sức đóng lại. Cánh cửa gần như gần sát mũi người đàn ông xui xẻo trước cửa.

Anh chậm rãi lui về sau một bước, nhìn cánh cửa khép chặt trước mặt, cười cười lắc đầu.

Tô San không muốn tắm trong phòng ngủ Lục Minh Viễn, dứt khoát tắm ở suối nước nóng trong khách sạn. Lúc trở về cô đang muốn đưa tay nhấn chuông cửa, cũng không biết tại sao lại do dự.

Cuối cùng, cuối cùng móc ra thẻ ra vào Lục Minh Viễn đưa cho cô, hết sức thả nhẹ bước chân đi vào.

Lục Minh Viễn đang hút thuốc lá trên ban công, đầu ngón tay có ngọn lửa hồng lúc cháy lúc tắt, mơ hồ còn có thể nghe được giọng nói uy nghiêm lại hơi mệnh mòi của anh: “Mặc kệ như thế nào, trước lấy 30 triệu đến đây cho tôi, lấy trong tài khoản riêng của tôi đi.”

“Không phải, hôm nay còn có động tĩnh gì, tôi chỉ là để phòng ngộ nhỡ...”

“Cô ấy? Cô ấy không biết, nói với cô ấy những thứ này làm gì?”

.....

Nhìn bóng lưng rộng lớn của Lục Minh Viễn, mạnh mẽ như vậy, thật giống như một ngọn núi, đáng tin cậy, Tô Sãn không khỏi cảm thấy mắt ê ẩm.

“Này.....” Cô nhẹ gọi một tiếng.

Lục Minh Viễn cả kinh, quay đầu lại, thấy Tô Sãn chẳng biết quay lại từ lúc nào.

Quả nhiên là thấp thỏm không yên, Lục Minh Viễn tự giấu nghĩ, tính cảnh giác của anh lạo kém như vậy.

Sau khi nhỏ giọng giao phó mấy câu, lập tức cúp điện thoại. Lục Minh Viễn xoay người, như không có chuyện gì xảy ra hỏi: “Nhanh như vậy?”

“Ừ!” Tô Sãn che kín người, từ từ đi ra bán công. Gió đêm hơi lạnh, thổi vào người, khiến cho cô không nhịn được run cả người.

Sau trầm mặc ngắn ngủi, cô cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cám ơn.”

Lục Minh Viễn cười cười, như là có mấy phần trấn an: “Không có gì, muốn đoạt được thì trước tiên phải bỏ ra chút sao.”

“Cần phải?” Tô Sãn không hiểu Lục Minh Viễn có thể muốn có được cái gì? Chẳng lẽ là như anh ta nói, đâm vài cái trên người cô?

Vậy cũng bỏ ra quá nhiều rồi.

Thời gian này, bát quái của cô và Lục Minh Viễn sôi kên sùng sục, Lục Minh Viễn lại tự mình tới cửa gặp mẹ cô, tên tuổi Tô Sãn cô, đã sớm không phân ra được với ba chữ ‘Lục Minh Viễn’ rồi.

Tô Sãn thở dài, mặt hơi cúi, đột nhiên, đáy mắt thoáng qua một tia sáng.

Chiếc xe kia không phải....

Trong nháy mắt cô tỉnh táo lại.

“Đây chính là nguyên nhân anh kiên trì muốn tôi ở lại?” Tô Sãn chỉ chiếc xe ở dưới tầng kia, mắt không chớp nhìn Lục Minh Viễn: “Anh đã sớm biết bọn họ canh giữ ở tầng dưới, có đúng hay không?”

“Hot dog vượt lên nhìn trước” chết tiệt kia! Nhất định đời trước của Tô Sãn cô thiếu nợ tòa soạn bọn họ rồi!

Con cộp không phát uy, thật đúng là coi rằng cô là mèo bệnh rồi hả?

Cô nặng nề thở dồn dập chữ thề một câu, muốn lấy điện thoại ở trong túi.

Lục Minh Viễn thấy không đúng, lập tức ấn chặt tay cô: ” Em định làm cái gì?”

“Còn có thể làm cái gì?” Tô Sãn cảm hận cắn chặt răng: ” Đương nhiên là tìm người bắt đám người cặn bã này đi, đỡ cho bọn họ ngày mai phải canh giữ ở đây, gây phiền toái cho anh.”

“Không cần!” Lục Minh Viễn cười nhạt, hít một hơi thuốc, chậm rãi nhả ra từng vòng khói, khuôn mặt anh tuần ẩn trong sương mù, khiến cho người ta nhất thời nhìn không rõ.

“Nếu muốn dọn dẹp, cũng phải đợi ngày mai bọn họ đăng bài báo này mới được.”

Âm thanh kia đông lạnh, lại mang theo âm hiểm mãnh liệt.

Tô Sãn ngẩn ra, cái hiểu cái không.

Ngày hôm sau, không hề nghi ngờ công ty hoàn toàn đại loạn.

Vương đồng sự dẫn đầu cùng với mấy đại cổ đông, chặn Tô Sãn ở phòng tổng giám đốc, khí thế hung hăng, quát mắng nhìn trừng trừng.

Mặc dù Lâm thị mang họ ‘Lâm’, nhưng cũng có một phần của chúng tôi, các người làm bừa như vậy, làm cho công ty có tiếng xấu, rốt cuộc có lợi ích của chúng tôi vào trong lòng hay không?”

“Lâm Gia Thịnh nấp ở bệnh viện không ra được, thằng nhóc Lâm Duệ kia cũng không biết chui đi nơi nào, cô là con gái nhà họ Lâm, cô phải cho chúng tôi một cái công đạo!”

“Không được, chúng tôi lập tức rút cổ phần! Rút cổ phần!”

.....

Từng gương mặt tức giận một, làm như hận không ăn sống nuốt tươi Tô San được.

“Các vị đừng vội, hãy nghe tôi nói được không?”, Tô San nói cũng rất cả cổ, nhưng lại không ai để ý đến cô.

“Cốc cốc cốc.” Đột nhiên ngoài cửa vang lên mấy tiếng gõ cửa, tiếng vang thanh thúy ở giữa tiếng ồn ã, lại có mấy phần đột ngột.

Trợ lý Lục Minh Viễn từng bước từng bước đi vào, nhìn tình hình trong phòng, dường như là cười.

“Thật là náo nhiệt!” Anh ta cảm thán một câu, xoay mặt quay về phía Tô San, vô cùng cung kính cong cong eo.

“Tô tiểu thư, tổng giám đốc Lục sai tôi đến nói với cô vài câu. Nếu như mấy đồng sự quý công ty muốn rút cổ phần, trực tiếp có thể liên lạc với anh ấy, anh ấy có thể lập tức sẽ giúp đỡ bọn họ.”

Phòng làm việc yên tĩnh dị thường, những lão già la hét muốn rút ra khỏi Lâm thị lúc trước, hiện tại đều ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, ai cũng không lên tiếng.

Trong yên tĩnh, thư ký Vương đồng sự bước lên một bước, hạ thấp giọng nói với ông chủ mình: “Nghe nói, tối hôm qua Tô đồng sử qua đêm qua đêm ở chỗ tổng giám đốc Lục...”

Là đại tiểu thư nhà họ Lâm, hiển nhiên Tô San không thể đi ra ngoài cho đàn ông chơi không. Nếu đã đến bước ngủ, đại khái đính hôn sẽ không xa.

Sắc mặt ông ta thay đổi mấy lần, cuối cùng lý trí áp đảo dục vọng cầm quyền mãnh liệt trong lòng, miễn cưỡng cười cười với trợ lý của Lục Minh Viễn: “Đã có tổng giám đốc chủ trì đại cục, vậy mấy lão già chúng tôi cũng vui vẻ, bớt lo đi rồi.” Dứt lời, lập tức đè nén lửa giận đi ra cửa.

Mấy đồng sự khác thấy người dẫn đầu đi ra rồi, ngay sau đó cũng lúng túng cười cười với Tô San, đi theo ra ngoài.

Tô San nhìn bóng lưng chạy trốn của bọn họ, trong lòng nhanh chóng hiện lên một suy nghĩ.

Thì ra đây mới là nguyên nhân chính Lục Minh Viễn kiên trì muốn cô ngủ lại.

Anh không phải sợ cô đêm khuya ra ngoài khiến người gièm pha, mà là muốn cô ngồi vững trên thân phận Lục phu nhân tương lai. Dùng hào quang đại bàng nhà họ Lục, giữ được Lâm thị trong mưa gió bão bùng....

“Tô tiểu thư? Tô tiểu thư?” Trợ lý của Lục Minh Viễn thấy Tô San ngơ ngác đứng tại chỗ, không khỏi có chút lo lắng gọi hai tiếng.

“À? Gì vậy?” Tô San phục hồi tinh thần, hỏi lại.

“Cô đừng quá lo lắng, tất cả đã có tổng giám đốc Lục rồi!”

“Ừ, cảm ơn!”

“Đúng rồi, hiện tại cô còn có chuyện gì không? Buổi trưa tổng giám đốc Lục muốn mời cô đi ăn cơm, chúng ta cứ đi trước, có được không?”

“Bây giờ?” Tô San khép hờ mắt, đáy lòng thật nhanh thoáng qua một tia lạnh: “Chờ tôi một chút, tôi còn có việc muốn tìm trợ lý Trương một chuyện!”

Trương Tử Nam như đoán trước được Tô San sẽ đến khỏi bình vãn tội, thấy cô mặt lạnh như sương đập cửa mà đi vào, dường như không có chút kinh ngạc nào.

“Tiểu thư, đã hết bận?”

Hiện tại Tô Sn chỉ muốn xé mặt nạ tràn đầy tươi cười của anh ta ra, lạnh lùng nói: “Tôi hỏi anh, Lâm Duệ đi đâu rồi?”

“Sáng nay tổng giám đốc Lâm bay đến tiểu vương quốc Arb, gặp gỡ vương tử Wayne!”

“Nước gì? Vương tử gì?” Tính nhẫn nại của Tô San đã hết, bộp một tiếng đập lên bàn: “Anh đừng có mà vòng vèo với tôi, rốt cuộc Lâm Duệ đã đi làm cái gì rồi?”

“Tiểu thư, cô bình tĩnh chút nhé. Tổng giám đốc Lâm đi công tác cũng vì công ty chứ sao.” Trương Tử Nam giải thích: “Chloe chi tâm vốn dĩ có một đôi, một viên được Hoàng Thế Khải tiên sinh ở Đài Loan mua, một viên khác hiện tại rơi vào trong tay vương thất tiểu vương quốc Arab. Tổng giám đốc Lâm muốn vương thất tiểu vương quốc từ bỏ thứ yêu thích, để giải quyết vấn đề khẩn cấp của chúng ta.”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu chính thái Wayne sắp long trọng ra sân, xin mọi người vỗ tay hoan nghênh!

Editor nhuandong có lời muốn nói: Thật sự rất rất vô cùng muốn đắm vào mặt Lâm Duệ và Trương Tử Nam!!!!!! Lúc đầu còn thương còn đau chứ giờ thì chỉ muốn bọn họ biến đi cho có hứng thú edit truyện tiếp!!!!!!!!!!

48. Chương 49: Tại Sao Yêu Em?...

Edit: Thiên Kết

Không ngờ Lâm Duệ lại đến Arab mua kim cương? Tô San dường như giận quá hóa cười.

Coi cô như một kẻ ngu đung không? Người ta đường đường là thái tử, dù là quốc gia nhỏ, vì sao lại có thể vì một cậu chủ của một công ty Trung Quốc mà từ bỏ thứ yêu thích?

Liên tưởng đến những lời Lâm Duệ nói tối qua trên TV, cùng với sự bao vây của các đồng sự sáng nay ở trong phòng Tổng giám đốc, Tô San liền hiểu, ý đồ chính hành động lần này của Lâm Duệ là cái gì rồi.

Anh ta chẳng qua là tạm thời né tránh, đem tầm mắt của đám đồng tập trung lên người Lâm Gia Thịnh.

Tô San cười lạnh mấy tiếng, vừa muốn nổi điên, chợt, trong đầu nhanh chóng xuất hiện một ý niệm.

“Wayne, Wayne.....” Mặt mày cô khê cau lại, trong miệng lặp đi lặp lại cái tên này, càng nghĩ càng thấy quen thuộc.

“Tiểu thư, cô làm sao vậy?” Trương Tử Nam thấy vẻ mặt Tô San kỳ quái, trong lòng bất giác có chút lo lắng.

Tô San chạm rai gương mặt: “Tôi hỏi anh một lần cuối, tại sao Lâm Duệ xuất ngoại?”

“Hà?” Trương Tử Nam sợ run lên, miễn cưỡng cười cười: “Tôi không phải đã nói rồi sao? Tổng giám đốc Lâm là lo lắng cho công ty, cố ý.....”

“Đủ rồi.” Tô San giơ tay lên ngắt lời anh ta.

Cô nhìn chằm chằm Trương Tử Nam, nhìn hồi lâu. Thật giống như muốn xuyên thấu qua thân thể, nhìn thẳng vào linh hồn anh ta.

“Về sau, gọi tôi là Tô Đồng đi.”

Đáy mắt cô có đau thương nhàn nhạt, có hoài niệm nhớ thương.

“Biết trước đây tại sao tôi một mực gọi anh là thư ký không? Đó không phải bởi vì tôi ỷ thân phận tiểu thư mà định cho anh một danh phận, mà tôi thật sự xem anh là bạn bè.”

Bờ môi cô nở ra nụ cười nhớ ngày xưa. Chẳng bao lâu sau, cô không chừng sẽ hài hước gọi anh ta là Trương đại thiếu?

Chỉ là, thế sự xoay vần, vật đổi sao dời, những thứ thân mật xưa kia, nay đã không còn thích hợp nữa.....

Tô San nhắm mắt lại.

“Trương Tử Nam, tôi hi vọng anh nhớ một chuyện, mặc dù anh là con nuôi của nhà họ Trương, nhưng thật sự cho anh cái ăn cái mặc, nuôi anh thành tài, chính là nhà họ Lâm.”

“Tôi không cần anh báo ân, nhưng làm người, không nên lấy oán báo ơn.”

Cô xoay người rời khỏi phòng thư ký. Cũng đem đoạn tình cảm thời niên thiếu kia, vĩnh viễn chôn giấu trong đáy lòng.

Lục Minh Viễn tới phòng bao của khách sạn thì nhìn thấy tâm trạng Tô San không tốt lắm. Anh đưa áo cho trợ lý, xoay người ngồi xuống ghế sofa điều khiển thủ công.

“Sao vậy, ai lại chọc em?”

Tô San nằm trên bàn ăn, vùi đầu vào cánh tay, một mồm đáp một tiếng, cũng không trả lời.

Lục Minh Viễn thở dài, xoay người chỉ thị với trợ lý: “Gọi bọn họ mang thức ăn lên thôi.”

Trợ lý biết Lục Minh Viễn cố tình bảo anh ta đi ra, liền khom người đi ra ngoài.

Nhìn cánh cửa từ từ khép lại, Lục Minh Viễn mới đứng lên, kéo cái ghế bên cạnh Tô San ngồi xuống, bắt đầu nói: “Anh từ sáng sớm đều bận rộn chuyện của em, em lại chuẩn bị khuôn mặt này báo đáp anh sao?”

Tô San cắn môi, trầm mặc một lát, từ từ nâng mặt lên, đôi mắt mờ hồ phiếm hồng, dường như đã khóc.

“Anh Lục, có thể đóng giả bạn trai em sao? Rốt cuộc tại sao anh lại đối tốt với em như vậy?”

Cô thật sự đã chịu đủ lừa gạt, chịu đủ hai mặt rồi.

“Sao lại đột nhiên hỏi cái này?” Lục Minh Viễn cúi người, sờ sờ đầu Tô San, vẻ mặt có chút nhu hòa.

Tô San ngồi thẳng người lại, tựa lưng vào ghế, đưa bàn tay trắng muốt ra, bắt đầu đếm.

“Dáng dấp em cũng tạm được, nhưng bên cạnh anh cũng không thực sự thiếu mỹ nhân. Không từ mà biệt chính là vị trợ lý Phỉ trước kia, tướng mạo cũng không kém em.”

“Trong đầu em đôi khi có thể cho ra những chủ ý hiếm, nhưng trong công ty của anh, người có kinh nghiệm và năng lực hơn so với em nhiều lắm.”

“Em có thể chiến đấu, nhưng không bằng vệ sĩ chuyên nghiệp. Nhất là đối đầu, sức chịu đựng của em thật không tốt.”

“Em.....”

Tô San càng nói càng đuối, tức giận dứt khoát kéo tay về, hơi ngửa đầu, hỏi: “Anh nói đi, rốt cuộc anh để ý em cái gì?”

Lục Minh Viễn dựa vào thành ghế, ánh mắt thâm thúy nhìn cô chòng chọc một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Em thật sự muốn biết?”

“Vâng.”

“Vậy thì được, anh cho em biết. Ngay từ đầu anh đã để ý đến em, là bởi vì cha của em—Tô Chính.”

“Cha.....em?” Tô San trừng lớn mắt.

“Đúng.” Lục Minh Viễn rút một điếu thuốc từ hộp thuốc, đốt lên. Trong căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng tách khiên tón của chiếc bật lửa kim loại xa hoa.

Anh nhả một vòng khói vào không khí, gương mặt chìm trong khói mù có vẻ tối tăm không rõ.

“Mẹ anh gần đây thường gây áp lực với anh, hy vọng anh sẽ đính hôn với Phỉ Mạn. Chỉ là, anh không thích cô ấy. Cho nên, anh chú ý điều tra những người phụ nữ ở xung quanh, sau đó, chú ý đến em.”

“Em xuất thân trong gia đình quân nhân. Mặc dù Tô Chính đã qua đời nhiều năm, nhưng là người thanh liêm chính trực, ngay cả anh cũng biết. Nếu như em nguyện ý gả cho anh, nhất định sẽ được sự ủng hộ của cha anh.”

Nghĩ đến bối cảnh nhà họ Lục, con người Tô San tối tăm lại.

“Cho nên....” Cô há miệng mới phát hiện cổ họng mình giống như chặn bởi đầy bông, khó nghe cực kỳ, cô vội vàng ho nhẹ mấy tiếng, che giấu chút luống cuống của mình, rồi mới tiếp tục nói: “Cho nên, anh chọn em, chỉ bởi vì cha em?”

Nếu như đây là sự thật, cuộc sống của cô cũng không khổ quá bi ai.

“Dĩ nhiên không phải.” Thật may mắn, Lục Minh Viễn mỉm cười phủ nhận.

Anh gõ gõ tàn thuốc trong tay, tư thái nhàn nhã cũng khó giấu được khí thế tôn quý.

“Dù sao cũng là người phụ nữ sẽ ở bên anh đến hết đời, cho nên sẽ phải chọn người thuận mắt, hợp lòng anh.”

Tô San không tự chủ liếc mắt. Được rồi, coi như là anh đang tự khen bản thân thôi.

Lục Minh Viễn nhìn bộ dạng Tô San, nụ cười trong mắt lại thêm nồng đậm.

Ở trong lòng anh, Tô San không chỉ đơn giản là thuận mắt, hợp lòng như vậy.

Cái cô gái này xem ra ngốc nghếch, lại chân thật đáng yêu. Cô là cái loại nếu như nhận ơn chỉ bằng giọt nước, chắc chắn sẽ dùng cả con suối để báo đáp. Lấy cô về nhà, vĩnh viễn không cần lo lắng, sau lưng sẽ bị người khác đâm một dao.

Tính tình đáng yêu cỡ nào nha. Trong lòng Lục Minh Viễn cảm thán, đem tàn thuốc dụi tắt trong gạt tàn.

Mấy ngày bận rộn trôi qua rất nhanh, đến buổi tối, Lục Minh Viễn tự mình đi đón Tô San tan làm.

Tô San bây giờ gắn chặt mác ‘gian thương’ cho Lục Minh Viễn, nghĩ tới hiện tại Lục đại BOSS giúp đỡ cô, tương lai sẽ nghĩ biện pháp từ trên người cô đòi về, chớ nên cũng không khách khí nữa, ăn ngay nói thẳng yêu cầu anh cùng về nhà với cô một chuyến.

Kể từ sau khi chuyện Trái tim của Chloe lan truyền ra ngoài, khách đến thăm Lâm Gia Thịnh ở bệnh viện chưa lúc nào ngắt, Hạ Tâm Di vì lo lắng ông bị quấy rầy, buổi chiều liền cho ông xuất viện.

Xe vững vàng chạy về khu biệt thự xa xa, đèn đêm sáng trưng.

Trong lòng Tô San mơ hồ cảm thấy không đúng, cô theo bản năng xoay mặt nhìn Lục Minh Viễn, mà khuôn mặt Lục Minh Viễn lúc này cũng nặng nề.

Anh cúi đầu, lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số.

“Này, bên nhà họ Lâm xảy ra chuyện gì vậy, ai đã tới, cậu biết không?”

Cũng không biết bên kia nói gì, chỉ thấy Lục Minh Viễn quay đầu, ánh mắt phức tạp, thậm chí có chút nghi ngờ nhìn Tô San.

Tô San không tự chủ mà dịch ra ngoài, vẻ mặt không giải thích được.

Chính ánh mắt như vậy lại khiến Lục Minh Viễn thoáng an tâm.

Quả nhiên là anh suy nghĩ nhiều, gia cảnh của Tô San không phải anh đã điều tra rõ ràng sao? Cô chỉ là một cô gái đơn giản.

Tâm tư thay đổi, xe đã đi tới hoa viên nhà họ Lâm.

Cổng nhà họ Lâm, xe cảnh sát, xe vệ sĩ đẹp đường, không ít vệ sĩ áo đen đứng cản đường, hình như không khí có mùi vị khẩn trương.

Một khắc kia, Tô San không biết nên xuống xe hay ở trong xe. Trong trí nhớ của cô, cho dù có là cấp trên của cha, cũng không có rầm rộ như thế.

Đang do dự, thì nhìn thấy có mấy sĩ quan có phẩm cấp chạy tới, mở cửa cho Tô San.

“Tô tiểu thư?” Người vừa tới cười khách khí mà không nịnh hót.

“.....Là tôi.”

“Thái tử Wayne Tiểu vương quốc Arab đặc biệt tới thăm cô, bây giờ đang ở trong nhà, xin mời cô đi bên này.”

49. Chương 50: Lúc Gặp Lại, Anh Đã Cao Cao Tại Thương...

Editor: nhuandong

Tô San mang theo tâm trạng thấp thỏm, đi theo cảnh trưởng vào trong nhà. Hiện tại nên là thời gian ăn tối, trong vườn hoa lại yên tĩnh đáng sợ.

Tiếng bước chân của cô chưa từng rõ ràng như vậy, cọc cọc, tiếng vang theo quy luật, khiến cho cô không khỏi cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Trong lúc căng thẳng thì đột nhiên Tô San cảm giác lòng bàn tay ẩm áp, vừa cúi đầu, chính là Lục Minh Viễn nắm tay cô.

Ánh mắt của anh nhìn về phía trước, vẻ mặt trầm tĩnh, bước chân tao nhã, miệng nhẹ nhàng hỏi: “Thật sự không biết tên vương tử kia?”

“...Tôi không có ấn tượng.”

“Không có chuyện gì, lát nữa tùy cơ mà làm việc, tất cả đã có tôi.” Lục Minh Viễn lại dùng lực nắm tay Tô San.

Đột nhiên trước mắt sáng lên, đến phòng khách.

Lâm Gia Thịnh và Hạ Tâm Di ngồi trên ghế sa lông, trên mặt mang theo nụ cười thận trọng, đôi môi khẽ nhúc nhích, giống như là đang nhỏ giọng cùng nói chuyện gì đó.

Mà đối diện bọn họ, một chàng trai trẻ tuổi mặc một bộ quần áo lộng lẫy, trên đầu là vương miện khảm bảo thạch.

Da cậu ta hơi đen, đường cong khuôn mặt phóng túng mà sắc bén, môi thỉnh thoảng khẽ câu lên. Thế nhưng cười cũng không thể gia tăng sự thân thiện cho cậu ta, ngược lại càng tăng thêm một loại cao cao tại thượng xa cách.

Tô San dám khẳng định, mình không nhận ra nhân vật số một như vậy, nhưng chính bản thân cậu ta lại có thể mang đến cảm giác qien thuộc nào đó, khiến cô không nhận được nghiêng đầu lần nữa, muốn nhìn thẳng khuôn mặt nhìn chàng trai này.

Đột nhiên, cô nín thở, bởi vì Wayne đứng lên, nhanh chóng quay lại về phía cô.

Tầm mắt hai người đối mặt với nhau, trong mắt Wayne lóe lên tia sáng hoảng hốt trong chốc mắt, ngay sau đó, trên mặt tách ra nụ cười thần nhiên.nhuandong.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Nụ cười kia không giống làm dáng như vừa rồi, mà là mang theo nhiệt độ, chân thật.

“Susan, là chị sao? Thật sự là chị sao.....”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy vị Vương tử điện hạ không ai bì nổi kia lại ba chân bốn cẳng chạy tới đây, nắm thật chặt bả vai Tô San!

Cậu ta nhìn cô từ trên xuống dưới, giống như làm công việc xác nhận cuối cùng, trong mắt là ánh lửa cực nóng, gần như có thể đốt cháy người trước mắt.

Đột nhiên, không biết cậu ta nhìn thấy gì, vẻ mặt bắt đầu kích động: “Là chị, Tô San! Nou đau, bi ye xime.....”

Trong miệng cậu ta không ngừng thấp giọng nỉ non nói lời cầu phúc bằng tiếng nước mình, sau đó lại hưng phấn ôm ngang lấy Tô San!

“A! Cậu... Cậu làm gì vậy.....!” Sau sự kinh ngạc ngắn ngủi, Tô San nóng nảy, liều mạng nâng hai chân mình đâm đá, giùng giăng muốn xuống đất.

Thật không nghĩ đến, vóc người Wayne không cao hơn cô bao nhiêu, ngược lại sức lực lớn đến đáng sợ. Cô mấy lần dùng sức, Wayne cũng không ảnh hưởng chút nào.

“Cậu buông cô ấy ra.” Lục Minh Viễn thần sắc rét lạnh, lập tức muốn nhấc chân lên trước, nhưng anh vừa mới động, lập tức có mấy người ngoại quốc mặc âu phục đen ngăn ở trước mặt anh.

Dường như chán ghét phòng khách ấm ì như vậy, Wayne buông Tô San xuống lạnh lùng quét Lục Minh Viễn một cái, kéo tay Tô San nói: “Đi, đi theo tôi ra ngoài nói chuyện.”

Thấy Tô San chần chừ, Wayne nhướng mày, dáng vẻ cười như không cười: “Còn cần Chloe chi tâm không?”

*****

Trong vườn hoa được chăm sóc tỉ mỉ, ánh đèn màu vàng quất chiếu xuống, chàng trai da thịt màu mật ong cởi bỏ cao ngạo và bén nhọn trong phòng khách, mở một đôi mắt ướt nhẹp, nhìn thẳng vào Tô San, nhẹ giọng hỏi: “Thật sự chị không nhớ rõ tôi?”

Gương mặt quen thuộc làm cho Tô San ngẩn ra, trong hoàn cảnh yên tĩnh, cô cố hết sức nhớ lại, cuối cùng vét ra được trong đầu một hình dáng gương mặt tương tự.

“Cậu là người năm năm trước... người...” Cô duỗi ngón tay ra, không thể tưởng tượng nổi hỏi.

Trong mắt Wayne sáng lên, dùng sức gật đầu một cái.

Tô San kinh ngạc tròn to mắt, lui về phía sau một bước, cẩn thận nhìn Wayne.

Thời gian đã năm năm,

Vóc người, tướng mạo biến hóa cũng không kỳ quái, nhưng mà tính tình, phong cách cũng thay đổi quá nhiều là soa?

Muốn hỏi rất nhiều, nhưng cô cũng không quên chuyện quan trọng nhất.

“Cậu là cái vương tử của tiểu vương quốc kia?” Cô vội vàng tiến lên kéo cổ tay Wayne: “Kia giúp tôi một chuyện được không? Đưa Chloe chi tâm cho tôi.”

“Cho chi?” Trong mắt Wayne chợt lóe, cười: “Được, nhưng tôi có một điều kiện.”

“Cái gì?”

Wayne chậm rãi thu hồi nụ cười trên mặt, vô cùng nghiêm túc nói: “Cùng tôi trở về Arab.”

Cả người Tô San run lên, buông tay ra.

*

“Không được!”

“Không được!”

Đề nghị của Wayne bị Lâm Gia Thịnh và Hạ Tâm Di nhất trí phản đối, Lục Minh Viễn trầm mặc ngồi trên ghế sa lông, mặc dù không trả lời, nhưng sắc mặt âm u cũng đủ để chứng minh tất cả.

Lâm Duệ vừa mới chạy tới ôm vai đứng bên cạnh bàn, yên lặng nhìn màn kịch vui trước mắt, bên môi lộ ra nụ cười tự giễu.

Cái gì gọi là cửa trước đưa sói vào cửa sau dẫn hổ tới, coi như là anh đã lãnh giáo.

Ngàn dặm xa xôi chạy đến tiểu vương quốc Arab, vốn dĩ là vì phải sạch hiềm nghi của mình, gọi trái tim Tô San trở về. Thật không nghĩ đến lại khéo như vậy, ở trước cửa Rothschild gặp vị ‘thái tử’ ru rú trong nhà mới này.

Sau khi nói rõ ý đến, không bất ngờ khi bị cự tuyệt. Anh hạ mình cúi người biểu hiện mình và công ty coi trọng, tiến lên liên tục khẩn cầu, đẩy tới đẩy lui, vô ý rơi ví tiền xuống.

Vương tử kia nhìn ví tiền một cái, giống như là bị trúng tà, tại chỗ quyết định muốn mang Chloe chi tâm theo cùng anh trở về nước, người khác khuyên cũng không khuyên được. Xem ra hiện tại, khiến vương tử này thay đổi ý định không phải vì ví tiền kia, mà là bởi vì người trong hình kẹp trong ví_Tô San!

“Cậu muốn Tô San theo về nước với cậu làm gì?” Lâm Duệ từ từ đi qua, cúi đầu, mắt nhìn xuống Wayne ngồi trên ghế. Gương mặt không có một chút cảm xúc, lại khó nén được ý lạnh dày đặc.

“Có liên quan đến anh sao?” Wayne cũng không ngẩng đầu lên, không chút để ý vuốt vuốt chiếc nhẫn đắt giá trên ngón cái.

Lâm Duệ cười khinh bỉ, dường như là không để ý đến cảnh vệ xung quanh đang nhìn chằm chằm mình, châm chọc nói: “Nhìn tuổi của cậu, chắc là chưa dứt sữa? Chẳng lẽ muốn Tô San đi làm nữ hầu cho cậu?”

Wayne vụt một cái ngẩng đầu lên, trên mặt đã hiện sự giận dữ: “Dĩ nhiên không phải, tôi sẽ thuận lợi vui vẻ cưới Tô San làm vợ, về sau cũng sẽ sủng ái chị ấy cho tốt!”

Tô San nhẹ buông tay, bụp một cái ly rơi xuống đất, khoe miệng mắt tự nhiên co quắp lại.

Lâm Duệ nhìn cô một cái, quay mặt sang, ý vị không rõ tiếp tục nói với Wayne: “Hả? Cưới cô ấy? nếu như tôi nhớ không là, hình như cậu có một vị Vương phi rồi.”

“Vậy thì thế nào?” Nhìn vẻ mặt Tô San xấu hổ, Wayne cũng gấp gáp, vội vàng tỏ ra cỗi lòng: “Mặc kệ tương lai tôi cưới bao nhiêu người, người tôi thương nhất nhất định là Tô San!”

Bên trong phòng khách một mảnh tĩnh lặng, tất cả mọi người không tự chủ mà há miệng.

Lâm Duệ cố gắng hiểu hết những gì mình nghe được, cuối cùng hài lòng cười một tiếng, đi tới trước mặt Tô San.

“Em đều đã nghe được. Cậu ta bảo em cùng về nước, cũng không phải là du lịch gì, làm khách, mà là vĩnh viễn ở lại nơi đó, cùng với cơ thiếp hiện tại anh ta có, tương lai không biết có thêm bao nhiêu nữa chia sẻ một người đàn ông.”

“Không, chính xác mà nói, còn không phải là một người đàn ông, mà là một thằng bé còn nhỏ hơn em bảy tuổi.”

“Em xác định, sẽ vì một viên kim cương rách, đổi lấy hạnh phúc nửa đời sau của chính mình hay sao?”

Giọng nói của người đàn ông này nhẹ nhàng mà cảm động, nhưng mà cũng mang theo ý gây sự.

Nhìn Tô San im lặng không lên tiếng, giống như muốn chấp nhận, lồng ngực Lâm Duệ kịch liệt đập phồng, trong lòng không rõ là tức giận hay là đau lòng, không lựa lời nói: “Hay là nói, thật sự em thực tế như vậy, đối với tất cả đàn ông có thể đến giúp em, ai đến em cũng không cự tuyệt?”

“Anh đủ rồi!” Lúc đầu Tô San còn có thể nhẫn nại, nhưng khi nghe được câu cuối cùng thì thật sự không thể nhịn được nữa.

Cô vụt một cái đứng lên, trong đôi mắt thiêu đốt lửa cháy hừng hực, cắn răng, gần như chữ nói: “Tôi sẽ không làm ra cái quyết định ngu xuẩn như vậy! Chuyện nhờ không đúng người tôi cũng đã làm một lần, sẽ không tái phạm cùng một sai lầm!”

“Về phần anh, Lâm Duệ, rốt cuộc là ai bức tôi đến mức tiến thoái lưỡng nan này, trong lòng anh rõ ràng nhất. Làm sao anh còn có mặt mũi đứng ở chỗ này, nói với tôi những thứ này?”

Sắc mặt Lâm Duệ trắng nhợt, thân hình cao lớn hơi lão đảo một cái. Trong mắt Tô San đều là hận ý giống như một thanh kiếm rút khỏi vỏ, cắm thẳng vào chỗ sâu nhất của lòng anh.

Cô gái này đã từng đồng ý bỏ tất cả để yêu anh, tại sao.... Tại sao lại biến thành như hôm nay?

Thật sự là anh đã sai lầm rồi sao....

Lâm Duệ không biết.

50. Chương 51: Chương 51

Edit: Thiên Kết

Cho đến khi Tô San mang theo Wayne về nhà, trong đầu cô vẫn không ngừng nhớ đến hình ảnh khi Lâm Duệ rời đi. Bóng dáng cao lớn, mà cô đơn, cô không phải là không đau lòng, nhưng đau lòng thì có thể làm gì chứ? -Thiên.Kết.lqđ-

Wayne ở bên cạnh dường như biết trái tim cô không ở đây, bèn giật nhẹ tay áo Tô San, vẻ mặt không vui hỏi: “Cô gái, cô có thể đứng ở trước mặt tôi mà nhớ đến người đàn ông khác được không?”

“Hả?” Tô San ngẩn ra, nhìn cậu bé ngây ngô trước mặt đang giả bộ làm ra vẻ đàn ông thì buồn sầu nhất thời cũng bị xua tan.

Cô hết sức nín cười, bắt chước giọng điệu của Wayne mà hỏi ngược lại: “Cậu nhóc, cậu cũng có thể đứng ở trước mặt tôi giả bộ trưởng thành được không?”

“Cô.” Mặt Wayne đỏ lên, duỗi ngón tay chỉ về phía Tô San, muốn trách cứ sự vô lễ của cô. Nhưng đối mặt với bộ dạng cười híp mắt của cô, lại không bày ra được dáng vẻ hoàng tử, cuối cùng chỉ có cách tự phát hỏa, hờn dỗi một mình

Wayne ngồi một chiếc siêu xe vào chung cư, thật may lúc này trời đã tối nên cũng không thu hút nhiều người.

Tô San khách khí dẫn Wayne cùng với một vị tự xưng là quản gia của Điện hạ Wayne vào trong nhà, còn cô tự mình đi vào bếp bưng ra một khay trà, đặt lên bàn trà.

Khay trà màu bạc, bên trên đặt một bình trà nhỏ tinh xảo, còn có hai chiếc ly được khảm hoa văn tinh xảo, bên dưới là một cái đĩa đồng bộ.

Cô đưa bàn tay trắng nõn ra, nhẹ nhàng rót hai ly trà mật ong trái bưởi, cười nói: “Tôi tự nấu, nếm thử một chút đi.”

Trên mặt Wayne mang vẻ khinh thường, nhưng bàn tay lại không tự giác vươn ra. Thế nhưng khi bàn tay thon dài tỉ mỉ như búp măng còn chưa đụng được vào mép chén, liền bị ông quản gia mặt đầy nếp nhăn Widjan cầm đi.

Về mặt Widjan cực kỳ nghiêm túc nói mấy câu, sau đó liền bưng ly trà uống vào miệng. Tô San mặc dù nghe không hiểu ông ta đang nói gì, nhưng nhìn động tác kia, liền mơ hồ đoán được ông ta đang lo lắng cái gì.

Đừng có làm quá lên như vậy có được không? Khóe miệng Tô San khẽ co quắp, cảm giác trong lòng như có một con ngựa-Thiên.Kết.lqđ- hoang đang gào thét.

Bản tiểu thư hoàn toàn không có hứng thú hạ độc một đứa bé.

Xem ra Wayne cũng mất hứng. Cậu ta không nhìn Widjan lấy một cái, nhanh tay cầm ly trà khác lên.

Widjan sợ hết hồn, lại muốn ra tay ngăn cản, chỉ thấy Wayne quay mặt sang, mang theo ánh mắt oán hận. Ánh mắt kia thực ra không có gì, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ cảm thấy lạnh, khiến cho hành động của Widjan không khỏi chậm lại.

Cũng chỉ trong chớp mắt, Wayne liền ngửa cổ lên, một hơi uống cạn ly trà. Sau đó liếc mắt nhìn về phía Tô San, giống như một con mèo mới nhặt cuộn len về, chờ đợi chủ nhân khen thưởng.

Trong lòng Tô San sung sướng, nhưng cũng không có ý khen ngợi sự hăng hái của cậu ta.

Cô yên lặng thu dọn bộ uống trà trên bàn.

Wayne nghiêm mặt nhìn Tô San đem khay trà vào trong bếp, thì trong lòng vô cùng bất mãn.

Người phụ nữ này đúng là không tin tưởng cậu ta đang cảm động thì thôi, còn có thể bưng hết điểm tâm đi như vậy?

Dĩ nhiên, người thích đồ ngọt chính là người kia, mới.....mới không phải là cậu!

A, hoàng tử Wayne, cậu là người kiêu ngạo, là người kiêu ngạo, hiên tại còn kiêu ngạo sao?

Khi Tô San trở lại phòng khách, bạn nhỏ Wayne một lần nữa trịnh trọng nói đến vấn đề quan trọng nhất của chuyến đi này.

“Tô, cô không chịu theo tôi về nước, là bởi vì tôi đã có một vị vương phi rồi đúng không?”

Tô San há hốc mồm, thật muốn nói là không phải nhưng là suy nghĩ, nếu như nói thẳng cô chê cậu ta nhỏ tuổi, rằng mới mọc hết, như vậy nhất định sẽ làm tổn thương tâm hồn trẻ thơ của cậu. Cho nên, cô chỉ có thể trái lương tâm mà gạt đầu.

Chính nhờ cái động tác này lại giống như là khích lệ Wayne. Mà cậu dường như ngay cả thân phận hoàng tử của mình cũng không cần nữa, vụt một cái chạy đến bên cạnh ghế salon của Tô San, nắm chặt tay cô, kích động bầy tỏ cõi lòng: “Leah là con cái duy nhất của tù trưởng Abai De, tôi cưới cô ta chỉ là vì kết hôn chính trị, tôi thật sự không yêu cô ta. Cô phải tin tưởng tôi.

“Ếc.....Tôi tin tưởng cậu, tin cậu. Cậu không cần—kích động như vậy.”

Tô San cắn chặt răng, nhin không được miệng phải kêu đau một tiếng, trên mặt cười còn khó coi hơn khóc, cô phải tốn sức lực của chín con hổ, mới thoát khỏi móng vuốt nhỏ của Wayne.

Cô nhe răng toe toét xoa từng mảng đỏ bầm, quả tin đang rỉ máu. Có phải, cái vị vương phi Leah kia cũng là đại lực sĩ chứ? ~o(>_<)o>

~~Wayne nhìn vẻ mặt rối rắm của Tô San, cảm giác lòng mình cũng căng như dây cung. Sắc mặt của cậu biến hóa mấy lần, thật giống như đang chịu đựng sự tranh đấu.

Rốt cuộc, cậu ta cũng nặng nề thở hổn hển chửi thề, giống như là đã hạ quyết tâm, gần từng chữ mà nói: “Được rồi, tôi đồng ý cô. Về sau mỗi tháng ít nhất sẽ có một nửa thời gian ở lại trong phòng cô, nửa thời gian còn lại sẽ chia đều cho các cơ thiếp khác, như vậy cô hài lòng rồi chứ?”

“Điện hạ.” Widjan cả kinh thất sắc, hung hăng trừng Tô San, dùng tiếng Trung nghiêm mặt nói với Wayne: “San tiểu thư dù có được hoàng thất công nhận, tối đa cũng chỉ có thể đạt được một vị trí trong tứ phi. Ngài làm sao có thể đồng ý cam kết hoang đường như vậy? Như này tù trưởng Abai De sẽ nghĩ sao?”

“Ta không quản nhiều như vậy.” Wayne không nhin được mà phát tay, lúc xoay mặt nhìn về phía Tô San, trong con ngươi lại có cổ chấp cuồng nhiệt.

Cậu dầm đuối đưa tình dùng tiếng Anh nói: “Tô, cô cảm thấy nhiệt huyết sôi sục của tôi chứ?”

Tô San ngẩn ra, sau đó bình tĩnh vươn tay, sờ trên trán Wayne, nói: “Ừ, tôi cảm thấy cái trán cậu nóng như lửa.....”

Mẹ Wayne là người Trung Quốc, ngôn ngữ Trung Quốc cậu được học từ nhỏ, chỉ là không có được sinh sống ở đây, cho nên đối với nhiều tập tục của Trung Quốc vẫn chưa có hiểu rõ. Nhưng mà, trái tim nhạy cảm kia vẫn có thể cảm nhận, Tô San đang không nói những lời tán thưởng.

Cậu ta đứng lên, lồng ngực đập phập phồng, con ngươi màu xám ngáy thơ, Tô San từng nói đây là chỗ đẹp nhất của cậu ta.

Mà giờ khắc này, cặp mắt như lưu ly kia, đang phát ra ánh sáng bạo ngược. Mặc dù cậu đã hết sức che giấu, nhưng Tô San thề, cô sẽ không nhìn lầm.

Cậu rốt cuộc là như thế nào?

Không đợi Tô San nghĩ ra nguyên do, chỉ thấy Wayne cúi đầu, quảng ra một câu: “Xin lỗi, tôi đi ra ngoài.” Sau đó sải bước đi ra cửa.

Cửa bị đóng từ bên ngoài cái ‘rầm’ một tiếng, Tô San kinh ngạc thật lâu vẫn chưa hồi hồn lại.

Một lúc lâu qua đi, cô mới cứng ngắc quay đầu lại, nhìn người đàn ông ngoại quốc lớn tuổi hỏi: “Nói cho tôi biết, năm năm nay rốt cuộc cậu ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Tại sao Tiểu chính thái trước kia lại biến thành Thái tử?”

Tại sao tính cách của cậu lại thay đổi thành cổ quái như vậy?

Tại sao cậu lại cố chấp với mình như vậy?”

Tô San có rất nhiều nghi vấn. Mà cô biết, người đàn ông trước mắt này nhất định có thể nói cho cô biết. Bởi vì, năm năm trước, chính ông ta là người đón Wayne đi.

Widjan trầm mặc nhìn Tô San, tựa như dẫn đo, một lúc lâu sau, rốt cuộc mới chậm rãi mở miệng, đem đoạn chuyện cảm kị trong gia đình đế vương Arab nói ra.

“Ở quốc gia chúng tôi, bất luận là bình dân hay Vương tộc, cũng phải có bốn vị thê tử, mà thành viên của Vương thất, còn có thể có rất nhiều cơ thiếp không có danh phận. Mẹ Điện hạ Wayne, chính là một thị nữ không có phong vị.”

“Bởi vì xuất thân của Điện hạ hơi thấp, từ nhỏ không được coi trọng, cho nên năm năm trước mới một mình xuất ngoại. Không ngờ lại gặp phải tai nạn, lại được cô cứu.”

“Chuyện điện hạ bị thương truyền về nước, Quốc vương rất áy náy, liền phái tôi đi đón ngài ấy về, cũng ngầm thừa nhận thân phận của ngài ấy, ban cho ngài ấy một mảnh đất phong. Cuộc sống của Điện hạ và mẹ của ngài ấy từ từ tốt hơn lên.”

“Vậy mà, tiệc vui chóng tàn, ba năm trước đây, quốc gia chúng tôi xảy ra nội loạn. Đại hoàng tử, cùng nhị Hoàng tử tranh giành vị trí Thái tử, không cẩn thận gây họa lớn. Hai vị hoàng tử đồng thời thiệt mạng, mẹ Điện hạ Wayne cùng với em gái ruột cũng mất, mà Quốc vương của chúng tôi đôi chân cũng bị tàn phế, vô lực để nắm quyền hành.”

Nghe được những lời này, Tô San không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Không trách được tiểu quý tinh nghịch năm ấy, sẽ biến thành bộ dạng buồn giận vô chừng như hôm nay.

Trong một đêm, người thân chết thì chết, tàn phế thì tàn phế, dù là đàn ông trưởng thành cũng không chịu nổi, huống chi chỉ là một cậu bé mười hai tuổi.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, tình cảm yêu thương với Wayne lại không khỏi tăng thêm mấy phần.

“Lúc đó cậu ấy hẳn rất khổ sở.” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.” Widjan gật đầu một cái, trên mặt lộ ra một tia xót xa.

“Lúc ấy Điện hạ cả đêm không ngủ yên, ban ngày ăn không ngon, thân thể vô cùng sa sút. Chúng tôi vạn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tìm cho ngài ấy một nhà thôi miên.”

“Sau khi tiếp xúc với bác sỹ, liền phát hiện trong nội tâm ngài ấy cực kỳ cô độc, cũng thiếu thốn cảm giác an toàn. Cho nên, cho cậu ấy dùng liệu pháp tự kỷ ám thị*.”

*Thôi miên

“Liệu pháp tự kỷ ám thị?” Tô San mơ hồ cảm thấy có lẽ có liên quan đến bản thân: “Đó là cái gì?”

Widjan nhìn cô chăm chăm: “Cụ thể mà nói, chính là đào bới tiềm thức mà Điện hạ coi trọng, hơn nữa đó còn phải là một người còn sống, sau đó không ngừng ám hiệu cho ngài ấy, người này sẽ vĩnh viễn viễn ở bên cạnh ngài.”

Bốn chữ ‘vĩnh viễn viễn viễn’, thật giống như tiếng lòng sâu thẳm phát ra. Ngân nga, sâu nặng, khiến Tô San không khỏi cảm giác da đầu tê dại.

Cô nuốt nước miếng: “Người kia là.....”

Widjan nhếch môi, rốt cuộc cũng nở nụ cười đầu tiên từ khi vào nhà: “Chính là cô, San tiểu thư.”

Tô San ngây người mất ba giây, đột nhiên bật lên: “Ông đùa gì thế. Tôi làm sao có thể vĩnh viễn ở cùng cậu ta? Tôi là người Trung Quốc, nhà của tôi là ở đây.”

Nụ cười Widjan không thay đổi: “Trung Quốc có câu tục ngữ gả cho gà theo gà, gả cho chó thì theo chó, cô là Trắc phi của Điện hạ, thì tất nhiên phải theo ngài ấy về nước, có cái gì mà không đúng?”-Thiên.Kết.lqđ-

Khi Tô San nghe đến hai chữ ‘Trắc phi’ thì phổi liền đau. Cô bất đắc dĩ: “Tôi nói này chú, chú đã hiểu rõ Trung Quốc như vậy, vậy chú nên biết, Trung Quốc đã sớm thực thi chế độ một vợ một chồng rồi. Tôi tại sao không làm người vợ duy nhất mà lại đi làm Trắc phi?”

Widjan cau chặt lông mày, trong lòng nói Tô San thật không biết điều, chỉ là điện hạ Uwayne thích, nên ông ta đành xem tình hình nói: “Trắc phi có gì không tốt? Ở Trung Quốc, bất luận cô gả cho ai, cũng chỉ là một người dân bình thường. Mà theo điện hạ Wayne về nước, cô có thể thoát khỏi hàng ngũ dân đen, như vậy không tốt sao?”

51. Chương 52

Editor: nhuandong

Dân đen, dân đen...

Hai chữ này đáng ghét giống như một con quạ vậy, cơn đau đầu của Tô San nối tiếp nhau. Cô cắn răng nghiền lợi trợn mắt giận dữ nhìn ông bác Widjan hồi lâu, cuối cùng lại thành giận quá hóa cười.

“Vậy thì thật là ngại, là tôi không có mắt, cái Trắc phi gì gì kia tôi không hiếm gì! Người nào thích thì cứ mời!”

“Cò!” Tô San không chút lưu tình chọc giận Widjan, đột nhiên ông ta đứng lên, khẽ quát một tiếng: “Cô không cần ý vào việc Điện hạ sủng ái mà không sợ gì! Nói cho cô biết, Vị trí Trắc phi đã là cực hạn! Muốn yêu cầu hơn nữa, cẩn thận đến cả danh phận cũng không có.

Một thoáng kia, Widjan thật sự có suy nghĩ này. Dứt khoát bắt Tô San âm thầm trở về nước, đặt ở bên trong phòng Điện hạ.

Người phụ nữ này lớn hơn Điện hạ bảy tuổi, không quá mấy năm nữa sắp đẹp sẽ suy sụp, đến lúc đó tùy tiện ném cô ta đến một trang nào đó. Điện hạ cũng sẽ không nói gì.

Nhưng, hiện tại ông ta chuyển suy tính đến gia đình Tô San, cô ta và vị hôn phu của cô ta. Nếu như cô ta âm thầm mất tích, đại khái bên này cũng không bỏ qua.

Widjan càng nghĩ càng thấy, người phụ nữ này thật phiền toái! Sao cô ta lại không phải là cô nhi không cha không mẹ cơ chứ? Như vậy sống chết cũng sẽ không có người quản.

Trên thực tế, Tô San cũng không biết Widjan đang suy nghĩ gì, nếu như cô biết, nói không chừng có lẽ sẽ cầm chổi đánh đuổi ông ta ra ngoài.

Nhìn lồng ngực Widjan kịch liệt phập phồng, lại nghĩ đến tuổi của ông ta, cuối cùng Tô San cũng nuốt lời mắng chửi lên đã lên đến miệng trở về bụng.

Cô chỉ lạnh lùng nhìn Widjan nói: “Mặc kệ là Trắc phi hay Chính phi, thậm chí là Vương hậu, tôi đều không có hứng thú.”

“Đúng thật là tôi thừa nhận, cuộc sống giai cấp đặc quyền rất mê người. Nhưng nếu như tôi gia nhập vào tầng giai cấp này, trước mặt tôi sẽ vĩnh viễn có người có địa vị cao hơn tôi.”

“Nếu như người khác quý lạy tôi, là muốn dựa vào tôi để quý lạy người khác, vậy tôi tình nguyện không cần.”

Tô San sải bước về phía cửa, kéo mấy cánh cửa chống trộm ra, tao nhã ngẩng đầu lên: “Hiện tại ông có thể đi, Widjan tiên sinh.”

Một giây này, Tô San kiêu ngạo như nữ vương.

*

Wayne nhìn lúc Widjan đi ra còn rất kinh ngạc, đợi đến khi nghe ông a bấm báo ngọn nguồn xong, quả thật là hận không thường cho ông ta mười mấy gây được.

Cậu biết rõ, Tô San tuyệt đối không phải là người phụ nữ ham hư vinh. Nếu như thật sự như vậy, lúc trước trong nháy mắt khi máy cháy, cô cũng sẽ không quay trở lại cứu mình.

Nhưng, nếu không phải là người tự bản thân trải nghiệm qua cảnh tượng đó, vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ lúc đó cậu rung động đến như thế nào. Trên thực tế, cậu cũng không tính toán nói cho Widjan nhưng thực này, Widjan chỉ là người hầu mà thôi.

Cậu chỉ dùng ánh mắt cực lạnh chăm chú nhìn vào Widjan, ra lệnh: “Ở đây tôi không cần chú. Chú trở về nước đi!”

“Điện hạ!” Widjan luống cuống: “Ngài, ngài không thể đối với thần như vậy! Thần đã ở bên phu nhân gần mười năm, thần phải thay phu nhân chăm sóc ngài!”

“Tôi cũng không muốn đuổi chú đi mà.” Wayne nhìn chằm chằm Widjan, lại chậm rãi cười: “Chỉ là tôi muốn chú về nước trước, thay tôi dọn dẹp tất Bảo thôi mà. Nơi đó, sắp nghênh đón nữ chủ nhân chân chính của nó rồi.”

Cậu xoay người, cũng không quay đầu đi vào trong tòa nhà, bỏ toàn bộ khăn cầu của Widjan lại đằng sau. Cậu quyến luyến sự dịu dàng của mẹ, cho nên bất cứ chuyện gì cũng có thể nhẫn nhịn Widjan ba phần, nhưng, duy chỉ có Tô San là không được.

Bởi vì, so với người mẹ đã mất, cậu càng muốn quý trọng thực tế hơn.

Wayne cười, nhấn vang chuông cửa trước mắt.

*

“Ai vậy?” Tô San vội vàng lấy mu bàn tay gỗ gõ đầu, sải bước đi tới mở cửa. Cô thề, nếu như lão gia hỏa kia còn trở lại nói nhảm với cô cái gì dân đen, quý tộc... nhất định cô sẽ không chút do dự đẩy ông ta chạy khỏi đây.

Vừa mở cửa, vẻ giận dữ trên mặt cô cứng lại. Một bộ đồ tây màu xám tro nhỏ, trang phục dành cho thiếu niên, đang mở một đôi mắt long lanh nhìn cô.

“Ồ... Sao cậu lại trở lại rồi?” Tô San rất muốn kéo ra một nụ cười ở trên mặt, nhưng bởi vì sự tức giận vừa rồi vẫn còn chưa hết, làm cho nụ cười này nhìn có chút vặn vẹo.

Nhưng, dường như Tiểu Chính Thái trước mặt này cũng không quan tâm tới những thứ này. Cậu khẽ mấp máy môi, dùng loại âm thanh làm người ta hận không nhào tới chà đạp được, non nớt hỏi: “Em có thể đi vào không?”

Ông trời ơi, mẹ đất ơi, Thánh mẫu Maria ơi! Tô San theo bản năng đột ngột ngẩng đầu lên, một tay che mũi, một tay mở rộng cửa ra: “Đi vào ngồi, đi vào ngồi, không cần khách khí.”

Tiểu vương tử cao ngạo đột nhiên biến thành một bé trai chưa dứt sữa, khiến tình thương người mẹ trong lòng Tô San lan tràn rồi tỉnh rồi mù lên, ngay cả lý do tại sao Wayne đột nhiên có biến hóa lớn như vậy cũng không để ý nghĩ tới nữa.

Cô nhìn cậu ta dần đo ngồi mép ghế salon, mắt nhìn chằm chằm một ít điểm tâm trên khay trà mà Tô San vừa mới bày ra, vội vàng cầm cái đĩa đẩy tới trước mặt cậu: “Nếm thử một chút đi, tôi rất thích vị này.”

“Có thể không?” Mắt Wayne sáng lên, mừng rỡ nhìn Tô San.

“Đương nhiên rồi.” Cô vội vàng dùng lực gặt đầu.

Nhìn đứa bé ăn như hổ đói ít điểm tâm trên khay trà, Tô San sợ cậu ta sẽ sặc, nhandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n không ngừng đưa nước trái cây bên cạnh sang.

“Này, cậu ăn chậm một chút, cẩn thận nghẹn...”

Wayne tranh thủ lúc rảnh rồi gật đầu, động tác nhét thức ăn vào miệng cũng không ngừng. Tô San nhìn bộ dáng ăn kia, cực kỳ đau lòng.

“Buổi tối cậu chưa ăn cơm sao?” Cô vuốt vuốt đầu cậu ra hỏi.

“Một ngày em chưa ăn cơm rồi.” Wayne được nuôi dạy cực tốt, nuốt đồ ăn trong miệng xong, lại dùng khăn giấy lau chùi miệng, mới ngẩng mặt lên, làm bộ đáng thương: “Buổi chiều vừa xuống máy bay em đã tới đây tìm chị rồi.”

“Lúc trưa ở trên máy bay cũng phát đồ ăn chứ!”

“Buổi trưa...” Wayne chỉ nói hai chữ này, rồi chậm rãi cúi đầu, tay thắt vạt áo nói: “Widjan không muốn em tới Trung Quốc tìm chị, cho nên buổi trưa...”

Cậu không nói thêm gì nữa, Tô San cũng đã tức giận hận không đi tìm lão gia hỏa kia liều mạng. Đứa bé nhỏ như vậy, mới 15 tuổi, chính là lúc đang phát triển, sao ông ta lại dám để Wayne đói một ngày?

Nhưng ngay sau đó cô liền mơ hồ cảm thấy có chút không đúng.

“Không phải...” Tô San nhớ lại tình hình chung sống vừa rồi của Wayne và Widjan: “Tôi cảm thấy ông ta rất sợ cậu. Hơn nữa cậu là vương tử, ông ta là thần tử sao dám làm như vậy với cậu?”

Sắc mặt Wayne hơi cứng lại, ngay sau đó cười khổ nói: “Thế lực trong vương tộc của Widjan rất rộng, làm sao có thể để một hoàng tử xuất thân thường dân như em ở trong mắt? Mới vừa rồi...Mới vừa rồi ông ta cầu xin em cũng chỉ là giữ uy nghiêm trước mặt người ngoài mà thôi.

Tô San cau mày, trong bụng có chút nghi ngờ, mà đúng lúc này, bụng Wayne lại hợp với tình hình kêu “ọc ọc” một tiếng.

Wayne giống như sợ hết hồn, vội vàng che bụng, mặt đỏ như mông khỉ, nhỏ giọng mà sợ hãi nói: “Đúng, đúng, không dậy nổi...”

Bộ dạng gập cảnh khốn cùng này, rốt cuộc Tô San cũng loại bỏ tia nghi ngờ cuối trong lòng, cô đã hoàn toàn ném ánh mắt bạo ngược vừa rồi của Wayne ra sau gáy.

Cô “đình” một tiếng, hung hăng đặt ly thủy tinh trong tay xuống bàn, giọng căm hận mắng: “Cái gì gọi là nô lớn hơn chủ, coi như hôm nay tôi được lãnh giáo rồi.”

Dùng sức nắm bả vai Wayne, giống như là muốn mượn động tác này, truyền sức lực của mình cho cậu ta. Cô nói: “Đừng ăn những thứ này, chị làm đồ ngon cho cậu ăn.”

(Thay đổi ngôi từ “tôi” sang “chị” nha)

Su si cuộn cơm, súp nấm, sa lát ngô, thức ăn vô cùng đơn giản, Wayne lại ăn vô cùng ngon lành. Tô San gục xuống bàn nhìn cậu, hốc mắt không khỏi có chút ê ẩm.

Đứa bé mười lăm tuổi của nhà người ta đều có dạng gì?

Đánh nhau với mấy bạn trai trong trường, theo đuổi cô bạn xinh đẹp cùng bàn, ở nhà bắt mẹ làm thức ăn không ngon, quần cha muốn máy chơi game...

Lại nhìn Wayne, chỉ với danh hiệu hoàng tử, lại trôi qua được mấy ngày? Tô San vuốt mũi che giấu cảm xúc.

“Chị San San, em ăn no rồi, cảm ơn chị.” Wayne đứng lên, cười ngọt ngào với Tô San, sau đó thuận tiện thu dọn khay trên bàn, bưng vào trong phòng bếp. Ngay sau đó, trong phòng bếp liền vang lên tiếng nước chảy ào ào.

Tô San vội vàng lập tức đứng lên: “Đừng rửa, để chị là được rồi.”

“Không có việc gì mà.” Trong phòng bếp truyền đến giọng nói kèm theo nụ cười của Wayne: “Một mỗi hơn như thế này, từ nhỏ em đã làm qua.”

Tô San ngẩn người, đang muốn bước vào lại ngừng lại. Trên mặt có chút ướt ướt, cô vươn tay lên sờ, chắc là do nước mắt chảy ra.

*

Đêm đã khuya, Wayne ngồi trên ghế sa lon, kì kèo mè nheo không muốn đi, còn bất chợt dùng cặp mắt y hệt nai nhỏ kia, ánh mắt trong veo như nước nghiêng nghiêng nhìn Tô San, sáng vẻ muốn nói lại không dám.

Cuối cùng, vẫn là Tô San thua trận trước.

“Buổi tối không muốn đi về, đúng không?” Cô dịu dàng hỏi.

“Ừ.” Wayne cắn môi, khẽ gật đầu một cái.

“Vậy được, ở đây đi, sáng mai chị mua cháo xương gà cho cậu, vừa vặn muốn ăn nó.” Cô cười khanh khách nói.

Nói xong, chính cô cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng mới đề được cảm giác tội ác ttrong lòng xuống được. Buổi tối mà đuổi đứa nhỏ ra ngoài cửa, chính là chán ghét nhất!

“Có thật không? Cám ơn chị Tô San!” Trong mắt Wayne lập tức sáng lên chói hơn cả đèn điện, cậu ta cười hì hì ôm lấy tay Tô San, thân mật cọ cô. Nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Một đứa trẻ mười lăm tuổi, làm lũng hơn thế cũng là tự nhiên.

Tô San cứng chiều đưa tay đặt lên đầu Wayne, cảm giác từng sợi tóc bong mượt xuyên qua ngón tay. Trong nháy mắt kia, trong đầu cô thoáng qu một suy nghĩ hoang đường_có lẽ, kiếp trước Wayne chính là con của cô.

“Được rồi, chớ dính lại.” Cô bị chính ý tưởng của mình chọc cho vui lên, khẽ đẩy Wayne, vuốt vuốt cái mũi cao thẳng của cậu: “Chị đi trải giường cho cậu.”

“Em ngủ phòng chị, vậy chị nghỉ ngơi ở đâu?” Wayne đi theo sau Tô San hỏi.

“Chị đến ở nhà chị Tô Yên của cậu, dù sao cô ấy cũng không có ở đây.” Tô San vừa khom lưng thay chăn mới cho Wayne, vừa tranh thủ lúc rảnh rồi đáp lại.

“Tô Yên?”

“Đúng vậy, chính là cô gái cùng quay lại với chị cứu cậu, còn nhớ không?”

“Dĩ nhiên.” Wayne khó chịu bĩu môi, chính là cô nhóc miệng lưỡi bén nhọn chứ gì.

“Thì ra các cậu đã sớm quen biết à?”

“Không phải, là sau đó mới quen.”

Trong khi nói chuyện, cô cũng dọn giường xong, xoay người cười nói : “Được rồi, nói chuyện trên trời dưới biển cũng đã đến lúc kết thúc, cậu nên lên giường, trẻ con phải ngủ sớm dậy sớm mới có được thân thể khỏe mạnh được.”

“Chị San San ngủ ngon.” Wayne dịu ngon bỏ lên giường, khéo léo vẫy tay với Tô San. Nhìn cánh cửa trước mắt chậm rãi khép lại, cậu ta mới từ từ nằm xuống.

Giường đệm mềm mại, hương thơm quen thuộc, mùi vị an tâm. Wayne hít một hơi sâu, vùi đầu vào trong gối đầu, câu nói Widiyan nói ở dưới tần bất ngờ lại hiện lên trong đầu.

“Lúc Tô tiểu thư nghe tôi nói đến chuyện phu nhân, rõ ràng rất khổ sở, sau khi nghe tôi nhắc đến phong phi, cô ấy mới tức giận.

Wayne nhắm mắt lại. Quả nhiên, muốn làm Tô San cảm động, vẫn nên dùng mềm.

*

Thật đúng là vài người vui mừng vài người lo, tối nay, Wayne hài lòng ngủ, Lâm Duệ lại trợn tròn mắt đến khi trời sáng.

Đôi mắt lạnh lùng đã vương đầy tơ máu, râu ria mới mọc khiến cho cả người anh có vẻ nhếch nhác mà chán chường. Anh vô cảm nhìn gương, đột nhiên không biết mình là ai, mình ở đây làm cái gì.

Hết lần này đến lần khác anh muốn trả thù cha mình, nhưng quay đầu lại, người bị thương tổn vĩnh viễn đều là Tô San. Nghĩ đến Tô San chỉ vì một viên kim cương rách mà bị một thằng oắt con tôi cần tôi cứ lấy, trong ngực anh giống như nổi lên một cây đuốc, thiêu đốt thân thể sắp nổ tung.

Lâm Duệ thở hổn hển từng ngụm một, anh muốn kết thúc màn kịch này, nhất định phải kết thúc.

Lấy điện thoại di động ra, anh gọi đến số của Trương Tử Nam.

“Alo, Tử Nam à? Bảo người thợ gia công kim cương mang Chloe chi tâm trở về thôi.”

“Cái gì...” Đột nhiên Lâm Duệ cứng người lại, giống như ban ngày gặp ma, sắc mặt tái nhợt đến khiếp người.

—————lời của nhuandong—————

Chương sau lâm Duệ biết mất. Hô hô hô.....

Cơ mà cũng thương thương.....

52. Chương 53: Sói Con Và Sói Xám Lớn.....

Edit: Thiên Kết

Điện thoại di động vô lực từ trong tay rơi xuống, Lâm Duệ bỗng có cảm giác muốn ngất xỉu, phải dựa vào cạnh bồn rửa mặt, mới có thể giữ vững thân thể đứng yên tư thế.

Trong khoảnh khắc đó, anh ta cảm thấy rất sợ. Anh ta không chỉ sợ kim cương không cánh mà bay, càng sợ tín ngưỡng nhiều năm của mình cũng sắp sụp đổ.

Nếu như... Nếu như nhà họ Trương cũng đang lừa gạt anh ta, lợi dụng anh ta.....

Lâm Duệ nhắm chặt mắt lại, không dám nghĩ thêm.

Điện thoại di động rung lên một lần nữa, trên màn hình xuất hiện tên Ellen. Anh ta kinh ngạc nhìn chằm chằm vài giây, dùng hết sức hít một hơi, ngồi xổm xuống, cầm điện thoại lên.

“Này, Lori, cậu mở máy tính lên ngay đi. Sáng nay vừa mở cửa, A.E đã rớt 0.5 điểm. Ha ha, chúc mừng.....”

Ở đầu bên kia Ellen khoan khoái cất tiếng cười, nhưng đối với Lâm Duệ vào giờ phút này chính là sự châm chọc lớn nhất.

“Ellen.” Anh ta nhẹ giọng cắt đứt lời nói của đối phương, giọng nói bình tĩnh đến dọa người: “Trái tim của Chloe.....mất rồi.”

“Cái gì?” Ellen sợ đến mức thiếu chút nữa đã đánh rơi điện thoại xuống bồn cầu: “Cậu...cậu, cậu nói rõ xem. Làm sao lại mất? Không phải viên kim cương nằm trong tay Trương Tử Nam sao?”

Cũng không trách tại sao anh ta lại khản trương như vậy, phải biết, giá trị của viên kim cương kia cũng đủ để cho Lâm thị ngập trong nợ nần, giá trị cổ phiếu rớt xuống bằng không.

Nếu như chỉ là hiểu lầm thì cũng còn may, nhưng nếu thật sự mất, bọn họ tiếp nhận cái công ty A.E rách nát này, cũng không có chút ý nghĩa nào.

Mồ hôi lạnh của Ellen cũng tuôn ra, anh ta dùng sức lau một cái: “Trước tiên cậu đừng có gấp, hiện tại tôi sẽ gọi điện cho lão Lục, anh ấy có nhiều tai mắt như vậy, nhất định sẽ biết chút ít gì đó.”

Đúng vậy nha, tai mắt anh ta nhiều như vậy, nhất định sẽ biết rất nhiều việc. Lâm Duệ cười: “Không cần, để tự tôi hỏi anh ấy.”

Điện thoại kết nối vô cùng nhanh, Lâm Duệ cũng không nói vòng vo, trực tiếp nói ngay vào trọng tâm: “Trái tim Chloe mất rồi, thật sự bị mất.”

“Ừ.” Lục Minh Viễn nhàn nhạt đáp một tiếng, giống như không có chút kinh ngạc nào.

“Anh không có cái gì muốn nói sao?”

“Cậu muốn tôi nói cái gì?” Lục Minh Viễn thay đổi tư thế, nhàn nhã tựa vào ghế salon, giọng nói hần hản là cực kỳ ôn hòa.

“Nhà họ Trương vẫn muốn để cho cậu quên sự thật cậu là người họ ‘Lâm’, nhưng chính bản thân cậu không nên quên. Nếu tin sai người, chọn sai đường, sẽ phải tự gánh lấy hậu quả.”

“Chọn sai đường.....” Lâm Duệ cười ảm đạm: “Cho tới nay, trước mặt tôi đều chỉ có một con đường, tôi còn có lựa chọn khác sao?”

Nghe ra giọng nói Lâm Duệ có oán giận, Lục Minh Viễn đáp: “Những thứ này đều là do mẹ cậu tạo ra, không liên quan đến cậu.”

“Mẹ tôi?” Lâm Duệ sững sốt. Mẹ anh ta tới bây giờ vẫn ở trong hoàn cảnh người bị hại, bà có thể làm sai cái gì?

Lục Minh Viễn dường như có thể tưởng tượng đến vẻ mặt không thể tin hiện tại của Lâm Duệ.

Anh đỡ trán một cách bất đắc dĩ: “Người đối tốt với cậu không nhất định sẽ nói thật với cậu. Đạo lý này chẳng lẽ hôm nay cậu mới hiểu?”

Im lặng ngắn ngủi trôi qua, tức giận xông lên trong người Lâm Duệ, giọng nói anh ta khàn khàn, gằn nhẹ nói: “Nhà họ Trương rốt cuộc đã lừa tôi bao nhiêu? Anh biết từ lúc nào? Tại sao.....Tại sao không nói sớm cho tôi biết?”

Lục Minh Viễn vốn vẫn im lặng, nghe được vấn đề cuối của Lâm Duệ thì đột nhiên bật cười.

Chính giọng cười này, khiến cho đầu óc Lâm Duệ đột nhiên tỉnh táo.

Đúng như vậy nha, anh ta làm sao lại phải nói với mình? Anh ta ước gì mình

Với Tô San cãi nhau long trời lở đất, sau đó sẽ làm ngư ông đắc lợi.

Vậy hiện tại vì sao anh ta lại nói?

Bởi vì chính mình đã hoài nghi nhà họ Trương, coi như nếu anh ta không nói ra mình cũng đi điều tra, cho nên anh ta mới mượn nước đẩy thuyền.

Đây chính là Lục Minh Viễn, bộ mặt thật của một con buôn.

Lâm Duệ cảm thấy có chút rét run, anh ta cúp điện thoại, trở về phòng khách ngồi xuống, đem thân thể cuộn vào trong cái mềm len màu đỏ chót.

Cái mềm này là Tô San đưa cho anh ta, trước kia rõ ràng là rất ấm áp, nhưng hôm nay tại sao anh ta cảm thấy càng lúc càng lạnh cơ chứ?

Lâm Duệ từ từ nhắm nghiền hai mắt, linh hồn giống như đang thoát ra khỏi thân thể, dừng lại trên không trung, cười nhạt chính mình.

Nhìn điện thoại trong tay, sắc mặt Lục Minh Viễn có chút phức tạp. Chỉ là, anh không có nhiều thời gian lãng phí lúc này.

Ngẩng đầu nhìn bên ngoài một chút, đã đến lúc anh hẹn hò với Tô San.

Khi đến nhà hàng, ở xa xa đã nhìn thấy bóng dáng Tô San, cô đang quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dáng giống như đang chờ đợi ai đó.

Trong chớp mắt Lục Minh Viễn không tự chủ hiện lên chút nụ cười. Anh chậm rãi đi tới, vừa muốn chào hỏi, khi nhìn thấy người ở bên cạnh Tô San thì lông mày ngọn núi hung hăng nhíu lại, một tiếng ‘đen sớm vậy’ cũng kệt cứng trong cổ họng.

Nhất là khi Wayne lại đứng lên đối diện với anh khéo léo vuốt cằm nói: “Chú Lục.” Quả thật khiến Lục Minh Viễn hoài nghi, có phải hôm nay mặt trời mọc ở phía Nam.

“A, anh tới rồi?” Tô San cũng nhìn thấy Lục Minh Viễn, vội vàng chào hỏi: “Ngồi đi, đứng làm gì?”

Nhân viên phục vụ vội vàng kéo ghế cho Lục Minh Viễn, anh nhìn Wayne, sắc mặt lạnh nhạt ngồi xuống.

“Điện hạ Wayne tại sao ngài lại ở chỗ này?”

Trên mặt Tô San hiện lên vẻ lúng túng: “Sáng nay em dậy muộn, không kịp cho cậu ấy ăn trưa, cho nên dẫn đi chung.”

Tay Lục Minh Viễn đang mở khăn ăn bỗng dừng lại, chợt ngẩng mặt lên, con mắt tối sầm.

“Lời này có ý gì? Tối qua cậu ta ở nhà em sao?”

Lần này Tô San còn chưa kịp trả lời, Wayne đã nhanh chân đáp trước: “Đúng như vậy, phòng chị San San thật ấm áp, sáng sớm nay tôi cũng không muốn dậy.”

Cậu nhóc khẽ cười, khuôn mặt tràn đầy vẻ hiền lành.

“Không phải, em.....” Tô San cảm thấy lời nói này nghe có điểm khác thường, nhưng cũng không biết giải thích như thế nào.

Lục Minh Viễn đưa tay ngăn cản lời nói của cô..., đưa ra một cái chìa khóa, mỉm cười nói: “San San, anh để quên điện thoại trong xe rồi, em có thể giúp anh lấy lên đây không?”

Tô San do dự nhận lấy chìa khóa, trước khi đi, còn vô cùng lo lắng nhìn lại.

Lục Minh Viễn vui vẻ gật đầu với cô một cái, ý bảo cô yên tâm. Cho đến khi không nhìn thấy bóng lưng của Tô San, anh mới quay đầu lại, thân thể dựa vào thành ghế, hai tay thoải mái đặt lên bàn, nói với Wayne: “Được rồi, Tô San đã đi, cậu có thể ngừng giả bộ tươi cười được rồi.”

Wayne vẫn chớp chớp đôi mắt trong veo như cũ: “Chú Lục, tôi không hiểu rõ ý của chú.”

“Đủ rồi, cậu đừng diễn trò với tôi nữa.” Lục Minh Viễn vươn tay đốt lên một điếu thuốc, rồi hướng về phía đối diện chậm rãi nhả ra một vòng khói. Trong khói thuốc, khuôn mặt người đàn ông có chút mờ lung.

Ở trong mắt tôi, ngày hôm qua cậu là con sói nhỏ, hôm nay cậu chính là con sói chết bầm đội lốt cừu. Nhưng đối với tôi mà nói.....”

Anh dừng một chút, cười thật trầm: “Không có gì khác nhau cả.” Trong lời này ý tứ khinh miệt thể hiện rõ ràng.

Ánh mắt Wayne âm trầm giống như lưỡi dao, cậu ta nhìn Lục Minh Viễn chằm chằm, gần từng chữ: “Lâu lắm rồi không người nào dám nói như vậy với tôi.”

Lục Minh Viễn bắn điếu thuốc ra, không thèm để ý mà nói: “Tiền tử, đây là Trung Quốc.”

Nếu muốn tỏ rõ uy phong của mình thì nên trở về Anh của cậu đi.

“Chú.” Wayne giận dữ, vỗ bàn, trong mắt chợt lóe lên, sắc mặt giận giữ như thủy triều biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là đôi mắt ngấn nước.

“Đúng, đúng, không...”

Không đợi cậu ta khom người xuống, Lục Minh Viễn đã nhanh chân đứng lên trước cậu ta, bàn tay như kìm sắt gắt gao nắm lấy bờ vai cậu ta. Thậm chí, còn tranh thủ đụng rơi chai rượu đổ trên bàn.

“Chỉ là một chai rượu thôi, Điện hạ cần gì phải chú ý như vậy?”

Bàn tay như muốn bóp vỡ xương bả vai cậu Wayne khác hẳn với giọng nói ầm ập giống như bậc cha chú hiền hậu của anh.

Mà dường như lúc đó, Lục Minh Viễn nghe được giọng nói của Tô San ở phía sau: “Các người đang làm gì vậy?”

Lục Minh Viễn cười, đôi môi giật giật, không tiếng động lên tiếng nhất thời làm ặt Wayne tối sầm.

Anh nói là—thằng nhãi, cậu còn non lắm.

Lục Minh Viễn vòng qua bàn, cười với Tô San, nói: “Không có gì, chỉ là vừa nãy điện hạ không cần thận dụng vỡ chai rượu.”

Tô San hoài nghi nhìn về phía Wayne: “Là vậy phải không?”

Wayne gắng nặn ra một nụ cười. Xương khớp đều bởi vì bị bóp mà đau đớn kịch liệt, làm cho khóe miệng cậu không ngừng khẽ run.

“Đúng vậy.....” Cậu cắn răng khạc ra hai chữ, sau đó liền phản lại một chiêu vào khuỷu tay Lục Minh Viễn.

“Wayne, cậu làm gì vậy?” Tô San kinh ngạc bước tới: “Mau buông anh Lục ra.” Cô vừa nói, vừa cẩn thận quan sát nét mặt Lục Minh Viễn, chỉ sợ anh tức giận. Mặc dù Wayne là hoàng tộc, nhưng dù sao đây cũng là Trung Quốc. Rồng mạnh mẽ đâu cũng khó thắng nổi rắn đất, nếu như Lục Minh Viễn quyết tâm muốn so đo với một đứa nhóc, chỉ sợ Wayne cũng không được tốt.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Hôm nay Lục Minh Viễn lại cực kỳ bao dung, còn an ủi ngược lại Tô San: “Trẻ con mười mấy tuổi có lúc nghịch ngợm, em đừng la mắng nó.”

“Tôi đi nhà vệ sinh.” Wayne cũng không chịu được vẻ mặt Lục Minh Viễn cố gắng tỏ vẻ, đành nghiêng răng quăng xuống một câu, rồi hất tay của anh ra nhanh chóng rời đi.

Tô San vội chạy tới xem xét cánh tay Lục Minh Viễn: “Sao rồi? Rất đau sao?”

Ánh mắt Lục Minh Viễn ý vị sâu xa nhìn bóng lưng phần nộ mà rời đi của Wayne, từ từ hoạt động khuỷu tay hơi tê dại, chậm rãi nói: “Một chút mà thôi.”

Tô San đỡ Lục Minh Viễn ngồi xuống, do dự một chút nói: “Anh Lục, tính khí của Wayne có một chút kỳ quái, chỉ là đừng trách thằng bé, thật ra thì nó rất đáng thương.”

Lục Minh Viễn quay mặt sang, chau chau mày, ý nói Tô San tiếp tục.

Tô San cúi đầu, cô biết ở sau lưng bàn luận chuyện riêng của người ta là không tốt, chỉ là hoàng thất thì làm gì có chuyện riêng, âm mưu phản nghịch lớn như vậy, chỉ cần hỏi thăm một chút liền biết thôi.

Cô thở dài nói: “Ba năm trước, anh trai của Wayne tranh giành vương vị, vô tình dẫn tới một trận nổ lớn. Người thân của thằng bé đều vô tình ngoài ý muốn chết hay bị thương trong lần đó.

Một mình thằng bé ở lại trong cung, bên cạnh không có ai quan tâm, bên ngoài bị chèn ép, khổ cực không chỗ nương tựa, cả ngày đều thấy ác mộng, rõ là.....ai.”

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Tô San, trong lòng Lục Minh Viễn cười lạnh mấy tiếng. Thì ra thằng nhóc kia dùng bài thương hại.

Anh cũng làm ra vẻ mặt đáng tiếc, cầm tay Tô San an ủi: “Thân thể đứa bé này cũng thật thê thảm, chỉ là em cũng đừng quá khổ sở. Chúng ta có thể đền bù cho nó một phần thời gian tuổi thơ vui vẻ.”

“Thời gian.....Tuổi thơ?”

“Đúng vậy.” Lục Minh Viễn gật đầu: “Ví dụ như dẫn nó đi ăn McDonald, mua cho nó Transformer, người máy....., nó nhất định sẽ thích.”

53. Chương 54: Dựng Tâm Ham Muốn Cá Nhân.....

Đi bộ trong trung tâm thương mại, Wayne cảm thấy rất bất lực. Bộ tây trang được cắt may thủ công, không biết đã bị Lục Minh Viễn vứt đi vào góc nào. Mà trên người cậu lúc này đang mặc một bộ đồ màu trắng, bả vai có đính huy hiệu màu vàng của trẻ con, giống như một hoàng tử nhỏ trong truyện cổ tích.

Hoàng tử nhỏ. Wayne chỉ cần nghĩ đến nét mặt của Lục Minh Viễn khi nhắc đến ba chữ này, liền hận không được muốn xé nát cái miệng của anh, hoặc là xé rách bộ quần áo trên người mình cũng có thể.

Chỉ tiếc, ước mơ rất hấp dẫn, nhưng thực tế rất khô khan. Ở trước mặt Tô San, cậu không thể làm cái gì, chỉ có thể cười ngu ngốc nói cảm ơn với Lục Minh Viễn.

“Tốt lắm.” Lục Minh Viễn nhìn thấy Wayne đã thay trang phục, liền cảm thấy tâm tình thật tốt, anh ôm lấy bả vai Wayne, thân thiết giống như ôm lấy con trai mình.

“Hiện tại chúng ta đi tới khu đồ chơi đi. Muốn mua cái gì? Transformers? Ultraman?”

Tô San nhìn Lục Minh Viễn ăn ý với Wayne, bất giác cảm thấy vô cùng an ủi, đồng thời cũng có chút ngưỡng mộ.-Thiên.Kết.l.q.đ-

“Anh Lục, để cho anh phải tốn kém, thật ra thì những cái này nên để em làm.....”

“Nói gì vậy.” Lục Minh Viễn cầm tay Tô San: “Hai chúng ta còn phải phân biệt?”

Tô San khẽ cắn môi, trên hai gò má hiện lên vết ửng ửng, do dụi một chút, liền nắm chặt tay Lục Minh Viễn.

“Kéo kẹt—” Một phút kia, Wayne nghe được rõ ràng âm thanh nghiến răng của mình.

Lục Minh Viễn dĩ nhiên cũng đã nghe được. Trong mắt anh chợt lóe lên, cúi đầu, cười híp mắt nhìn Wayne: “Hơn nữa thằng bé Wayne này thật sự làm cho người khác yêu thích...”

Anh kéo dài giọng nói, bỗng nhiên trên khuôn mặt lộ ra vẻ quỷ dị nói không nên lời. Trực giác của Wayne đột nhiên bảo -Thiên.Kết.l.q.đ- không ổn, quả nhiên, chớp mắt một cái liền nghe được tên Lục Minh Viễn không đứng đắn kia nói với Tô San: “Đúng rồi, San San, nếu không chúng ta nhận nó làm con đỡ đầu đi?”

Con đỡ đầu....Bước chân Wayne bỗng trở nên lảo đảo, dường như trước mắt hóa màu đen.

Tô San lại cuồng nhiệt vỗ tay: “Được được.”

“Được cái rắm.” Trong nháy mắt khuôn mặt Wayne xuất hiện vẻ vặn vẹo, theo bản năng mà thốt lên. Cậu thề, cả đời cậu cũng chưa từng nói một câu tiếng Trung Quốc nào thô lỗ đến thế.

Tô San kinh ngạc dừng lại động tác: “Ách.....”

Wayne ý thức được lời mình nói ra cùng với thân phận ‘nhi đồng’ của mình không hợp, vẻ mặt cứng lại, miễn cưỡng cười cười, bắt đầu vắt hết óc vặn vẹo lại hình tượng.

“Thật ra thì ý của tôi là...”

“Ở tuổi này thì bé trai tương đối ngộ nghĩnh.” Lục Minh Viễn lại đi ra hòa giải.

Wayne kinh ngạc nhìn anh một cái, mầm mống cảm kích nhỏ nhoi trong lòng bắt đầu manh nha. Thật là bi kịch, không thể -Thiên.Kết.l.q.đ- để nó lớn hơn, cậu nhìn thấy Lục Minh Viễn mỉm cười nhìn về phía mình nói: “Hiện tại chúng ta tới khu bán đồ chơi thôi.”

Khóe miệng Wayne giật giật, tự tay bóp chết mầm mống nhỏ kia. ==

Lục Minh Viễn vô cùng nhân ái vì Wayne chọn một bộ đồ chơi người máy cao cấp giá hơn hai ngàn, anh cúi người xuống, dùng giọng nói hiền lành đến chết người hỏi: “Wayne, thích không?”

“Thích.”

“Thích là được rồi.” Lục Minh Viễn một chút cũng không ngại đáp án cũ này.

Tô San lúng túng đứng một bên. Mặc dù Lục Minh Viễn và Wayne đều cười, nhưng mà cô lại không khỏi có cảm giác, có một luồng khí lạnh cuộn cuộn giữa hai người.

Vừa đứng lúc nhận viên phục vụ tính tiền, cô cũng không thể để cho Lục Minh Viễn thanh toán, vội vàng nhanh chân đi tới chỗ nhân viên: “Lần này để em, tôi trả đây.” Nói xong, liền chạy nhanh như làn khói.

Wayne nhìn thấy Tô San rời đi, dường như là không chút nghĩ ngợi, đem thứ cầm trong tay vút âm xuống cái ghế ngồi.

Lục Minh Viễn quét mắt, cũng không nghĩ không nghe lời, anh nhếch miệng lên một nụ cười nhàn nhạt, cầm trong tay một cái mũ quả dưa màu xám tro, chụp lên đầu Wayne.

Trên đầu Wayne muốn bốc khói xanh. Cậu chợt ngẩng đầu lên, nắm lấy đỉnh mũ, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ.

“Lão già này đủ rồi đó.” Nói xong, định ném cái mũ xuống dưới đất.

“Ây, chớ ném.” Lục Minh Viễn ra tay ngăn lại, cười nhạo nói: “Không phải là muốn giả bộ đáng thương để nhận đồng cảm sao? Chỉ một chút mà đã lộ hết bí mật rồi sao?”

Wayne nhìn Lục Minh Viễn chằm chằm, trong mắt dường như có thể phun ra lửa, cậu thở hổn hển nặng nề, thật giống như hận không nhịn được mà muốn xông lên cắn cổ Lục Minh Viễn.

Lục Minh Viễn bình tĩnh nhìn lại, bất động như núi.

Nửa phút sau, Wayne dùng sức thở ra một hơi, đem đỉnh mũi ném vào trong giỏ hàng.

Lục Minh Viễn đối với giới hạn nhẫn nại cuối cùng của Wayne hình như hết sức có hứng thú. Đi dạo trung tâm thương mại xong, anh lại đề nghị đi ăn McDonald. Đề nghị này Tô San đồng ý, vì vậy Wayne đành cắn răng đi theo.

Món ăn của nhi đồng có cái gì, cậu đã không còn hơi sức tức giận. Hiện tại cậu chỉ muốn biết, tại sao ông trời còn không đánh sét đem cái tên đàn ông biến thái trước mặt này biến đi?-Thiên.Kết.l.q.đ-

Chỉ thấy Lục Minh Viễn cầm trên tay một con mèo máy Đôrêmon bằng nhựa, đưa về phía trước, còn không ngừng cười nói với Wayne: “Nhìn vào trong này, cười lên một cái đi.”

Cạch một tiếng, Wayne biết tia lý trí cuối cùng của mình cũng đã bị cắt đứt.

Cái tên đàn ông biến thái này cho rằng cậu là đứa trẻ ba tuổi sao? Nhìn thấy một cái lục lạc liền chảy nước miếng đưa tay muốn?

“Tiểu nhị lang, công túi sách đi học, không sợ mặt trời nắng chói cũng không sợ mưa gió bão bùng, chỉ sợ thấy giáo mắng ta ngốc, không có học vấn...”

Đúng lúc Wayne đang định nổi trận lôi đình, trên bàn ăn chợt vang lên một hồi tiếng hát đồng dao, hẳn là vang lên từ điện thoại của Tô San.

Tô San cầm điện thoại di động lên liếc mắt nhìn, nụ cười trên mặt mất thời phai nhạt đi rất nhiều. Cô ngẩng đầu hướng về hai người đàn ông một lớn một nhỏ nói: “Thật xin lỗi, tôi ra ngoài nhận điện thoại.”

Lục Minh Viễn như có suy nghĩ nhìn theo bóng lưng vội vã rời đi của Tô San. Nhìn bộ dáng này của cô, cú điện thoại này tám phần không phải là chuyện gì tốt lành, là ai gọi chứ?

Wayne không có quan tâm như Lục Minh Viễn. Cậu hít sâu một hơi, lạnh mặt mở miệng nói: “Tôi biết rõ chú sẽ nghĩ cách tách tôi ra, chẳng qua tôi nói cho chú biết, chú cũng đừng nghĩ nữa. Tô San, tôi nhất định phải lấy được.”

Lục Minh Viễn không chút để ý cầm một cái ống hút trong tay, nghe được những lời tự đắc này của Wayne thì cười, gạt đầu một cái đồng ý nói: “Ừ, tôi tin cậu làm được.”

“Hả?” Về mặt Wayne cứng lại. Không tin Lục Minh Viễn lại biết làm chuyện đề cao chí khí người khác, tự diện uy phong của mình.

Cậu sợ sệt, Lục Minh Viễn lại nói: “Không phải cậu đang từng bước tiến gần sao? Không phải cha mẹ cậu đều đã mất sao? Chỉ cần cậu cậu thành tâm diễn cho đạt khổ nhục kế này, không lo Tô San không mắc mưu.”

Nói xong mới nhớ, có thể Wayne không biết ‘khổ nhục kế’ là có ý gì, vì vậy anh lại tận tâm giải thích: “Đơn giản mà nói, chính là buổi tối làm bộ gặp ác mộng....., bình thường không có gì thì thỉnh thoảng khóc với cô ấy, hoài niệm cha mẹ đã mất.....”

Lục Minh Viễn chợt dừng câu chuyện, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười. Anh mang theo chút ý vị nhìn về phía Wayne, thở dài nói: “Ai, cũng thật may là cha mẹ cậu đã qua đời. Nếu không, nếu như họ nhìn thấy con trai, lấy lý do bọn họ chết ngay trang để theo đuổi phụ nữ, không biết sẽ khó chịu thành cái dạng gì đây.”

Cả người Wayne cứng ngắc ngồi ở đằng kia, hai hàm răng trên dưới dường như đều run lên. Sắc mặt cậu xanh mét, quả đầu nắm kéo kẹt vang lên.

Cậu không hề biết, một người đàn ông thân sĩ, lại có thể nói ra những lời ác nghiệt như vậy...

Mặc dù bị Lục Minh Viễn lừa dối một ngày, nhưng cho tới giờ phút này, Wayne mới hoàn toàn căm ghét anh từ đáy lòng.

Lục Minh Viễn dùng khoe mắt nhìn nhạt quét qua Wayne, khẽ nâng chiếc cằm có tỷ lệ hoàn mỹ lên: “Thế nào? Chê tôi nói khó nghe? Trung Quốc có câu ngạn ngữ— người cần phải tự trọng mới mong người khác tôn trọng mình. Cậu nghĩ đến những chuyện cậu đã làm đi, xứng đáng để tôi tôn trọng sao?”

“Cậu cố ý yếu thế, tiến vào cuộc sống của Tô San, cậu lợi dụng sự động lòng của cô ấy, hy vọng ly gián tình cảm của tôi và Tô San, kéo ra một đồng chuyện hoang đường về người thân qua đời, cố gắng lừa gạt cô ấy đến Arab. Sau đó cậu còn muốn làm gì nữa?”

“Cường đoạt cô ấy làm vợ? Dùng khóa vàng nhốt cô ấy lại? Đợi cô ấy chấp nhận cậu?”

Wayne há hốc mồm, cậu rất muốn phản bác, muốn nói không phải như thế. Nhưng trên thực tế, Lục Minh Viễn không phải hoàn toàn nói trúng dụng tâm ham muốn cá nhân của cậu?

Từng linh hồn đều có một mặt không tốt, cho dù là một đứa bé năm tuổi cũng không ngoại lệ.

Wayne vô lực đưa tay lên che mặt, cậu không muốn đối diện với mặt xấu của mình. Trong miệng trầm thấp, khổ sở rừ rừ nói: “Không, không phải như vậy, tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy. Tôi thề, trừ khi tôi chết, tôi sẽ cưng chiều cô ấy cả đời....”

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, xuyên thấu qua kẽ ngón tay, chảy lên trên mặt bàn màu trắng.

Có những đứa bé khi khóc thì âm thanh luôn rất vang dội, hơn nữa còn len lén nhìn người lớn, hi vọng sẽ được an ủi. Nhưng Wayne thì khác.

Tiếng khóc của cậu trầm muộn, đè nén, mang theo bi thương rên rỉ. Cả người cuộn lại thành một đồng, giống như hận không biến mất khỏi cõi đời này.

Lục Minh Viễn lặng lẽ nhìn, tự nhiên có cảm giác kỳ dị, trong lòng lặng lẽ mềm mại xuống.

“Cưng chiều cô ấy cả đời? Vậy cậu cảm thấy cô ấy cần loại yêu thương này của cậu?”

“Rời xa nơi chôn rau cắt rốn gần ột cậu bé nhỏ hơn mình bảy tuổi, ở một nơi không biết ngôn ngữ, tập quá sinh hoạt bất đồng. Chỉ có một mình cậu thích cô ấy. Nhưng nếu như, có một ngày không còn phần thích ấy. Cậu xem cô ấy phải làm như thế nào đây?”

Nhìn khuôn mặt Wayne đỏ lên muốn phản bác, Lục Minh Viễn nhẹ nhàng nâng tay: “Cậu đừng vội vàng phủ nhận, tôi chỉ đặt giả thiết. Dù sao tương lai như thế nào, ai cũng không nói chắc được.”

Wayne đẩy tay Lục Minh Viễn ra, nói: “Vậy thì tôi cũng có thể đặt giả thiết. Nếu như Tô San giả cho chú.....chú có đảm bảo sẽ đối xử tốt với cô ấy cả đời?”

“Tôi cũng không chắc.” Lục Minh Viễn buông tay: “Sinh lão bệnh tử, nhân duyên gặp gỡ, những thứ này không ai nói chắc được.”

Nhìn khuôn mặt Wayne mang theo vẻ hài lòng của trẻ con, anh không khỏi cười, lại nói tiếp: “Nhưng đây là Trung Quốc, tình cảm vợ chồng khi không hợp, có thể ly hôn. Thậm chí nếu có một ngày, tôi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Tô San vẫn có thể tìm được hạnh phúc thuộc về cô ấy.

Nhưng nếu đi theo cậu thì sao?”

Thân thể Wayne chợt run rẩy kịch liệt, trong đầu ló lên hai chữ đáng sợ.

Chết theo.

54. Chương 55: Khí Phách Đàn Ông....

Lục Minh Viễn đứng lên, vỗ vỗ bờ vai của cậu: “Tự cậu suy nghĩ thật kỹ đi.” Dứt lời, anh liền nhấc chân đi ra ngoài cửa.

Đẩy cửa ra, anh liếc mắt liền nhìn thấy Tô San đang ngồi ngẩn người cạnh tượng McDonald màu vàng. Tượng McDonald toét miệng cười, trái ngược với bộ dạng thất hồn lạc phách của Tô San.

Trong lòng Lục Minh Viễn thầm thở dài, đi tới, cúi đầu hỏi: “Sao vậy? Điện thoại của ai?”

“Hả?” Tô San ngẩng đầu theo bản năng, phát hiện Lục Minh Viễn đi ra, miễn cưỡng cười cười, qua loa đáp: “Không có gì, chuyện vặt trong công ty thôi.”

Lục Minh Viễn chau chặt lông mày, liếc nhìn điện thoại di động, rõ ràng là đã tắt máy. Trong mắt anh chợt sáng tỏ, anh nhếch môi nói: “Lâm Duệ?”

Tô San lấy mu bàn tay vỗ vỗ trán, bất đắc dĩ nói: “Anh Lục, anh không cần phải nhảy bén như vậy.”

Nhìn bộ dạng cô có nhiều chuyện không muốn nói, Lục Minh Viễn cũng không hỏi: “Đi thôi, anh đưa hai người trở về.” Anh lại nói.

Trong ô tô vô cùng yên tĩnh. Tô San nghi ngờ nhìn Lục Minh Viễn ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Wayne đang trầm mặc, cảm giác nhất định trong lúc cô không có mặt đã nói những chuyện gì đó.

“Wayne, mất cậu tại sao lại đỏ như vậy?”

“Không có gì.” Wayne cúi đầu xuống, ồm ồm giọng đáp.

Tô San dĩ nhiên không hài lòng với câu trả lời của cậu, cau mày định hỏi tiếp, xe chợt chậm lại, cả người cô mất khống chế bổ nhào về phía trước.

“Anh làm gì vậy Lục Minh Viễn? Dừng cũng không nói trước một...”

Lời nói của cô chợt dừng lại, bởi vì ở vườn hoa trước cửa chung cư, đang đường đường chính chính có một chiếc xe đậu ở đó, một người đàn ông đứng thẳng người, lẳng lặng nhìn bọn họ.

Khuôn mặt Lục Minh Viễn trầm lặng, nhìn thẳng vào mặt Lâm Duệ ở ngoài xe, sau đó anh chủ động xuống xe, mở cửa cho Tô San.

“Đi đi, nói chuyện với cậu ta một chút.”

Tô San siết chặt tay dưới ghế da, bàn tay nắm rõ chặt.

Lục Minh Viễn nhẹ nhàng quét mắt qua ngón tay của cô, giọng nói ôn hòa hơn so với lúc trước.

“Trốn tránh không phải là biện pháp, cần phải đối mặt. Tin tưởng anh, tất cả rồi sẽ tốt hơn.”

Tô San ngẩng đầu lên, nhìn về phía ánh mắt của Lục Minh Viễn. Ở trong đó có khích lệ, có ấm áp, còn có chút sùng ái không nói rõ được.

Đây chính là sự khác nhau của Lục Minh Viễn và Lâm Duệ. Trong lòng Tô San không khỏi thở dài.

Lâm Duệ luôn muốn đem cô ra sau lưng để bảo vệ, cái gì cũng không cho cô biết, cái gì cũng đều vì cô mà lựa chọn sẵn. Anh ta cảm thấy như vậy là tốt cho cô.

Mà Lục Minh Viễn lại khác. Có lúc anh sẽ miễn cưỡng cô, bắt cô phải làm những chuyện cô không muốn, đem thế giới rộng lớn phơi bày trước mặt cô, cho cô đôi cánh để tự do bay lượn, để cho cô tự do đi khám phá. Bởi vì anh có tự tin, cô sớm muộn gì cũng trở về bên cạnh anh.

Anh là một người đàn ông chân chính, trên người có khí phách được lắng đọng qua năm tháng, Mà, Lâm Duệ thì không có được.

Có lẽ chỉ có một ngày, sau khi Lâm Duệ trải qua đầy đủ lễ rửa tội, cũng sẽ rũ bỏ sự sắc bén, thay vào đó là vẻ ngoài kín kẽ trầm ổn. Nhưng Tô San biết, cô đại khái không đợi được cái ngày này.

Tô San xuống xe, đi về phía Lâm Duệ.

Đối mặt với Lâm Duệ hai mắt bừng sáng, Lục Minh Viễn lại cười sâu xa. Anh biết, lần này, Tô San là thật sự muốn buông tay.

Sau khi về lại phòng, Tô San rót cho Lâm Duệ một ly trà, cô khách sáo nhẹ giọng nói: “Mời.”

Ánh mắt của Lâm Duệ u ám, trên mặt biểu hiện vẻ tiêu tụy cùng khổ sở.

“San San, em đừng như vậy. Chuyện năm đó, anh.....anh đều biết.”

Trên mặt Tô San không có chút biểu cảm: “Cho nên?”

“Anh thừa nhận, ban đầu là do mẹ anh có lỗi, nhưng cha anh không có lỗi sao?”

Dáng vẻ Tô San lạnh nhạt, khiến cho Lâm Duệ càng phiền não: “Cho dù là mẹ anh dùng thủ đoạn để gả vào nhà, nhưng bọn họ là hôn nhân thật sự, bao nhiêu năm cha không quan tâm đến mẹ, em không cảm thấy ông ấy có chút quá đáng sao?”

Cho dù Tô San sớm biết được rằng Lâm Duệ cố chấp, nhưng nghe những lời nói lúc nà của anh, cô cảm thấy có chút thất vọng.

“Loại đạo lý này của anh, em thật sự không thể tán thành. Theo như những gì anh nói, nếu như anh Lục thừa lúc Lâm thị gặp nạn mà bức hôn tôi, mà tôi lại bắt đắ dĩ gả cho anh ấy, nhưng sau khi cưới vẫn không làm cách nào mà yêu anh ấy được, vậy là tôi có tội ác tày trời sao?”

“Dĩ nhiên là không phải.” Lâm Duệ nghiêng lợi nói: “Vậy chỉ có thể nói anh ta gieo gió thì gặt bão. Chính anh là lấy quyền thế ép người, còn có thể trách người khác không thật lòng?”

Tô San cười: “Nói vậy là không phải rồi.”

Lâm Duệ lúc này mới ý thức được lời nói lúc này của mình hoàn toàn trái ngược với ban đầu, vẻ mặt cứng lại: “Nhưng, mẹ anh không giống như vậy. Bà ấy là phụ nữ...”

“Phụ nữ thì sao?” Tô San vô cùng nghiêm túc nói: “Lâm Duệ, chúng sinh đều ngang hàng. Mỗi người đều có quyền lựa chọn yêu hay không yêu.”

Lâm Duệ nhắm mắt lại, rốt cuộc cũng im lặng.

Tô San thấy nước trà trên bàn đã nguội, cô đứng dậy đổi cho anh ta một ly khác.

“Được rồi, hôm nay anh tới tìm tôi, cũng không phải là để thảo luận chuyện có lỗi của đời trước chứ? Còn có chuyện gì, mau nói ra hết đi.”

Thân thể Lâm Duệ run rẩy kịch liệt, im lặng một hồi lâu, mới chậm rãi mở hai mắt ra: “Đây là lần cuối cùng chúng ta nói chuyện sao?”

Giọng nói của anh ta run rẩy, bên trong là nồng đậm bi ai.

“Em không cảm thấy như vậy là quá không công bằng với anh sao? Cũng bởi vì anh có hiểu lầm với cha, em sẽ bỏ rơi anh?”

Nói lời cuối cùng, anh ta đứng lên, tay chân run rẩy, hốc mắt đỏ bừng, dường như có chút cắn răng nghiêng lợi.

Giống như dã thú tức giận, tùy lúc có thể nhào tới.

Tô San hất đầu, lẳng lặng nhìn anh ta, trong mắt khắc sâu vẻ quyền uy cùng buồn bã.

“Dĩ nhiên là không phải. Tôi rời khỏi anh, là bởi vì tôi đã mệt mỏi.”

“.....Mệt mỏi?”

“Ừ.” Nụ cười của Tô San nhạt nhòa, cô đưa ngón tay xanh xao, nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt Lâm Duệ, phác họa một chút bộ dáng của anh ta/

Người đàn ông này đã từng hưng hăng dìm cô xuống đáy nước, để cho cô chưa có bao giờ đến gần cái chết như vậy, người đàn ông này đã từng quên mình mà che chở cô trong cơn địa chấn, cho cô cảm động sâu sắc,

người đàn ông này giống như thiên thần xuất hiện dưới vách núi, mang cô cô cảm giác rung động mãnh liệt, người đàn ông này đã từng một mặt đồng ý vì cô mà quên đi hết thù hận, mặt khác lại âm thầm chi phối giá cổ phiếu của A.E, mang đến cho cô đau đớn vô tận.

Người đàn ông này, thay đổi cuộc đời cô.

Trong lúc vô tình, nước mắt dâng lên làm tầm mắt Tô San mơ hồ, trong giọng nói của cô mang theo vẻ ghen ngào.

“Nửa đời trước của tôi vì anh mà vui mà buồn. Tôi cũng không hối hận vì biết anh, lựa chọn anh. Nhưng là tương lai sau này, tôi muốn có thể tìm một người đàn ông ôn hòa, thuận lợi sống đến cuối đời. Anh hiểu không?”

“Anh có thể thay đổi.....”

“Nhưng tôi không đợi được.” Tô San mỉm cười lau đi nước ở khóe mắt: “Lâm Duệ, tôi không có nghĩ vụ vĩnh viễn phải đứng yên một chỗ chờ anh.”

Lâm Duệ từ từ ngồi lại trên ghế salon, đưa tay ra dùng sức che mặt, sống lưng cong cong, khẽ run, giống như trong nháy mắt già đi mười tuổi.

Trong cổ họng giống như bị sợ bông chặn lại: “Không phải vậy, không phải như vậy..... Em thích anh đã nhiều năm, cho anh thêm chút thời gian nữa cũng không được sao?”

“Anh một mình ở nước Anh, anh.....anh thật vất vả mới trôi qua, đều là vì em mà chống đỡ. Anh muốn trở lại tìm em, cho em hạnh phúc, em biết không?”

“Tại sao em lại có thể không cần anh nữa? Tại sao có thể.....”

Anh ta không ngừng nỉ non những lời nói vô nghĩa, giống như làm bầm lều bầu, cho đến khi nói một mội, nói đến tuyệt vọng mới ngừng lại. Sau đó, lại im lặng thật lâu.

Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, sắc mặt Lâm Duệ chợt trở nên trống rỗng mờ mịt, trên mặt đều là nước mắt. Đôi mắt dán chặt lên người Tô San, gần như là tham lam mà ngắm nhìn cô, giống như trong mấy giây ngắn ngủi, đem cô khắc sâu vào lòng mình.

“Tô San, anh chưa từng nói với em. Thật ra thì, anh chừng từng ghét em, anh chỉ ghét mình. Em là con gái của dì Hạ, là người tổn thương mẹ anh, tại sao anh có thể yêu em đây?”

Lúc hai mắt Tô San chợt trợn to lên, anh ta cũng chậm rãi đứng lên, tập tễnh đi ra khỏi cửa.

Cửa khép lại âm một cái, liền mang đi mười năm, mười năm yêu say đắm của Tô San ra đi.

Hai người bọn họ, cuối cùng là.....Có duyên không phận.

Ở trong nhà, Wayne ngồi cạnh cửa phòng, không tiếng động mà thở dài. Cậu lấy điện thoại ra, soạn một tin nhắn—

Liên hệ với Lục Minh Viễn cho tôi, tôi muốn gặp anh ta.

Sáng sớm hôm sau, Wayne để lại một tờ giấy trên bàn ăn cơm, liền dọn dẹp hành lý rời đi. Trước khi đi, cậu ta đi vòng quanh nhà thật lâu, muốn lấy đi một vật, lưu làm kỷ niệm.

Chỉ đáng tiếc, trong phòng ngủ của Tô San cũng được bày biện hết sức gọn gàng trật tự/ Wayne cười tự giễu, trong căn phòng này, chỉ có mình cậu dư thừa mà thôi.

Cậu nhẹ nhàng, chạm vào cánh cửa.

Du Lâm có một nhà hàng ăn sáng rất nổi tiếng, tên là Dịch Lư. Lục Minh Viễn hẹn Wayne ở chỗ này.

Khi anh nhìn thấy Wayne mặc bộ đồ vương tử của mình để xuất hiện thì có chút ngoài ý muốn. Nhưng khi nhìn ra ngoài cửa thì lại cười nói: “Sao vậy? Muốn đi?”

“Đúng vậy.” Wayne tức giận ngồi xuống: “Thật chúc mừng chú.”

“Cảm ơn.”

Khóe miệng Wayne giật giật, nhìn bộ dạng như cái gì cũng nằm ở trong tay Lục Minh Viễn liền muốn đẹp người.

“Chú cũng không cần quá hả hê. Tôi không phải nhận thua với cô, tôi chỉ là tôn trọng sự lựa chọn của Tô San.”

Trước tới nay Lục Minh Viễn đều không bao giờ so đo với người thua, anh dùng chiếc đũa thủy tinh khuấy ly nước, không chút để ý đáp: “Được, tôi biết rồi.”

Thái độ không thêm để ý của anh rút cuộc chọc giận Wayne.

“Nếu như chú không yêu cô ấy, xin chú buông tha cô ấy ra.” Wayne từ từ đứng lên, ánh mắt nhìn xuống Lục Minh Viễn, gương mặt thiếu niên lại có chút u ám.

Cậu gần từng chữ nói: “Tô San đáng giá với một người đàn ông thật lòng thích cô ấy.”

Lục Minh Viễn buông đũa xuống: “Làm sao cậu biết tôi không thích cô ấy? Chẳng lẽ chỉ có giống bộ dạng của cậu, mang theo một đồng người hầu phổ bầy thanh thế hoàng tử mới là thích? Hoặc giống như kẻ ngốc Lâm Duệ kia, đoạt lấy công ty của cha mình đưa cho Tô San, làm cho kinh thiên động địa mới gọi là thích?”

Nhìn vẻ mặt không phải bác được của Wayne, Lục Minh Viễn chậm rãi dựa vào thành ghế, trên mặt vẫn trầm tĩnh như nước.

“Nếu như thật sự là vậy, cho tôi xin lỗi, tôi cũng không cho là thế.”

“Tôi chỉ cần biết lúc Tô San cần tôi sẽ xuất hiện, lúc cô ấy muốn một mình tôi sẽ đi, mà đồng thời, tôi cũng hi vọng cô ấy sẽ làm được như vậy. Giữa vợ chồng, như thế là đủ rồi.”

55. Chương 56: Tay Bên Hồng...

Wayne đi, cậu ta để lại Chloe chi tâm, để lại tiệc nuôi và quyến luyến khôn nguôi, cứ như vậy mà đi.

Lục Minh Viễn giao kim cương cho Tô San. Anh cũng không nói giống như khi Wayne giao phôi, nói dối với Tô San gì mà anh mất rất nhiều sức mới xong chuyện, mà bình tĩnh nói cho cô biết, đây là do Wayne đưa cho cô.

Bởi vì, cuộc sống không chỉ là những kích thích và niềm vui. Tình cảm đơn giản mà đầy ý nghĩa mới tạo thành bản nhạc ập ập vĩnh hằng dưới đáy lòng.

Tô San ôm cái hộp giá trị ngàn vàng, trên mặt đều là luống cuống và khó xử.

“Không được, tại sao em có thể lấy không một vật trân quý của cậu ấy như vậy được?” Cô kéo tay áo Lục Minh Viễn: “Anh Lục, anh lên lạc với cậu ấy giúp em có được không? Lâm thị sẽ trả tiền cho cậu ấy.”

Lục Minh Viễn cười, cô nhóc ngốc này.

“Em cảm thấy cậu ta đường đường là vương tử, phải bao nhiêu tiền mới bằng lòng để lại châu báu trong quốc khố?”

“Chuyện này...”

Nhìn bộ dáng Tô San không phản bác được, Lục Minh Viễn nắm tay cô, cưng chiều nói: “Có đúng không? Em có bao nhiêu tiền cũng không đủ, căn bản người ta cũng không ham.”

“Nhưng...” Tô San siết chặt cái hộp, cúi đầu, thầm nói: “Em nghĩ là cái gì cũng không làm, nhận lấy thì thật ngại...”

“Ha ha ha.” Lục Minh Viễn không nhịn được ngẩng đầu lên bật cười, gò má hoàn mỹ như được khắc bằng đá cẩm thạch, dưới ánh mặt trời hiện ra vẻ dịu dàng, thanh cao tự phụ giữa hai hàng lông mày cũng bị sự vui vẻ thay thế.

Vào giờ phút này, anh không còn phải là người đứng đầu cao cao tại thượng của Lục thị nữa, mà biến thành một người đàn ông bình thường, khiến Tô San không khỏi giật mình.

Cô nghe được anh nói: “Cô bé ngốc, làm sao em lại nghĩ nhận lấy thì thật ngại? Em đã cho cậu ta thứ quý giá còn hơn cả kim cương rồi.”

“Thứ gì quý giá hơn?” Khóe miệng Tô San giật giật: “Là cái gì?”

Dù là bán thân của cô, đại khái cũng không bằng một góc của viên kim cương này ấy chứ? ==

Lục Minh Viễn cười không nói.

Vốn dĩ Tô San cho là viên kim cương này sẽ làm cho Hoàng Thế Khải hết tức giận, nhưng không ngờ, hoàn toàn ngược lại, chuyện này lại bắt đầu trở nên gay gắt hơn.

Hoàng Thế Khải hoàn toàn không nể mặt mũi của Lục Minh Viễn, lấy tội lừa gạt tố cáo Lâm thị lên tòa án, yêu cầu Lâm thị trả lại đồ vật người vợ đã chết khi còn sống yêu thích.

Lâm Gia Thịnh là người đại diện pháp lý cho Lâm thị, hơn nữa cũng là người có trách nhiệm khi có sự cố quan trọng, xuất hiện ở chỗ ngồi của bị cáo.

Tô San đã không còn hơi sức tức giận với Lâm Duệ, giống như Lục Minh Viễn nói, hai cha con nhà họ Lâm là một đồng ý đánh, một đồng ý chịu đựng, cô cũng lười quản đến, vẫn là giải quyết vấn đề trước.

Trên tòa án, rõ ràng cảm xúc của Hoàng Thế Khải rất kích động.

“Cái tôi muốn là kim cương sao? Tôi muốn chính là viên Chloe chi tâm khi vợ tôi còn sống nhìn trúng!”

“Mặc dù viên kim cương này là một đôi, nhưng một viên là thích hợp đặt lên dây chuyền của phái nữ, một viên được đặt trên mũ của phái nam, có thể là một được sao?”

“Hiện tại cái tôi cần chính là viên kim cương kia, là viên kim cương của tôi! Tôi có cái quyền này chứ?”

Nếu như Hoàng Thế Khải không nói, thật sự Tô San cũng không biết một viên kim cương lại có nhiều khác biệt như vậy. Thật ra thì theo như cô nhìn thấy, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n đều là sáng lấp lánh là được rồi.

Cô không nhịn được đứng lên, vừa định nói chuyện lại bị Lục Minh Viễn kéo lại.

Lục Minh Viễn mắt nhìn phía trước, cũng không nhìn cô, trong miệng lại nhỏ giọng nói: “Em muốn nói cái gì, thật ra ý của anh ta là lấy viên kim cương của người vợ đã mất, vậy coi như xong rồi. Ở đây đã đủ loạn, đừng có không có việc gì mà cãi nhau nữa.”

Tô San ngồi lại, yên lặng nhìn trời. Xem ra cô không có mắt nhìn hay sao?

Thật may là quan tòa không làm theo lời Hoàng Thế Khải đang nổi điên, phán quyết sau cùng __ hoặc là Hoàng Thế Khải tiếp nhận viên kim cương của Wayne hoặc là Lâm thị bồi thường theo 1.2 giá thị trường.

Ra khỏi tòa án, Tô San bước nhỏ theo Lục Minh Viễn, một đường yên lặng không lời, lại thỉnh thoảng căn môi, lén lút quan sát anh.

Cuối cùng Lục Minh Viễn cũng không chịu nổi bộ dạng tiểu tức phụ của cô nữa, dừng bước lại, xoay người bất đắc dĩ nói: “Em sao vậy?”

“Không có, không sao cả.”

“Vậy sao có cái vẻ mặt này?”

“Em chỉ cảm thấy, giống như là em làm phiền đến anh rất nhiều.” Tô San lấy dũng khí nói: “Có phải là anh đã tìm người đã thông quan hệ trước? Em cảm thấy quan tòa hôm nay đặc biệt dễ nói chuyện.”

Lục Minh Viễn chẳng nói đúng sai ừ một tiếng, ôm vai tựa trên xe, đùa giỡn cười nói: “Em thật là phiền toái.”

Nhìn Tô San đột nhiên cúi mặt xuống, anh nhin cười không được, vươn tay, bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, rồi nói tiếp: “Cho nên, vì báo đáp anh, em phải nhanh chóng ăn ập lên. Buổi lễ đính hôn anh không hi vọng nhìn thấy một vị hôn thê gầy khô.”

“Đính, buổi lễ đính hôn...” Tô San kinh hãi lú lười.

“Đúng vậy.” Lục Minh Viễn mở cửa xe, đẩy Tss vào, cúi đầu, thắt dây an toàn cho cô: “Anh đã thương lượng qua với cha mẹ em rồi, cũng đã ẹ anh biết. Đợi khi người đến, chúng ta lập tức bắt đầu chuẩn bị. Buổi lễ đính hôn cử hành ở Du Lâm, nhưng khi kết hôn, em phải trở về thành phố Đồng với anh, nếu không cha anh ở đó không đồng ý...”

Lục Minh Viễn lúc này, khoảng cách quá gần Tô San. Trong khi nói chuyện, hơi thở ấm áp của đàn ông, xen lẫn hương thuốc lá nhàn nhạt phả vào mặt, kì dị, Tô San cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Không biết anh dùng loại nước hoa nhãn hiệu nào...

Tô San nhìn môi mỏng không ngừng đóng mở của Lục Minh Viễn, trong đầu đã không biết chạy đi đến nơi nào.

“Này, tô san? Em có nghe anh nói hay không vậy?” Lục Minh Viễn một tay đặt trên ghế ngồi Tô San, một tay quơ quơ trước mắt cô, bắt mắt hỏi.

A? Cái gì?” Lúc này Tô San mới hồi hồn, mặt đỏ bừng tránh né ánh mắt nhìn chăm chú của Lục Minh Viễn, ngập ngừng nói: “Đúng, anh nói rất có đạo lý.”

Lục Minh Viễn cau mày, nở một nụ cười đùa giỡn hiểm có.

“Ai khi thất thần cũng đều nói lời nói của đối phương rất có đạo lý.”

Anh dùng ngón trỏ nâng cằm Tô San lên, nhìn thẳng vào mắt cô, sắc mặt cực kỳ lạnh, đây là điềm báo anh tức giận.

“Nói cho anh biết, vừa rồi đang nghĩ cái gì?”

Nếu như đến lúc này cô gái này còn suy nghĩ đến Lâm Duệ, anh lập tức bóp chết cô.

“Em...” Tô San ngẩn ra khi bị anh đột nhiên làm mặt lạnh.

“Được rồi được rồi.” Bỗng nhiên Lục Minh Viễn có cảm giác phiền lòng nôn nóng, cũng không muốn nghe đáp án kia nữa. Anh vươn tay buông lỏng cổ áo một chút, cứng rắn nói: “Không muốn nói thì thôi. Anh vừa đang bàn chuyện đính hôn với em, nhưng xem ra em không cảm thấy hứng thú.”

“Mẹ và dượng em đều đang ở phía sau, nếu như em muốn về nhà, hiện tại em có thể đi tìm bọn họ. Giờ này nhất định Lori đang ở công ty, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n em muốn tìm nói chuyện ví dụ là tìm kim cương ở nhà họ Trương như thế nào, anh có thể bảo tài xế chở em đến...”

“Em muốn đến chỗ anh thì sao?” Đột nhiên Tô San ngẩng đầu lên, đột ngột cắt đứt lời nói của Lục Minh Viễn.

“...Cái gì?”

Tô San chậm rãi nâng tay lên, đặt xuống cổ Lục Minh Viễn, tiến tới, gần như là dán vào tai anh nói: “Vừa rồi em đang suy nghĩ, làm sao anh có thể hấp dẫn như vậy.”

Thân thể Lục Minh Viễn khẽ cứng lại, mắt sắc lập tức tĩnh mịch lại. tay của anh khẽ trượt xuống, rơi xuống bên hông Tô San: “Cô bé, đây là em đang hấp dẫn dụ dỗ anh.”

Tô San quẹo rũ cười, nhướn mày hài lòng: “Vậy thì như thế nào?”

Chương sau: Cầu H..... Ai vô giúp đỡ...

Tựa đề: Chương 57: Lần đầu tiên...

56. Chương 57: Lần Đầu Tiên.....

Tô San không nhớ được bằng cách nào mà Lục Minh Viễn đưa mình về tới căn hộ. Chỉ nhớ rõ anh ôm cô vào trong nhà thì bên tai đã là tiếng hô hấp nặng nề, từng tiếng, nặng nề, phun ở bên cổ cô.

Bác Uyên là quản gia. Cũng chính là người vẫn nấu ăn ở đây.

Người phụ nữ trung niên nghe thấy tiếng cửa bị đập cái ‘rầm’, sau đó lại nhìn thấy được một người phụ nữ trẻ tuổi quần áo xốc xếch bị ôm vào, còn tưởng là gặp phải trộm cướp, sợ đến mức hét chói tai.

“Câm miệng.” Lục Minh Viễn giận tái mặt, lạnh giọng quát lên: “Đi ra ngoài.”

Lời nói ngắn gọn mà có lực, hết sức dọa người. Nhưng chỉ có Tô San người đang dính chặt thân thể với anh, mới có thể cảm nhận thân thể anh vì căng thẳng mà khẽ run lên.

Nhấn nạy của anh, tựa như đã đến cực hạn.

Tô San vùi đầu vào ngực anh, bật cười lên.

Lục Minh Viễn không tự chủ cắn răng, giống như là muốn che giấu một cái gì đó.

Da thịt Tô San mềm mại, mái tóc mượt mà, giống như là xuyên qua ngăn cách của áo sơ mi, trực tiếp chạm vào anh. Giống như là con kiến chui vào trong lòng, có chút ngứa ngứa, làm cho anh hận không thể đem nó mà bóp chết, vừa hận không thể thả vào lòng bàn tay mà yêu thương mãnh liệt.

Quản gia chưa nhận ra là Lục Minh Viễn, nhưng vẫn bị sát khí của Lục Minh Viễn dọa sợ, không ngừng ôm lấy thân thể, giọng nói run rẩy: “Đúng, đúng, tôi lập tức đi ra.....”

Cửa bị đóng từ bên ngoài, nghĩ đi nghĩ lại, hình như còn có thể nghe được tiếng bước chân hoảng hốt của bà bác trung niên đó.

Tô San không nhịn được ngẩng đầu liếc Lục Minh Viễn một cái: “Này, anh hù được bà bác đó rồi.”

Tô San nở nụ cười, chính cô cũng không biết giờ phút này câu hồn tới mức nào.

Một đôi mắt xéch héch lên tràn đầy mỉa mai, phiếm giọng sóng nước lặn tẩn, đuôi lông mày cũng dạt dào ý xuân. Còn cổ tình dùng giọng nói mềm mại yêu kiều nói chuyện, khiến cho dự vọng của Lục Minh Viễn liền không thể nhấn nạy.

Anh nghiêng lợi nói: “Em nên tự lo ình đi.” Vừa nói chuyện, anh vừa ôm Tô San sải bước vào phòng ngủ nhỏ.

Vốn Tô San vẫn còn đang rối rắm chuyện Mạn Phỉ, không ngờ Lục Minh Viễn lại tỉ mỉ như vậy. Cô lập tức ôm lấy cổ anh, cười giỡn nói: “Này, trợ lý của anh sẽ không đột nhiên xông tới chứ?”

Trên trán Lục Minh Viễn mơ hồ nổi gân xanh, từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống trên mặt, khi nghe thấy câu hỏi của Tô San, bàn tay đang cởi quần áo của cô bỗng dừng dừng lại.

Anh hít sâu một hơi, hết sức bình phục lửa dục nóng ran bên trong, thoáng nâng người lên, chậm rãi nói: “Anh để cô tra trở về thành phố Đồng rồi. Em sẽ không bao giờ nhìn thấy cô ta nữa.”

Anh cúi đầu xuống, ôm chặt lấy Tô San, đôi môi lạnh lẽo ấn xuống từng nụ hôn vụn vặt bên tai cô, trong miệng còn râm rì không rõ: “Chuyện đã qua chúng ta ai cũng không có biện pháp thay đổi, quan trọng là tương lai, đúng không?”

Đây chính là Lục Minh Viễn, dứt khoát. Một câu nói, liền chặt đứt cơ hội lời chuyện cũ ra tính toán của Tô San.

Tô San không tin Mạn Phỉ sẽ buông tha dễ dàng như vậy. Nhưng tại lúc này, người phụ nữ thông minh đều biết, không nên nói những lời nói làm mất hứng. Cho nên, cho chỉ dụ dạng ôm chặt lấy bả vai Lục Minh Viễn.

Anh cho rằng những ngón tay này dường như có keo, dính lên bả vai anh liền không chịu buông tha.

Nhưng anh không chịu được, anh còn muốn thăm dò chỗ khác. Suy nghĩ về Tô San lâu như vậy, thậm chí cô mà cầm dục một thời gian, nhưng hôm nay khi người phụ nữ này thật sự nằm ở dưới thân anh, mặc cho anh đoạt lấy, thì anh lại chẳng phải sốt ruột làm gì.

Anh giống như là đem từng tác thân thể của mình dính chặt vào cô, từ thân đến tâm, dính chặt đến khi chết.

Lục Minh Viễn cúi đầu hôn lên môi cô, đôi môi mềm mại có mùi thơm. Tô San bật cười khanh khách không cho anh tiến vào, bàn tay anh ở trên eo cô bóp một cái, cô ‘a’ một tiếng, cả người mềm oặt thành một vũng nước rồi.

Khuôn mặt Tô San nóng như bị thiêu đốt, cô hết sức nhắm mắt lại, liều mạng nghĩ muốn khép chân lại, nhưng Lục Minh Viễn làm sao lai cho cô cơ hội này?

Anh hơi dùng sức nắm chặt lấy đầu gối của cô, đem hai chân cô tách ra thật rộng, áp qua hai bên, tạo thành hình chữ M.

Tô San đá đá mấy cái, nhưng lại phát hiện sức lực Lục Minh Viễn lớn đến kinh người, thế mới biết, ban đầu nếu như không phải anh có lòng nhường cô, chưa chắc cô đã có thể chiếm được tiện nghi từ thuộc hạ của anh.

Nhớ tới lúc đặc chi vừa lòng khi đó, trong lòng cô không khỏi ê ẩm, cô nâng một tay lên che mắt. Nếu như phản kháng, hoặc là nói không muốn phản kháng, vậy thôi không bằng yên lặng tiếp nhận.

Áo lót lông cừu bị Lục Minh Viễn vén lên một cách dễ dàng.

Nếu như lúc trước Tô San còn có thể miễn cưỡng chịu đựng, thì lúc Lục Minh Viễn mạnh mẽ kéo tay cô, đem tay cô chạm vào vật nam tính của mình, thì cô đã thật sự không chịu nổi.

“Aaaaaaa” Lục Minh Viễn giống như là bất mãn thái độ chần chừ của Tô San, anh cúi đầu dùng sức cắn xuống nơi xinh đẹp tuyệt trần của cô.

Bàn tay anh mạnh mẽ, tìm hãm bàn tay mảnh khảnh của cô.

Cô nghe được tiếng anh thở dốc nặng nề, nghe được tiếng hừ động tình của anh. Cô biết, giờ khắc này anh đang vô cùng thích thú. Nhưng là, làm sao cô lại có cảm giác uất ức như vậy, thật khó mà gạt qua.

Tô San cố gắng thoát khỏi khống chế của Lục Minh Viễn, cố gắng áp chế tiếng hét của dục vọng, cố nén nước mắt, thuận theo cử động bàn tay.

Nhưng không đủ, còn chưa đủ.

Con người Lục Minh Viễn một màu đỏ sậm, nhìn hết sức kinh người.

Anh nhìn Tô San với vẻ mặt đau đớn, nhìn vẻ ản nhẫn của cô, thì chợt dừng động tác, giọng nói khàn khàn hỏi: “Anh là ai?”

Tô San miễn cưỡng mở mắt ra, trên trán không biết bởi vì do động tình hay bởi vì đau mà đầy mồ hôi, ướt nhoe nhoét lông mi cô, làm cô không nhìn rõ người trước mặt.

Nhưng mà, cô nhận ra được hơi thở của anh.

“Minh Viễn, anh là Lục Minh Viễn.....”

Vậy là đủ rồi.

Trên môi Lục Minh Viễn nở ra nụ cười.

“Ừm..”

Anh nhẹ nhàng gục trên người cô, thở hồng hộc, trên mặt mặc dù chỉ nhàn nhạt, không có biểu cảm gì nhiều, nhưng lại tỏa ra vẻ thỏa mãn do vừa mới phát tiết được.

Mà Tô San thì ngược lại, hai mắt sợ sệt nhìn chăm chăm lên trần nhà gần người.

Tô San biết như vậy là có ý gì. Trong lòng cô có chút mâu thuẫn, muốn lau tay lên drap giường, nhưng sau đó lại nghĩ, lẽ Lục Minh Viễn mất hứng.....

Vì vậy, cô không biết làm sao, liền ngẩn người như vậy.

Đàn ông trong thời điểm này, tâm tình thường không tệ, mà Lục Minh Viễn cũng không là ngoại lệ.

Khi anh nâng người lên, nhìn về phía Tô San thì trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu kỳ dị. Vậy mà, khi nhìn thấy ánh mắt không có tiêu cự của Tô San, nụ cười cứ như vậy mà cứng ở trên môi.

Ánh mắt của cô trống rỗng, không có một tia sáng, giống như phía trước đã không còn đường, chỉ còn lại nhẩn nại và tuyệt vọng.

Cùng anh ân ái, cho dù chỉ dùng tay mà thôi, lại làm cho cô khổ sở vậy sao?

Lời nói an ủi như vậy mà biến mất, Lục Minh Viễn nhắm mắt lại, ôm Tô San đi về phía nhà tắm.

Bất ngờ bị ném vào bồn tắm, cho dù trong tình huống đầy nước, nhưng Tô San cũng có cảm giác đau.

Cô khẽ ngồi thẳng một chút, một tay đặt lên vò sen, một mặt thì nhỏ giọng mà thầm nói: “Anh sao vậy? Đột nhiên phát cáu cái gì?”

Cô đã chiều theo anh như vậy, anh còn muốn như thế nào nữa?

Hiển nhiên, Lục Minh Viễn cũng nghe thấy lời nói lầm bầm của cô, ánh mắt lạnh lùng trong nháy mắt thành giận tái đi.

Anh thành thạo cởi sạch hết quần áo, sải bước vào trong bồn tắm, bọt nước bắn ra ngoài vô số.

Tô San sợ hết hồn, không khỏi co rúm lại một chút: “Anh.....anh làm gì vậy?”

Lục Minh Viễn cười: “Dưới tình huống này, em cảm thấy một người đàn ông bình thường sẽ làm cái gì?”

Bồn tắm to lớn đủ cho hai người, Lục Minh Viễn cũng không cho phép Tô San xa cách né tránh.

Anh nắm một phát lấy cổ chân trắng nõn của cô.

Dùng lực kéo, mượn sức nước mà kéo Tô San vào trong lồng ngực mình.

Lục Minh Viễn biết đây là lần đầu tiên của bọn họ, anh nên thương yêu cô. Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới, thân thể người phụ nữ này đã bị người khác thấy qua, anh liền không nhận được mà muốn nổi giận.

Anh là người rất công bằng, đặc biệt là với những người quan trọng như người yêu của anh.

Nếu như anh có tình sử hoành tráng, dĩ nhiên cũng sẽ không cưỡng cầu nửa kia không có quá khứ gì. Nhưng là, vào giờ phút này toàn bộ thân thể anh đều thuộc về Tô San, nhưng Tô San thì sao?

Lục Minh Viễn không muốn nghĩ nhiều, cũng không muốn tìm hiểu.

Anh cắn răng nói: “Nhớ, về sau này anh chính là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời em.”

Dứt lời, liền dùng sức ở eo một cái, kèm theo đó là tiếng kêu đau của Tô San, rốt cuộc thì anh cũng kết hợp chặt chẽ hoàn toàn với cô.

Mà dường như lúc đó, cả Lục Minh Viễn và Tô San đều đồng thời cứng người lại.

Tô San bị đau.

Gặp chuyện như vậy, cô cũng không đẩy Lục Minh Viễn ra, mà theo bản năng ôm chặt lấy anh. Mặc dù cô biết, biết bây giờ cô bị đau chính là do người đàn ông này gây ra.

Cô vẫn luôn là như vậy, khi đã lựa chọn rồi thì sẽ không hối hận.

Lục Minh Viễn cũng kinh hãi.

Làm sao.....Làm sao có thể như vậy.....

Mà ở dưới bồn tắm có một mảnh màu hồng đang tan ra đến chói mắt.....

“Không phải em từng ở chung với Lâm Duệ sao?” Lục Minh Viễn chợt nắm lấy bả vai Tô San, trên mặt là vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Vui mừng, buồn cười, áy náy, chú chút không dám tin.....

Nhiều cảm xúc như vậy, làm cho tay anh run rẩy. Ánh mắt anh dán chặt trên mặt Tô San, không chịu buông tha một tia biến hóa của cô. Anh vội vàng đợi câu trả lời của cô.

Từng giọt mồ hôi lăn từ trên trán Tô San xuống, đau đớn kịch liệt này làm cho cô phản ứng chậm hơn so với bình thường một nhịp.

Ở chung? Cô từng có sao?

Không đúng, hình như có một lần cô qua đêm ở chỗ Lâm Duệ.

Nhưng ý của Lục Minh Viễn là.....

Trong đầu Tô San chợt hiện lên một ý niệm, sau đó là tức giận bốc lên đỉnh đầu, không cần suy nghĩ, giờ tay lên tát một cái.

“Bốp.”

“Lục Minh Viễn, anh là tên khốn.” Cô cắn răng nghiêng lợi nói. Mắt cũng đỏ lên vì tức.

Thì ra đây chính là nguyên nhân, không trách được anh vui buồn thất thường với cô, không trách được anh sẽ nổi giận, không trách anh lại không quý trọng lần đầu tiên của cô, thậm chí còn mang theo chút tức giận.

Thì ra, anh cho rằng cô đã cùng với Lâm Duệ.....

“Anh dứt cho tôi.” Tô San nhắc chân phải lên đạp Lục Minh Viễn, Dường như dùng hết sức lực, không có lưu lại chút đường sống.

Ấn của anh, sự bao dung của anh, sự thành thực chừng chạc của anh đều dứt đi.

“Anh là loại đàn ông không biết đã chạm qua bao nhiêu phụ nữ, còn tỏ ra ghét bỏ tôi? Tôi ghê tởm anh. Anh đi ra cho tôi. Đi ra ngoài.” Cô gào thét khóc lóc nói.

Nước mắt rơi từng giọt từng giọt từ hốc mắt. Tô San chưa bao giờ có cảm giác uất ức như hôm nay.

Cô mang theo tâm tình dằng hiên, đen bản thân hiến tặng cho người đàn ông này, thế nhưng người đàn ông này còn nghi ngờ cô không trong sạch?

Rõ là.....Buồn cười.

Lục Minh viễn không tránh, chịu một đá này, rất đau, làm cho sắc mặt anh khê đỏ.

Nhưng anh biết, Tô San còn đau hơn. Anh làm tổn thương trái tim cô rồi.

“Thật xin lỗi, San San, thật xin lỗi...”

Anh không để ý Tô San giây dựa, liền tiến vào cô, dùng sức ôm cô vào trong lòng.

Động tác này không khỏi nhẹ nhàng.

Mặt Tô San không khỏi đỏ lên, không biết là do thẹn thùng hay là tức giận.

“Cái tên khốn kiếp này, đồ tình trùng lên não, dứt ra ngoài cho tôi, nhanh lên một chút.”

Lục Minh Viễn không muốn cười, nhưng lời nói của Tô San làm anh không nhịn được.

“Đi ra ngoài? Cái gì ra ngoài? Ra ngoài chỗ nào?”

“Anh.....” Tô San tức giận không nói ra lời, hơi thở nghẹn ở cổ họng, hai mắt trợn ngược, quả thật muốn ngất xỉu.

Lục Minh Viễn thấy cô thật sự tức giận, liền không dám trêu chọc cô nữa.

Anh đưa tay lên vuốt ve lưng cô: “Tốt lắm, không nổi giận nữa, đều là anh sai, em nhất định phải nguôi giận, đập anh mấy cái nữa cũng được....”

“Ai muốn đánh anh. Tôi còn chê anh bẩn.” Tô San hất tay Lục Minh Viễn, tức giận quay lưng đi.

Sắc mặt Lục Minh Viễn nhất thời ảm đạm, trong lòng có chút mất hứng. Anh được phụ nữ nuông chiều đã quen, lần đầu tiên hạ mình như vậy, học nói lời dịu dàng, không ngờ, người phụ nữ này còn không biết điều.

Nhưng ngay sau đó, anh liền thấy sau lưng Tô San có một vết đỏ cùng tím bầm, hiển nhiên đây là kiệt tác của anh, trong lòng nhin lửa giận, tránh khỏi bị bóp chết.

Anh ôm Tô San từ phía sau, một cánh tay ôm chặt hông cô. Anh nói thật nhỏ: “Tô San, anh chỉ là quan tâm em.”

“Quan tâm tôi có phải là xử nữ hay không?” Cô tức giận hỏi.

“Không phải.” Lục Minh Viễn lắc đầu một cái, nhẹ nhàng hôn lên cổ cô: “Anh chỉ quan tâm, Lâm Duệ lưu lại bao nhiêu dấu tích trong lòng em.....”

Giọng nói của anh thật thấp.

Không chỉ là giọng nói, mà là tư thái.

Anh giống như đem mình đặt vào bụi rậm, yên lặng ngược nhìn những đám mây trên trời, chờ đợi bọn chúng thỉnh thoảng từ bị, cúi đầu liếc mắt nhìn anh một cái.

Lục Minh Viễn, không nên có bộ dạng này.....

Tô San nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong lòng xẹt qua tiếng thở dài.

Cái gì gọi là tình yêu tiêu cực, đại khái chính là vậy. Mặc dù cho tới bây giờ cô cũng không rõ lắm, Lục Minh Viễn tốt cùng là thích cô ở cái gì.

Tô San duỗi bàn tay ra, đặt lên mu bàn tay Lục Minh Viễn.

“Thôi, không sao.”

Giọng điệu của cô còn có chút miễn cưỡng, nhưng trong lòng đã tha thứ cho anh.

Mà Lục Minh Viễn hiển nhiên cũng hiểu, giờ phút này cũng không phải là thời cơ tốt. Cho nên, anh chỉ yên lặng ôm cô, không có động tác gì khác.

Lúc này không khí phòng tắm thật yên tĩnh. Nhưng chợt điện thoại bên ngoài phòng vang lên.

Lục Minh Viễn nhíu mày, nhìn ra ngoài, áy náy cúi đầu nói với Tô San: “Có người gọi cửa, em đợi một lát, hay là muốn theo anh ra ngoài?”

“Đi ra ngoài.” Tô San có chút mệt mỏi. Mặc dù lần đầu chưa xong, nhưng dù sao vẫn bị đau đớn.

Lục Minh Viễn nhún nhường lau thân thể cho Tô San, tỉ mỉ bọc khăn tắm, sau đó cẩn thận ôm cô ra cửa.

Thái độ che chở như vậy, đối lập hoàn toàn với thái độ thô lỗ lúc nãy, khiến cho Tô San không khỏi cảm thấy ề ảm trong mắt.

Mặc dù biết không đúng lúc, nhưng cô vẫn không nhin được mà hỏi: “Này, nếu như mới vừa nãy anh phát hiện đây không phải là lần đầu tiên của em, vậy anh còn đối xử tốt với em như vậy không?”

Lục Minh Viễn dừng bước chân, trầm mặc một chút, sau đó chuyển tầm mắt qua cô: “Nếu như em nguyện ý đem tâm mắt chỉ dừng trên người anh, anh sẽ đối xử với em tốt hơn gấp trăm lần so với hiện tại.”

Anh không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, nhưng kỳ thật đã trả lời.

Rong lòng Tô San không khỏi bình tĩnh lại, cô chậm rãi tiến tới, hôn lên gò má Lục Minh Viễn.

“Cám ơn anh.

Cám ơn anh, đã yêu em.”

57. Chương 58: Bỏ Ra Và Nhận Lại...

Tiếng chuông cửa dồn dập vang lên lần nữa, cắt đứt hai người im lặng nhìn thẳng vào mắt nhau. Lục Minh Viễn ho nhẹ hai tiếng, đặt cô trên ghế quý phi, lại cố ý lấy tới một cái chăn lông ngỗng ấm áp bao bọc cô lại, lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài.

Nhận điện thoại, màn ảnh nhỏ sáng lên, hiện ra khung cảnh ngoài cửa, lập tức làm Lục Minh Viễn sửng sốt.

“Mẹ?” Anh kinh ngạc lập tức ấn nút mở khóa cửa. Nhưng chuyện càng khiến anh không nghĩ tới còn ở phía sau.

Đỡ người phụ nữ đứng đầu nhà họ Lục đi vào, lại chính là Xà Mạn Phi bị anh đuổi chạy về thành phố Đồng!

“Mạn Phi? Sao cô lại trở về đây?” Sắc mặt của anh lập tức xấu đi, vừa nói vừa đỡ mẹ mình.

Nguyễn Hi Vân không vui trợn mắt nhìn Lục Minh Viễn một cái, nhưng vẫn không đẩy anh ra.

“Mạn Phi là cô ý theo mẹ tới, sao? không hoan nghênh?”

“Mẹ sao lại nói mấy lời này? Mẹ đến Du Lâm, nên phải gọi điện thoại báo cho con ngay, để cho con đi đón mẹ chứ.” Lục Minh Viễn tươi cười nói với mẹ Lục, ngay cả khóe mắt cũng keo kiệt không thêm bổ thí cho Xà Mạn Phi.

Lạnh nhạt như vậy không khỏi khiến cho Mạn Phi cảm thấy dưới đáy lòng xông lên một trận khí lạnh, xông thẳng lên đỉnh đầu.

Nguyễn Hi Vân thấy con nuôi vẫn hiếu thuận khiêm nhường như cũ, không cỏi cảm thấy có chút an ủi. cô vỗ vỗ tay Lục Minh Viễn, giọng điệu cũng chậm lại.

“Mẹ biết con bận rộn, cho nên mới gọi Mạn Phi đi cùng. Mấy năm nay, con và Tử Kiệt đều chạy loạn khắp nơi, làm phiền Mạn Phi chăm sóc mẹ, xử lý chuyện trong nhà...”

Lục Minh Viễn cảm thấy khó chịu cau lông mày lại. hiện tại anh có chút đau đầu khi nghe được những lời này của Nguyễn Hi Vân. Khẳng định kế tiếp bà sẽ lại muốn nói, ví dụ như Mạn Phi là cô gái hiểu chuyện như vậy, nếu có thể lấy về nhà làm con dâu, chính là cái phúc của nhà họ Lục.

“Mẹ!” Anh thừa dịp Nguyễn Hi Vân dừng lại lấy hơi, vội vàng cười chen miệng nói: “Con hiểu rõ những năm này mẹ phải vất vả. Chỉ là con đã tìm trợ lý giúp mẹ, về sau Tô San sẽ hiểu thuận với mẹ.”

“Cái gì? Tô cái gì?” Nguyễn Hi Vân cả kinh, mà trong nháy mắt sắc mặt của Xà Mạn Phi cũng biến đổi.

“Tô San à!” Lục Minh Viễn cười nói: “cô ấy chính là người con gái con chuẩn bị đính hôn mà đã nói với mẹ.”

“Đính hôn?” Nguyễn Hi Vân liếc mắt nhìn Mạn Phi bên cạnh, cau mày nói: “Minh Viễn, không phải là mẹ muốn can thiệp chuyện của con, nhưng con quen biết với cô gái kia mới bao lâu? Đây không phải là có chút qua loa hay sao?”

“Mẹ!” Lục Minh Viễn chậm rãi thu hồi lại nụ cười trên miệng, vẻ mặt thản nhiên, lại mang theo giọng không cho thương lượng: “Con đã quyết định.”

Nguyễn Hi Vân cứng mặt lại, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Mặc dù từ nhỏ Lục Minh Viễn rất tôn kính bà, nhưng dù sao bà cũng không phải là mẹ ruột của hai người con trai nhà họ Lục này, hơn nữa từ trước đến giờ Lục Minh Viễn luôn mạnh mẽ, nói một không hai. Hôm nay anh kiên quyết như vậy, bà cũng không dám cứng rắn ngăn cản.

Cuối cùng, chỉ có thể miễn cưỡng cười cười: “Nếu đã như vậy, mau chóng mang con bé tới ẹ xem chút nào.”

“Bác gái, không cần phiền toái như vậy đâu.” Đột nhiên Xà Mạn Phi tiến lên khoác cánh tay Nguyễn Hi Vân, cười nói: “hiện tại cô Tô đang ở đây.”

cô chỉ chỉ áo ngực màu trắng rơi ở trước phòng ngủ: “Nhìn xem, đó không phải là áo của cô Tô hay sao?”

Nguyễn Hi Vân quay đầu theo hướng ngón tay Mạn Phi chỉ, lập tức chân mày nhíu chặt lại.

không ngờ cô gái này lại không biết xấu hổ như vậy, còn chưa đính hôn mà đã đến ở chung với Minh Viễn.

Vốn dĩ trong lòng bà đã không vui, Mạn Phi lại giống như với bất cứ giá nào, không để ý sắc mặt lạnh đến kinh người của Lục Minh Viễn, ở bên cạnh thêm dầu vào lửa.

“Xem ra cô Tô đúng là tình thâm ý trọng với tổng giám đốc Lục nha, rõ ràng có anh trai kế của mình, còn có vương tử Arab quyền cao chức trọng. Đúng rồi, nghe nói vị diện hạ Wayne đó vẫn còn ở trong nhà cô Tô, cô ta bỏ khách ở lại nhà một mình, như vậy được sao?”

“Xà Mạn Phi!” Rốt cuộc Lục Minh Viễn không nghe nổi nữa, anh ngẩng mắt lên nhìn về phía cô ta, ánh mắt lạnh lẽo giống như đang nhìn một người chết, chậm rãi nói: “Tối thiểu cô cũng phải biết có chừng có mực.”

Nguyễn Hi Vân nghe những lời nói mang theo dao kèm theo gậy kia của Xà Mạn Phi, cảm thấy on gong trong đầu. bà tiến lên một bước, chắn giữa Xà Mạn Phi và Lục Minh Viễn, đè nén tức giận nói: “Minh xa, những câu này mẹ không nên nói với con, con mới nên có chừng mực.”

“Con ...”

“Con không cần nói gì nữa, hãy nghe mẹ nói. “Lục Minh Viễn vừa nói được một từ đã bị Nguyễn Hi Vân tức giận cắt đứt.

“Mẹ biết rõ, mẹ không phải là mẹ ruột của con, không có quyền hỏi tới chuyện riêng của con. Nhưng con cũng đừng quên, khi còn nhỏ, là mẹ tự tay dắt con đưa con đi học. Khi mùa đông thời tiết lạnh, là tự tay mẹ đan khăn quàng cổ cho con. Khi con ốm bệnh phát sốt, là mẹ nơm nớp lo sợ chăm sóc con! Con nên hiểu, mẹ sẽ không hại con.”

“Mẹ hi vọng con cưới Mạn Phi, bởi vì mẹ hiểu rõ con bé là một cô gái tốt, nhưng nếu thực sự con không thích, vậy cũng thôi. Nhưng con không nên tìm một cô gái tùy tiện mà bàn hôn luận gả nữa!”

“Nếu cha con mà biết, con còn muốn ông ấy sống nữa không hả? Có còn muốn mẹ sống nữa không hả?”

Nguyễn Hi Vân càng nói càng kích động, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, ngực phập phồng càng ngày càng mạnh, là điềm báo sắp phát bệnh.

Lục Minh Viễn bị hù sợ, nhanh chóng chạy qua đỡ bà: “Mẹ, mẹ đừng nói nữa ... Những chuyện này chúng ta nói sau, ngàn vạn lần mẹ không thể kích động.”

“cô còn không đi lấy thuốc!” một bên anh vuốt lưng Nguyễn Hi Vân cho bà dễ thở, vừa quát Xà Mạn Phi.

“Oh, được được.” Mạn Phi cuống quýt mở túi, tay chân luống cuống, đồ rơi đầy xuống đất. cô ta lấy lọ thuốc ra, tay run run đổ ra mấy viên thuốc màu trắng, đưa tới, lại dứt cho bà uống xong cốc nước.

Bên ngoài náo thành như vậy, dĩ nhiên Tô San ở tổng phòng cũng không ngồi yên. cô cắn răng chịu đựng đau đớn của lần đầu tiên, xuống giường mở tủ quần áo, bên trong đều là trang phục nữ. cô tiện tay rút một cái, cũng may, coi như là Lục Minh Viễn thức thời, đều còn mới, vẫn còn đính cúc.

Vội vàng thay quần áo rồi đi ra ngoài, liếc nhìn nhìn thấy sắc mặt tái xanh của Nguyễn Hi Vân, cô quyết định nói thật nhanh: “không còn kịp nữa rồi, gọi xe cứu thương mau!”

Nguyễn Hi Vân bị đưa vào phòng cấp cứu, Lục Minh Viễn mặt không biểu tình đứng ở trước cửa, trầm mặc nhìn ba chữ đang phẫu thuật đỏ tươi trên nóc nhà. Đột nhiên quay người lại, trở tay cho Xà Mạn Phi một bạt tai!

“Bốp!” một tiếng thanh thúy vang lên, vang vọng khắp hành lang yên tĩnh. Tô San, Xà Mạn Phi, bao gồm cả trợ lý Lục Minh Viễn vừa đến cũng sợ ngây người.

Xà Mạn Phi che mặt, kinh ngạc nhìn anh, yên tĩnh ngẩn ngứ qua đi, nước mắt rào rào chảy ra.

“ Anh lại dám đánh em ? Từ nhỏ đến lớn , ngay cả cha mẹ em cũng chưa từng chạm qua một đầu ngón tay của em ! “ nói đến câu cuối , giọng nói của cô ta trở nên bén nhọn . Cả người còn muốn nhào lên đánh nhau với Lục Minh Viễn .

Chỉ tiếc tay của cô ta vừa mới chạm đến tay áo của Lục Minh Viễn , liền bị người khác kéo ra .

Lục Minh Viễn lạnh lùng nhìn cô ta nổi điên , vươn tay phủ một cái vòng cổ tay áo của mình , giống như có vật gì đó bắn dính trên đó vậy .

“ Đánh cô ? Ha ha , tốt nhất là cô nên cầu nguyện mẹ bình an vô sự , nếu không , cho dù cô chết một trăm lần cũng không đủ trả ! “

Lời nói tàn nhẫn , không chút lưu tình này , rốt cuộc hoàn toàn đánh nát phòng tuyến cuối cùng trong lòng Xà Mạn Phi .

“ Tại sao ? Rốt cuộc tại sao anh lại đối xử với em như vậy ? “ Đột nhiên cô ta chuyển sang phía Tô San đang ngồi , mặt mũi dữ tợn đáng sợ : “ Chỉ vì người đàn bà ai cũng có thể lấy làm chồng này sao ? Rốt cuộc cô ta có cái gì tốt ? “

đã nhiều năm như vậy , cô vẫn luôn đứng ở sau lưng Lục Minh Viễn , lấy thân phận người tình thực hiện nghĩa vụ người vợ .

Bên ngoài , cô xã giao cùng anh , xử lý tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong công ty . Ở bên trong , cô giúp anh chăm sóc em gái còn nhỏ , phục vụ mẹ nuôi bệnh tật . cô tỉ mỉ , không dám đi sai bước nhằm dù chỉ một chút . cô không dám ghen tỵ , cũng không dám hỏi Lục Minh Viễn ở bên ngoài còn có bao nhiêu người phụ nữ .

cô làm nhiều như vậy , nhịn nhiều như vậy , đơn giản cũng chỉ vì sau này có thể đứng lên vị trí nữ chủ nhân nhà họ Lục , trở thành người thắng cuối cùng . Nhưng tại sao , tại sao Tô San kia không hề làm gì , mà có thể hủy diệt tất cả khổ cực và cố gắng của cô ?

cô không phục , không phục !

Trợ lý của Lục Minh Viễn bị dọa sợ , không ngờ miệng Xà Mạn Phi giống như súng máy , pằng pằng một cái khạc ra nhiều lời như thế .

Anh ta không ngừng đưa tay lên che miệng của cô , kéo cô ta về phía cầu thang , một bên còn không ngừng run sợ trong lòng nhìn trộm về mặt Lục Minh Viễn . Người đàn bà này muốn hại chết anh sao , sao lại ở trước cửa phòng cấp cứu mạnh mẽ mở miệng mắng to với tổng giám đốc Lục .

không ngờ , Lục Minh Viễn lại giơ tay lên , động tác ý bảo anh dừng việc kéo Xà Mạn Phi ra ngoài .

Lục Minh Viễn chậm rãi đi tới , ánh mắt lạnh lùng làm cho người ta không hiểu được . Đôi giày da cao cấp dẫm trên sàn , phát ra tiếng vang lộp bộp , khiến cho người nghe thấy cảm thấy tê dại cả da đầu .

“ Vốn dĩ nể mặt mũi ông Xà , tôi còn để lại hai phần đường sống cho cô , nhưng mà xem ra cô giống như là không cần . “

Anh khẽ cười , dùng vẻ mặt ôn hòa đến say lòng người , nói ra lời nói tàn nhẫn làm lòng người tan vỡ .

“ Người đàn bà như vậy , lại cũng có suy nghĩ “ ai cũng có thể làm chồng “ ? Tôi cho cô biết , ở trong mắt Lục Minh Viễn tôi , cô còn không bằng gái _ điểm _ đề _ tiện _ nhất ! “

“ Trong số gái _ điểm ít nhất còn có người không có kinh nghiệm . Tôi hỏi cô , tôi là người đàn ông thứ mấy của cô rồi ? “

“ gái _ điểm cũng là đàn ông đưa tiền mới có thể chơi . Tôi hỏi cô , ban đầu cô phí hết tâm tư rót rượu cho tôi , sau đó cầu xin tôi chơi cô , lúc đó cô được cái gì ? “

Mỗi một câu nói của Lục Minh Viễn , sắc mặt của Xà Mạn Phi liền trắng đi một phần . Cả người cô ta run rẩy , không ngừng lui về phía sau , hai chân phát run lên .

“ không , sẽ không ... “ cô ta không đứng vững nữa , cuối cùng vô lực ngã ngồi trên mặt đất , bởi vì khăn trải , rằng trên rằng dưới cô ta không ngừng va chạm vào nhau .

“ Anh ... lúc ấy anh đã uống say , đã uống sau ... Làm sao anh biết , biết tôi không phải lần đầu tiên ... “

Lục Minh Viễn khinh miệt nhìn cô ta, gần từng chữ một : “ Xà Mạn Phỉ , tôi không biết nê nói với cô thông minh hay là ngu nữa . cô cảm thấy một người đàn ông nếu thật sự say đến nỗi không biết gì , còn có thể làm chuyện đó với phụ nữ không ? “

Xà Mạn Phỉ kinh ngạc nhìn anh , nước mắt giọt trước nỗi tiếp giọt sau chảy xuống từ đôi mắt to xinh đẹp , thoát nhìn đều khiến người thương , chỉ tiếc , người đàn ông trước mặt cô ta thờ ơ .

Anh không bao giờ yêu cô ta nữa , không , có lẽ phải nói , anh chưa bao giờ yêu cô ta .

“ Anh đã sớm biết tôi lừa anh , tại sao lúc đầu còn đồng ý đi cùng với tôi ? “ Ánh mắt của cô chăm chú nhìn vào mặt Lục Minh Viễn , không muốn bỏ qua một chút biến hóa trên mặt anh . Chỉ cần anh có thể toát ra một chút phản ứng đã từng quan tâm cô , vậy những việc là ngốc nghếch kia của cô cũng đáng giá .

Lục Minh Viễn một tay đút trong túi quần , từ từ cúi đầu , dánh sất vào bên tai cô , nhỏ nhẹ dụ dãn nói : “ Bởi vì cô ai cũng có thể làm chồng , thích bị đàn ông làm , cho nên tôi thành toàn cho cô ! “

58. Chương 59: Vô Cùng Yêu Thương....

“Bởi vì cô ai cũng có thể làm chồng, nên thích dính líu đến đàn ông, tôi đây chính là hoàn thành tâm nguyện cho cô.”

Giọng nói chuyện của anh vô cùng ôn hòa, thậm chí lúc đứng lên, anh còn mỉm cười vỗ vỗ đỉnh đầu Xà Mạn Phỉ.

Nhưng mà, động tác này, chẳng những không khiến cho Tô San cảm thấy anh là người đàn ông nhớ nhung tình xưa, ngược lại làm cho cô cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Có lẽ người khác không nghe rõ câu nói nhỏ vừa nãy của Lục Minh Viễn, nhưng mà, do từ nhỏ đã tập võ, lỗ tai con mắt vô cùng nhạy bén nên làm sao cô có thể bỏ qua?

Nhìn Xà Mạn Phỉ bất lực bị người khác kéo ra ngoài, Tô San há hốc mồm, muốn nói gì đó, nhưng chung quy vẫn nhịn được. Hiện tại, không phải là cơ hội tốt để nói chuyện.

Bởi vì được cấp cứu kịp thời, nên Nguyễn Hi Vân cũng không có gì đáng ngại. Sau khi ra khỏi phòng giải phẫu, liền được trực tiếp chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Tô San đứng bên ngoài cách một lớp thủy tinh, kinh ngạc nhìn người đang nằm ở trên giường, mang mặt nạ dưỡng khí, sắc mặt tái nhợt mà ngẩn người.

Lục Minh Viễn cho rằng cô vẫn đang lo lắng chuyện tình cảm của bọn họ thì thở dài đi tới, ôm cô nói: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, chờ mẹ anh tỉnh lại anh sẽ tiếp tục nói chuyện với bà. Hơn nữa, coi như bà không đồng ý, cũng không có biện pháp thay đổi quyết định của anh...”

Anh chợt dừng lại, không nói nữa, bởi vì Tô San đang từ từ quay đầu lại, dùng vẻ mặt không nói được ra lời nhìn anh.

“Cái người này rốt cuộc có tim hay không? Xà Phỉ Mạn dù sao cũng từng là người phụ nữ của anh, anh lại có thể không nể mặt với cô ta như vậy. Mà trong phòng bệnh bây giờ chính là mẹ anh, bà giận đến phát bệnh, anh còn nói không để ý tới ý kiến của bà?”

Mỗi câu nói của Tô San đều làm sắc mặt Lục Minh Viễn chìm xuống một phần, đợi cô đem vấn đề nói hết ra, vẻ mặt Lục Minh Viễn cũng có thể dùng từ đáng sợ để hình dung.

“Vậy em cảm thấy anh nên như thế nào?” Anh chậm rãi mở miệng nói, giữa hai hàng lông mày treo lên vẻ châm chọc: “Anh đoạt lấy thân thể em, quyết định cùng em kết hôn, đối với người phụ nữ trước đây còn phải nhẹ lời an ủi?”

“Hay là nói, lúc mẹ anh nhất quyết phản đối chuyện của chúng ta, anh liền nhận sai rồi xin lỗi với bà và đảm bảo không bao giờ qua lại với em nữa?”

“Tô San, anh thật sự không thể nói, em thật là bị Lori dày vò. Có lẽ cũng tạo thành thói quen bị đàn ông xếp sau cùng, nhưng anh không phải Lori, anh không làm được.”

“Nếu như anh còn em, mặc dù có chuyện gì, mặc kệ sẽ tổn thương bao nhiêu người, anh cũng bảo vệ em. Em chỉ cần chấp nhận anh là được, không cần ra mặt giải quyết chuyện gì.”

Tô San cúi thấp đầu. hàm răng cắn chặt môi dưới, trên mặt mờ mịt mà luống cuống, một hồi lâu sau cũng không đáp được một câu.

Đúng vậy, tại sao cô lại biến thành người như bây giờ? Mọi việc đều đứng trên lập trường của người khác mà suy nghĩ, suy nghĩ xem người khác có bị tổn thương hay không, nhưng chung quy lại là quên bản thân.

Cô nhớ, khi còn bé, cô không phải bộ dạng này.....

Cha luôn nói, con gái chính là để nuông chiều. Bởi vì chỉ có những cô gái có thói quen hạnh phúc, mới có thể vĩnh viễn hạnh phúc.

Mà tại sao tất cả lại thay đổi?

Đại khái.....Là từ khi cô bước vào nhà họ Lâm.

Mặc dù trên dưới nhà họ Lâm đối với cô ôn hòa, nhưng cô lại không có cách nào thoát ra khỏi cảm giác ăn nhờ ở đậu. Hơn nữa Lâm Gia Thịnh quá mức yêu thương, càng làm cô không kiềm hãm được ý nghĩ phải làm sao để báo đáp người bên cạnh.

Ý niệm như vậy, chợt khiến lòng Tô San lạnh.

Có lẽ.....Có lẽ đây cũng là do Lâm Gia Thịnh cố ý. Để cho cô cam tâm tình nguyện trở thành người bảo vệ nhà họ Lâm.

Trong nháy mắt kia, Tô San thật muốn khóc.

Lục Minh Viễn ở xa nhìn bộ dạng chực khóc lăn xả của cô, trong lòng yên lặng thở dài, anh hối hận vì giọng điệu nặng nề lúc nãy của mình. Nếu như cô thật sự khóc, người đau lòng vẫn là anh.

Anh dùng một tay kéo cô qua, ôm bóng người nhỏ nhỏ vào trong ngực, tay ở phía sau vỗ nhẹ lưng cô, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Hôm nay em cũng đã mệt, anh đưa em về nghỉ trước. Cái gì nghĩ chưa thông có thể từ từ suy nghĩ, có được hay không?”

Sau khi đưa Tô San về, anh gọi điện cho cha báo cáo tình hình bên này. Ông cụ có giọng nói cứng rắn im lặng một hồi lâu sau mới hỏi: “Con nói, cha của con bé là Tô Chính?”

“Đúng, Tô Chính. Hơn mười năm trước khi thanh tra các tỉnh miền Nam.” Lục Minh Viễn khẽ ngừng, lại nói: “Cái người đã đơn thương độc mã cứu cha khi đang ngấm lạc đà. Cha còn nhớ rõ ông ấy chứ?”

Ngấm lạc đà, Tô Chính.....Lục Minh Đức từ từ nhắm mắt lại, khóe mắt đầy những nếp nhăn chợt ẩm ướt.

Sao mà quên, làm sao mà quên được?

Năm đó ông nhận lệnh đi thanh tra về ma túy ở các tỉnh miền Nam, không ngờ bị một nhóm buôn bán thuốc phiện để mắt tới, đang lúc ngấm lạc đà thì chợt xảy ra bắn nhau kịch liệt rồi rơi xuống vách đá.

Là do Tô Chính để ý thấy nơi ngấm lạc đà là nơi địa thế hiểm yếu, xung quanh còn có thể có khả năng cất giấu ma túy, nên một thân một mình đi tìm ông, cố ông bị ngã gãy chân trên lưng, từng bước leo lên trên ngọn núi.

Ôn cứu mạng không gì báo đáp, Lục Minh Đức hỏi Tô Chính có đồng ý cùng về Bắc Kinh với ông không. Du Lâm mặc dù có khung cảnh đẹp, nhưng dù sao cũng không phải thủ đô phồn hoa rực rỡ. Huống chi có ông diu dặt, nhất định Tô Chính có thể lên như điều gặp gió.

Nhưng mà vượt qua dự liệu của ông chính là Tô Chính từ chối. Tô Chính nói, dù sao cũng cần phải có người canh giữ vùng đất này, mới có thể đảm bảo cho thủ đô phồn hoa rực rỡ.

Một giây kia, Lục Minh Đức biết rõ—Tô Chính, là một quân nhân chân chính.

Mà con gái do người đàn ông ấy dạy dỗ, lại có thể kém?

Lục Minh Đức chậm rãi thở ra một hơi, một lần nữa mở mắt ra thì liền trở về Tư lệnh Lục quyết đoán không chút do dự.

“Con cứ lo công việc đi, mẹ con cha sẽ nói chuyện.”

Lục Minh Viễn cười cười: “Cảm ơn cha.”

“Không cần cảm ơn cha, chỉ cần cô đối xử tốt với con gái nhà họ Tô là được. Không để cho sau này cha có chết cũng không dám đi gặp mặt ân nhân cứu mạng.”

“Cha cứ yên tâm.” Vừa nói chuyện, Lục Minh Viễn chợt nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, cha, quay người lại rồi có thể lấy tấm hình trong giá sách kia cho con được không?”

“Tấm hình?” Lục Minh Đức ngẩng ra, sau đó xoay người, nhìn về phía giá sách.

Khung ảnh bằng gỗ tử đàn thượng hạng, ở bên trong là một tấm hình. Một người đàn ông anh tuấn mặc quân trang đang ôm một cô gái nhỏ có hai búi tóc ở trên đầu, gương mặt nhìn về phía ống kính cười vui vẻ.....

Lục Minh Đức chợt bừng hiểu ra, khuôn mặt đầy nếp nhăn chợt vui vẻ, luôn miệng nói: “Được, được, đưa cho con, đưa cho con.”

Lục Minh Viễn cúp điện thoại, trở lại chỗ ngồi, ánh mắt mắt hờn nhìn ra phía ngoài cửa sổ, bên môi treo một nụ cười nhàn nhạt. Yên tĩnh, an tường.

Khi về đến nhà, thì Tô San đang dựa vào đầu giường vẽ mặt buồn rầu.

Lục Minh Viễn đi qua ôm lấy cô, dùng chân tơ nhẹ nhàng bọc cô lại, để cho cô thoải mái dựa vào ngực mình, sau đó mới hỏi: “Nghĩ cái gì mà mặt hờn như vậy? Cũng không cả đắp chăn.”

“Hả?” Tô San nhìn anh một cái. Giống như hơi do dự, nhưng mà lời nói còn chưa ra khỏi miệng, Lục Minh Viễn liền dùng ngón tay trở đề xuống.

Anh khẽ nhếch môi, cười như không cười nói: “Nếu như lại đối phó anh, cẩn thận anh phạt em.”

Tô San sững sốt một chút, ngay sau đó lại làm bộ dạng khiếp sợ, khẽ rụt đầu một cái, bộ dạng như tiểu yêu tinh, trêu chọc làm Lục Minh Viễn vui lên.

Chốc lát sau, anh thu hồi lại nụ cười, thoáng đẩy Tô San ra, nắm lấy bả vai cô, nghiêm túc nhìn cô mà nói: “San San, anh mới nói qua với cha về hôn lễ của chúng ta thôi. Từ nay về sau, anh hi vọng em có thể tập thói quen dựa vào anh, thói quen được anh bảo vệ, hiểu chưa?”

Ánh mắt của người đàn ông vô cùng chăm chú, cứ như vậy bình tĩnh mà nhìn cô, khiến Tô San có loại cảm giác cô là người quan trọng nhất trên thế giới.

Người phụ nữ nào không hi vọng được bảo vệ, yêu thương?

Tô San cảm thấy hốc mắt ươn ướt, cô gật đầu lia lịa.

“Lúc này mẹ gọi điện cho em. Nhờ vào sự náo loạn quá lớn của lần này, Hội Đồng Quản Trị một lần nữa ra yêu cầu, lựa chọn....”

Cô dừng một chút, bên môi có chút khổ sở, giọng nói cũng trầm xuống: “Lựa chọn Lâm Duệ làm tân Chủ tịch.”

59. Chương 60: Quanh Co Khúc Khuỷu...

“Như vậy sao.....” Lục Minh Viễn hạ tầm mắt, sau một lát trầm tư liền hỏi: “Vậy em nói cho anh biết, em muốn làm sao?”

Thấy Tô San không nói lời nào, anh lại hỏi: “Muốn ngăn cản cậu ta? Muốn bảo vệ chú Lâm?”

“Em không biết.” Tô San cúi đầu.

Cô chưa bao giờ sáng tỏ như giờ phút này, Lâm Gia Thịnh và Lâm Duệ mới là cha con, máu mủ tình thâm. Mà cô chỉ là con gái riêng, dù có làm nhiều hơn nữa, thì cũng chỉ là người ngoài.

Giống như cảm nhận được Tô San cũng đang giằng giũa giữa cô đơn, Lục Minh Viễn cầm tay cô nắm thật chặt. Anh hôn lên vành tai cô rồi nhỏ giọng nói: “Đừng lo lắng, mặc kệ quyết định của em là gì, anh đều ủng hộ em vô điều kiện.”

Cánh tay anh rắn rỏi có lực, lời nói càng làm cho người ta ấm lòng.

Tô San ngẩng đầu nhìn anh, trong lồng ngực pha trộn đủ loại tâm tình phức tạp, thật giống như muốn vỡ tung ra.

Trong cổ họng giống như bị một cái gì đó chặn lại, làm cô không nhin được mà từ từ giơ tay lên, vuốt ve mặt Lục Minh Viễn.

Đây là người đàn ông toàn tâm toàn ý vì cô. Anh có quá khứ huy hoàng, lại chịu vì cô mà buông bỏ, xóa hết hào quang, trở về thành một tờ giấy trắng, sạch bong bước tới trước mặt cô.

Anh không phải là Lâm Gia Thịnh có tâm ý riêng, cũng không phải là Lâm Duệ không buông bỏ được thù hận, anh đơn giản chỉ là một người đàn ông vì yêu mà bảo vệ cô.

Cõi đời này, còn có cái gì tốt đẹp hơn so với điều này?

Tô San thở dài một hơi, chủ hôn xuống cổ Lục Minh Viễn.

“Minh Viễn, cảm ơn anh, cảm ơn đã chọn em.”

Đầu lưỡi xinh xắn tham lam tiến vào, mơn chớn, ôm anh, cuốn lấy anh, không muốn buông ra.

Giây phút sợ hãi ngăn ngừa của Lục Minh Viễn đi qua, anh lập tức đổi khách thành chủ. Nơi mềm mại này tựa như một vòng xoáy khổng lồ, hấp dẫn anh không ngừng muốn nhảy xuống.

Thân thể Tô San không kiềm hãm được mà ngã ra sau, Lục Minh Viễn buông lỏng sức lực, cô nằm lên nệm giường mềm mại.

Từng món quần áo được cởi ra, bàn to của anh vội vàng di chuyển trên người cô, nụ hôn của anh nhiệt tình và kịch liệt. Anh không có liên miên nói những lời tâm tình bất diệt, mà chỉ dính vào bên tai cô, không biết nói bao nhiêu lần câu: “San San, anh muốn em, anh muốn em....”

Trước khi rơi vào tình triều, trong đầu Tô San hiện lên ý niệm cuối cùng—đến lúc rồi, đến lúc rời khỏi vỏ bọc hào môn nhà họ Lâm, cô nên sống cuộc sống của chính mình.

*

Cuộc họp Hội Đồng Quản Trị lần này, nhất định là một màn tranh đoạt kịch liệt. Vương đồng cầm đầu một nhóm những đồng sự uy tín lâu năm, dưới sự cho phép của nhà họ Trương, rồi rút dựa hơi Lâm Duệ. Mà Lâm Gia Thịnh người có khả năng bình định cục diện, lại chậm chạp chưa từng xuất hiện.

Tô San không tự chủ mà nắm chặt tay Lục Minh Viễn. Cho dù đến lúc này, cô vẫn như cũ không muốn thấy, Lâm Gia Thịnh bị người ta dùng cách thức này, đuổi ra khỏi trung tâm quyền lực của nhà họ Lâm.

Hạ Tâm Di ngồi ở vị trí bên cạnh Chủ Tịch, sắc mặt bà có chút âm trầm. Mang sắc mặt không thay đổi quay sang hỏi Lâm Duệ: “Duệ Duệ, đây thật sự là những gì cậu muốn sao? Để cho Lâm thị sửa thành họ Trương?”

Lâm Duệ ngồi không nhúc nhích, tầm mắt vẫn bình thản rơi xuống mặt bàn, giống như hoàn toàn không có nghe được những lời nói của Hạ Tâm Di.

“Cậu.” Hạ Tâm Di giống như bị chọc giận, bàn tay giơ lên cao, nghiêng rằng, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ không muốn nhúc nhích kia, bỗng nhiên cảm thấy không còn hơi sức.

Bà từ từ thu tay về, trong lòng chợt nảy sinh một mối: “Dù sao đều là họ Lâm các người, tôi mặc kệ, không cần quan tâm, Các người thích như thế nào thì như thế thôi.”

Hạ Tâm Di đứng lên, cười nhạt với Lâm Duệ vài tiếng: “Chỉ mong sau này cậu không hối hận.”

Nhìn người cuối cùng phản đối cũng rời đi, Vương đồng không khỏi vui mừng quá đỗi: “Nếu Hạ đồng cũng không có ý kiến gì, vậy chúng ta bỏ phiếu biểu quyết thôi. Tôi đề nghị Giám đốc Lâm Duệ tiếp tục nhận chức vụ Chủ tịch.”

Tô San vốn cho là Lâm Duệ đã sớm sắp đặt tốt tất cả, chỉ cần có người đứng lên hô hào, phái dưới nhất định sẽ ủng hộ.

Thật không nghĩ đến, sau khi Vương đồng nói ra câu kia, cả phòng họp rơi vào một loại im lặng quỷ dị chưa từng có.

Cánh tay Vương đồng còn đang ở trên đầu, vẻ mặt có chút ngây ngốc, ánh mắt cứng ngắc liếc xung quanh một cái, giống như không nghĩ tới nó sẽ thế này.

“Xi.” Tô San nhìn bộ dáng ngu ngốc của ông ta, không nhịn được bật cười lên.

Vương đồng hung hăng lườm cô một cái, lúng túng thu tay lại, trên mặt thoáng qua vẻ xấu hổ.

Một vị đồng sự vừa rồi không giơ tay biểu quyết giống ông ta liền trở nên lo lắng.

Tuy nói thể cục hiện tại không rõ, nhưng Vương Thành Sơn là người lòng dạ nhỏ mọn, thủ đoạn âm độc, nhất định là không thể xúc phạm.

Đề phòng sau này bị ông ta tính sổ, vị đồng sự đó đành phải nhắm mắt giơ tay đề nghị: “Nếu không.....Sau giờ nghỉ trưa, chúng ta đem lựa chọn của bản thân viết lên giấy đi.”

Lời vừa nói ra, phía dưới lập tức vang lên tiếng phụ họa.

Vương đồng rất hả hê liếc nhìn Tô San, giống như là đã nắm đại quyền, bày ra dáng vẻ quyền uy, bàn tay gõ nhịp rồi nói: “Cứ như vậy đi, mười phút sau mọi người viết phiếu. Năm đại đồng sự có ý kiến giống nhau, vậy kết quả được quyết định.”

Lâm Duệ mặc dù chỉ dùng thời gian ngắn nửa năm, để ổn định vị trí quản lý của công ty, nhưng anh ta lại không quản được lòng người.

Sau khi có kết quả bỏ phiếu, Lâm Gia Thịnh hẳn là có được một nhóm lớn tiểu cổ đông ủng hộ, nên thắng lợi với ưu thế yếu ớt.

“Cái này không thể nào, sao lại có thể như vậy.....” Tay Vương đồng run rẩy, đầu đầy mồ hôi, ngược lại thì Lâm Duệ chỉ nhàn nhạt nhìn ông ta một cái: “Có cái gì mà không thể nào? Chúng ta thua.”

Giọng nói không chút để tâm, giống như đang nói chuyện của người khác.

“Cậu câm miệng.” Vương đồng hung hăng vỗ tay xuống bàn.

Ông ta mạo hiểm đem tất cả tiền tài đặt cược lên người Lâm Duệ, hoàn toàn không thêm để ý mặt mũi của Lâm lão gia, sau này ông ta phải ăn nói sao?

“Ai nói con thua?” Giữa sự giằng co, ngoài cửa chợt vang lên giọng nói của Lâm Gia Thịnh. Ngay sau đó, cửa lớn bị người ta kéo ra từ bên ngoài.

Lâm Gia Thịnh chậm rãi đi vào cửa, kể cả Lục Minh Viễn và những người ở bên trong đều không tự giác mà đứng lên.

Anh hùng không ngại khó khăn, tuổi già chí chưa già. Năm đó tay không tạo dựng sự nghiệp, lại không nghĩ tới ba mươi năm sau lại bị chính con trai mình buộc phải xuống đài. Số mạng, thật buồn cười biết nhường nào.

Lâm Gia Thịnh đứng trước vị trí Chủ Tịch, trên mặt nhàn nhạt sự tự giễu.

Trong nháy mắt ngẩn ngui, Vương đồng đã nhận ra tình thế. Ông ta sải bước tiến lên, gương mặt nặn ra một nụ cười: “Lão Lâm, ông khỏe chứ? Thật sự là quá tốt rồi. Ông không biết, mấy hôm nay tôi vẫn rất nhớ ông.....”

“Cảm ơn.” Lâm Gia Thịnh giơ tay lên cắt đứt những lời dối trá làm người ta muốn nôn mửa kia, trên mặt treo lên nụ cười châm chọc: “Hôm nay tôi chỉ nói một câu thôi. Đợi tôi nói xong, ông tiếp tục cũng chưa muộn.”

“A.....” Vương đồng nhất thời không kịp phản ứng.

Lâm Gia Thịnh không nhìn ông ta thêm một cái, chỉ nhẹ nhàng vuốt tay vịn ghế nôi. Vị trí này, ông đã ngồi ba mươi năm.

Tay vịn ghế làm bằng gỗ tử đàn, năm đó do chính ta ông tự chọn, không ngờ sẽ dùng lâu như vậy.

Trước mắt có một số gương mặt quen thuộc....

Bọn họ.....Đều đã cùng nhau trải qua những năm tháng khó khăn.....

Muốn rời đi, nhưng vẫn có chút không bỏ được.....

Lâm Gia Thịnh nhắm mắt lại, cố gắng đem nước mắt chực trào ra nuốt trở về, giọng nói có chút khàn khàn chậm rãi nói: “Hiện tại, tôi tuyên bố, tôi từ chức Chủ Tịch A.E, Lâm Duệ con trai tôi sẽ tiếp nhận, hi vọng mọi người trước sau như một ủng hộ Lâm thị, cảm ơn.”

*

Cuộc chiến tranh đoạt của Lâm thị rốt cuộc cũng hạ màn, nhưng tâm tình nhiều người không cách nào bình tĩnh được.

Tô San để tờ báo xuống, dụi mắt, cảm thấy có chút mệt mỏi. Chuyện của nhà họ Lâm chiếm tất cả các trang báo lớn nhỏ.

Lục Minh Viễn cảm nhận được cảm xúc chán ghét của cô, anh đứng dậy lấy từ trong tủ tupper một chai rượu đỏ, nhàn nhạt rót một chút, đưa tới, giọng nói ôn nhu: “Uống một chút đi.”

“Ừ, cảm ơn.” Tô San nhận lấy, cầm ở trong tay từ từ lắc, nhưng không uống. Màu rượu đỏ lặn dần gọn sóng, nhìn cực kỳ xinh đẹp.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy.” Lục Minh Viễn lôi tờ báo ở trong tay Tô San ra, ném qua một bên: “Em phải biết, đại chúng rất có hứng thú với những loại chuyện gia đình như vậy. Nhưng mà, bọn họ cũng rất mau quên, sẽ nhanh chóng bị chuyện khác hấp dẫn.”

“Không có, em không có buồn.” Tô San quay mặt sang, cười: “Em chỉ xúc động vì một bài báo mà thôi.”

“.....Cái gì?”

“Cácy này này.” Tô San đưa ra đầu ngón tay xanh nhạt, chỉ lên tờ báo trên khay trà.

Lục Minh Viễn nhìn theo phương hướng ngón tay của cô, một hàng chữ lớn đột nhiên đập vào mí mắt.

—một cuộc bỏ phiếu, tình thân, tình bạn, tình yêu, bao nhiêu chân tình?

Trên mặt anh hơi mất tự nhiên, chốc lát sau, lại thở dài: “Em đều biết?”

Tô San cúi đầu nhấp ngụm rượu, chất lỏng màu đỏ dính trên môi, nụ cười vẫn như cũ.

“Chuyện anh bỏ phiếu cho Lâm Duệ, em đã sớm biết”

“Em tức giận?”

“Không có.” Tô San lắc đầu một cái, đem ly rượu đặt lên bàn, ngồi vắt chân, nghiêng đầu nhìn anh nói: “Chỉ là nếu như có thể, em hi vọng anh có thể cho em một lời giải thích.”

“Ừm...” Lục Minh Viễn trầm ngâm một chút, tựa như thỏa hiệp: “Anh nhớ em có từng nghe nói, quan hệ của anh và Ellen không tệ.”

“Ừ, tiếp tục.”

“Cậu ta nhờ anh tới giúp một tay, thời gian trước anh đã thua mua không ít cổ phiếu của Lâm thị, chỉ là em phải biết, một phần trong đó là tiền của Ellen. Anh không có biện pháp dùng tiền của anh em để lấy lòng người đẹp, dù người đẹp kia chính là vợ anh....”

“Đừng nói nữa.” Tô San chợt đứng lên, lấy tay che miệng Lục Minh Viễn, nhỏ giọng nói: “Em hiểu rồi, em đều đã hiểu. Anh làm đúng.”

“Không, em không hiểu.” Lục Minh Viễn kéo tay Tô San, anh nhìn thật sâu vào trong mắt cô: “Anh thật sự xin lỗi em, nhưng xin em tin tưởng anh, lần này nếu như kết quả là Lori thắng, anh nhất định không tiếc bất cứ giá nào, trong thời gian ngắn nhất, vì cha dựng em mà xây dựng lại một Lâm thị khác.”

Tô San nhìn chăm chăm anh, nước mắt từ từ dâng đầy hốc mắt.

Đây chính là Lục Minh Viễn, người đàn ông cô chọn. Không phụ bất cứ ai, một câu nói khó khăn như vậy, nhưng mà anh thật sự đã làm được.

60. Chương 61: Nếu Như Có Thể Làm Lại Một Lần.....

Tô San quay trở lại chỗ ở của mình, thì không ngờ Lâm Duệ đang đợi mình. Hai bàn tay của Lục Minh Viễn nắm chặt, chân mày nhíu lại.

Trong trí nhớ của cô, anh rất ít khi biểu hiện sự không vui ra mặt, Tô San không khỏi có chút lo lắng, cô đưa tay thử nắm lấy cổ tay anh, thật là may, không bị đẩy ra.

“Minh Xa, không phải em gọi anh ta tới....”

“Anh hiểu.” Lục Minh Viễn khép hờ mắt.

Tô San cắn môi, do dự một lát, rốt cuộc hạ quyết tâm nói: “Nếu như anh không muốn em gặp anh ta, thì bây giờ có thể dẫn em đi, em tuyệt đối sẽ không tức giận.”

“Thật?” Lục Minh Viễn nghiêng về mặt không biểu cảm qua nhìn cô. Tô San cũng nhìn lại bằng vẻ mặt bình thường, an tĩnh.

Chốc lát sau, Lục Minh Viễn cười, giơ tay vén lại mái tóc hơi rối bù của cô, cưng chiều nói: “Em đi xuống đi, sau khi cậu ta về thì điện thoại cho anh.”

“Hà?” Tô San nhất thời không kịp phản ứng: “Anh.....Đồng ý em đi gặp anh ta?”

“Em đã nói như vậy, anh còn có gì mà không yên lòng?” Lục Minh Viễn thở dài một hơi, chủ động mở khóa cửa, trong miệng than nhẹ mấy lời: “Huống chi, em cũng không còn để trong lòng.”

Tô San không nhịn được nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai của anh. Giờ khắc này, cô thật lòng cảm kích anh, cảm tạ sự tin tưởng của anh, cũng cảm tạ anh đã hiểu.

Mở cửa xe, Tô San vẫy tay với Lục Minh Viễn, sau khi nhìn xe hơi quay đầu rời đi, mới từ từ xoay người, đi về phía Lâm Duệ, rồi dừng lại cách anh ta một mét, nhàn nhạt hỏi: “Sao lại tới tìm tôi?”

Cô dừng lại một chút, ánh mắt nhìn về nơi xa xôi: “Anh biết không? Tôi chuẩn bị kết hôn.”

Lâm Duệ cười khỏ cúi đầu: “Anh biết rõ, anh chỉ là tới để chúc phúc cho em.” Anh ta vung tay lên, trong tay là vé máy bay: “Anh phải đi, ngày mai bay.”

“Cái gì?” Tô San kinh hãi, sải bước tiến lên, nắm lấy tay Lâm Duệ, rồi lại liếc nhìn vé máy bay, thật sự là tên anh ta.

Cô bối rối, cuối cùng cũng buông tay: “Anh....anh muốn đi nước Anh? Nhưng tại sao lại như vậy? Chú Lâm biết không? Chú ấy đồng ý sao?”

“Cha anh còn chưa biết, em đừng nói cho ông ấy biết.”

“Anh...anh...” Tô San thật là tức giận, cô duỗi ngón tay, cắn răng lắp bắp ‘anh’ cả nửa ngày, cuối cùng cũng gập dứ dậm chân nói: “Anh quả thật là hồ đồ.”

Được rồi, ban đầu người nhà họ Lâm không muốn anh ta về nước, thế nhưng anh ta lợi dụng lúc Lâm Gia Thịnh ngã bệnh trở lại đoạt quyền.

Trước kia Lâm Gia Thịnh ở dưới áp lực, không cách nào tuyên bố Lâm Duệ là người thừa kế Lâm thị, anh ta liền tiếp tay với người ngoài thu mua cổ phiếu của A.E.

Mà đến khi Lâm Gia Thịnh không còn quan tâm đến bất cứ cái gì nữa, trước mặt mọi người tuyên bố từ chức. Anh ta thì tốt rồi, lại muốn phải xông xênh chạy lấy người.

Tô San cảm thấy đỉnh đầu mình đang bốc lên khói xanh. Mà Lâm Duệ đã kéo xong cửa sắt: “Đi thôi, đi lên rồi nói.”

Tô San đè nén tức giận mở cửa phòng mình, khí thế đằng đằng đi tới bên cạnh sofa, hung hăng vứt giỏ xách sang bên cạnh, đặt mông ngồi xuống nói: “Có phải anh vẫn còn giận chú Lâm? Anh phải trả thù chú ấy sao? Coi như trước kia chú ấy có nhiều điều không đúng, nhưng anh cũng không thể để ý xem chú ấy đã nhiều tuổi, đừng để chú ấy lo lắng nữa được không?”

Nói thật, sau khi được Lục Minh Viễn giải thích, cáio lại tình cảm thân thích giữa Tô San và Lâm Gia Thịnh cũng đã giảm bớt nhiều. Nhưng mà, dù sao nhà họ Lâm cũng nuôi lớn cô. Không có tình cảm cũng có ân đức.

Nếu như trước ngày cô đính hôn, Lâm Duệ lại một mình đi nước Anh, như vậy cô càng thiếu nợ Lâm Gia Thịnh. Cô không muốn như vậy.

Đối với sự trách cứ của Tô San, Lâm Duệ chỉ im lặng đem giỏ xách ở dưới đất nhặt lên, treo lên giá áo ở cạnh cửa.

Anh ta bình tĩnh đứng ở đó, đưa lưng về phía Tô San, một lúc lâu mà không nói gì. Qua một hồi sau, mới chậm rãi mở miệng: “Anh không muốn trả thù ai, cẩn thận suy nghĩ, trong quá khứ hơn hai mươi năm trước, cũng không có ai có lỗi với anh.”

Anh ta khẽ ngừng, bên môi nở ra nụ cười ảm đạm, nhỏ giọng nói: “Chỉ có anh có lỗi với người khác mà thôi.....”

Người đàn ông cho tới bây giờ luôn ôm cổ chấp, chợt yếu ớt nói—không có ai có lỗi với anh ta, chỉ có anh ta phải xin lỗi người khác. Tô San không kịp tránh né, trái tim cô giống như bị một cái gì đó nhẹ nhàng đâm xuống.

Có chút chua, có chút đau.

“Lori...” Cô không kiềm chế được gọi ra tên mà Lục Minh Viễn hay gọi với anh ta, lời nói vừa ra khỏi miệng liền ngớ ngàng, cô có chút xấu hổ liền nhìn sang chỗ khác.

Sự sợ sệt ngăn ngừi xẹt qua trong mắt Lâm Duệ, rồi cười. Xem ra, anh ta thật sự có thể yên tâm, có thể buông tay.

Anh ta chợt kéo Tô San qua, đem cô ôm vào trong lòng.

Tô San sợ hết hồn, vội vàng giãy ra: “Này, anh làm cái gì vậy? Buông tôi ra.” Cô đã nói muốn kết hôn, làm sao người này còn có thể làm như vậy?

“Đừng động đậy.” Vậy mà, Lâm Duệ chỉ dùng một câu nói, liền dập tắt lửa giận của Tô San: “Đây là cái ôm của bạn bè, ôm chúc phúc. Một lần cuối cùng.”

Tiếng nói của anh ta rất nhẹ, mang theo sầu não nhàn nhạt. Trong nháy mắt, giống như sinh lý tử biệt đang ở trước mắt.

Tô San chợt cảm thấy bất lực, sau vài giây, liền ủ rũ xuống.

“Thật muốn đi sao? Không thể không đi sao? Anh cũng đã không giận ai, cần gì phải tha hương?”

Lâm Duệ cảm được cảm xúc đang xuống thấp của Tô San, đáy lòng có một tia vui vẻ bí ẩn. Đây là người phụ nữ bị anh ta phụ lòng một lần nữa, là người phụ nữ anh ta thương nhớ, cho tới giây phút này, cô vẫn suy nghĩ đến ưu sầu của anh.

Chỉ tiếc, bỏ qua chính là bỏ qua.

Lâm Duệ nhắm mắt lại, khe khẽ thở dài.

“Đừng buồn vì anh, anh chỉ muốn tự mình phấn đấu. Tha hương không có ý nghĩa là cô độc, còn có ý nghĩa là hi vọng, ở nơi nào, anh cũng có thể bắt đầu lại từ đầu.”

Tô San không nói gì, nhưng cô hiểu, Lâm Duệ nói đúng.

Hai người im lặng ôm nhau một lúc lâu, cuối cùng, cũng là Lâm Duệ buông cô ra trước.

Anh ta nhẹ nhàng vuốt tóc cô, động tác dịu dàng, ánh mắt chuyên chú, như muốn dùng khoảng thời gian ngắn ngủi này, chạm khắc tất cả vào trí nhớ.

“Đồng ý với anh, sau này sống thật tốt. Anh Lục rất quan tâm em, nếu như đã cầu hôn em, nhất định cho em một cuộc sống tốt nhất.”

“Ừ.”

“Còn nữa, cùng anh ấy về thành phố Đồng đi. Tương lai nếu như không có việc gì, cũng không cần trở về Lâm Du. Em là cô gái thông minh, nên biết, cha anh còn lâu mới có được sự nhân từ khoan hậu như bề ngoài.”

“Ừ.” Tô San gật đầu có chút khó khăn.

“Đúng rồi, nhà họ Lục là gia đình lớn, quan hệ thân thích rắc rối. Sau này, em ngàn vạn lần không được lỗ mãng. Nhìn nhiều, trước khi nói cần phải tìm hiểu kỹ, biết không?”

“Được, em sẽ nhớ.” Tô San cắn chặt môi, liều mạng đè nén chua xót ở đáy mắt mà dùng sức gật đầu, nhưng giọng nói đã nghẹn ngào.

Về mặt Lâm Duệ nhất thời cứng lại. Anh ta đang làm gì vậy, không phải là tới nói lời từ biệt, hi vọng Tô San hoàn toàn quên anh ta, bắt đầu một cuộc sống mới sao? Tại sao lại biến thành bà mẹ hay can ngăn vậy?

Miễn cưỡng cười cười, Lâm Duệ hít sâu một hơi, tự lên tinh thần rồi nói: “Cứ như vậy đi. Chúc em hạnh phúc.”

Anh ta từ từ đưa tay đẩy hai vai Tô San ra, lui về sau một bước, cuối cùng nhìn thật kỹ cô một cái. Anh ta có thể cảm nhận thấy, một thứ nào đó cực quan trọng trong cuộc sống đang chậm rãi bị tách ra. Từ nay về sau, sinh mệnh của ta ta đại khái sẽ không còn hoàn chỉnh.

Vậy mà, những thứ này đều là đau đớn không nói được thành lời, vĩnh viễn bị chôn chặt trong trái tim.

Lâm Duệ hung hăng nắm chặt thành quyền, nhanh chóng rời đi.

Tiếng cánh cửa khép lại, kết thúc một đoạn số mạng dây dưa của hai người.

Trong thoáng chốc, Lâm Duệ hình như nghe thấy tiếng hát của thời gian. Nhẹ nhàng vang lên trong lòng.

“Anh trai, anh thật đẹp, em có thể sờ sờ mặt anh không?”

“Anh trai, tiếng đàn của anh đánh thật dễ nghe, anh có thể dạy em không?”

“Anh trai...”

Nếu như thời gian có thể trở lại, nếu như anh ta có thể trở về ngày hôm qua. Anh ta nhất định sẽ để xuống những thứ thù hận buồn cười kia, xoay người, ôm lấy bóng dáng vẫn đi theo phía sau anh ta, một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc, tiếp nhận ấm áp.....

61. Chương 62: Tô San Vs...!

Lễ đính hôn bắt đầu được chuẩn bị một cách tất bật, nhưng mà, thái độ của Nguyễn Hi Vân vẫn là tâm bệnh của Lục Minh Viễn.

Tô San có đi tới bệnh viện thăm mấy lần cùng với anh, Nguyễn Hi Vân đối với Tô San đều ôn hòa, tìm không ra khuyết điểm, nhưng chỉ là làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Hơn nữa Xà Mạn Phi vẫn luôn túc trực bên cạnh giường bệnh, cả ngày lo trong lo ngoài, quả thật chính là bộ dáng tự mình là nàng dâu. Tô San không muốn xảy ra xung đột với người lớn, nên chưa bao giờ nói tới cái gì, nhưng Lục Minh Viễn lại không muốn thấy Tô San uất ức.

Một hôm, thừa lúc cả Tô San và Xà Mạn Phi đều không có ở trong phòng, Lục Minh Viễn ngồi bên cạnh giường Nguyễn Hi Vân, hòa nhã thương lượng: “Mẹ, con và San San cũng chuẩn bị kết hôn, mẹ cần gì, thì cứ nói San San làm, không cần nhờ Mạn Phi, có được không?”

Nguyễn Hi Vân ngẩng mặt lên, giọng nói bình thường, hỏi: “Sao vậy? Mạn Phi than trách khổ cực với con?”

“Không phải.” Lục Minh Viễn nhe răng, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ: “Chỉ là như vậy thì không tốt lắm, San San sẽ rất khó xử....”

“Con chỉ biết nghĩ tới Tô San!” Thấy anh mở miệng đóng miệng đều là Tô San, sắc mặt Nguyễn Hi Vân liền lập tức khó coi, lồng ngực phập phồng tốc độ cũng trở nên nhanh hơn.

“Mạn Phi ở bên cạnh mẹ nhiều năm như vậy, mẹ đã có thói quen có con bé rồi, mẹ muốn nhận nó làm con gái nuôi. Hôn sự của con mẹ không có quyền bàn tới, mà chuyện riêng này cũng phải trưng cầu sự đồng ý của con sao?”

Nguyễn Hi Vân vốn là một người phụ nữ rất có đạo lý, bằng không sao có thể dùng thân phận mẹ kế, lấy được sự tôn trọng từ trên xuống dưới của nhà họ Lục.

Nhưng mà, sau cuộc điện thoại của Lục Minh Đức liền chuyển biến xấu.

Người đàn ông luôn cùng bà thương lượng mọi chuyện, vậy mà lại dùng giọng điệu mạnh mẽ ra lệnh cho bà, không cho bà can thiệp vào chuyện qua lại của Tô San với con trai. Hai cha con đồng thời vì một người phụ nữ mà khiêu chiến với bà, bà làm sao nuốt nổi cơn giận này?

“Mẹ muốn nhận cô ta là con gái nuôi?” Lục Minh Viễn sững sờ, ngay sau đó cau mày nói: “Mẹ, chuyện này con không đồng ý. Mẹ thoải mái, người khác sẽ khó chịu.”

Làm con trai, anh không nên quơ chân quơ tay với trưởng bối. Nhưng dù sao Xà Mạn Phi đó cũng từng là người phụ nữ của anh trong ba năm, cha Xà lại có quan hệ buôn bán với anh, nếu như để cô ta tùy ý ra vào nhà lớn họ Lục, chẳng phải Tô San sẽ khó chịu?

“Con???” Nguyễn Hi Vân dường như giận quá hóa cười. Cái ‘người khác’ đó là ai, có thể không cần nói cũng biết. Cái gì là cưới vợ quên mẹ, hôm nay bà chính thức lãnh giáo.

Nguyễn Hi Vân xuất thân trong gia đình lớn, không làm ra được cái chuyện khốc lóc om sòm, tức giận vô cùng, cũng chỉ hung hăng quay lưng đi, lạnh lùng nói: “Con đi ra ngoài ẹ. Coi như mẹ uống công nuôi con.”

Lời nói thốt ra khỏi miệng Lục Minh Viễn liền cảm thấy có chút quá mức, nhưng muốn vặn hỏi lại thì đã muộn. Bộ dạng của Nguyễn Hi Vân, rõ ràng là không muốn bàn lại, anh chỉ có thể đứng lên, bất đắc dĩ thở dài, dè dặt góc chăn ẹ kể.

“Mẹ, con không có ý đó. Trong lòng con, mẹ và Tô San đều quan trọng như nhau, nhưng mẹ có nói đạo lý không?”

Anh nhẹ giọng, mà Nguyễn Hi Vân cũng chỉ trả lời hai chữ: “Ra ngoài.”

Lục Minh Viễn im lặng trong chốc lát, xoay người đi ra ngoài cửa. Bỗng nhiên vừa đi ra ngoài, liền lập tức ngẩn ra.

“San San? Không phải em đi mua trái cây sao? Sao lại ở chỗ này?” Anh mới hỏi câu này chợt nghĩ tới cái gì đó, vội vàng im lặng, xoay người đóng cửa lại. Sau đó kéo tay của cô, đi về phía cuối hành lang.

“Em quên mang ví tiền.” Tô San nhẹ nhàng đáp.

“....Trở lại bao lâu rồi?”

“Được một lát rồi.” Tô San cúi đầu xoa xoa lỗ mũi.

“Tại sao không đi vào?”

Tô San không có lên tiếng.

Lục Minh Viễn hơi mím môi, dừng bước chân lại, vịn hai vai Tô San, khiến cho cô ngẩng đầu lên. Quả nhiên, cặp mắt kia đỏ ửng hệt như mắt nai.

“Ai.....” Anh thở thật dài. Hao tổn tâm trí, đơn giản là muốn cô vui vẻ, nhưng tại sao, cuối cùng cô vẫn khóc?

“Em không cần lo lắng, anh sẽ xử lý tốt.” Anh tinh tế gạt khóe mắt ẩm ướt của cô, dịu dàng khuyên lớn.

Vậy mà, anh càng dịu dàng, Tô San càng đau lòng. Kể từ ngày ở chung với anh, cô hình như chỉ mang cho anh phiền toái.

Đột nhiên không nhận được mà nghĩ muốn ôm lấy anh, mà trên thực tế, cô cũng đã làm như vậy.

“Minh Viễn, em thề, em sẽ quên Lâm Duệ, quên nhà họ Lâm, chuyên tâm làm Lục phu nhân của anh. Em.....sẽ không phụ lòng anh.”

Giây phút sững sờ ngăn ngủi của Lục Minh Viễn qua đi, bên môi nhanh chóng tràn ra một nụ cười, sáng rực rỡ, giống như ánh mặt trời ngày mùa thu.

Anh ôm chặt lấy cô, đáy lòng có cảm giác an ủi đang chậm rãi dâng lên, từ từ lan tràn ra mỗi tác trong thân thể.

Đủ rồi, như này là đủ rồi, đối với một người đàn ông mà nói, còn muốn gì hơn nữa?

Có lẽ ông trời cũng cho Tô San một cơ hội, lúc Nguyễn Hi Vân nằm viện, con gái một của nhà họ Lục, đứa con nhỏ nhất nhà họ Lục—Lục Tư Kỳ cũng tới Du Lâm.

Lục Tư Kỳ có hình dáng giống như mẹ, một cô gái mới chỉ mười lăm tuổi, phong thái cao quý ưu nhã xuất phát từ trong xương cốt, quả thật không thua kém bất kỳ một vị quý phụ hào môn nào.

Cô bé mặc một chiếc váy nhung màu trắng, dài tới đầu gối, vạt váy mềm mại, rũ xuống một cách nhu thuận, Trên người khoác một chiếc áo lông chồn đen tuyền, hoa lệ dịu dàng. Phía trên kẹp một chiếc cài áo bằng kim cương tỏa ánh sáng lấp lánh.

Mái tóc đuôi ngựa được buộc cao, mặt mày nhẹ nhàng, bên môi mang nụ cười nhàn nhạt, dè dặt lộ ra vẻ trẻ con đáng yêu, cứ như vậy mà chân thành đi ra.

Lúc Tô San nhìn thấy cô bé, nhất thời im lặng không nói nên lời.

“Đây thật sự là em gái mười lăm tuổi của anh sao? Vẫn còn đi học sao?”

Lục Minh Viễn gật đầu, kỳ quái nhìn về phía cô: “Có vấn đề gì không?”

“Không có...” Tô San vô lực khoát tay, trong lòng thầm than cái gì mà là học sinh, có thể đi làm ngân hàng đi động ấy chứ.

Trên quần áo chỉ còn thiếu một tờ giấy—mau tới cướp của tôi đi, tôi chính là đứa bé nhà giàu nha.

Tô San đem suy nghĩ của mình viết trên mặt, Lục Minh Viễn há lại không thể nhìn ra?

Anh nhìn Lục Tư Kỳ một cái, xoa xoa tóc Tô San, cười nói: “Tư Kỳ cũng không phải là đứa bé khó sống chung, chỉ là gần đây đối với quần áo đặc biệt yêu thích.....”

Anh dừng một chút, giống như không biết nên nói thế nào, lại cười: “Thành thực, ừ.”

Tô San không có thời gian đáp lời của anh, bởi vì Lục đại tiểu thư đã đi tới rồi, cô nhanh chóng hất cánh tay của Lục Minh Viễn ra, bước lên mấy bước để nghênh đón.

Lục Minh Viễn nhìn lòng bàn tay trống không của mình, không khỏi vỗ trán cười. Bắt đầu từ khi nào, sức quyến rũ của anh còn không sánh bằng một cô gái nhỏ rồi hả?”

Đang suy nghĩ hồi lâu, lại nhìn thấy Tô San ở phía trước đột nhiên dừng lại, không nhúc nhích.

“Sao vậy? Sao lại không đi nữa?” Lục Minh Viễn tiến lên nắm tay cô, nhìn theo ánh mắt của cô, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Thì nhìn thấy Xà Mạn Phi đang nhận lấy túi hành lý nhỏ của Lục Tư Kỳ, kéo tay cô bé, vừa cười nói vừa đi ra.....

Ở bên trong phòng bệnh, Nguyễn Hi Vân cũng lôi kéo cô bé một hồi lâu, một tay kéo Xà Phi Mạn, nói chuyện cực kỳ vui vẻ, đem Tô San gạt qua một bên.

Tô San vẫn duy trì bình thản, âm thầm ngồi trên ghế sofa.

Lục Minh Viễn dĩ nhiên sẽ không để cho Tô San ngồi một mình, anh lấy điện thoại di động ra, đến trong đã sớm mở album hình chất lượng tốt, cười híp mắt thương lượng với Tô San về nơi sẽ đi tuần trăng mật. Mẹ kế, em gái và bạn gái cũ có kêu, anh cũng hừ hừ ha ha ứng phó cho qua.

Nhìn nét mặt Lục Minh Viễn nhẹ nhàng sung sướng. Nguyễn Hi Vân vốn còn tức giận do bị lơ là, nhưng dần dần trong lòng cũng mềm nhũn.

Lão ngoan đồng, bà đây là đang cẩu kính với ai đây?

Minh Viễn từ nhỏ đã cô độc, tính tình lại lạnh nhạt, khó có khi mới thật lòng thích một người phụ nữ, muốn an tĩnh, người mẹ như bà cho dù không ủng hộ, cũng không nên tạo áp lực cho anh.

Nghĩ như vậy, bà liền có cảm giác mệt mỏi.

“Được rồi, các người đều đi đi, ta muốn ngủ một lát.” Bà được Xà Mạn Phi đỡ nằm lại lên giường, nhìn thấy con gái nhăn nhó không muốn đi, liền dụ dỗ nói: “Anh trai con ở đây có mua một căn nhà, con đi theo anh xem chút đi.”

“Mạn Phi.” Bà quay mặt sang, cười nói theo thói quen: “Làm phiền cháu chăm sóc Tư Kỳ rồi.”

“Bác gái không cần phải nói, con đều sẽ làm.” Xà Mạn Phi lập tức cúi đầu, dịu dàng đồng ý.

Nguyễn Hi Vân gật đầu một cái, sau đó quay mặt sang Tô San, nhìn cô chăm chăm, im lặng không nói. Bên trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, không khí giống như ngưng đọng lại, tất cả mọi người không tự chủ đều cảm thấy phập phồng.

Xà Mạn Phi khẽ nhếch môi, hô hấp có chút gấp gáp, hết sức che dấu vẻ hưng phấn nơi đáy mắt. Cô ta hi vọng Nguyễn Hi Vân sẽ làm khó dễ Tô San, hi vọng Lục Minh Viễn vì vậy sẽ trở mặt cùng Nguyễn Hi Vân.

Chuyện phát triển đến ngày hôm nay, Xà Mạn Phi rất rõ ràng, cô ta không thể dựa vào sự ủng hộ của bà Lục tiến vào nhà họ Lục. Nhưng nếu cô ta không chiếm được, cô ta cũng không muốn Tô San có thể dễ dàng có được.

Cô ta biết vị trí của Nguyễn Hi Vân trong lòng Lục Minh Đức, cũng biết bản lãnh của Lục Minh Đức, nếu quả thật xảy ra chuyện quá lớn, Tô San muốn vào cửa cũng không dễ dàng.

Sau một hồi khấn trương soi mói, Nguyễn Hi Vân khẽ cười. Bà vẩy vẩy tay với Tô San, vòng tay ngọc lục bảo lóe lên ánh sáng lấp lánh trên cổ tay trắng như tuyết.

Bà nói: “Tới đây.”

Tô San nhất thời ngây dại, lại quên đứng lên. Biết mẹ Lục gần nửa tháng, trong ấn tượng của cô, bà còn chưa từng inh một bộ dạng tươi cười.

Trong lòng Lục Minh Viễn mơ hồ nảy lên một ý niệm, lập tức đẩy Tô San, nhỏ giọng nói: “Mẹ gọi em đấy, còn không mau đi.”

“Oh oh.” Lúc này Tô San mới kịp phản ứng, chần chờ đứng lên, trong tâm thần có chút thấp thỏm đi qua.

Trước mắt bỗng dưng xuất hiện một luồng ánh sáng xanh. Tô San theo bản năng mà đóng chặt mắt, chỉ vì Nguyễn Hi Vân đưa tay ra với cô. Trong một giây nào đó, Tô San thật cho rằng mình sẽ nhận một cái tát.

Ai ngờ rằng, Nguyễn Hi Vân lại bật cười, nhẹ nhàng cầm tay cô nói: “Cô bé ngốc, nhắm mắt làm cái gì? Ta đâu có ăn con?”

Tô San sững sờ tròn tròn mắt, Nguyễn Hi Vân từ từ nhìn Lục Minh Viễn, bà khẽ thở dài một cái. Sau đó, dùng giọng điệu hiền lành chưa bao giờ có nói với cô: “Làm phiền con.....Chăm sóc Minh Viễn.”

Bà đem Tư Kỳ giao cho Xà Mạn Phỉ, lại đem Lục Minh Viễn giao cho Tô San. Thái độ, đã rất rõ ràng rồi.

Trong nháy mắt, sắc mặt Xà Mạn Phỉ tái nhợt đi.

Mấy người ra khỏi phòng, trong lòng Tô San tràn ngập hân hoan, nhìn thấy Xà Mạn Phỉ đứng bên cạnh Lục Tư Kỳ, cô dường như không có suy nghĩ nhiều, liền sải bước tiến lên, mỉm cười muốn đưa tay sửa mái tóc mái cho cô bé, cô cúi người xuống dịu dàng hỏi: “Em là Tư Kỳ? Buổi trưa muốn ăn gì? Chị dẫn em đi ăn.”

Lục Tư Kỳ khẽ lui về sau một bước, kéo cánh tay Xà Mạn Phỉ, thái độ khách khí xa cách.

“Cảm ơn, chỉ là không cần làm phiền, chị Mạn Phỉ sẽ chăm sóc em.”

Những lời này giống như là liều thuốc trợ tim với Xà Mạn Phỉ, để cho cô ta chột đứng thẳng người lên.

Cô ta nhìn về phía Tô San với ánh mắt giễu cợt, khẽ cười nói: “Đúng vậy, có tôi đây, không nhọc Tô tiểu thư phí tâm.”

Lục Minh Viễn nheo mắt lại, đáy mắt âm trầm, anh chưa kịp nói gì, liền bị Tô San kéo đi.

Tô San khẽ nâng cằm, nhú mày, mặt mũi lạnh nhạt.

“Vậy thì tốt quá, tôi còn tưởng phải mời bảo mẫu cho Lục đại tiểu thư, hôm nay xem ra không cần nữa rồi.”

62. Chương 63: Lấy Yếu Thắng Mạnh

Edit: Thiên Kết

Lục Minh Viễn gọi một trợ lý khác đưa Tô San và Xà Mạn Phỉ lên xe, còn bản thân anh thì một mình ở lại cùng Lục Tư Kỳ.

Tô San biết anh muốn làm cái gì, nên cũng không ngăn cản mà ngoan ngoãn nghe lời rời đi. Chỉ là trước khi đi, cô dùng ánh mắt ra hiệu cho Lục Minh Viễn, ý muốn anh đừng quá nghiêm khắc.

Dù sao, Lục Tư Kỳ vẫn còn là trẻ con, sẽ không có ý xấu gì với cô. Xà Mạn Phỉ mới là uy hiếp chân chính.

Nhìn Tô San rời đi, vẻ mặt Lục Minh Viễn căng thẳng nhìn Lục Tư Kỳ, nói: “Tư Kỳ, trước kia ở nhà em tùy hứng như thế nào anh đều bỏ qua. Nhưng San San sắp trở thành chị dâu em, em không cần xin em phải thích cô ấy, nhưng ít ra em phải tôn trọng cô ấy.”

“Em không tôn trọng chị ta? Em đánh chị ta hay là mắng chị ta rồi?” Lục Tư Kỳ có chút nổi cáu, khuôn mặt nhỏ bé trở nên hồng hồng.

“Đánh? Mắng?” Lục Minh Viễn cười lạnh một tiếng, anh không nói gì, nhưng con mắt trong nháy mắt liền thay đổi. Không mang một tia tình cảm, sắc thái lạnh bạc, làm cho người ta không khỏi cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Trong lòng Lục Tư Kỳ đột nhiên giật mình, cô bé chưa từng thấy anh trai mình như vậy, thân thể không kiềm chế được mà co rúm lại, không dám nói nữa.

Lục Minh Viễn chú ý tới phản ứng của em gái, cuối cùng cũng phát thiện tâm, giọng nói thoáng hòa hoãn: “Ở trước mặt người khác, em tối thiểu cũng phải cho chị dâu của em mặt mũi, hiểu chưa?”

Điều này hiển nhiên là ám chỉ việc cô bé từ chối Tô San, lựa chọn đi theo Xà Mạn Phi.

Lục Tư Kỳ khẽ cắn môi, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Lục Minh Viễn khẽ thở dài một cái, không đành lòng nói thêm cái gì nữa, chỉ nhàn nhạt quẳng xuống một câu: “Về sau nhớ gọi cô ấy là chị dâu.” Sau đó liền kết thúc cuộc nói chuyện.

Bên bọn họ tan rã trong không vui, mà bên Xà Mạn Phi cùng với Tô San cũng không khá hơn.

Tô San không phải là người thích nhỏ cở tận gốc, đối mặt với kẻ thua thê thảm là Xà Mạn Phi, cô chỉ muốn né tránh. Ai ngờ, Xà Mạn Phi không biết điều.

“Cô cảm thấy tôi đáng thương sao?” Trên môi Xà Mạn Phi treo một nụ cười làm người ta vô cùng không thoải mái, nhỏ giọng nói: “Nhưng cô cũng đừng đắc ý, Tổng giám đốc Lục đều đối xử tốt với mỗi niềm vui mới.”

“Vậy anh ấy cũng sẽ cầu hôn niềm vui mới sao?” Tô San không có hứng thú gây gổ, nhưng cũng không có hứng thú làm bị bông.

Cô quay mặt sang, thoải mái nói với Xà Mạn Phi: “Hôn nhân là tôn trọng lớn nhất của một người đàn ông có thể dành cho người con gái mình yêu. Xin hỏi, cô có từng nhận được loại tôn trọng này sao?”

Lời nói hoàn toàn không mang mùi thuốc súng, nhưng chân chính đâm trúng chỗ đau của Xà Mạn Phi. Cô ta siết chặt tay, cắn chặt hàm răng, đôi môi trắng bệch khẽ run rẩy, đột nhiên xoay người, lên xe.

Trợ lý của Lục Minh Viễn ngồi ở vị trí tài xế, chỉ coi như không nhìn thấy trận giao chiến của hai người phụ nữ, nhưng mà trong lòng không khỏi thầm than một tiếng—quả nhiên hổ phụ vô khuyển nữ, Tô San mới thật sự có phong độ của đại tướng, có thể ngồi vững vị trí thiếu phu nhân nhà họ Lục.

Mà Xà Mạn Phi, vẫn còn quá non.

*

Lo lắng nguyên tắc nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, Lục Minh Viễn chọn nhà mới ở trong khu biệt thự mới được khai thác của Lâm thị ở Du Lâm.

Thời gian trước bởi vì chuyện Trái tim của Chloe, vốn lưu động của Lâm thị bị đóng băng, khiến cho bên này đình công, cũng may tất cả đều đã qua.

Quản lý kinh doanh cao ốc dẫn hai người giỏi về nghiệp vụ tự mình đi cùng đoàn người của Lục Minh Viễn, đi vào một căn hộ—Tòa nhà đầu tiên.

Tòa nhà đầu tiên có ba lầu, đã hoàn thiện phần trang hoàng, cũng kèm theo một vườn hoa nhỏ cùng với bãi đỗ xe ngầm. Không tính là xa hoa, nhưng tuyệt đối tinh xảo và thoải mái.

Tô San đi lòng vòng quanh lầu một, cảm giác rất hài lòng, cô quay đầu hỏi Lục Minh Viễn: “Anh cảm thấy như thế nào?”

“Cũng được.” Bản thân Lục Minh Viễn cũng đang làm về bất động sản, loại phòng ốc nhỏ như này làm sao có thể lọt mắt, nhưng anh không muốn làm Tô San mất hứng, liền đáp một câu không đúng không sai: “Em thích là được rồi.”

Vừa nói chuyện, di động của anh chợt vang lên, anh cúi đầu liếc mắt nhìn, là điện thoại công ty gọi tới, vì vậy nói với Tô San: “Xin lỗi, anh nhận điện thoại đã.” Sau đó, liền xoay người ra cửa.

Lục Tư Kỳ là con gái yêu trong nhà, từ trước đến giờ luôn nhận được sủng ái, ngay cả Lục Minh Viễn cũng vô cùng yêu thương. Không ngờ rằng, sau khi Tô San xuất hiện, giống như chuyện gì cũng thay đổi.

Nghĩ đến cảnh cáo của Lục Minh Viễn, cô bé cảm thấy ảm ức trong lòng, hôm nay không thấy anh trai ở đây, khó tránh khỏi muốn phát hỏa.

Cô bé đặt mông ngồi xuống ghế sofa màu trắng kiểu dáng Châu Âu, ngẩng mặt nói: “Tôi khát, muốn uống trà.”

“Hả? Trà?” Quản lý kinh doanh cao ốc rất có con mắt, lập tức quay đầu lại nói với người phía sau: “Nhanh đi rót trà cho Lục tiểu thư.”

“Không cần.” Anh mắt Lục Tư Kỳ nhàn nhạt lướt về phía Tô San, khóe môi khẽ nâng lên: “Nghe nói tài nghệ pha trà của chị dâu rất tuyệt, không biết tôi có phúc khí nếm thử một chút không?”

“...Ở chỗ này?” Tô San sững sốt một chút.

“Ừ.” Lục Tư Kỳ hếch nhẹ cằm xinh đẹp lên.

Tô San ngẩng đầu nhìn trời, được rồi, cô bé này chính là đến bắt lỗi. Chỉ là, cô cũng không có hứng thú gây gổ với đứa bé.

Tô San chỉ coi như không nghe thấy lời nói của Lục Tư Kỳ, cô nói chuyện với cô nhân viên: “Trên tầng cũng hoàn thành rồi sao? Dẫn tôi đi xem một chút.”

“À. Được ạ.” Người nọ liên tục không ngừng đồng ý, cô ta bước lên trước, dẫn Tô San lên lầu.

Lục Tư Kỳ không dám tin, chị ta vậy mà dám gạt cô bé ra.

Tức giận bốc lên đầu, cô bé đứng vụt lên một cái, muốn đi lên lầu. Xà Mạn Phi lập tức bày ra vẻ mặt làm bộ lo lắng: “Tư Kỳ, em đừng tức giận, chị đi lấy nước cho em có được không? Em đừng tức giận cùng Tô tiểu thư nếu không anh em lại giận em...”

Cô ta càng khuyên, Lục Tư Kỳ lại càng uất ức, đôi mắt nhất thời đều đỏ: “Chị đừng có xía vào.”

Lục Tư Kỳ hất cánh tay cô ta ra, lau mắt một cái, cổ họng gợn ngào, hét to một tiếng: “Ngược lại tôi muốn nhìn xem anh ta có thể làm gì tôi.” Nói xong, liền ầm ầm chạy lên lầu, nhưng không có ngờ, mới đi tới cửa cầu thang, liền nghe thấy tiếng Tô San bắt ngờ gầm lên: “Con nhỏ chết tiệt này, cút ra ngoài cho tôi. Hai chị em các người còn dám nhiều chuyện như vậy? Cút...”

Lục Tư Kỳ lập tức ngây dại.

Cô bé không có nghe lầm chứ...

Tô San vậy mà nói cô cút?

Tức giận đốt cháy sạch lý trí, lời nói bất hợp lý của Tô San, cô bé đều nghe không được.

Cô bé hận đến bật cười, cả người tức giận đến phát run, ngón tay xinh đẹp nâng lên chỉ vào phía trên: “Chị...chị, chị được lắm.”

“Tôi đi tìm anh trai.” Cô gái nhỏ rồi cuộc òa khóc, quay đầu muốn chạy ra ngoài. Tô San nghe thấy tiếng bước chân rầm rập, lo lắng trong lòng cuối cùng cũng tụt xuống, nhưng ngay sau đó thì xông lên cảm giác bất đắc dĩ.

Cô cố ý nói hai chị em, chính là muốn Lục Tư Kỳ nghe ra bất thường, sau đó đi tìm sự giúp đỡ của Lục Minh Viễn, thật không nghĩ cô bé ngốc này lại không chịu được đả kích, chỉ lo tức giận.

Chỉ là mặc kệ, Lục Tư Kỳ thoát khỏi nguy hiểm là tốt rồi, một mình cô, thế nào cũng chạy thoát. Tô San nghĩ như vậy, thân thể cũng thả lỏng đôi chút, nhưng bên eo chợt cảm thấy lạnh.

Thân thể cô không tự chủ mà căng cứng lên, giọng nói làm bộ sợ sệt với người đàn ông phía sau: “Đừng giết tôi, các người không phải là muốn tiền sao? Tôi cho, tôi cho còn không được à...”

“Câm miệng.” Nghe thấy tiếng bước chân chạy dưới lầu, người đàn ông cầm dao gấp có chút thẹn quá hóa giận. Anh ta đem lưỡi dao bén nhọn thoáng đẩy về phía trước, Tô San lập tức cảm thấy thắt lưng đau nhói, tám phần là đã bị đâm trúng.

Cô cắn chặt răng, cố gắng chịu đựng, nhưng thân thể cũng không nhịn được mà run một cái.

Tô San nhìn phản ứng giống như vui vẻ của người đàn ông phía sau, hắn ta hung hăng nhéo mặt của cô, ép cái miệng thối tha vào bên tai cô, cười nói mỉa mai: “Thế nào? Sợ? Sợ mà hồi nãy còn nói nhiều như vậy?” Một câu cuối cùng, đã làm lộ bản chất miệng hùm gan sứa ra rồi.

Tô San liều mạng điều chỉnh cảm xúc, dùng thanh âm nức nở, nhẹ nhàng nói: “Dưới lầu là hai em gái của tôi, tôi không muốn họ gặp chuyện không may, đại ca hay tha cho tôi đi...”

Cô vừa nói, vừa dò xét địa thế trên lầu một cách cẩn thận, suy tính cơ hội chạy trốn.

Đúng, không phải bắt, mà là chạy trốn.

Từ ngày đầu tiên theo cha đi học võ, ông liền nói cho cô biết—trừng phạt kẻ ác phải được xây dựng trên cơ sở đảm bảo an toàn cho bản thân.

Nếu như chỉ là một người đàn ông cầm dao, cô có thể còn tự đối phó, nhưng vấn đề là, trên lầu ba còn có ba tên liều mạng hơn. Hơn nữa một người trong chúng...còn có súng.

Mặc dù chỉ là loại súng săn tự chế bình thường, nhưng nếu bắn ra thì cũng không phải là chuyện đùa.

Cô gái bán cao ốc theo cô đi lên lầu, cũng bị đánh hôn mê. Cô mới tỏ ra cứng cỏi một chút, liền bị tên cầm dao kia đánh lên bả vai, tới bây giờ vẫn còn đau rát.

Nhưng hình như lại dẫn đến sự hoài nghi của người đàn ông cầm súng, ánh mắt của hắn ta giống như mắt cú vọ, âm trầm liếc nhìn cô.

Thật đúng là họa vô đơn chí, trong lòng Tô San âm thầm kêu khổ, rồi chợt nghe thấy tiếng nói bất ngờ của Lục Tư Kỳ truyền đến.

Con nhóc này sao lại lộn trở lại? Tô San quả thật muốn chửi má nó rồi.

Xà Mạn Phi không dụ dỗ Lục Tư Kỳ về nhà, mà mềm mỏng nhẹ giọng: “Tô tiểu thư không phải là người không nói đạo lý, mới vừa rồi nhất định là vội vàng không kịp lựa chọn lời nói. Hai người bình tĩnh nói chuyện, cô ấy nhất định sẽ nói xin lỗi em, đừng tìm anh trai em làm gì.”

Cô ta biết rõ, Lục Minh Viễn hoàn toàn bị Tô San chinh phục, coi như Lục Tư Kỳ có đi tố cáo, đại khái cũng không có tác dụng gì. Còn không bằng nhân cơ hội này để mâu thuẫn trở nên gay gắt, khiến Tô San hoàn toàn mất lòng Nguyễn Hi Văn.

Mà ở trong lòng Lục Tư Kỳ cũng sợ Lục Minh Viễn. Mới vừa rồi là do tức giận, nhưng khi bình tĩnh lại cũng biết, cô bé có nói cũng không nhận được cái gì tốt từ chỗ anh trai. Vì vậy, khi Xà Mạn Phi khuyên, cô bé liền nghe theo.

Hai người phụ nữ mỗi người đều có tính toán, quản lý kinh doanh cao ốc đi cùng, một trước một sau đi lên lầu ba.

Tô san bị dán miệng bằng băng keo, chỉ còn nước trơ mắt nhìn ba đứa ngốc sa vào lưới. Quản lý kinh doanh cao ốc cũng bị đối xử giống như cô gái kia, bị trói lại rồi ném sang một gian phòng. Mà ba con cừu béo các cô thì bị kiểm soát ở giữa phòng.

Ba người đàn ông này có vẻ rất quen thuộc với kết cấu ở đây, sau khi bắt bọn họ liền di chuyển xuống lầu một. Nghe tiếng khóa cửa bên ngoài của bảo vệ, đến sức lực chửi má nó Tô San cũng không có, lần này thật sự chạy không thoát.

Cái người đàn ông cầm súng nhìn Tô San như có điều muốn nói, hắn ta cười lạnh một tiếng, đi lên xe băng keo dán miệng cô.

“Tao biết mày đang kiếm cách để trốn, chỉ là đừng phí sức, hôm nay mày phải chết ở chỗ này cùng với chúng tao.”

“Anh...anh rốt cuộc là ai? Tôi căn bản không biết các người.” Tô San bị kinh sợ rồi. Cô vẫn tưởng những người này là bởi vì tiền, nhưng không ngờ lại muốn giết người.

“Chúng tao với mày không có thù. Nhưng tại sao chúng mày lại có tiền đây?” Ánh mắt tên đàn ông đỏ như máu, sắc mặt dữ tợn đến đáng sợ, hắn ta ghé sát mặt vào mặt Tô San, mặt mũi vằn vẹo, gần từng chữ nói: “Nếu là người có tiền, đều, đáng, chết.”

Thì ra mấy người này đều nhà công nhân làm thuê, nhưng bởi vì chuyện tình Trái tim của Chloe mà bị Lâm thị cố ý quỵt nợ.

Nhưng ít tiền này, Lâm thị cũng đã chi ra. Tô San không thể nào giải thích được, ngay sau đó cô liền nghĩ đến người phụ trách chuyện này—Trương Tử Nam.

Được rồi, anh ta muốn Lâm thị trở thành mục tiêu bị oán hận. Tô San nổi giận một hồi.

“Các người làm gì? Buông tôi ra.” Lục Tư Kỳ chột gào lên, làm Tô San phục hồi thần trí. Cô chỉ nhìn thấy một khuôn mặt lồi lõm, râu ria không được cạo sạch của một người đàn ông, đang cười gằn kéo Lục Tư Kỳ đi vào một căn phòng.....

63. Chương 64: Đòi Hối Quá Đáng

Edit: Thiên Kết

“Chị Mạn Phi cứu em.” Tiếng kêu gào vô lực phát ra từ cổ họng Lục Tư Kỳ. Cô bé vươn tay, ôm chặt lấy cánh tay Xà Mạn Phi, giống như người sắp chết đuối vớ được bè gỗ.

Xà Mạn Phi sợ hết hồn, cô ta xoay tay nắm lấy Lục Tư Kỳ theo bản năng, Bởi vì quá khẩn trương, mà móng tay cô ta cào rách làn da trắng nõn của Lục Tư Kỳ, máu tươi ứa ra.

Vậy mà, một chút đau đớn Lục Tư Kỳ cũng không cảm thấy. Đôi mắt của cô bé mông lung vì đắm lệ ngược lên nhìn qua người phụ nữ đối diện, trong lòng tràn đầy cảm kích. Ở thời khắc như vậy, quả nhiên người thân cận nhất sẽ giúp mình.

Hai người phụ nữ mặc dù yếu ớt, nhưng khi lâm vào tình thế nguy cấp cũng sẽ khiến cho đàn ông cảm thấy khó khăn.

“Lão Lưu, mày con mẹ nó bị sao vậy?” Người đàn ông cầm súng không nhìn được mà cười nhạt: “Hai con nhóc mà cũng không bắt được?”

“Thúi quá.” Người đàn ông được gọi là lão Lưu dường như trở nên tức giận, xoay người lại để lộ hai tròng mắt đỏ bừng bừng, thuận tiện liền tát rồi gào lên với Xà Mạn Phi: “Đồ đàn bà thúi. Cút ra xa một chút cho tao.”

Một cái tát kia dùng sức lực rất lớn, dành cho Xà Mạn Phi đầu óc đều mơ hồ, mắt nổ dom đóm, cả người lách qua một bên, còn chưa kịp ngồi vững đã hứng tiếp một cú đá.

“A.” Xà Mạn Phi đưa tay che bụng, vì đau mà ngã lăn ra tại chỗ, một cú đá kia vừa vắn đá vào xương sườn, thật sự là đau khó nhịn.

“Chị Mạn Phi, chị không sao chứ?” Trong cổ họng Lục Tư Kỳ phát ra tiếng gào thét thê lương, cô bé khóc lớn tiếng hơn, giống như cú đá kia đá vào người cô bé.

Thật ra thì trẻ con rất đơn giản, con bé cảm thấy ai đối tốt với nó, tự nhiên nó cũng sẽ thích người đó.

Lục Tư Kỳ lo lắng vô cùng, vì sốt ruột nên ra sức vùng vẫy, thoát ra khỏi sự kiềm chế của lão Lưu, hướng về phía Xà Mạn Phi mà chạy qua, cô bé ôm lấy cánh tay của cô ta.

“Sao rồi? Đau lắm hả? Ô ô....” Tiếng khóc nghẹn ngào của cô bé làm cho người ta cảm thấy chua xót. Tô San đang âm thầm tìm cách mở sợi dây ở sau lưng, cũng không khỏi ngừng lại một chút.

Cô khẽ thở dài một tiếng, sự ghét bỏ với Lục Tư Kỳ và Xà Mạn Phi ở trong lòng cũng nhất thời mà bớt đi một chút. Tình cảm chị em không rời, cũng làm cho người xem cảm động.

Vì Lục Tư Kỳ chạy trốn, rốt cuộc cũng hoàn toàn chọc giận lão Lưu. Hắn ta thuận tay nhặt lên con dao bấm, tức giận đặng đặng như muốn giết người đi về phía Xà Mạn Phi: “Con nhỏ chết tiệt kia. Không muốn sống nữa hả?”

Xà Mạn Phi vốn là đang bị đau không cầm được mà rơi lệ, lại bị Lục Tư Kỳ không biết nặng nhẹ bám víu càng làm cho cô ta khó chịu, trong lòng bỗng phát hỏa, cô ta miễn cưỡng lên tinh thần ngẩng đầu, vừa định khiển trách Lục Tư Kỳ thì nhìn thấy lão Lưu đang hung hăng lao tới.

“Đừng có giết tôi.” Sợ sệt trong giây lát trôi qua, cô ta dường như phản xạ theo bản năng mà hét lên một tiếng: “Anh mang nó đi đi. Muốn làm cái gì thì làm. Đừng có giết tôi. Cầu xin anh đừng giết tôi.” Vừa nói chuyện, Xà Mạn Phi càng thêm hung hăng đẩy Lục Tư Kỳ về phía lão Lưu ở bên kia.

Vẻ mặt khéo léo, mặt nạ chị em giả nhân giả nghĩa bị gỡ bỏ, giờ phút này người phụ nữ này lại xấu xa đến như vậy.

Tô San nắm chặt tay, trong lòng bàn tay lưu lại những hình trăng khuyết. Trong lòng cô chợt nảy sinh vẻ chán ghét, cô chưa bao giờ mong đợi Xà Mạn Phi sẽ quên mình vì người khác, nhưng có cần phải sạch quan hệ nhanh như vậy không?

Mà Lục Tư Kỳ thì thảm hại hơn, bộ dạng ngây ngốc, ngồi dưới đất, ánh mắt mờ mịt mông lung, há hốc mồm máy móc kêu: “Chị Mạn Phi.”

“Đừng gọi tao.” Xà Mạn Phi sợ bị liên lụy, cắn hận quát: “Ai là chị mày? Ở đây còn có chị dâu mày, ở bên kia kia.” Nói xong, đôi mắt đẹp nhuốm lửa giận, hung hăng trừng mắt về phía Tô San.

Lục Tư Kỳ quay đầu nhìn theo ánh mắt Xà Mạn Phi, chỉ thấy Tô San đang căng thẳng chau mày nhìn cô mình.

Thật kỳ quái, rõ ràng toàn thân cô bé lúc này đều là phần hận, vừa mới bị Xà Mạn Phi dả kích nên lòng cũng lạnh lẽo, nhưng vào giờ phút này, cô bé còn có thể phân biệt được ánh mắt Tô San có gì đó như—thương hại.

Đúng, chính là thương hại.

Nhưng cô là Lục Tư Kỳ, Lục đại tiểu thư, cô chưa bao giờ cần thương hại, càng không cần kẻ địch thương hại.

Trong lòng chợt trở nên an định xuống, cô bé chậm rãi quay đầu lại, lẳng lặng nhìn về phía lão Lưu đang đem dao găm hướng về phía cổ mình. Có lẽ chỉ qua một giây đồng hồ, cũng có lẽ rất giống qua một thế kỷ.

Cô bé chợt nói: “Đừng giết tôi...tôi nghe lời.”

Bên trong phòng chợt trầm xuống.

Cô bé nho nhỏ đứng lên, xinh đẹp tuyệt trần như thiên nga trắng, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sát đất thật to, chiếu xạ lên đỉnh băng đỏ bằng pha lê, tản ra ánh sáng chói mắt. Giờ khắc này, không có ai phủ nhận—Lục Tư Kỳ trời sinh ra đã là một công chúa.

Tay của cô bé run rẩy, cả người giống như một chiếc lá bay lạc trong gió thu, đôi tay thanh mảnh che chắn trước ngực. Hàm ăng xinh xắn khê cắn môi dưới, ngụy trang kiên cường, chỉ có ánh mắt....Hắn là giống y hệt với Lục Minh Viễn anh cùng cha khác mẹ của cô bé.

Ánh mắt—cao cao tại thượng.

Không, cô bé sẽ không xảy ra chuyện gì. Trong lòng Tô san không khỏi khẩn trương, cô bé là em gái Lục Minh Viễn yêu thương nhất, là bảo bối của cái gia đình cô sắp bước vào. Nếu như không thể bảo vệ chu toàn cho cô bé, cô còn mặt mũi nào đi gặp Lục Minh Viễn?

Càng gấp càng không cởi được sợi dây, mắt thấy Lục Tư Kỳ sắp bị mang vào phòng, người đàn ông kia cũng sắp đóng cửa, rốt cuộc Tô San không nhận được mà hô lên: “Khoan đã. Tôi đi theo cùng con bé.”

“Cùng nhau?” Ba người đàn ông trong nhà nhất thời ngây dại. Chốc lát sau, lại đồng loạt lộ ra ánh sáng tham lam mà hèn nhát.

Lão Lưu nuốt một ngụm nước miếng, không tự chủ mà buông lỏng Lục Tư Kỳ ra, tiến lên một bước, dán mắt vào gương mặt cực xinh đẹp của Tô San rồi dời xuống bộ ngực cao vút, vòng eo mảnh khảnh, bờ mông ưỡn lên ngạo nghễ....

Lúc này tại sao không phát hiện ra....Cô nàng này so với con nhóc kia còn kiều mị hơn nhiều....

Tô San phát hiện ra hắn ta đang dao động, tự dè nén ghê tởm, cố ý ngẩng đầu, chớp mắt với hắn ta, sau đó cố ý làm bộ thẹn thùng cúi đầu.

Loại đàn ông này, càng có người quyến rũ hắn, hắn càng muốn.

Quả nhiên, trong mắt lão Lưu muốn phun lửa, hắn ta bước tới mấy bước, vội vàng đẩy Tô San ra sau, ôm cô một cái.

Người đàn ông cầm súng vẫn còn một chút lý trí, nói: “Đừng để cô ta cởi sợi dây trên tay. Còn có....” Cổ họng của hắn ta nhô lên hạ xuống, giọng nói thô đục: “Đánh nhanh thắng nhanh, sau đó tới hai chúng tao vào.”

“Yes sir.” Lão Lưu mừng rỡ đồng ý một tiếng, một tay dắt Tô San, một tay kéo Lục Tư Kỳ, không ngần ngại đi vào phòng.

Có lẽ xuất phát từ tâm lý hận thù, vừa vào phòng hắn ta cũng không xuống tay với thân hình hấp dẫn hơn của Tô San, mà đem chân cô trói vào một cái cột, sau đó xoay người hung hăng đẩy Lục Tư Kỳ xuống giường lớn, kéo áo khoác bên ngoài rồi lại xé rách áo đầm bên trong.

“Roạt—” Một tiếng vang lên, bả vai mượt mà của cô gái nhỏ lộ ra, Lục Tư Kỳ hét lên chói tai, nhưng âm thanh như vậy càng làm cho tên đàn ông thêm kích động.

Cặp mắt hắn ta giống như phóng lửa, nhìn chằm chằm bộ phận đang lộ ra ngoài của cô bé, con nhóc xinh đẹp, nhà có tiền. Bình thường đều nhìn bọn hắn bằng con mắt khinh thường của một đại tiểu thư.

Hiện tại, đều nằm ở dưới thân thể hắn, mặc hắn cần thì lấy.

Lão Lưu cảm giác được hạ thể lập tức cứng rắn, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ, trong nháy mắt liền cúi xuống, giống như là dã thú dùng sức cắn lên da thịt mê người này.

“A.” Lục Tư Kỳ lại hét thảm thiết một lần nữa, lần này cũng là đau. Bộ ngực đang trở mã của cô bé bị bàn tay gầy đàn ông nắm bóp, thân thể nhỏ bé bị hấn áp bức không chút thương tiếc, hơn nữa đây còn là một gã đàn ông vô sỉ hạ đẳng.

Lục Tư Kỳ hung hăng cắn chặt môi, cho đến khi trong miệng chảy ra vị gỉ sắt cũng không buông tha, trong lòng cảm thấy nhục nhã ê chề. Trong nháy mắt kia, cô thật sự cảm thấy, bản thân chết đi cho xong.

Hai bàn tay của Tô San cũng bị chói vô cùng chặt, tư thế này làm cho cô không thể nào tháo sợi dây ở chân, mà cô lại không thể gây ra một chút động tĩnh nào. Nếu không, tên đàn ông cầm súng bên ngoài chỉ sợ sẽ bắn giết lung tung.

Đáng sợ hơn nữa, cô rất sợ những người đàn ông này giấu thuốc nổ trên người. Loại công nhân bị quỵ tiền lương, lại còn bị dồn đến đường cùng, cô đã chứng kiến quá nhiều ở trong xã hội này. Sự khác biệt duy nhất chính là lần này cô cũng là một nhân vật trong đó.

Trương Tử Nam đáng chết. Tô San hung hăng mà mắng chửi ở trong lòng.

Chợt, trước mắt cô sáng lên, tầm mắt chiếu vào cây gỗ lim ở trên kệ. Ở ô thứ tư của cái kệ có một cái tượng gỗ chắc chắn, theo góc độ của cô, vừa đúng tầm có thể đá vào.

Tim cô đập bịch bịch, cố gắng đè nén khẩn trương xoay người, cô tính toán đá rơi cây gỗ xuống trúng đầu lão Lưu.

Nói thật, đây là thực tế, cũng không phải là trò chơi, sao có thể tính toán chuẩn xác như vậy chứ? Vậy mà, sự tình không cho cô được phép do dự nữa, Bởi vì tiếng khóc của Lục Tư Kỳ chột lớn lên. Tên đàn ông kia đang cố gắng xé quần áo của cô bé.

Tô San nhắm mắt lại, quyết tâm, dùng chân bị trói chặt giữ thăng bằng, một chân khác mạnh mẽ quét về phía tượng gỗ.

“Bốp.” Tượng gỗ mang theo một lực cực lớn, bắt người hướng về cái ót của lão Lưu. Vậy mà, lại bị bắn ra sau không giống như dự tính của Tô San, rơi trên ghế sofa, mà rơi thẳng về phía cửa sổ thủy tinh.

“Ầm.” Một tiếng, miếng thủy tinh đầy đất, tượng gỗ cứ như vậy mà bay ra khỏi cửa sổ.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Bên ngoài truyền đến tiếng la đầy cảnh giác của đàn ông.

Một khắc kia, Tô San cảm thấy tim mình như ngừng đập. Phản ứng đầu tiên của cô chính là—xong rồi, sắp trở thành bia của cái súng.

Dường như không có bất kỳ thời gian do dự, Tô San nhanh nhẹn đi tới chỗ Lục Tư Kỳ, tung người hướng về phía cửa sổ mà đánh tới. Nhưng vào đúng lúc này, bên ngoài chột truyền đến tiếng của Lục Minh Viễn.

“Các người đã bị bao vây, ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ. Có yêu cầu gì cứ nói, nhưng tuyệt đối không được tổn thương con tin.” Giọng nói Lục Minh Viễn trầm thấp: “Tôi nói lại một lần nữa, tuyệt đối không được tổn thương con tin, nếu không hôm nay các người đừng hòng tìm được lối ra khỏi đây.”

Giọng nói anh vững vàng, thân thể cũng đứng thẳng tắp, giống như loại kiên cường mạnh mẽ, giống như người bị bắt có hôm nay không phải là vị thôn nữ và em gái anh, mà chỉ là khách hàng râu ria. Viên cảnh sát ở bên cạnh không khỏi cảm thấy khâm phục anh.

Tuy hôm nay dẫn theo những tình anh, nhưng trong lòng anh ta không khỏi âm thầm thở dài. Mới vừa nãy khi Lục Minh Viễn nhìn thấy cái tượng gỗ từ cửa sổ trên cao rơi xuống thì vội vàng cướp lấy loa phát thanh trong tay anh ta. Cái dụng cụ chặn ngửi, nhưng anh ta có thể cảm nhận được rõ ràng, bàn tay Lục Minh Viễn cứng ngắt lạnh lẽo giống như người chết. Nếu như không có phản ứng run rẩy kịch liệt, chứng minh đôi tay này là của người sống, chỉ sợ ngay chính bản thân anh ta cũng đều phải giật mình.

Giọng nói trầm tĩnh lại mạnh theo uy hiếp cùng nhắc nhở không nhỏ, không khỏi làm cho lòng Tô San an tĩnh lại, cô chạy không ngừng về phía cửa sổ. Bởi vì giằng co trong này một lúc, làm cho tên đàn ông mang súng cũng chạy vào. Nghe thấy lời nói của Lục Minh Viễn, trên mặt hần thoáng qua một tia do dự cùng hoảng hốt, nhưng sau đó liền bị độc ác cùng oán hận thay thế.

“Cái gì mà rời khỏi đây? Hôm nay lão tử căn bản không muốn rời khỏi nơi này.” Hắn ta cầm súng lên, hướng về phía Tô San mà bóp cò.

“Đi.” Đồng thời lúc đó Tô San cũng ôm lấy Lục Tư Kỳ hướng về phía cửa sổ bề tan tành nhảy một cái. Ngay cả chỗ này là tầng ba cũng không thềm để ý.

“Rầm.” Một tiếng, Tô San dùng thân thể của mình làm đệm, đem Lục Tư Kỳ bảo vệ bên trong ngực. Khoảnh khắc rơi xuống đất, cô hung hăng cắn chặt môi, sắc mặt tái nhợt. Trên ngực có một hồi đau đớn ập đến, có lẽ là bị gãy xương sườn.

Cô được huấn luyện chuyên nghiệp, vốn là không chột vật như vậy, nhưng mà phải mang theo một cô gái nhỏ hoảng sợ không ngừng cựa quậy nên không tránh được.

Nhưng thực tế không cho phép cô được nằm lỳ trên mặt đất. Tô san nén đau, trở mình bò dậy, dường như là muốn ôm Lục Tư Kỳ đi về phía Lục Minh Viễn.

Lục Minh Viễn theo bản năng đón lấy cô, lại bị một đội ngũ kéo lại, hung hăng kéo anh ngồi xổm xuống, đưa tay kéo đầu anh xuống, muốn đem mặt anh đặt kề với nền xi măng trên mặt đất. Mà lúc đó, trên bầu trời vang lên vài tiếng súng.

Chỉ thấy tên đàn ông cầm súng hoàn toàn phát điên rồi, hắn ta nhô đầu ra hét lớn: “Tao giết chết chúng mày những đứa có tiền. Làm giàu bất nhân. Tất cả đều chết cho tao.” Vừa la lớn, vừa điên cuồng bắn càn quét.

“Tư Kỳ! San San.” Kèm theo đó là tiếng la tê tâm liệt phé của Lục Minh Viễn, Tô San quay đầu lại, tầm mắt nhất thời định hình lại, rõ ràng là đại não trống rỗng, nhưng tiếng la lúc này của Lục Minh Viễn lại vô cùng rõ ràng.

Anh gọi — Tư Kỳ, San San....

Một màn sau đó, vĩnh viễn ghi khắc trong đầu Lục Minh Viễn.

Thật ra thì động tác lúc đó của Tô San vô cùng nhanh, nhưng lọt vào mắt anh thì giống như một màn quay chậm—Tô San ôm chặt Lục Tư Kỳ theo bản năng, dùng cả tấm lưng che chở Lục Tư Kỳ. Âm thanh thân thể trúng đạn, thời gian vì vậy mà dừng lại.

Giống như đoạn phim đen trắng cũ. Gương mặt chết lặng, máu đỏ tươi chói mắt, tạo thành bức họa thảm thiết.

.....

Bệnh viện.

“Tránh ra. Tránh hết ra.” Mấy bác sỹ trụ cột của khoa ngoại tự mình đẩy một chiếc băng ca đặt một cô gái máu me bê bết chạy như điên trên hành lang, sắc mặt nóng nẩy, vẻ mặt khẩn trương. Trên cột bên cạnh băng ca có treo một túi máu, trần nhà màu trắng càng làm ánh đèn thêm nổi bật, có vẻ hết sức khiếp người.....

64. Chương 65: Anh Sẽ Yêu Thương Cô Thật Nhiều.....

Thái độ của bác sỹ vào lúc này dường như đều là nóng nảy mà nặng nề, giống như người phụ nữ nằm trên băng ca là mẹ ruột của bọn họ không bằng. Mà trên thực tế, bệnh nhân này không hề quen biết với bọn họ, nhưng nếu như cô chết, bọn họ đại khái đều có thể tự nghĩ việc rồi.

Trên mặt Lục Minh Viễn không biểu hiện gì, chỉ có đôi mắt là đỏ kinh người, anh chạy sát theo băng ca, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé đầy máu tươi của Tô San, cảm nhận nhiệt độ trong bàn tay ngày càng giảm, một giây phút đó, đầu gối anh muốn mềm nhũn tê liệt ngã xuống mặt đất.

Nếu như cô chết rồi, anh nên làm gì đây?

Ý nghĩ này giống như một mảnh băng nhỏ từ từ nát vụn, mang theo áp lực, hung hăng chui vào cơ thể anh. Theo máu, theo hơi thở, theo từng động tác của anh mà lan tràn ra khắp cơ thể. Anh dường như sẽ bị đông cứng, chết rết.

Đến phòng cấp cứu, tốc độ của băng ca chậm lại một cách rõ ràng, anh máy móc dừng bước theo, tay vẫn nắm chặt tay Tô San không chịu buông ra theo bản năng.

Một bác sỹ thử kéo anh, nhưng lại phát hiện không được, mà đối mặt với vẻ hung dữ của Lục Minh Viễn, anh ta cũng không dám dùng sức, chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Lục tiên sinh, tình huống của bệnh nhân rất nguy hiểm, lập tức phải cấp cứu. Anh xem chuyện này.....”

Vào giờ phút này, phản ứng của Lục Minh Viễn giống như có chút chậm lụt. Sau khi vị bác sỹ kia nói xong, qua hai giây, anh mới chậm rãi quay đầu nhìn bác sỹ một cái.

Ánh mắt làm không khí trầm lắng, chỉ cần nhìn một cái, làm cho người ta cảm giác lạc vào hoang dã bao la bát ngát, có loại tuyệt vọng không nhìn rõ. Vị bác sỹ bị anh nhìn chằm chằm, dĩ nhiên là run sợ cả người,连连 lùi về sau một bước.

Lục Minh Viễn không có nhiều sự chú ý với những người khác. Anh liền quay đầu lại, từ từ cúi người xuống, đôi mắt khóa chặt trên mặt Tô San. Đôi mắt lạnh lẽo dần dần trở nên ấm áp, dịu dàng mà lưu luyến.

Anh móc khăn tay ra, nhẹ nhàng lau sạch máu cũng như bụi bặm trên mặt Tô San, cho đến khi gò má trơn bóng như ngọc lộ ra, mới nở nụ cười như trẻ con.

Ánh cúi xuống bên ai cô, giống như là rù rì nói chuyện: “Bất kể em sống hay chết, em sẽ là con dâu duy nhất của nhà họ Lục. Anh sẽ ở bên em một đời một kiếp, đừng sợ.”

Hai chữ cuối giống như phải dùng hết sức chuyên động đầu lưỡi, mới phun ra được. Khiến ọi người xung quanh sinh ra cảm giác xúc động đến rơi lệ. Mà ở xa truyền đến tiếng của giới truyền thông chạy đến nhưng lại bị thuộc hạ của Lục Minh Viễn ngăn lại, bọn họ đang ra sức quay lại hình ảnh.

Bọn họ đối với sống chết của Tô San không cảm thấy có hứng thú, bọn họ chỉ cần tin tức. Từ trước tới nay Lục đại boss lạnh lùng cường thế, lại có thể thể hiện chân tình lúc vị hôn thê đang gặp nguy hiểm, một khi đăng tin này ra ngoài, không biết sẽ chiếm được bao nhiêu nước mắt của các cô gái đây.

“Các người con mẹ nó đứng tránh ra.” Đối mặt với ánh mắt hưng phấn của đám ký giả, rốt cuộc cũng làm Lục Tư Kỳ bức mình. Cô bé chạy ra khỏi vòng bảo vệ của vệ sỹ Lục thị, tiến ra bên ngoài, bắt đầu giật lấy máy chụp hình mà đập. Vừa đập, vừa lớn tiếng mắng: “Muốn chụp thì đợi đến lúc vợ chồng các người chết rồi chụp. Tất cả đều cút cho tôi. Nếu không cút, tôi kêu ba tôi bắn chết các người. Các người là thứ người không có nhân tính.”

Từ lúc sinh ra đến giờ, Lục Tư Kỳ chưa từng gặp tình huống hoảng sợ đến như vậy, cho dù lúc ở trên lầu, sắp bị cường bạo, cô bé vẫn có thể tự giả bộ kiêu ngạo, ưu nhã. Mà bây giờ, cô bé dường như giống một người đàn bà chanh chua. Trong đầu không có bất cứ ý nghĩ gì, cô bé chỉ muốn thay Tô San làm chút chuyện, nếu không, đau đớn trong lòng giống như là thủy triều này, muốn phát nổ trong lòng cô bé.

Yên tĩnh ngăn ngử bao trùm cả đám người, sau đó liền vang lên tiếng nói của một cô gái giống như là mới vào nghề, mạnh miệng nói: “!@#\$\$%\$@, cô cho cô là Quan nhị đại thì ngon hả? Còn bắn chết người? Tôi không viết cô với cái người sắp chết kia, thì nhân dân cả nước mỗi người nhổ cho cô một bãi nước miếng cũng ngập chết cô....”

“Bốp.” Một tiếng tát tay vang lên thanh thúy, trấn áp mọi người.

Ánh mắt Lục Tư Kỳ giống như muốn ăn thịt người, cô cắn chặt răng, ngón trở mảnh khảnh xinh đẹp tuyệt trần dường như đâm trúng lỗ mũi của nữ ký giả: “Tiện nhân. Cô nói ai là người chết?” Hai chữ tiện nhân này, quả thực được rút từ hàm răng mà đi ra, làm như cô bé hận muốn ăn sống nuốt tươi nữ ký giả kia.

Náo động phía sau sớm đã thu hút chú ý của Lục Minh Viễn, lông mày anh nhíu chặt, cố gắng hết sức bỏ ngoài tai những âm thanh kia, phẩy tay một cái, ý bảo bác sỹ lập tức đẩy Tô San vào phòng cấp cứu.

Anh lặng lẽ đứng ở đó, nhìn cánh cửa màu trắng từ từ khép lại trước mắt, màu đỏ của đèn báo hiệu sáng lên. Cứ như vậy mà mất hồn, không nhúc nhích.

Chợt có trợ lý bước nhanh tới bên cạnh anh nói nhỏ: “Ông chủ, tiểu thư vừa mới đánh người, bị vây ở ngoài cửa rồi. Chúng ta có ít người dường như không thể khống chế được ở đây, anh xem có cần báo cảnh sát hay không?”

Lục Minh Viễn xoa xoa mi tâm, trên mặt hiện rõ vẻ phiền não. Tô San đang ở trong thời khắc sống chết không rõ, anh chỉ muốn được yên tĩnh ở chỗ này với cô mà thôi, nhưng tại sao con bé kia không lúc nào để cho anh yên tâm một chút được vậy???

“Tô San vì cứu nó mà muốn mất mạng. Nó còn muốn như thế nào nữa?” Anh chợt ngẩng đầu quay mặt qua, con mắt u ám kinh người, làm cho người trợ lý sợ hãi lui một bước.

“Không, không phải.....Tiểu thư cũng bởi vì Tô tiểu thư mới xung đột cùng với ký giả....”

“Cái gì?” Lục Minh Viễn ngắt ra: “Xảy ra chuyện gì?”

.....

Cả người Lục Tư Kỳ, những kẻ kia mở miệng thóa mạ cô, đã không còn là ký giả, mà còn là những người qua đường không rõ sự việc.

Trong lòng mọi người luôn có ấn tượng. Người giàu nhất định là bất nhân, có quyền nhất định sẽ ý thể hiếp người, đại tiểu thư tuyệt đối đều là kẻ dã man không hiểu chuyện, mà người khốn khổ sẽ vĩnh viễn là kẻ yếu.

Mà nữ ký giả mới ăn tát, giống như là ra sức nức nở, khóc lớn, không ngừng nói với người ngoài mình bị uất ức.

“Tôi không biết gì cả, tôi chỉ nói Quan nhị đại thì giỏi sao, liền bị cô ta đánh một bạt tai. Cô ta còn muốn bắn chết tôi,”

“Cái gì?” Một tên nhóc hung hăng liếc Lục Tư Kỳ một cái: “Dáng vẻ đảng hoàng, không ngờ trong lòng lại là ngoại người như vậy. Đxm nó chứ, phi.”

“Ai, ai bảo người ta có tiền, chúng ta là người dân nhỏ bé chỉ có thể chịu tội khắp nơi. Cô gái nhỏ à, cô liền nghe lời bác, đừng so đo với cô ta nữa.” Một bác gái rút khăn giấy đưa qua thở dài nói.

“Người có tiền thì giỏi sao? Quan nhị đại thì có đặc quyền à? Tiền của bọn họ từ đâu mà có? Còn không phải là dựa vào người dân nhỏ như chúng ta sao?” Ông cụ dựa lưng vào tường cầm phẫn hô to.

“Mẹ kiếp, con nhỏ chết tiệt kia phải nói xin lỗi. Nếu không hôm nay đừng nghĩ sẽ đi được.” Không biết là người nào cầm đầu hô lên một tiếng như vậy, ngay sau đó, âm thanh này liền vang thành một mảng.

“Nói xin lỗi. Nói xin lỗi. Nói xin lỗi.....”

Mà những phóng viên ở bên cạnh Lục Tư Kỳ, mặc dù biết chân tướng sự tình, nhưng mắt nhìn thấy cục diện càng ngày càng mất khống chế, cũng cảm thấy vui vẻ. Bên này náo loạn càng lớn, tin tức của bọn họ lại càng có giá trị cao, càng lấy được nhiều tiền thưởng. Con người đều vì lợi. Sự thật? Là cái gì, bao nhiêu tiền một cân?

“Con bé đánh người nào?” Phía sau chợt truyền đến một câu hỏi không nhanh không chậm, khiến cho bọn họ bất ngờ im lặng xuống. Quay đầu nhìn theo giọng nói, chỉ thấy người của Lục thị đang không ngừng giải tán đám đông, mở một con đường cho Lục đại boss.

Lục Minh Viễn chậm rãi đi tới, mặt không đổi sắc, đôi mắt giống như điều hâu, chậm rãi quét nhìn đám người. Ánh mắt giống như mang theo lưỡi kiếm sắc bén, hung hăng ghim vào thân thể từng người. Tầm mắt dừng lại trên người kẻ mới vừa nãy hô to nhất, hắn ta cũng không giống như bên ngoài, không tự chủ được mà cúi đầu dời tầm mắt.

Rốt cuộc, anh cũng đi tới trước mặt nữ ký giả kia. Vốn là một cô gái đang khóc lóc thương tâm, giờ khắc này đối mặt với khí lạnh khắp người Lục Minh Viễn, muốn khóc cũng không được mà không khóc cũng không được.

Lục Minh Viễn vươn ngón trỏ ra, từ từ nâng cằm cô ta lên, gương mặt anh tuấn cùng với khí thế mạnh mẽ, làm cho cô ta không tự chủ mà nín thở, mặt kệ động tác của anh.

Hiện tại cô ta rất hồi hộp, trong đầu không ngừng hò hét, mắt nhìn thấy Lục Minh Viễn càng ngày càng đến gần thì khó tránh khỏi mơ tưởng viễn vông. Một người đàn ông tài mạo song toàn như vậy, nếu như thuộc về cô ta thì tốt biết bao? Nhưng mà, tại sao anh lại không thể thuộc về cô ta?

Cô ta tự nhận là có diện mạo bậc nhất, cũng có năng lực, hơn nữa bây giờ lại lấy thân phận người bị hại mà xuất hiện, có lẽ sẽ làm cho người đàn ông này thương hương tiếc ngọc chứ?

Mặc dù anh có một vị hôn thê, nhưng mà.....người phụ nữ kia không phải sắp chết sao? Đúng, nhanh đi chết đi.

Trong lòng cô ta đang tràn ngập mơ mộng, Lục Minh Viễn chợt nhếch miệng, cười với cô ta: “Dáng dấp cũng không tệ lắm, thế nào? Không muốn làm ký giả, tính muốn đổi nghề làm diễn viên rồi hả?”

Anh liền quay đầu đi, đưa tay ra nhận lấy khăn tay từ trợ lý, chậm rãi lau lau ngón tay, gương mặt nhìn cô ta, sau đó ném chiếc khăn vào mặt cô ta. Lạnh lùng quát: “Chỉ bằng chuyện cô nguyên rửa San San, Tư Kỳ chỉ cho cô một cái tát còn là nhẹ đấy.”

Hành động mang tính vũ nhục vô cùng, khiến cho cô ta đang chìm trong ảo tưởng cô bé lọ lem nhất thời ngây dại, vậy mà, cơn ác mộng vẫn chưa chấm dứt.

“Cũng không nhìn xem mình là thứ gì. Cô xứng để lau giày cho Lục đại tiểu thư sao?” Lục Minh Viễn cũng lười bỏ thí một ánh mắt cho cô ta, khinh miệt giương môi, từng câu từng chữ giống như dao găm, đem lòng tự ái của cô ta cắt thành từng mảnh nhỏ.

Lúc này, cô ta cũng không cần giả bộ, nháy mắt một cái, nước mắt cứ như vậy mà thi nhau rơi xuống.

“Còn nữa, mới vừa rồi ai nói tiểu thư nhà họ Lục là Quan nhị đại?” Lục Minh Viễn cười như không cười nhìn về phía đám người kia, giọng nói không lớn, vô cùng trầm ổn: “Công trạng của nhà họ Lục được ghi nhận từ thời xây dựng đất nước, đã không phải chỉ là hai đời, nếu như Tư Kỳ thật sự muốn lấy quyền đè người, các người còn có cơ hội ở đây ăn to nói lớn với con bé sao?”

Anh dừng một chút, giọng nói bỗng nhiên cất cao: “Nhà họ Lục sẽ không ý thế hiếp người, nhưng cũng sẽ không để bất kỳ kẻ nào ức hiếp.” Lục Minh Viễn kéo Lục Tư Kỳ qua, phân phó với người bên cạnh: “Người nào lúc này đẩy Tư Kỳ, người nào mắng Tư Kỳ dù chỉ một câu, toàn bộ nhớ kỹ tên, địa chỉ, điều tra cả chỗ làm việc, sau đó giao cho tôi.”

Giọng nói của anh không lớn không nhỏ, cũng đủ cho đám người xung quanh nghe được. Trong nhất thời, cả hành lang đầy ắp người trở nên vô cùng yên tĩnh đến mức một cái kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

Dần dần những người ở bên ngoài giống như được bôi dầu vào chân, len lén chạy ra ngoài. Ước chừng một phút sau, trước phòng cấp cứu liền không còn một bóng người.

Một người của Lục thị chần chừ đi tới: “Tổng giám đốc Lục, ngài xem.....Phải đi giải quyết đám người kia sao?”

Khóe miệng Lục Minh Viễn khẽ nhếch lên, không quay đầu, kéo Lục Tư Kỳ đi tới.

Người kia còn đang ngây ngốc muốn chạy theo hỏi, lại bị trợ lý của Lục Minh Viễn kéo lại.

“Này, cậu thấy cậu ngu chưa, ông chủ làm gì có thời gian rảnh rỗi mà quan tâm xem bọn họ làm cái khỉ gió gì?”

“Không phải nha.” Người nọ uất ức thanh minh: “Đây không phải là phân phó hồi nãy của ông chủ sao?”

Trợ lý của Lục Minh Viễn vuốt cằm, thở dài nói: “Làm ơn, đó là lời đuổi người của ông chủ đó có biết hay không?”

“Thật sao?” Người nọ sững sờ, đáng mày râu hơn ba mươi tuổi thế nhưng mắt lại toát ra ánh sáng lấp lánh: “Oa. Ông chủ thật thông minh.”

Về mặt trợ lý của Lục Minh Viễn khẽ ngưng đọng lại, yên lặng liếc nhìn trời xanh, không muốn nhìn người ngu ngốc này thêm một cái nào nữa, bước theo sau Lục Minh Viễn.

.....

Thời gian chờ đợi vô cùng đau khổ. Lục Minh Viễn đứng im lặng ở cửa, trên mặt không biểu hiện gì, Lục Tư Kỳ ngồi ở góc tường ôm hai đầu gối, khuôn mặt đầy nước mắt. Dưới tình huống này, bọn họ thuộc hạ tự nhiên cũng không có ai dám ngồi xuống.

Mấy ly sữa nóng mới mua cũng đã sớm lạnh ngắt. Hộp cơm vẫn còn y nguyên như lúc mới mua. Trái tim của mọi người bị kéo căng như dây cung, mệt mỏi cực độ, nhưng cũng không dám thả lỏng.

Trên thực tế, người phụ nữ bên trong kia đại đa số là không có quan hệ gì với bọn họ. Nhưng mà, Lục Tư Kỳ cùng với Tô San sẽ có loại tình cảm thân thiết kia sao?

Không, không có.

Nhưng mà, người phụ nữ kia lại dám ôm tiểu thư nhảy từ lầu ba xuống, hơn nữa còn dùng thân thể của mình để đỡ hai viên đạn thay tiểu thư.

Rất ngu, rất thánh mẫu, rất thần kinh, nhưng cũng.....làm cho người ta không thể không bội phục.

“Sao rồi? Tư Kỳ sao rồi?” Cuối hành lang chợt truyền đến tiếng la lớn của Nguyễn Hi Vân, phá vỡ yên lặng đè nén.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy quý phu nhân luôn quý phái ưu nhã, dường như nghiêng ngả lão đảo chạy tới. Ánh mắt của bà hốt hoảng mà luống cuống, đợi đến lúc tới được góc tường Lục Tư Kỳ ngồi thì con người đang đầy nước mắt: “Tư Kỳ.”

Bà kêu một tiếng, bước tới vài bước, ôm Lục Tư Kỳ vào lòng. Tay run rẩy, trái tim cũng run rẩy.

“Nói ẹ biết, con có bị gì hay không?” Cả người Nguyễn Hi Vân run rẩy đẩy Lục Tư Kỳ ra một chút, khẩn trương nhìn cô bé một lượt, đợi đến khi xác nhận con cái không tổn hao gì, liền nhìn trời niệm kinh, sau đó lại ôm chặt cô bé một lần nữa. Cứ như vậy thật lâu sau bà mới nhớ đến sự tồn tại của Lục Minh Viễn.

“Minh Viễn, con không bị thương chứ?” Nguyễn Hi Vân lau lau mắt, thoáng buông Lục Tư Kỳ ra một chút, quay đầu nhìn về phía Lục Minh Viễn.

Lục Minh Viễn không nhịn được khẽ cười, anh nhẹ nhàng lắc đầu một cái. Đây chính là sự khác nhau của mẹ kế cùng mẹ ruột, mặc dù có thương mình thế nào, có cưng chiều mình tới đâu, nhưng tóm lại đứa bé là máu thịt trên người, là bảo bối trên đầu quả tim cũng sẽ nghĩ tới trước tiên.

Anh chợt không chế suy nghĩ tới một giây phút kia. Khi Tô San nghe thấy anh gọi tên Tư Kỳ trước thì lưng lập tức cứng đờ. Khi đó, có phải Tô San cũng có cùng cảm nhận như bây giờ với anh, có chút phiền muộn?

Ngày cả chính anh cũng không biết, trong một phút kia, tại sao anh lại kêu tên Tư Kỳ theo bản năng. Có lẽ trong lòng anh, Tư Kỳ chỉ là một đứa bé, cần được che chở nhiều hơn mà thôi.....

Chỉ là sẽ không, sau này sẽ không như vậy nữa. Lục Minh Viễn nhắm mắt lại. Cuộc sống tương lai, anh sẽ đem toàn bộ tâm tư đặt lên người anh yên, hơn nữa còn toàn tâm toàn ý quan tâm người phụ nữ của mình.

65. Chương 66: Rốt Cuộc Cũng Hạnh Phúc

“Mẹ, chúng con đều không sao.” Lục Minh Viễn thản nhiên đẩy tay Nguyễn Hi Vân ra, “Người bị thương là San San.”

“Tô San.....” Trong chốc lát trên mặt Nguyễn Hi Vân xuất hiện vẻ lúng túng, ngay sau đó bà không được tự nhiên mà cúi đầu, bàn tay nhẹ nhàng vuốt bả vai con gái.

Trên đường tới đây, bà cũng đã nghe nói đến tình cảnh lúc ấy. Đến bây giờ Nguyễn Hi Vân cũng không thể nào ngờ rằng, Xà Mạn Phỉ người mà từ trước tới nay bà luôn coi như người nhà, lại có thể trong tình thế nguy cấp mà vứt bỏ không quan tâm tới Tư Kỳ, mà cái cô gái Tô San bà hết sức ghét lại có thể không chú ý đến an nguy của bản thân bảo vệ con gái bà.

Nửa đời nhìn người, Nguyễn Hi Vân không thể không thừa nhận, lần này, bà thật sự nhìn lầm.

“Trước kia..... Là mẹ hiểu lầm Tô San. Cô ấy là cô gái tốt.....” Nguyễn Hi Vân mấp máy môi, thở dài nói.

Lục Minh Viễn không để ý tới sự áy náy và ảo não của Nguyễn Hi Vân. Anh đi từ từ tới bên cửa sổ, nhìn về nơi xa xăm, không biết suy nghĩ gì. Chợt, phát ra một tiếng lầm bầm lầu bầu giống như than thở nhẹ.

“San San có thể không phải là một hạt giống tốt, nhưng là hạt giống đáng giá. Chỉ cần có người cho cô ấy một chút xú đất đai cùng đường khí, cô ấy nhất định sẽ nỗ lực đâm hoa kết trái báo đáp lại.”

Chỉ tiếc, anh hiểu được hơi trễ, sau đó liền rơi vào trầm tư.

Cũng không biết là đã trôi qua bao lâu, hoảng hốt đã buông xuống. Trong hành lang vang lên tiếng ‘xoạch’, giống như thứ gì đó nện vào trong lòng.

Mọi người đột nhiên ngừng đầu theo bản năng, thì nhìn thấy đèn phòng cấp cứu đã tắt, cửa đang bị kéo từ bên trong ra.

Nhìn đoàn bác sỹ mặc đồng phục giải phẫu màu xanh lá cây nối đuôi nhau đi ra, Lục Minh Viễn cảm thấy máu trong cơ thể đều đông cứng lại.

Anh xoay người một cách cứng ngắc, thử bước về phía trước, nhưng bởi vì thân thể vô lực mà thiếu chút nữa ngã quỵ, may mắn là lúc đó có trợ lý vươn tay ra, từ phía sau giữ anh lại.

Lục Minh Viễn đứng lại, hít một hơi thật sâu, đẩy trợ lý ra, ổn định hơi thở, đi tới hỏi: “Bác sỹ, cô ấy.....Cô ấy sao rồi?”

“Ý chí sinh tồn của bệnh nhân vô cùng lớn, yên tâm, không có nguy hiểm tới tính mạng. Nếu như không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, ngày mai cô ấy sẽ tỉnh.” Bác sỹ chủ trì lấy khẩu trang xuống, gương mặt đầy ý cười, làm như đối với lần cấp cứu này cực kỳ hài lòng.

“Oa! Thật tốt quá.” Ở trong hành lang yên tĩnh, Lục Tư Kỳ hưng phấn gào thét một tiếng, đầu còn giống đại tiểu thư dè dặt?

Cô bé nhảy cẫng lên, chạy đến bên cạnh Lục Minh Viễn vẫn còn đang sững sờ, hưng phấn lắc lắc cánh tay anh mình rồi nói: “Anh. Anh còn sững sờ cái gì? Không nghe thấy sao? Chị dâu không sao. Ha ha ha.....”

“.....Ừ, anh có nghe.” Ước chừng ba giây sau, Lục Minh Viễn mới thở dài một hơi, khoe môi không không chế mà nâng lên. Ngay sau đó, lại cúi đầu, giơ tay che mắt, cánh tay không thể kiềm chế mà khẽ run.

Cảm tạ trời cao, cảm tạ Phật tổ, cảm tạ tất cả thần linh. Để cho anh còn có cơ hội, lại một lần nữa, chân chính biết Tô San.

.....

Tô San tỉnh lại là vào một buổi trưa nắng đẹp. Cô mở mắt ra, đập vào mắt là một cái bóng mơ hồ. Đang ngồi yên lặng, nhìn giống như đã đợi chờ cô ngàn năm.

Thật ra thì cô không nhìn rõ người trước mắt là ai, nhưng lại vương tay ra theo bản năng, khàn khàn giọng nói: “Minh Viễn.....” Bởi vì cô đang mang mặt nạ dưỡng khí, giọng nói không có sức sống giống như bình thường mà là buồn buồn.

San San bởi vì anh mà mới gặt những kiếp nạn này. Lục Minh Viễn không khỏi cảm thấy đau xót trong lòng.

“Trước tiên em đừng nói gì.” Anh lập tức đưa tay cầm lấy tay Tô San, một tay lại nhấn vào chuông ở trên tường, về mặt dịu dàng mà chuyên chú: “Cảm thấy như thế nào? Trên người còn đau lắm không?” Tính toán thời gian, tác dụng của thuốc tê có lẽ cũng đã hết.

Tô San nhắm mắt lại, lồng ngực khẽ phập phồng, cảm giác đầu có chút choáng váng. Nghỉ ngơi một lát, mới mở mắt ra nói: “Không sao.....”

Cô thở có chút khó khăn, cố gắng lấy mặt nạ dưỡng khí xuống, lại bị Lục Minh Viễn kéo lại. Bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng giọng nói ảm ức nói: “Em có thể tháo nó xuống không? Kim nén đến đang sợ.”

Một giờ trước bác sỹ mới đi kiểm tra phòng, các chỉ tiêu của Tô San vô cùng bình thường. Lục Minh Viễn hơi do dự một chút, khi thấy Tô San xác thực là không có việc gì rồi, rốt cuộc cũng phải đồng ý.

Lấy mặt nạ dưỡng khí xuống Tô San giống như con chim được xổ lồng, há to miệng mà hô hấp. Nhưng trong cổ họng lại giống như bị lửa thiêu đốt, thật khó chịu. Cô nhìn về chén nước trên bàn bên cạnh theo bản năng, sau đó nhìn về phía Lục Minh Viễn cầu khẩn.

Lục Minh Viễn vẫn để ý chặt chẽ đến cô, làm sao lại không phát hiện được hành động mờ ám này của cô?

Anh cầm chén nước lên, dùng bông thấm nước xoa nhẹ lên môi Tô San, trong miệng kiên nhẫn dụ dỗ nói: “Thời gian chưa đủ, không thể uống nước, trước tiên chúng ta tạm thời như này có được không?”

Tô San tham lam từng giọt nước nhỏ, đôi mắt lại không kiềm được mà liếc về phía Lục Minh Viễn. Cô luôn cảm thấy hôm nay anh có cái gì đó kỳ lạ.

Có chút đau lòng, có chút tức giận, còn có chút.....Mệt mỏi?

Cô cố gắng giơ tay lên, nắm lấy ngón tay Lục Minh Viễn: “Này, anh làm sao vậy?”

“Không có gì.” Lục Minh Viễn mặc cho cô siết, con người lại rũ xuống.

“Nói.” Tô San không có hơi sức để nói nhiều, nhưng giọng nói lại đột nhiên cứng rắn.

Lục Minh Viễn thở dài không tiếng động, đem cái ly đặt lại trên bàn, hai tay nắm lấy tay Tô San, con người tinh mịch nhìn cô chăm chăm, hỏi: “San San, anh muốn hỏi em một câu. Em theo anh ở cùng một chỗ, có phải bởi vì anh có ơn với em?”

“.....Tại sao lại nói như thế?”

Lục Minh Viễn im lặng: “Hai ngày nay, anh thường nghĩ đến cảnh tượng khi em trúng đạn. Hình như khi em nghe thấy anh kêu tên em sau Tư Kỳ, mới quyết định bất chấp tất cả cứu con bé, đúng không?”

Tô San nghiêng đầu thiếng suy tư, rồi gật đầu một cái.

Lục Minh Viễn dường như không ngờ được Tô San sẽ thẳng thắn thừa nhận như vậy, lúc này anh liền sững sờ, ngay sau đó trong lòng liền dâng lên một luồng tức giận, cuộn cuộn mỗi tắc trong thân thể.

“Vậy em ở cùng với anh? Đồng ý lời cầu hôn của anh? Đều là bởi vì anh yêu cầu sao?” Anh liền mạng nói, Tô San hết lòng quan tâm giúp đỡ anh, nhưng những lời nói tổn thương tình cảm này, không kịp không chế mà thốt lên.

Hơn mười năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy hình của một cô bé xinh xắn thì anh chỉ cảm thấy cô gái nhỏ này thật là đáng yêu, nếu như ở chung một nhà, cuộc sống nhất định sẽ rất thoải mái.

Mấy tháng trước, anh từ từ tiếp xúc với Tô San, lần nữa chứng kiến cô gái này thật bền bỉ dũng cảm, rốt cuộc cũng này sinh một loại suy nghĩ ngoài dự đoán— lấy cô làm vợ, cả đời làm bạn.

Vậy mà hôm nay, anh lại không muốn làm chồng của cô nữa, nói đúng ra, anh không thỏa mãn khi làm chồng cô. Anh càng hy vọng có thể trở thành người yêu của cô, là chỗ để cô dựa vào.

Nhưng mà, anh có được không?

Trái tim người phụ nữ này giống như kim cương, trong suốt mà óng ánh, tinh khiết, nhưng cũng vô cùng cứng rắn, không chèn vào đâu được. Cô luôn có thể tính toán mọi thứ rõ ràng, giống như.....chưa bao giờ có lúc xử trí theo tình cảm.

Trong lòng Lục Minh Viễn sinh ra cảm giác vô lực, mệt mỏi cực kỳ. Đột nhiên anh cảm thấy phía trên chợt ảm áp, là Tô San dang nhẹ nhàng vuốt tóc anh.

“Em hiểu rõ anh đang để ý cái gì, nhưng mà không phải, thật sự là không phải. Em thừa nhận, cứu Tư Kỳ là vì muốn trả nợ cho anh, nhưng không phải trả nợ để rồi phải sạch quan hệ với anh. Em chỉ hi vọng mình.....” Cô tạm dừng, giống như không biết nên nói cái gì, vì vậy nghiêng đầu cười một tiếng: “Hi vọng mình có thể thay đổi thân phận để cùng anh lui tới.”

Giọng nói của cô thật tháp, giống như giọng hát ru của mẹ mỗi đêm.

“Từ khi biết anh tới nay, em không ngừng thiếu nợ anh. Lâm Duệ, Ellen, nhà họ Lâm. Mỗi một việc, không chỉ anh giúp đỡ hết mình, em cũng thừa nhận sự vất vả của anh. Em không muốn lấy thân phận người được giúp đỡ để đứng bên cạnh anh, em cũng cần ngang hàng, bởi vì chỉ có ngang hàng.....Mới có thể sinh ra tình yêu.”

Lục Minh Viễn nặng nề nhắm mắt, hết sức muốn nén những chua xót trong mắt trở lại, nhưng có ít thứ không cách nào không chết, xông lên đầy mắt từ trong lòng.

Tô San từ từ ôm cổ Lục Minh Viễn, đem đầu người đàn ông đặt nhẹ lên trước ngực, Vuốt ve lưng anh từng cái một, dùng giọng nói gần như cưng chiều nói: “Em sẽ yêu anh, cố gắng yêu anh, để cho anh hạnh phúc, thật đấy.....”

Lục Minh Viễn yên tĩnh nằm trên người Tô San. Thẳng thắn mà nói, tư thế như này làm cho anh trở nên yếu ớt, nhưng anh không ngại đem phương diện ấy phô diễn ra cho Tô San thấy. Một người đàn ông khi còn sống, chỉ có thể dựa vào hai người phụ nữ. Một là mẹ đẻ, một—là vợ.

*

Thân thể Tô San quả nhiên giống như bác sỹ dự liệu, rất nhanh khỏi.

Lục Tư Kỳ đều ở trong bệnh bệnh mỗi ngày, đuổi cũng không đi.

Cách mấy ngày Nguyễn Hi Vân lại mang canh tự mình nấu tới đây, nhìn Tô San uống hết.

Tô Yên nghe nói khuê mật bị thương nặng, không tiếc thân thể đang mang thai mà ngồi máy bay chạy tới.

Người thân tới tới lui lui trong phòng bệnh không dứt, tiếng cười không ngừng. Trên mặt Tô San tràn đầy sự nhẹ nhõm cùng vui sướng, lấy từ những người cô yêu thương, nhưng cũng cảm thấy khó chịu từ ánh mắt của những người thù hận cô.

Xà Mạn Phỉ mang một bó hoa, sắc mặt tái nhợt nhìn chăm chăm chiếc vòng trên cổ tay Tô San. Vòng ngọc lục bích.

Cái vòng này cô ta vô cùng quen thuộc, bởi đây chính là thứ cô ta luôn mơ tưởng—tín vật của chủ mẫu nhà họ Lục truyền cho con dâu.

Tô San chú ý tới ánh mắt Xà Mạn Phỉ, nụ cười trở nên nhạt nhòa: “Vòng tay này là mẹ cho, chắc cô cũng đã thấy.”

“Ừ, chúc mừng cô.” Xà Mạn Phỉ cắn chặt môi, cường chế đè nén dự vọng xuống, miễn cưỡng cười nói: “Nghe nói sau khi xuất viện cô sẽ đính hôn?”

“Ừ, Minh Viễn sắp xếp như vậy.” Tô San không muốn nói nhiều về đề tài này, ở trước mặt kẻ thua cuộc phô bày hạnh phúc cái gì chứ, cô còn chưa có nhàm chán như vậy: “Xà tiểu thư ngồi đi, thân thể của cô cũng mới khỏe lại.”

Trong hoàn cảnh ngày hôm đó Xà Mạn Phỉ cũng bị đạn bay lạc làm bị thương, nhưng chỉ là vết thương nhẹ trên cánh tay mà thôi. Bởi vì không bị thương nặng, hơn nữa cô ta không muốn đụng phải Tô San, cho nên cô ta căn bản không có nằm viện.

“Không cần.” Xà Mạn Phỉ hít sâu một hơi, đem hoa cắm vào trong bình, cười yếu ớt với Tô San rồi nói: “Những chuyện không vui trong quá khứ đều là do tôi. Đã trải qua chuyện sống chết, tôi cũng đã nghĩ thông suốt, không có gì quý báu hơn chính bản thân mình. Cho nên....Tôi từ bỏ. Chúc các người hạnh phúc.”

Tô San nhìn chăm chăm ánh mắt của Xà Mạn Phỉ, không khỏi có chút cảm thấy kỳ quái. Vậy mà, ánh mắt của đối phương lại quá trong trẻo và thành khẩn, để cho cô dường như không có lý do mà nghi ngờ.

Có người sau khi trải qua sống chết sẽ hiểu rõ cuộc đời, nhưng rõ ràng Xà Mạn Phỉ không phải là con người như vậy. Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ta, Tô San liền cảm giác người phụ nữ này là một con rắn, cho dù bản thân muốn chết, cũng phải cắn chết một người bên cạnh, lúc đó mới đủ vốn.

Nhưng Tô San lại không phải là người đánh người chạy lại, nên đối với thái độ thành khẩn của đối phương, cô cũng tự nhiên mỉm cười.

“Cảm ơn lời chúc phúc của cô. Xà tiểu thư ưu tú như vậy, chắc chắn cũng sẽ tìm được một người đàn ông vô cùng xuất sắc.”

“Cảm ơn lời chúc của Tô tiểu thư.” Xà Mạn Phỉ giả nhân giả nghĩa, trong lòng lại âm thầm tính toán thời gian.

“Tô tiểu thư phòng 75.” Bên ngoài chợt truyền đến tiếng gọi của y tá: “Phiền cô đi xét nghiệm máu với tôi.”

“Nha, cô xem này.....” Tô San có chút xin lỗi nhìn về phía Xà Mạn Phỉ, Xà Mạn Phỉ lập tức đứng lên: “Tô tiểu thư đi đi, tôi cũng phải đi đây.”

Cô ta đang định cất bước đi, chợt cúi người xuống che bụng, ai nha một tiếng, ngay sau đó trên mặt liền thoáng hiện lên vẻ lúng túng, ập a ập úng nói: “Cái đó.....Có thể cho tôi mượn toilet dùng được không?”

“Dĩ nhiên.” Tô San không nghi ngờ gì, lập tức chỉ chỉ vào bên trong và nói: “Trong đó.”

“Tô tiểu thư phòng 75.” Bên ngoài lại truyền đến tiếng thúc giục của y tá, Tô San có chút khó xử, Xà Mạn Phỉ liền bày ra dáng vẻ quan tâm mà nói: “Cô cứ đi trước đi, lát nữa tôi đi sẽ đóng cửa.”

Tô San không còn cách nào, chỉ có thể gật đầu nói: “Vậy làm phiền cô.” Nói xong, liền bước nhanh ra cửa.

Xà Mạn Phỉ nghe thấy tiếng bước chân đã đi xa, liền nhanh chóng khóa trái cửa phòng, sau đó xoay người thật nhanh đến gần kéo lấy điện thoại Tô San ra, mở danh bạ điện thoại. Ngón tay cô ta khẽ run, hô hấp có chút gấp gáp, nhưng chóng trợt xuống dưới, đột nhiên, ánh mắt cô ta sáng lên, màn hình hiện lên một cái tên.

Tô Yên.

Một phút sau, Xà Mạn Phỉ xách theo túi xách, một tay ôm bụng, làm bộ dạng không thoải mái đi ra khỏi phòng bệnh. Có y tá nhìn thấy được, còn quan tâm hỏi xem cô ta có cần gọi bác sỹ hay không.

Xà Mạn Phỉ lắc đầu cười nói: “Cảm ơn nhiều, không cần. Tôi chỉ bị tiêu chảy.”

Cô ta duy trì tư thế như thế đi xuống lầu, ra khỏi bệnh viện, lên xe, đóng cửa lại. Từ từ, úp sấp người lên tay lái, một lát sau, vẻ mặt yếu đuối liền được cởi bỏ, trên mặt cô ta lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

“Haha.....Haha.....Hahaha.....”

Mới đầu chỉ là tiếng cười thấp, cuối cùng thì tiếng cười kia càng lúc càng lớn, cười gần như là điên cuồng. Trên khuôn mặt tinh xảo của Xà Mạn Phỉ đều là vẻ dữ tợn, ngày hôm qua gặp vợ chồng Tô Yên ở trên hành lang, những lời nói của người đàn ông kia lại một lần nữa vang lên trong đầu cô ta.

Anh ta nói: “Bây giờ em đang có thai, buổi tối không cho lên mạng, cũng không cho phép mở điện thoại di động.”

Mà Tô Yên đó, là bạn bè thân cận nhất của Tô San.

.....

Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của y tá, thân thể Tô San bình phục rất nhanh. Rốt cuộc cũng đến buổi tối trước ngày đính hôn.

Lục Minh Viễn ôm Tô San ngồi trên ghế xích đu trong vườn nhà họ Lâm, vành tai tóc mai chạm vào nhau, trên mặt tràn đầy chăm sóc, thỏa mãn thờ dài nói: “Cuối cùng cũng có thể lấy em về nhà. Em không biết được, anh đã đợi ngày này bao lâu đâu.”

Tô San làm ra vẻ kinh ngạc quay đầu lại: “Hả? Anh thật sự là Lục đại boss lạnh lùng đấy sao? Tại sao lại có thể nói những lời ngon tiếng ngọt như vậy, càng nói lại càng trơn chu.”

Về mặt Lục Minh Viễn không biến sắc tim không đập: “Đúng nha, anh là thần tiên. Nhưng lại đang luyện một viên thuốc hư vinh nào đó thôi.”

“Anh mới đây hư vinh. Lại dám nói em như vậy.” Tô San làm bộ muốn đập anh xuống, trong mắt lại tràn đầy ý cười: “Đừng quên, đây chỉ là đính hôn, em có thể đổi ý.”

“Em dám.” Lục Minh Viễn cúi đầu cắn lên môi cô, giống như là trừng phạt rồi khẽ dùng sức mút vào. Hơi thở ngọt ngào bao trùm hai người, khiến cho những người quan sát ở xa đều không nhìn được mà cười cong mắt.

Lúc đó, mọi người đều lo lắng cho rằng Tô San chỉ nói chơi mà thôi, lại không nghĩ rằng, sáng sớm ngày hôm sau, xe hoa đã chạy vào vườn hoa nhà họ Lâm, lại không thấy bóng dáng của Tô San đâu.

Khi người của Lục thị lão đảo chạy tới hội trường đính hôn, run rẩy thông báo tin này, cả đại sảnh lâm vào im lặng một cách quỷ dị. Trong nhất thời, dường như cả không khí cũng đông cứng lại.

Mỗi người đều không tự giác nhìn về phía Lục Minh Viễn, lại không dám để cho người khác phát hiện mình đang nhìn, liền không dám thở mạnh. Chỉ vì người đàn ông vẫn bất động như núi cho đến bây giờ, hiện nay cả người đang run rẩy đứng lên, rặn từng chữ từ kẽ răng ra.

“Cậu nói lại cho tôi một lần nữa, Tô San đi đâu?”

Người đàn ông kia bắt đầu hối hận, vốn tưởng rằng sẽ là chuyện vui, sẽ có phong bao lì xì to. Lúc này bao lì xì không dám nghĩ tới nữa, chỉ cầu mong Lục Minh Viễn không ăn tươi nuốt sống anh ta là tốt rồi.

Hai hàm răng của anh ta va chạm lập cập: “Lâm, người nhà họ Lâm cũng không biết Tô tiểu thư đi đâu nữa.

Nhưng Lâm phu nhân phát hiện ra điện thoại của cô ấy trên bàn, hình như là cô ấy đọc xong tin nhắn liền chạy ra ngoài.”

Lửa giận đã thiêu rụi lý trí của Lục Minh Viễn, càng trở nên nóng nảy. Quanh người anh cũng bao vây một cỗ hơi thở lạnh lẽo, ánh mắt càng trở nên thô bạo làm cho người ta lạnh cả sống lưng.

Trợ lý chỉ sợ Lục Minh Viễn phát tiết, liền bước nhanh tới, đá một cái vào người nhấn tin, cắn răng nói: “Còn không nói mau? Tin nhắn là ai gửi, gửi lúc mấy giờ, nội dung tin nhắn là gì, mau nói nhanh ra. Làm trễ nãi thời gian tìm phu nhân, cậu chịu trách nhiệm nổi sao?”

Người nọ bị trợ lý của Lục Minh Viễn đá một cái liền quỵ sụp tại chỗ, nhưng cả người vẫn nhũn ra, không có hơi sức mà đứng lên, liền dùng tư thế này, cùng với vẻ mặt đưa đám, run rẩy môi nói: “Trên điện thoại di động của Tô tiểu thư hiện tên người gửi là Tô Yên, thời gian là bốn giờ rưỡi sáng, nội dung tin nhắn là.....” Phía sau lưng anh ta chợt chấn động dữ dội, giống như bị rần rần trúng một cái, trong miệng mơ hồ lẩm bẩm một câu gì đó không rõ, sau đó liền co quắp ngã xuống.

Sắc mặt Lục Minh Viễn lúc này đã vô cùng đáng sợ rồi. Nói anh đáng sợ, cũng không phải là bởi gì tức giận, mà hoàn toàn khác biệt, trên mặt anh lúc này dường như đã không có biểu cảm gì nữa rồi.

Đang nghe đến tên ‘Tô Yên’ thì ánh mắt anh nhân nhật quét về phía Trác Diệu. Tô Yên run rẩy theo bản năng mà cãi lại: “Không phải là của tôi.....” Nhưng mà lời nói phía sau còn chưa kịp nói hết, liền thấy Lục Minh Viễn nhẹ nhàng nâng tay, ngăn cản cô tiếp tục giải thích.

“Tôi biết. Cậu nói” Sau câu nói đó, liền nói với người đàn ông ở dưới đất.

Trợ lý liền nhanh chóng túm người đàn ông nằm co quắp trên mặt đất lên, ghé vào lỗ tai người đó nói nhỏ: “Hồi cậu trả lời. Không muốn sống nữa phải không?”

Người báo tin giật mình một cái, sợ sệt đến cực hạn, sắc mặt ngầy ngốc, giọng nói run rẩy, vậy mà, Lục Minh Viễn vẫn nghe rõ ràng.

Anh ta nói: “Trong tin nhắn viết, Lâm Duệ bị tai nạn xe cộ trên đường quốc lộ gần núi.....”

Phía sau còn nói cái gì đó, nhưng Lục Minh Viễn không có nghe. Anh chậm rãi nhắm mắt lại, lẳng lặng đứng, chỉ cảm thấy cả người liền rơi vào hoang dã vô tận. Bốn phía đều trống trải, không có gì cả, cái gì cũng không có.

Tất cả mọi người đều biết, Lâm Duệ hiện đang ở nước Anh, mà từ trước đến nay người thông minh như Tô San sau khi nghe thấy Lâm Duệ gặp chuyện không may, thậm chí không quản thật giả, liền bỏ qua lễ đính hôn mà vội vã chạy tới.

Anh cùng với Lâm Duệ có phân lượng như nào trong lòng Tô San, đã rõ ràng.

“Đều.....” Lục Minh Viễn há hốc mồm, lúc này anh phát hiện không thể nói. Anh ho nhẹ mấy cái, làm cho bản thân khôi phục bình thường.

“Đều trở về đi.....Không cần tìm cô ấy.....”

Tìm được, cũng không phải là của anh nữa.

.....

Tô San một mình chạy đến đường quốc lộ cạnh núi, tìm kiếm, hốc mắt đỏ bừng, vô số lần nước mắt chảy ra, cô lại dùng mu bàn tay thô lỗ lau đi.

Không được khóc, không được khóc. Cô liều mạng nói với lòng mình, Lâm Duệ còn sống hay chết chưa rõ, cô phải kiên cường hơn một chút.

Cô tìm từ đêm tối đến ban ngày, tuyệt vọng như sương mù mông lung bao phủ lòng cô. Kể từ lúc rạng sáng khi nhận được tin nhắn của Tô Yên, cả người cô liền rơi vào khủng hoảng không yên.

Cô liều mạng muốn gọi điện thoại cho Tô Yên để chứng thực, nhưng điện thoại cứ phát ra tín hiệu không kết nối được, Nhưng cô cô không để lộ ra, bởi vì tâm bệnh của Hạ Tâm Di đối với Lâm Duệ chưa dứt, bởi vì Lâm Gia Thịnh đã nhiều lần chịu đả kích khó gượng.

Trong tuyệt vọng, Tô San tự mình ra ngoài tìm, hình như không còn con đường thứ hai để đi.

Nhưng ngay từ khi bước chân ra tới cửa, cô lại thần xui quỷ khiến như thế nào lại quay trở về, nhấn cho Lục Minh Viễn một tin nhắn. Sau đó liền không quay đầu mà đi ra cửa.

Cô làm bạn với Lâm Duệ được mười ba năm. Cô tạo bằng chứng giả cho anh ở tòa án, anh vì cô khổ tâm chiếm đoạt gia tài, cô vì anh mạo hiểm xông vào khu vực thiên tai, anh vì cô mà liều mạng leo xuống vách núi. Lâm Duệ so với cô, đã sớm từ một người giống như người thân trở thành người thân đích thực.

Anh và cô có thể không bao giờ gặp nhau nữa, nhưng phải còn sống, sống thật tốt.

Phía trước có ánh sáng, Tô San che mắt theo bản năng, ngay sau đó liền ngất đại.

Cô mạnh mẽ đập thẳng xe một cái, thân thể không bị khống chế nghiêng về phía trước, ngực nặng nề đập vào tay lái, lập tức truyền đến một hồi đau nhói. Nhưng Tô San không có thời gian để kiểm tra vết thương, liền nhanh chóng cầm điện thoại, hít sâu một hơi, nhịn dự vọng muốn khóc xuống mà hét to, nói với người ở đầu dây bên kia: “Đây là quốc lộ số ba cạnh núi, có một chiếc Land Rover màu xám bạc lật nghiêng trên đường, người bên trong xe không rõ sống chết. Mau chóng gọi cứu thương tới.” Dứt lời, liền ném điện thoại qua một bên, mở cửa xe đi ra ngoài.

Ở nơi xa, xe Land Rover ngã ngang, đèn xe bể tan nát trên đất, mui xe vì bị chèn ép mà có chút biến dạng. Động cơ vẫn còn đang hoạt động, ống bô ở đuôi xe không ngừng bốc lên khói xanh, rõ ràng tình hình chiếc xe bây giờ vô cùng thảm hại.

Tô San dừng cách xe xe mấy bước, cô thở hổn hển, chần chờ, giọng nói run rẩy hướng về phía trước kêu một tiếng: “Lâm Duệ.....”

“Cô đã yêu Lâm Duệ như vậy, tại sao còn dính hôn cùng với Lục Minh Viễn? “Xà Mạn Phỉ mặc toàn thân bằng quần áo đen, chậm rãi đi từ trong núi đá phía sau ra như bóng ma, Giọng nói vô cùng nhẹ, bước chân vô cùng chậm chạp, ánh mắt u ám, vẻ mặt chết lặng, toàn thân đều là vẻ lạnh lẽo, quỷ mị giống như là tới từ địa ngục.

Tô San đột nhiên trợn to con ngươi, sau đó nheo mắt lại, cảnh giác lui về sau mấy bước: “Tại sao lại là cô?” Trong đầu cô nhanh chóng lướt qua một ý nghĩ, cảm hận nói: “.....Là cô lừa tôi tới đây?”

“Đúng như vậy.” Xà Mạn Phỉ cười dịu dàng, nhưng nụ cười nhu hòa này làm cho người khác cảm thấy rợn cả tóc gáy: “Người người đều khen cô trí dũng song toàn, tôi xem ra chẳng qua cũng chỉ như thế. Chỉ một tin nhắn mà thôi, liền dụ cô ra ngoài được.”

Thì ra là, Xà Mạn Phỉ trong một lần ở bệnh viện nghe được lời dẫn dò của Trác Diệu với Tô Yên, sau đó liền ôm chút hy vọng, lấy được số điện thoại chỉ khác số của Tô Yên một số. Ai cũng không ngờ, kế hoạch đơn sơ như thế lại có thể tiến hành thuận lợi như vậy.

Tô San từ từ lùi về sau một bước, lại lui về sau một bước, đột nhiên cảm thấy phía sau có người. Một con dao vừa nhanh vừa bén nhọn bổ về phía gáy cô.

Đầu cô nghiêng qua, bước chân cũng nhanh nhẹn, nhưng vẫn bị chậm một chút, vai phải bị đánh trúng, mặc dù không có bị ngắt tại chỗ, nhưng bởi vì bị động đến vết thương bị đạn bắn ở trên người, nên khó tự kiềm chế mà ngã xuống đấy. Từng giọt mồ hôi nhiều xuống, Tô San lăn một vòng, theo bản năng tránh cú đá của người kia.

Xong rồi.....Trong đầu cô chỉ kịp thoáng lên hai chữ này, sau đó liền chấp nhận nhắm hai mắt lại. Vậy mà, vừa lúc đó, cuối đường lại vang lên tiếng còi hú.

“Các người đã bị cảnh sát bao vây. Lập tức bỏ vũ khí, không cần cố chống đối.”

Con đường này đi vòng quanh núi, hai bên đều là vách đá dựng đứng và vực sâu hun hút, những phương hướng khác đều có cảnh sát bao vây, hiển nhiên là chạy không thoát. Xà Mạn Phỉ mang theo sát thủ giết

người vì tiền, nhưng cũng sẽ không trơ mắt chịu chết, thấy tình thế không ổn, mấy người đàn ông lúc nà đều ngồi xổm xuống. Hoàn toàn đem Xà Mạn Phi gào thét rống to như gió thoảng bên tai. Nhưng Xà Mạn Phi giống như bị ma nhập, không nhúc nhích, si ngốc nhìn đèn tín hiệu vụt sáng, không ai biết cô ta đang nghĩ gì.

Thời điểm cảnh sát kêu gọi cô ta đầu hàng lần thứ tư, trong cổ họng Xà Mạn Phi phát ra tiếng hô bén nhọn, quay đầu đánh về phía Tô San. Lực đánh cực lớn, quả thật mang theo tâm lý đồng quy vu tận. Vết thương mới kèm vết thương cũ cùng với việc Tô San không phòng bị, khiến cho cô theo bản năng lặn về phía vực thẳm.

Tô San bị Xà Mạn Phi tấn công, những cái đá vụn vật làm thân thể vô cùng đau, cảnh vật trước mắt nhanh chóng xoay tròn, đầu choáng váng từng trận, những thứ này đều không phải là quan trọng nhất, uy hiếp sống chết mới chính là thứ khiến người ta sợ hãi.

Trước mắt bỗng xuất hiện một cái lan can sơn trắng đỏ, Tô San biết đó chính là hàng rào cuối cùng, thời khắc sống chết, trong đầu cô hiện lên tin nhắn cuối cùng cho Lục Minh Viễn.

Anh.....thấy tin nhắn của cô rồi sao? Nếu như anh không thấy, nếu như kiếp này anh không biết được tâm ý của cô.....

Tô San hung hăng nhắm mắt lại, dùng sức thở ra một hơi, lương tri, sinh mạng, tất cả so ra đều kém người đàn ông kia rồi.

Cô cắn chặt hàm răng, đang lúc sắp cùng Xà Mạn Phi lặn qua khỏi hàng rào, cô đột nhiên dùng sức đẩy cô ta ra, duỗi chân, dùng sức lực lớn nhất, đập vào hông Xà Mạn Phi.

Trong cổ Xà Mạn Phi phát ra tiếng thét đau đớn, tốc độ lặn nhanh hơn, rơi thẳng xuống vực sâu, mà Tô San bởi vì phản lực mà khuynh hướng trượt tạm thời ngừng lại, thậm chí còn thoáng văng ra sau.

Ngay lúc này. Tô San hít sâu một hơi, chợt đưa cánh tay không có bị thương, bèn bẻ giống như sợi dây leo, bám vào một cái cọc. Rắc rắc một tiếng, Tô San đau đến mức muốn ngất đi. Cô biết tám phần là cánh tay trật khớp.

Nước mắt không bị khống chế mà xông lên hốc mắt, cô khóc không tiếng động. Đó là một loại đau đớn nguyên thủy, khó có thể chịu được. Không ngừng ập đến từ chính thân thể, hơn nữa còn đến từ tâm linh của mình.

Cô nhìn thấy cảnh sát chạy qua bên này, cô biết mình sắp được cứu. Mà cô cũng nhìn thấy Xà Mạn Phi lặn xuống dưới, cô biết sinh mạng mình là dùng cái chết của một người phụ nữ khác để đổi lấy.

Cho dù, người phụ nữ kia cũng không tính là vô tội.

Vì Lục Minh Viễn, cô rút cuộc vẫn từ bỏ quy tắc sống hơn hai mươi năm của mình. Chỉ là vì.....Có thể tiếp tục yêu thương anh.

—bốn giờ sau—

Tô San mệt mỏi viết xong khai báo, một nữ cảnh sát dìu cô, tập tễnh rời khỏi Cục Công An. Nữ cảnh sát lo lắng hỏi thăm: “Thật không cần tôi đưa cô đến bệnh viện sao? Tôi thấy tình hình của cô rất nghiêm trọng đấy.”

“Không cần.” Tô San miễn cưỡng cười cười, lắc đầu một cái.

Lúc này hai giờ chiều, nếu như có đón xe, cũng có thể tham dự tiệc cưới buổi tối. Lại nói cô đâu không thể vắng mặt cả ngày chứ?

Nghĩ đến đây, trên mặt cô nở nụ cười ngọt ngào, quay mặt nói: “Vị hôn phu của tôi vẫn đang đợi tôi.”

“Vị hôn phu của em đã tới đón em rồi.” Lục Minh Viễn mặc tây trang trắng thướt tha, chân dài bước từng bước, xuống xe. Đạp đất, từng bước từng bước, từ từ đi về phía Tô San.

Mà ở trong tay anh, màn hình điện thoại di động đang yếu ớt tỏa sáng.

“Bất luận xảy ra cái gì, Lục tiên sinh, xin nhớ, Lục phu nhân yêu anh.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi-tai-gai-sac>